

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ТОМ КЛАНСИ

ОПЕРАТИВЕН ЦЕНТЪР 3

ХАОС

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

В новообединена Германия се възраждат стари ужаси.
Това е началото на Дните на хаоса...

ТОМ КЛАНСИ ХАОС

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

В новообединена Германия се възраждат стари ужаси. Това е началото на Дните на хаоса — в ход са планове за дестабилизиране на Европа и САЩ.

Пол Худ и екипът му, намиращи се в Германия, за да закупят техника за новия Регионален оперативен център, се оказват въвлечени в кризата. Те откриват, че зад хаоса стои смайваща сила — групировка, която използва свръхмодерни технологии, за да насажда омраза и да влияе върху световните събития.

БЛАГОДАРНОСТИ

Държим да благодарим на Джеф Ровин за неговите съзидателни идеи и неоценим принос за подготовката на ръкописа. Бихме искали също така да благодарим и за помощта, оказана ни от Мартин Х. Гринберг, Лари Сегриф, Робърт Юделман и чудесните Филис Гран, Дейвин Шанкс и Елизабет Байер. Както винаги, бихме искали да изразим и благодарността си към Робърт Готлиб от агенцията „Уилям Морис“, наш агент и приятел, без когото тази книга не би съществувала. Най-важното обаче е, че вие, нашите читатели, ще определите доколко са били успешни колективните ни усилия.

Том Кланси и Стив Пиеченик

1

*Вторник, 9:47
Гарбсен, Германия*

Само допреди няколко дни дваисет и една годишната Джоди Томпсън дори и не бе подозирала, че ще вземе участие във война.

През 1991 година младото момиче беше прекалено заето с момчета, телефони и акне, за да обърне някакво особено внимание на войната в Персийския залив. Смътните ѝ спомени съдържаха телевизионни кадри с бели отблясъци, пронизващи зеленото нощно небе, и съобщенията за ракети „Скъд“, изстрелвани срещу Израел и Саудитска Арабия. Не беше особено горда от оскъдните си спомени, но едно четиринадесетгодишно момиче си има своите четиринадесетгодишни приоритети.

Виетнам принадлежеше на поколението на родителите ѝ, а единственото, което ѝ идваше на ума за Корея, беше споменът ѝ от първата година в колежа, когато на ветераните най-последно беше издигнат мемориал.

Втората световна война беше от времето на дядовците и бабите ѝ. Колкото и да изглеждаше странно, тя щеше да я опознае най-добре.

Само преди пет дни Джоди бе оставила зад себе си хълцащите си родители, изпадналия в екстаз по-малък брат, приятеля си от съседната къща и тъжната си спаниелка Рут и бе прелетяла от Роквил Сентър, Лонг Айланд, до Германия, за да изкара режисьорския си стаж при снимките на игралния филм „Тирпиц“. До момента, в който се озова на седалката в самолета със сценария в ръка, Джоди не знаеше почти нищо за Адолф Хитлер, за Третия райх или Оста. Понякога баба ѝ отронваше по някоя дума за президента Рузвелт, а от време на време дядо ѝ споменаваеше с уважение Труман, чиято атомна бомба го бе спасила от неизбежна смърт във военнопленнически лагер в Тайланд, където той бил отхапал ухото на инквизитора си. Когато Джоди го

запита защо е постъпил така и дали това само не е усилило мъченията му, той отвърна:

— Понякога нямаш избор.

Е, понякога се натъкваше на войната и по телевизора — превключваше каналите за МТВ и попадеше на някоя документална поредица.

А сега се хвърляше с главата надолу сред хаоса, погълнал света преди повече от петдесет години. Мразеше да чете; дори статиите от телевизионния справочник оставаха недочетени. И въпреки това беше като омагьосана от сценария на съвместната американско-германска продукция. Не беше само кораби и оръдия, както се беше опасявала. Ставаше въпрос за хора, от плът и кръв. От него тя научи за стотиците хиляди матроси, чиято служба бе преминала в Арктика, и за десетките хиляди, намерили смъртта си сред ледените води. Научи за кораба-близък на „Тирпиц“, „Бисмарк“, „ужаса на моретата“. Научи, че фабриките, базирани на Лонг Айланд, са изиграли огромна съдбоносна роля при строежа на бойни самолети за съюзническите сили. Научи, че повечето войници са били хора не по-възрастни от приятеля ѝ и че са изпитвали точно толкова страх, колкото би изпитал и Денис.

И откакто бе дошла на снимачната площадка, Джоди виждаше как този завладяващ сценарий с всеки изминал ден оживява.

Днес бяха до една вила в Гарбсен, извън ХанOVER, и тя бе наблюдавала сцените от филма, в които един разжалван бивш офицер от СА изоставя семейството си, за да измие позора си върху борда на германския боен кораб. Бе видяла върху проявените ленти завладяващите специални ефекти от атаката на „Ланкастърите“ от Кралските военновъздушни сили, уловили в капан бойния кораб в Тромсфьорд, Норвегия, през 1944 година и погубили хилядочленния му екипаж. А тук, в караваната с филмовия реквизит, се бе докоснала до истински късчета от войната.

Разсъдъкът ѝ все още не искаше да се примири с факта, че такава лудост действително се е случила, макар върху масите пред нея да бяха натрупани обилни доказателства: представителни медали, ремъци, метални плочки във формата на полумесец, които германските войници носели около вратовете си, копчета за ръкавели, оръжия и какво ли не още, взето на заем от частни колекционери от Европа и Съединените щати. По рафтовете внимателно се съхраняваха карти в

кожена подвързия, военни учебници и писалки от библиотеката на генерал-фелдмаршал фон Харбоу, взети на заем от сина му. Една картотека съдържаше фотографии на „Тирпиц“, направени от разузнавателни самолети и свръхмалки подводници. А в една плексигласова кутия имаше отломък от шесттонната бомба „Високо момче“, поразила кораба. Ръждясалият петнайсетсантиметров отломък щеше да послужи като изображение — фон за заключителното търчане за финансиране.

Ръцете ѝ можеха да оставят петна по реликвите, така че високата стройна брюнетка избърса длани в ризата си с емблемата на училището за визуални изкуства преди да вдигне автентичния кинжал на Sturmabteilungen, за който беше дошла. Големите ѝ тъмни очи се прехвърлиха от изработената от кафяв метал със сребърен накрайник кания върху кафявия ефес. В един кръг близо до връхната му част със сребърни букви беше изписано SA. Под тях се намираха германският орел и свастиката. Тя с мъка издърпа дългото цяла педя острие и го разгледа.

Беше ужасяващо. Джоди се зачуди колко ли човешки живота е отнело. Колко жени е оставило вдовици. Колко майки са надали скръбни викове заради него.

Джоди го обърна. На черен фон бяха гравирани думите „*Alles für Deutschland*“. Когато снощи за пръв път по време на репетициите бе видяла ножа, един възрастен германски актьор ѝ беше казал, че това означава „Всичко за Германия“.

— Всеки, който живееше тогава в Германия — обясни той, — беше длъжен да отдаде всичко на Хитлер. Труда си, живота си, човечността си. — Той се приведе над нея.

— Представи си, дори любовникът да ти прошепне нещо против Райха, ти си длъжна да го предадеш. Нещо повече, трябва да се гордееш, че си го предала.

— Томпсън, ножа!

Пронизителният глас на режисьора Лари Ланкфорд рязко изтръгна Джоди от унеса ѝ. Тя пхна кинжала в канията и забърза към вратата на караваната.

— Извинявам се! Не знаех, че ме чакате! — Прескочи стъпалата, втурна се покрай пазача и заобиколи караваната.

— Не знаехте ли? — прогърмя Ланкфорд. — Ние чакаме под звуците на музика за две хиляди долара минутата! — Брадичката на режисьора се вирна над червената му вратовръзка и той запляска с ръце. — Трийсет и три долара!

— Първо пляскане. Шейсет и шест долара, деветдесет и девет долара...

— Идвам — задъха се Джоди.

— ... сто тридесет и два долара...

Джоди се почувства последната глупачка, загдето бе повярвала на помощник-режисьора Холис Арлена, че Ланкфорд щял да бъде готов за снимане чак след десет минути. Един помощник-продуцент я беше предупредил, че Арлена е дребен, но има огромно его и го подхранва като кара околните да се чувстват малки.

Помощник-режисьорът пристъпи между нея и Ланкфорд. Джоди спря задъхана и му протегна кинжала. Той избегна погледа ѝ, после се обърна и в ситен тръс измина няколко крачки до режисьора.

— Благодаря — каза му вежливо Ланкфорд.

Помощник-режисьорът се дръпна, а режисьорът започна да показва на актьора как да подаде кинжала на сина си. Арлена не погледна Джоди, въпреки че застана съвсем близо до нея.

„Защо ли не съм изненадана?“ — запита се тя.

Бяха изминали само девет дни, откакто бе завършила колежа, и по-малко от седмица, откакто бе заела мястото си на снимачната площадка, а вече имаше добра представа какво представлява светът на филмовия бизнес. Ако си умен и амбициозен, хората се мъчат да те изкарат глупав и непохватен, така че да не представляваш заплаха за тях. А издъниш ли се, веднага се дистанцират от теб. Вероятно така стояха нещата и във всеки друг бизнес, макар че хората от киноиндустрията бяха довели до съвършенство изкуството за подливане на вода.

Докато се връщаше към караваната с филмовия реквизит, тя се замисли колко ѝ липсваше системата за взаимна поддръжка, която тя и приятелите ѝ имаха в Хофстра. Но онова там беше колеж, а това тук — реалният свят. Тя искаше да бъде филмов режисьор и бе извадила страхотен късмет с това стажантство. Беше решила да излезе от него по-силна и по-мъдра. И не по-малко пробивна от тях, ако това беше ключът към оцеляването.

Възрастният германски пазач, застанал пред караваната, намигна успокоително и ѝ каза:

— Тия тъпанари не смеят да крещят на звездите, затова си го изкарват на теб. На твоє място не бих си го слагал на сърцето.

— Няма да си го слагам, мистър Буба — излъга Джоди с усмивка и вдигна табелата, окачена на караваната. На нея беше прищипан списъкът с епизодите, планирани за снимане, с подробно описан реквизит за всяка сцена. — Стига това да е най-лошото нещо при престоя ми тук.

Пазачът ѝ се усмихна. Тя изкачи стъпалата. Беше готова да убие човек само и само да запали цигара, но в караваната пушенето беше забранено, а навън щяха да ѝ кажат, че се разтакава. Би убила и за още по-незначителна причина. Например само и само да прогони мисълта за Холис от главата си.

На прага внезапно сиря, втренчи се в далечината и каза:

— Май зърнах хора в гората.

Пазачът мигновено се изпъна и се вгледа.

— Къде?

— Ей натам, на двеста-триста метра. Още не са навлезли в кадъра, но не бих желала да съм на тяхно място, ако провалят дори една от снимките на Ланкфорд.

Не е лъжа — каза той и измъкна уоки-токито от калъфа на колана си. — Не ми е много ясно как са успели да се промъкнат, но ще пратя някого да провери.

Джоди влезе в караваната. Опита се да не мисли за Ланкфорд и избухването му и побърза да се върне в онзи свят, свят, в който тираните носеха оръжия, а не филмови сценарии, и атакуваха народи вместо стажантки.

2

Четвъртък, 9:50
Хамбург, Германия

Огромният самолет с трясък се приземи върху писта номер две на международното летище в Хамбург и Пол Худ рязко се пробуди.

— Не!... — изрева нещо дълбоко в него.

Опрял глава в сгорещената от слънцето щора, той стисна клепачи в опит да задържи съня си.

Само още един миг...

Двигателите обаче изреваха в усилията си да убият скоростта на самолета и грохотът им прогони и последните остатъци от съня му. Миг по-късно Худ не беше дори сигурен какво бе сънувал. Остана само усещането за нещо дълбоко удовлетворяващо. Той изруга наум, отвори очи и се протегна, предаваше се на действителността.

Стройният четиридесет и три годишен директор на Оперативния център се беше схванал целият след осемте часа, прекарани на седалката на самолета. В Оперативния център полети като този се водеха къси, но това изобщо не беше вярно. Просто не прекрочваха тринадесетчасовата бариера, минималната продължителност на полет, при който правителствените служители имаха правото да си купуват място в просторните отделения за бизнесмени. Според Боб Хърбърт Япония и Средният изток бяха особено предпочитани от правителството на Съединените щати, защото специалистите по преговорите и дипломатите обожавали да пътуват в лукс. Той предсказваше, че денят, в който официалните лица получат правото да ползват места първа класа в двайсет и четири часовите полети, летищата на Австралия ще се задръстят.

Худ може да беше схванат, но поне беше отпочинал. Боб Хърбърт имаше право. Умението да спиш в самолет няма нищо общо с това дали тялото ти е настанено удобно. В неговия случай бе спал в

неудобна поза, но въпреки това си бе починал добре. Ключът беше тишината — запушалките за уши бяха свършили чудесна работа.

Худ се навъси и се разкърши. Идваха в Германия по покана на заместник-министъра на външните работи Хаузен, за да погледнат едно високотехнологично оборудване на стойност милиони долари, а две парчета силикон за петдесет цента, произведени в Бруклин, му бяха донесли много повече полза. Каква ли беше поуката?

Вдигна щората на илюминатора и се взря в мъглявото слънце.

Мечти, младост и страст. Най-мечтаните неща винаги се изплъзват. Възможно ли е именно това им качество да ги прави толкова желани? Но така или иначе, какво право имаше да скимти той, дявол да го вземе? Жена му и децата му бяха щастливи и здрави и той ги обичаше, обичаше и работата си. Та това беше много повече, отколкото имат безброй хора на света.

Мат Стол, офицер по поддръжката в Оперативния център, седеше от дясната му страна. Тъкмо сваляше слушалките си.

— Добро утро — каза Худ.

— Добро утро — Мат погледна часовника си, после извърна едрото си лице към Худ. — Подрали сме с двама и пет минути. Не можах да чуя за девети път „Рокин’68“.

— Това ли прави осем часа? Слуша музика?

— Трябваше — отвърна Стол. — За тридесет и осем минути получавах „Крийм“, последвани от „Каусилс“ и „Степенуулф“.

Худ само се усмихна. Не му се искаше да признае, че и той в юношеските си години бе харесвал „Каусилс“.

— Така или иначе — продължи Стол, — тия запушалки, дето ми ги връчи Боб, направо се разтопиха и изтекоха от главата ми. Ние, пълните, се потим много повече от вас, кльощавите.

Худ погледна покрай Стол. От другата страна на прохода сивокосият офицер от разузнаването още спеше.

— Може би щеше да е по-добре, ако и аз бях слушал музика — каза Худ. — Тъкмо сънувах...

— И сънят изчезна. Худ кимна.

— Познато чувство — съгласи се Стол. — Все едно прекъсване на храненето, което отнася незапаметените данни от компютъра. Знаеш ли какво правя, когато ме споходи такъв кутсуз?

— Слушаш музика.

Стол го изглежда изненадан.

— Ясно защо ти си шефът, а не аз. Да, слушам музика. Това ме отнася в един по-добър свят.

Боб Хърбърт се размърда от другата страна на прохода и се обади:

— Да ви кажа пък как се справям аз. Разчитам на запушалките да донесат покой на разума ми. Само заради тях си струва човек да не прекалява на масата. Как ти подействаха на теб, шефе?

— Фантастично — отвърна Худ. — Бях заспал още преди да подминем Халифакс.

— Нали ви казах? — възкликна Хърбърт. — Би трябвало да ги опиташ в офиса. Следващия път, когато генерал Роджърс вдигне кръвното или пък Марта пак я хванат дяволите, само си ги пъхаш в ушите и им се усмихваш мило.

— Не съм много сигурен, че ще има ефект — каза Стол. — Майк казва много повече със затворена уста, а Марта разпраща изпълненията си по електронната поща в целия град.

— Моля ви да сте по-внимателни с Марта — предупреди Худ. — Тя се справя отлично с работата си...

— Че как иначе — прекъсна го Хърбърт. — Ако не сме внимателни, дупе да ни е яко в съда по обвинения за расова и сексуална дискриминация.

Худ не си направи труда да възразява. Първият и най-важен аспект от управлението, който беше научил през двата си мандата като кмет на Лос Анджелис, беше, че човек не е в състояние да промени възгледите на хората чрез спор с тях. Той просто е длъжен да си затвори устата. Това го издига над дребнавите страсти и му придава достойнство. Единственият начин, по който опонентът ви може да се издигне до нивото ви, е като изостави някои от основните си принципи, което всъщност означава, че е овладял изкуството на компромиса. Рано или късно всички го проумяват. Дори и Боб, макар че при него този процес бе отнел най-много време в сравнение с останалите.

Самолетът спря и подвижният ескалатор се долепи до люка.

— Нов свят — обади се Хърбърт. — Май всички имаме нужда от тапи за ушите. Ако не чуваме онова, което не ни харесва, рискът да бъдем неразбрани в политическо отношение намалява.

Сигналът за закопчаване на коланите изгасна и всички с изключение на Хърбърт се надигнаха от седалките. Той отпусна глава на облегалката и загледа лампата над главата си. Повече от десет години бяха минали, откак бе загубил краката си при бомбардировката на посолството в Бейрут, и въпреки това не можеше да свикне с мисълта, че не може да ходи. Въпреки че никой, който работеше с него, дори не се замисляше за недъга му, той не обичаше погледите на непознати. Съжалението му беше противно.

Вратата на самолета се отвори и проходът се опразни; след малко германската стюардеса дойде, бутайки една самолетна инвалидна количка. Специалният стол на Хърбърт с клетъчен телефон и вграден портативен компютър пътуваше в багажното отделение.

Стюардесата намести количката до Хърбърт, наведе се и му протегна ръка, но той отказа помощта ѝ и изсумтя:

— Мога и сам, малката!

Жегата на хамбургското лято ги лъхна още на стълбата, но това беше нищо в сравнение с онова, което бяха оставили във Вашингтон. После навлязоха в прохладния терминал, където стюардесата ги предаде на един правителствен служител, изпратен от Ланг да ускори преминаването им през митницата. Каза им, че ги чакала лимузина, която щяла да ги откара до хотел „АлстерХоф“ на брега на езерото веднага щом минат през митницата. Хърбърт затъркаля количката през терминала, погледна през прозореца към оживения Паул Баумер Плац и каза:

— Да ви кажа, всичко това е дяволски иронично.

— Кое по-точно? — запита Худ.

— Не мога да постигна и най-малкото съгласие със собствените си хора и въпреки това ето ме на летището, което съюзниците са изравнили със земята заедно с половината Хамбург. И съм готов да работя с хората, стреляли по баща ми в Ардените. Трябва ми малко време да попривикна.

— Нали вече го каза — отбеляза Худ. — Това е един нов свят.

— Да — отвърна Хърбърт. — Нов и доста предизвикателен. Но ще ти кажа едно нещо, Пол. Ще привикна. С Божията помощ ще свикна.

3

Четвъртък, 9:59
Гарбсен, Германия

Жената се беше изтегнала под едно дърво малко под билото на хълма.

„Тия от екипа по отцепването на шосето са страхотни“ — помисли Вернер Даговер. Навремето в Германия цели кариери биваха съсипвани заради такива недоглеждания.

Широкоплещестият шестдесет и две годишен охранител живо си спомни как когато беше на седем години, чичо му Фриц се бе преместил да живее у тях. Инструкторът от армейското училище по езда Фриц Даговер бил дежурен, когато някакъв пиан негов помощник отмъкнал коня на генерал-майора от конюшната. Яздил го цяла нощ и накрая му счупил крака. И макар да бил извършил нарушението без знанието на Фриц, и двамата били изправени пред военен съд и уволнени дисциплинарно.

Въпреки че по време на войната цивилните занаятчии се брояха на пръсти, а чичо му Фриц беше сръчен кожар, той така и не успя да си намери работа. Седем месеца по-късно се самоуби, обръщайки канче бира с арсеник.

Вярно, че по време на дванайсетгодишния райх бяха извършени големи злини. Но пък личната отговорност бе достигнала небивали висоти. С тоталното отричане и отхвърляне на миналото се изхвърляше и дисциплината, и трудовата етика, и още много други добродетели.

В днешно време малцина охранители дръзваха да залагат живота си срещу надница на час. Ако не чувстваха присъствието си на снимачната площадка, в завод или в някой универсален магазин като задължение, лошо му се пишеше на работодателя. За повечето охранители фактът, че се наемат на работа, не означаваше кой знае какво.

За Вернер Даговер от „Зихерн“ обаче означаваше. Името на компанията със седалище в Хамбург означаваше „сигурност“. Без значение дали това беше жена, неволно нарушила снимките, или банда отрепки, празнуващи рождения ден на Хитлер по време на безславните Дни на хаоса през тази седмица, той щеше да си свърши работата както трябва.

След като извести диспечера, че в гората в района на снимките се намира някаква жена, очевидно сама, Вернер изключи уоки-токите. Изпъна плещи, проверявайки дали значката му стои правилно, и приглади косите си под шапката. Тридесетте години служба в полицията на Хамбург го бяха научили, че човек не може да изисква ред от околните, ако той самият не е в ред.

Като пазач с общо предназначение от „Зихерн“, Вернер беше поставен на пост до командната каравана на главния път към малкото градче. След като получи сигнала от Бернард Буба, той яхна велосипеда, отиде до мястото на снимките, остави там велосипеда, с нехайна походка заобиколи екипа и се запъти към просналата се върху двадесетина акра гора. Отвъд гората имаше друг път, където охранителите от „Зихерн“ трябваше да наблюдават за любители на пикници, природолюбители или такива като тази жена.

С гръб към слънцето той се приближаваше към дървото; в един момент някаква орехова черупка изхрущя под подметката му. Стройната млада жена рязко се изправи и се обърна. Беше висока, с аристократични скули, правилен нос и очи, напомнящи течно злато под слънчевите лъчи. Носеше свободна бяла блуза, джинси и черни ботуши.

— Здравейте! — поздрави тя.

— Добро утро — отвърна Вернер, спря на две крачки пред нея и докосна шапката си. — Госпожице, от другата страна на хълма се снима филм и ние охраняваме района срещу навлизане на странични лица. Ако дойдете с мен, ще ви придружа до главния път.

— Съжалявам — отвърна жената. — Тъкмо се чудех какво ли правят онези хора на пътя. Мислех си да не е станал някакъв нещастен случай. Един момент, само да си взема раницата.

Вернер се обади на диспечера по портативната радиостанция и обясни, че съпровожда една жена до главния път.

— Филм значи, а? — проговори жената, надявайки раницата върху лявото си рамо. — Има ли някакви знаменитости?

Вернер се наклони да ѝ каже, че няма кой знае каква представа за филмовите звезди, но дочу зад себе си някакъв шум. Извърна се и видя как двама мъже в зелени дрехи и със ски-маски скачат от клоните на близкото дърво. Единият се приземи пред него с „Валтер Р58“ в ръка. Другият скочи зад гърба му.

— Тихо — каза нападателят. — Униформата ви, бързо.

Погледът на Вернер се премести върху жената. Тя тъкмо изваждаше едно „Узи“ със сгъваем приклад от раницата си. Изражението ѝ беше ледено. Тя застана до въоръжения мъж, избута го настрана, притисна дулото на автомата под брадичката на Вернер и погледна табелката с името му върху нагръдния му джоб. После заяви:

— За да си нямаме никакви недоразумения, хер Даговер, искам да ви кажа, че героите просто ги убиваме. А сега, ако обичате, униформата. Веднага.

Вернер неохотно разкопча катарамата, притисна уоки-токито, за да се увери, че е в калъфа, и после пусна кожения колан на земята.

Докато разкопчаваше бронзовите копчета на униформата си, жената приклепна и вдигна колана. Очите ѝ се присвиха.

Миниатюрният червен индикатор за включено светеше. Вернер усети как гърлото му пресъхва.

Съзнаваше добре, че е поел риск с включването му, за да може диспечерът да ги чуе. Понякога обаче работата изискваше рискове и той не изпита съжаление, че е поел този.

Жената натисна с палец бутона и изключи уоки-токито. После погледна мъжа зад Вернер и кимна.

Вернер Даговер само изхърка, когато мъжът плъзна парче меден тел около шията му и то опъна. Последното нещо, което почувства, беше раздираща болка...

Ниският як Ролф Мурнау от Дрезден, територията на бившата ГДР, стоеше отпуснато под дъба. Беше въоръжен и внимателно наблюдаваше хълма, който ги делеше от снимачната площадка. В едната си ръка държеше „Валтер Р38“, но това беше само видимото му оръжие. Затъкнатата му в колана ски-маска беше поръбена с шайби, които я превръщаха в опасно и неочаквано бойно средство. Иглата за шапки, скрита под яката на ризата му, беше съвършеното оръжие за

пробождане на шии. Забий я във вената и малко я поразвърти. Кристалното стъкло на ръчния му часовник беше изненадващо ефективно оръжие, с което можеше да се издерат очите на противника. Гривната на дясната му ръка можеше да се плъзне по китката, превръщайки се в бокс.

Ролф непрекъснато се озърташе, за да се увери, че никой не се приближава откъм пътя. Никой не идваше, разбира се. Според плана той и двамата други членове на „Фойер“^[1] бяха паркирали до пътя и бяха навлезли в гората, докато пазачите пиеха кафе. Глупави дърдорковци!

Безцветните очи на Ролф бяха нащрек, а тънките му безцветни устни — плътно присвити. Това също беше част от обучението му. Беше тренирал упорито, докато овладее мигателния си рефлекс. Всеки боец изчаква противникът му да примига и в този момент атакува. Беше се научил също така да тренира със затворена уста. Един стон би открил на противника, че ударът му е попаднал в целта. А ако езикът ти е изплезен — мигновен удар под брадичката и ще си го прехапеш.

Ролф почувства прилив на гордост, вслушвайки се в гласовете на мошениците, педалите и богаташите на снимачната площадка от другата страна на хълма. Всичките щяха да изгорят в пламъците на „Фойер“. Някои още днес, останалите — по-късно. Но каквото и да се случеше, световното видение на Der Fuhrer щеше да се осъществи чрез хора като Карин и великия хер Рихтер.

Главата на младежа беше покрита с набола четина, която едва скриваше огненочервената свастика, врязана в скалпа му. Потта се стичаше в очите му, но той не я забелязваше. Карин държеше много на военните формалности и нямаше да одобри, ако той избършеше веждите си или се почешеше. Единствено на Манфред бяха позволени такива волности, макар че и той рядко се възползваше от тях. Ролф обожаваше дисциплината. Карин твърдеше, че без нея той и другарите му били „като отделни звена, несвързани в една верига“. И беше права. Навремето, когато се събираха в банди по трима, четирима или петима, Ролф и приятелите му бяха нападали отделни врагове, но никога вражеска група. Никога полицията или специализираните за борба с тероризма части. Тогава не знаеха как да канализират гнева и яростта си. Карин обаче щеше да промени тази ситуация.

Вдясно от Ролф, зад дъба, Карин Доринг приключваше със свалянето на униформата на Вернер, а едрият Манфред Пайпър бързаше да я нахлузи. След като трупът беше разсъблечен до бельо, двайсет и осем годишната жена го завлече през гъстата трева зад един голям камък. Ролф не предложи помощта си. Нали тя му бе наредила да застане на пост.

С крайчеца на окото си видя как Манфред с мъка навлича чуждите дрехи. Планът предвиждаше Карин и един от мъжете да се приближат до снимачната площадка, от което следваше, че единият от тях трябва да има — външния вид на охранител от „Зихерн“. И след като пазачът беше широкоплещест и дебел, и дума не можеше да става Ролф да го имитира. Така че Манфред пое тази задача, макар че ръкавите му се оказаха къси, а яката — тясна.

— Гледахте ли как ни приближаваше хер Даговер — каза Манфред, докато закопчаваше с усилие униформата.

Ролф знаеше, че Манфред не се обръща към него, така че премълча. Карин беше заета с укриването на тялото на Вернер във високата трева зад камъка, така че и тя не отговори.

— Начинът, по който нагласи значката и шапката си — продължи Манфред, — походката му, всичко това издава гордостта му, че е в униформа. Той е отраснал в Райха. Много е възможно да е бил и от Младите вълци. Подозирам, че дълбоко в сърцето си е бил един от нас. — Съоснователят на „Фойер“ поклати голямата си плешива глава, приключи с копчетата и опъна ръкавите. — Много е лошо, че мъже с неговата закалка се задоволяват с мизерното си съществуване. С малко повече амбиция и въображение той би могъл да бъде от голяма полза за каузата ни.

Карин се изправи, но не каза нищо. В това отношение беше пълна противоположност на приказливия Манфред.

И въпреки това Манфред беше прав. По всяка вероятност Вернер Даговер е бил като тях. И когато накрая огненият ураган се разбушуваше с пълна сила, те щяха да открият много съюзници сред хората като него. Мъже и жени, които да не се страхуват да почистят земята от физически и умствено непълноценните, от цветнокожите, от нежеланите етнически и религиозни групи. Но пазачът се бе опитал да сигнализира на своите началници, а Карин не прощаваше никакво противопоставяне. Тя би убила и него, ако той поставеше под въпрос

водаческата ѝ роля, и би имала пълното право на това. Както му беше казала, когато бе напуснал училище, за да стане войник на каузата — противопостави ли ти се някой веднъж, ще го направи пак. Риск, който никой командир не би поел.

Карин вдигна узито си, пхна го в раницата и отиде до Манфред. Тридесет и четири годишният мъж не беше толкова фанатичен, не беше и толкова начетен като Ролф, но беше посветил живота си на Карин. През двете години, откакто Ролф беше във „Фойер“, той никога не ги бе виждал разделени. Не знаеше дали това е любов, взаимна защита или и двете, но завиждаше на връзката им.

След малко Карин беше готова, отново в образа на безгрижното момиче, който бе използвала при срещата с пазача. Погледна към хълма и каза нетърпеливо:

— Хайде.

Манфред обгърна раменете ѝ и я поведе към площадката. Ролф ги изчака да се скрият от погледа му, обърна се и затича към пътя, където трябваше да ги чака.

[1] Огън; пожар (нем.) — Б.пр. ↑

Четвъртък, 3:04

Вашингтон, окръг Колумбия

Генерал Майк Роджърс съзерцаваше купчината комикси върху леглото си и се чудеше какво ли, по дяволите, се е случило с невинността.

Знаеше отговора, разбира се. Умира, като всяко друго нещо. Той се усмихна.

Четиридесет и пет годишният заместник-директор на Оперативния център се беше разбудил още в два и не бе успял пак да заспи. След смъртта на подполковник У. Чарлз Скуайърс при бойна мисия с командосите си от групата „Страйкър“, Роджърс всяка нощ бе прекарвал през ума си операцията в Русия. Военновъздушните сили бяха изпаднали в делириум след пробното изпълнение с невидимия за радарите хеликоптер „Москито“ и пилотите бяха получили пълен картбланш да направят каквото им е по силите, за да измъкнат Скуайърс от горящия влак. И въпреки това ключовите реплики при последвалия анализ на действията на ударната група непрекъснато се връщаха в съзнанието му.

— ... не трябваше да допускаме влака да навлезе върху моста...

— ... всичко беше въпрос само на две или три секунди...

— ... подполковникът мислеше само как да измъкне затворника от локомотива...

Роджърс беше ветеран с двайсет и седем годишен стаж, с две мисии във Виетнам, беше водил механизирана бригада при войната в Персийския залив и имаше докторат по история на света. Беше му пределно ясно, че „насилието е есенцията на войната“, както беше казал лорд Маколи, и че хората загиват в битките, понякога и с хиляди. Това обаче не правеше загубата на всеки отделен войник по-лека. Особено когато войникът е оставил съпруга и малък син.

Очите на Роджърс се замъглиха от сълзи и той се откъсна от мислите си и запрелиства отново комиксите.

Направо беше изумен от цената им — беше нараснала двадесет пъти от времето на детството му. От дванайсет цента на два долара и петдесет. Беше излязъл само с два долара в джоба и му се наложи да плаща с кредитната карта за дяволските му книжки. Това обаче, което го тревожеше повече, беше, че вече не можеше да отличи добрите герои от лошите. Супермен беше пуснал дълга коса и беше повече от сприхав, Батман беше на косъм да го освидетелстват психиатрично, Робин не беше вече онзи добре подстриган Дик Грейсън, а някакъв рошльо, а някакъв социопат, на когото цигарата не излизаше от устата, разпаряше хората с ноктите си.

Роджърс пусна купчината списания на пода до чехлите си. Нямаше намерения да подарява подобни гадости на дете.

Може би щеше да е най-добре да се отбие в някой магазин за играчки и да му избере някоя автоматична занимавка. Една такава и може би шахмат или някаква образователна видеокасета. Нещо, което да ангажира ръцете, и друго за ума.

Роджърс разсеяно потърка гърбавия си нос, после посегна към дистанционното управление на телевизора. Включи телевизора и се спря накрая на един канал със стари филми, където показваха нещо с Лон Чейни: играеше върколак и умоляваше един младок в лабораторна престилка да го излекува, да облекчи страданията му.

— Знам как се чувстваш — промърмори Роджърс.

Чейни обаче си беше късметлия. Болката му можеше да се излекува със сребърен куршум. В случая с Роджърс, както при повечето оцелели от война, престъпление или геноцид, страданието отслабваше, но никога не изчезваше напълно. Болката беше особено силна в малките часове на нощта, когато единствената утеха бяха ромонът на телевизора и инцидентните проблясвания от фаровете на преминаващи коли.

Той изключи телевизора и угаси лампата. Изблъска възглавниците и легна по корем.

Знаеше, че не може да промени чувствата, които го владееха в момента. Но също така му беше и ясно, че не може да позволи мъката да го размекне. Имаше да мисли за вдовицата и сина й, плюс тъжната задача да намери нов командир на Страйкърите, като на всичко отгоре

трябваше и да управлява Оперативния център до края на седмицата, докато Пол Худ щеше да е в Европа.

В такива нощи мъката винаги изглеждаше непоносима. Тогава обаче Роджърс си мислеше за хората, които не бяха живели достатъчно дълго, за да бъдат обременени с тежестите на живота, и бремето сякаш се смаляваше.

Изпълнен с разбирането, че е в реда на нещата дори един Батман на средна възраст понякога да изкукурига, Роджърс накрая потъна в упоителен, лишен от всякакви видения сън...

Четвъртък, 10:04
Гарбсен, Германия

Джоди нахлу с разкривена уста в караваната, вгледа се в списъка на реквизита и процеди:

— Вълшебно. Просто вълшебно.

Артикулят, който търсеше, висеше в миниатюрната баня. А за да се добере до нея, трябваше да маневрира с изключително внимание сред натрупаните маси и огромните куфари. Късметът ѝ се топеше с невероятна бързина: Ланкфорд щеше да приключи със сцената, която снимаше, и щеше да продължи преди тя да успее да се върне на снимачната площадка.

Според списъка на реквизита трябваше да вземе една зимна униформа с двойно лице, която действително бе принадлежала на моряк от „Тирпиц“. Тя висеше в банята, защото килерът беше претъпкан с реномирани огнестрелни оръжия. Местните власти бяха заповядали оръжията да се съхраняват под ключ, а килерът беше единственото помещение, което можеше да се заключва.

Успя да се провре до тоалетната. От двете ѝ страни бяха подпрени огромен куфар и още по-тежка дъбова маса, така че вратата можеше да се отваря само донякъде. Тя съумя да се провре и вратата рязко хлопна зад нея, което я накара неволно да подскочи. Мирисът на камфор беше толкова силен, че надвишаваше дори и спомена за онзи в апартамента на баба ѝ в Бруклин. Дишайки с отворена уста, тя започна да прехвърля четиридесетте торби, вглеждайки се в табелките им. Прииска ѝ се да можеше да отвори прозореца, но конструкцията от метални пръти беше заварена към рамката срещу попълзновения на крадци.

Тя изруга наум. Възможно ли бе днес всичко да върви накриво? За капак на всичко табелките бяха написани на немски.

Дочу отвън гласове, които приближаваха към караваната.

Съвсем ясно виждаше финала на режисьорската си кариера само след двадесет секунди.

Четвъртък, 10:07

Гарбсен, Германия

Буба чу гласовете зад караваната и се обърна: — ... Все нямам късмет — оплакваше се някаква жена. Гласът ѝ беше дрезгав; говореше бързо. — Вляза ли в някой магазин, то ще е само секунди след като някоя филмова звезда е била вътре. Отида ли в скъп ресторант, то ще е ден преди някоя знаменитост да обядва там. На летищата ги изтървам за минути. Буба поклати глава. Бедният Вернер.

— И ето ме тук — продължи тя. Вече бяха заобиколили ъгъла. — Съвсем случайно се озовавам на снимачна площадка, само на няколко метра от известна звезда, и вие не ми давате възможност дори само да я погледна отблизо.

Мистър Буба следеше приближаването им. Жената вървеше точно пред Вернер, който бе нахлупил ниско шапката си и бе привел рамене. Тя чак размахваше ръце от безсилие. На Буба му се прииска да я утеши, че да гледаш всеки ден звездите отблизо не е кой знае какво. Че и те са като всички останали, ако, разбира се, всички останали хора са разглезени и неприятни до невъзможност.

И въпреки това съчувстваше на младата жена. Вернер беше педантичен до мозъка на костите, но може би младата дама заслужаваше едно изключение от правилата.

— Вернер — обърна се той към колегата си, — тъй и тъй госпожицата е вече тук, защо да не я заведем...

Не успя да довърши изречението си. Манфред се подаде иззад жената и палката на Вернер изсвиства. Черното дърво се стовари върху устата на Буба, пазачът се задави в собствената си кръв и разбити зъби и се свлече по стената на караваната. Манфред повтори удара си, този път по дясното му слепоочие; главата на Буба се изметна наляво. Пазачът рухна на земята, спря да се дави и замря.

Манфред отвори вратата на кабината, захвърли вътре окървавената палка на Вернер и се вмъкна зад кормилото. Някакъв дребен мъж от снимачния екип извика:

— Джоди!

Карин приклепна, смъкна раницата си и измъкна узито.

Дребният мъж поклати глава и тръгна към караваната.

— Джоди, какво правиш там, по дяволите? И това ми било стажантка!

Лек пукот от дулото на автомата отхвърли Холис Арлена и го просна по гръб с разперени ръце и очи безжизнено втренчени в небето.

В мига, в който тялото му рухна на земята, хората запищяха и се разбягаха. Някаква млада актриса се развика някой да помогне на падналия помощник-режисьор и един млад актьор послушно се отзова на призива ѝ. Докато пълзеше към падналия, откос от автомата на Карин почти отнесе черепа му. Младата актриса продължи да пици, залегнала зад една камера.

Мощният двигател на караваната изрева и Манфред изкрещя:

— Да тръгваме!

Карин тръгна гърбом към караваната, без да отпуска автомата. Скоси вътре, издърпа сгъваемата стълбичка и затръшна вратата.

Манфред включи на скорост и караваната се стрелна към гората.

*Четвъртък, 10:12
Хамбург. Германия*

Жан-Мишел се замисли над факта, че срещата му с Водача, новопровъзгласения Фюрер, ще се състои в квартал Санкт Паули в Хамбург.

През 1682 година на хълмистите брегове на Елба била издигната църква, посветена на свети Павел. През 1814 година французите нападнали и плякосали спокойното селце и след това вече нищо не било както преди. За развлечения на моряците от параходите били построени хотели, танцувални зали и бардаци и към средата на столетието районът Санкт Паули станал известен като Кварталът на греха.

В днешно време кварталът нощем си беше пак същият. Облян от неоновии феерии и провокиращи табели, рекламиращи всичко от джаз до боулинг, представления със секс на живо, шоу на татуирани от главата до петите жени, от музея с восъчни фигури до хазарт. Въпроси със съвсем невинно звучене от рода на „Имате ли свободна минутка?“ или пък „Да ви се намира кибритче?“ събираха посетителите с проститутки, а наркотиците биваха предлагани свободно, макар и с ниски, внимателни гласове.

Това място беше повече от подходящо за срещата на представителя на Новите якобинци с Феликс Рихтер. Новото френско нашествие и обединяването на движенията им щеше отново да промени Германия. Този път към по-добро.

Французинът бе оставил двамата си спътници да спят в хотела и бе хванал такси на Ан дел Алстер. Петнадесетминутното пътуване до Санкт Паули бе приключило на Гросе Фрайхайт, в сърцето на разгулния квартал. Районът беше пуст, ако не се брояха туристите, които искаха да се запознаят със забележителностите на квартала.

Жан-Мишел приглади гъстата си черна коса и закопча мъхестия си блейзър. Висок и с малко наднормено тегло, четиридесет и три годишният изпълнителен вицепрезидент на „Demail“ гледаше с оптимизъм на срещата си с Рихтер. Малцината, които го познаваха, и още по-малкото, които го познаваха добре, бяха единодушни за две неща. Първо, Рихтер беше всеотдаен на каузата си. Това беше добре. Мосю Доминик и останалите от френския екип също бяха всеотдайни хора, а мосю Доминик мразеше да си има работа с хора, които не са всеотдайни към делото си.

Второ, твърдеше се, че Рихтер е човек, склонен към внезапни и диви изблици на жестокост. Че е способен да прегърне или обезглави даден човек в зависимост от настроението си. В това отношение Рихтер очевидно имаше много общо и с неговия потаен работодател. Мосю Доминик беше човек, който или ненавиждаше хората, или ги обичаше, беше щедър или безмилостен както му диктуваше моментът. Наполеон и Хитлер са били същите.

„В образа на водачите има нещо, което не им позволява да изглеждат двусмислени“ — каза си Жан-Мишел. Той беше горд, че познава мосю Доминик. Надяваше се да се гордее и с познанството си с хер Рихтер.

Жан-Мишел се приближи до черната метална врата на клуба на Рихтер на име „Auswechsein“. На вратата нямаше нищо освен една шпионка тип „рибешко око“ и един зумер под нея. От лявата страна върху касата стърчеше мраморна глава на козел. Французинът натисна бутона и зачака.

„Auswechsein“, или „Заместител“, беше едно от най-долнопробните, декадентски и печеливши нощни кътчета за забавления в Санкт Паули. Мъжете трябваше да идват с дама. На входа двойката получаваше една розова и една синя огърлица с различни номера; всеки, който имаше съответния номер, беше техният нов партньор за вечерта. Допускаха се само добре облечени красиви мъже и жени.

През зяпналата уста на козела прозвуча груб глас.

— Кой е?

— Жан-Мишел Орн — произнесе французинът. Беше на косъм да добави: „Имам уговорена среща с хер Рихтер“, но размисли. Ако хората на Рихтер не бяха в течение кого чакат, цялата операция беше

само губене на време. Такава, за която Жан-Мишел и сътрудниците му нямаха за какво да съжаляват.

Миг по-късно вратата се отвори и един културист с близо двуметров ръст го покани с жест да влезе. Грамадният мъж затвори и заключи вратата, след което положи огромната си ръка върху рамото на французина, побутна го до касовия автомат на бара и го претърси основно от главата до петите.

Жан-Мишел си отбеляза видеокамерата на стената и миниатюрния приемник в ухото на гиганта. Някой някъде сравняваше изображението му с това върху факса, изпратен от офиса на мосю Доминик в „Demail“.

— Почакайте малко — произнесе гигантът. После се обърна и изчезна в мрака.

„Много ефикасно“ — помисли Жан-Мишел, докато гръмките стъпки на едрият мъж отекваха през дансинга. Вниманието не беше лошо нещо. Мосю Доминик не бе извоювал положението, в което се намираше сега, с безгрижие и невнимание.

Огледа се. Единствената светлина идваше от четири червени неоновы обръча, разположени около плота от дясната му страна. Не му помогнаха особено да види добре как изглежда вътрешността на бара или дали грамадният мъж е напуснал залата. Единственото нещо, което Жан-Мишел знаеше със сигурност, беше, че му се повдига въпреки включените вентилатори. Мястото излъчваше лека воня на застоял цигарен дим, алкохол и сладострастие.

След минута-две Жан-Мишел долови нови стъпки. Те се различаваха значително от първите. Бяха уверени, но леки, и по-скоро потрепваха, отколкото стържеха пода. Миг по-късно Феликс Рихтер изплува в аленото сияние на бара.

Жан-Мишел разпозна елегантния тридесет и две годишен мъж от фотографиите, които беше виждал. Снимките обаче не бяха в състояние да предадат динамизма му. Рихтер беше висок метър и осемдесет, с руса късо подстригана коса и гладко избръснат. Беше облечен в безупречен костюм по поръчка, огледално лъснати обувки и черна вратовръзка на алени райета. Не носеше никакви скъпоценности. Хората на Рихтер считаха този навик за суетен и в партията нямаше място за такива хора.

„Медали. Това е единственото украшение, което позволявам на хората си да носят“ — беше казал хер Рихтер в уводната статия на вестника си „Unser Kampf“ — „Нашата Борба“.

Очите му обаче бяха най-впечатляващи. Фотографиите изобщо не бяха успели да ги уловят. Дори и в червеното сияние на бара те бяха като копия. И веднъж уловили плячката си, не помръдваха. Рихтер беше от онези хора, които никога и от никого не извързват поглед.

С приближаването си германецът направи любопитен жест, сякаш се канеше да измъкне пистолет. Ръката му се плъзна покрай крака и бедрото, после се стрелна право напред. Странно, но елегантно движение. Французинът я разтърси здраво, изненадан от силата на хватката.

— Направихте добре, че дойдохте — каза германецът. — И въпреки това съм изненадан; очаквах и работодателя ви.

— Както добре знаете, мосю Доминик предпочита да управлява бизнеса си от фабриката си — отвърна Жан-Мишел. — След като разполага с такива съвършени технологии, няма смисъл да напуска работното си място.

— Разбирам — каза Рихтер. — Няма фотографии, няма журналисти, значи господинът е тайнствен.

— Мосю Доминик е тайнствен, но не и безразличен — посочи Жан-Мишел. — Той ме изпрати да го представявам в тази дискусия, а също така да бъда негов оч и уши в Дните на хаоса.

Рихтер се ухили.

— И да бъде абсолютно сигурен, че дарението, което така щедро даде за празника, ще бъде изразходвано по предназначение.

Жан-Мишел поклати глава.

— Грешите, хер Рихтер. Мосю Доминик не е такъв човек. Той инвестира само в хора, на които вярва.

Германецът улови госта си за лакътя и го поведе бавно през мрака.

— Не се чувствайте задължен да защитавате Доминик пред мен — проговори Рихтер. — Не е лошо човек да държи под око действията на равните си.

Равни ли? Жан-Мишел се позачуди. Мосю Доминик притежаваше производствена компания на стойност един милиард долара и контролираше една от най-могъщите десни групи във

Франция... в света. Хората, които той признаваше за равни на себе си, се брояха на пръсти. А въпреки паралелните им интереси, хер Рихтер не беше сред тях.

— Харесва ли ви стаята, която ви резервирахме? — попита Рихтер.

— Изключително приятна — отвърна Жан-Мишел. Все още се бунтуваше срещу арогантността на Рихтер.

— Радвам се — каза германецът. — Това е един от малкото оцелели стари хотели в Хамбург. През войната съюзниците са изравнили по-голямата част от града със земята. Нещастieto на Хамбург се корени във факта, че е морско пристанище. Ирония на съдбата е, че много от тези стари дървени сгради са оцелели. — Той направи жест, сякаш обхващайки цял Санкт Паули. — Съюзниците не са атакували проститутките и пияниците, а само майките и децата. И въпреки това според тях ние сме чудовищата, отговорни за зверствата от рода на митичния Холокост.

Жан-Мишел усети как мълчаливо се солидаризира с внезапната разгорещеност на Рихтер. Макар в Германия отричането на Холокоста да се преследваше от закона, той знаеше, че по времето на следването си в медицинския факултет Рихтер го беше правил редовно. Дори и отнемането на пълната му стипендия заради антисемитските му изказвания не го беше спряло. Служителите на съда с голяма неохота осъждаха такива агитатори, които иначе в други отношения бяха съвсем примерни граждани, но накрая се бяха видели принудени да вземат мерки, понеже един чуждестранен телевизионен екип бе записал на видеолента неговата реч в Аушвиц, посветена на „Еврейската лъжа“, и я бяха излъчили. Той прекара две години в затвора, като през това време помощниците му управляваха младите последователи на делото, с което допринасяха легендата около името му да се разраства.

Мъжът пред него бе смел и отдаден до смърт на каузата и Жан-Мишел реши да поправи неприятното начало на разговора им. А освен това имаха да вършат и сериозна работа.

Стигнаха до една маса и Рихтер включи лампата по средата ѝ. Жан-Мишел го изчака да седне и чак тогава го последва. Светлината не докосваше очите на германеца, но въпреки това Жан-Мишел ги виждаше. Бяха почти прозрачни на лампата. Този мъж бе натрупал

истинско съкровище от клуба си и от проституцията, която управляваше в Берлин, Щутгарт, Франкфурт и Хамбург. Французинът обаче беше готов да се обзаложи, че Рихтер е бил гадно копеле дори още когато е бил беден.

Жан-Мишел вдигна поглед към втория етаж. Той представляваше поредица от врати. Очевидно за стаи, където клиентите на заведението можеха не само да танцуват.

— Доколкото разбираме, вие държите тук апартамент, хер Рихтер.

— Да — отвърна германецът. — Макар и да го ползвам не повече от две нощи на седмица. Прекарвам повечето от времето си на юг, в апартаментите на националсоциалистическата партия „21 век“ в Бергсдорф. Там всъщност кипи най-оживената дейност на движението ни. Там се пишат речи, дават се напътствия и консултации по телефона, разпращат се съобщения по електронната поща, излъчват се радиопредавания, публикува се нашият вестник... впрочем, имате ли броя ни от тази седмица? Жан-Мишел кимна.

— Отлично — продължи Рихтер. — Всичко е абсолютно законно. Не е като в ранните ми години, когато властта ме преследваше като куче с всевъзможни скалъпени обвинения. Така че вие сте дошли тъкмо навреме да отдадете почит на Дните на хаоса. И да представлявате работодателя си в „обсъжданията“, както той ги нарече в единствения ни кратък разговор по телефона.

— Да, хер Рихтер. — Жан-Мишел се приведе напред и сплете ръце върху масата. — Дошъл съм с едно предложение.

Изпита остро разочарование, защото Рихтер дори и не помръдна, а каза съвсем спокойно:

— Цял съм внимание.

— Малцина са посветени във факта, че мосю Доминик подкрепя неонацистки групи по целия свят. Бръснатите глави в Англия, Войниците в Полша, асоциацията „Само за бели в Америка“. Той се опитва да изгради една световна мрежа от организации с една обща цел — етническа чистота.

— Заедно с неговите Нови якобинци — каза Рихтер, — това ще увеличи силата му до шест хиляди членове.

— Някъде там — съгласи се Жан-Мишел. — И когато нахлуе в електронните мрежи в Америка, този брой със сигурност ще нарасне.

— Почти сигурно — потвърди Рихтер. — Виждал съм копия от игрите му. Страшно занимателни са.

— Предложението на мосю Доминик е да доведете вашата организация „21 век“ в нашите редици. Той ще ви осигури финансиране, достъп до технологията на „Demail“ и роля при формирането на бъдещето на света.

— Роля — изрече Рихтер. — Също като в някаква пиеса.

— Не в пиеса — коригира го французинът. — В историята.

Рихтер се усмихна студено.

— Защо ми е да приемам роля в драма на Доминик, когато мога да режисирам собствена пиеса?

Жан-Мишел за втори път се порази от саомнението му.

— Защото мосю Доминик притежава ресурси, за които вие можете само да мечтаете. А чрез връзките си може да ви предложи политическа и персонална защита.

— Защита от кого? — запита Рихтер. — Правителството не смее да ме докосне дори и с пръст. Двете години, прекарани в затвора, ме превърнаха в мъченик на каузата. А хората ми са посветени до смърт на делото.

— Има и други лидери — изрече Жан-Мишел с неприкрита заплаха. — Други потенциални нови фюрери.

— Така ли? — запита Рихтер. — Да не би да имате някого предвид?

Французинът изпитваше остро изкушение да натрие здраво носа на тоя самовлюбен палячо и сега му се предостави идеалната възможност.

— Да ви кажа честно, хер Рихтер, говори се, че Карин Доринг и „Фойер“ са изгряващите звезди на движението.

— Така ли? — запита любезно Рихтер.

Жан-Мишел кимна. Знаеше, че преди две години Феликс Рихтер и Карин Доринг са били открити врагове. Тогава Карин бе напуснала Източна Германия вече сгодена за тероризма, а току-що излезлият от затвора Рихтер проповядвал политическа активност. Критикували се открито до момента, в който двама членове на „Фойер“ нападнали от засада и убили двама членове от групата на Рихтер. Накрая вождовете провели среща в един берлински хотел и се споразумели да преследват целите си, без да се критикуват и да си пречат. Въпреки всичко обаче

между небрежната в облеклото си източногерманска партизанка и елегантния западногермански лекар напрежението си оставаше.

— Карин е енергична, обаятелна и смела — каза Жан-Мишел. — Според сведенията, с които разполагаме, тя е планирала и водила атаката срещу банката в Бремен, тя е причинила пожара в съдебната зала в Нюрнберг...

— Да, тя е автор на това и на още доста — прекъсна го Рихтер. — Карин е много добра в бойните действия. Тя е боец, който води останалите бойци, уличен боец, полеви командир. Това обаче, което вие и нейните последователи пропускате да отбележите, е, че тя не е от хората, способни да изградят или поведат политическа партия. Тя все още настоява да участва лично във всяка своя мисия и един ден властите или някоя погрешно хвърлена бомба ще я унищожат.

— Възможно е — съгласи се Жан-Мишел. — А междувременно, само за някакви си две години, „Фойер“ е приютила под крилото си почти хиляда и триста членове с тридесет бойци на щат.

— Това е вярно — отвърна Рихтер. — Но в по-голямата си част те са източногерманци. Животни. За пет години аз събрах близо пет хиляди последователи сред тях. А това вече, мосю Орн, е основата за едно политическо движение. Това е бъдещето.

— Всеки си има своето място — възрази Жан-Мишел. — Мосю Доминик вярва, че и вие, и тя, ще се превърнете в мощен съюзник и точно това е причината, поради която той ме е инструктирал да разговарям и с нея, както и с вас.

Безмилостните очи погледнаха часовника, после се преместиха върху Жан-Мишел. Заприличаха му на малки машини, точни и лишени от всякаква емоция. Жан-Мишел не откъсна погледа си от тях, докато Рихтер се изправяше. Кратката аудиенция очевидно беше свършила. Французинът не успя да скрие изненадата си.

— Ще дойда да ви взема от хотела ви в пет и половина тази вечер — каза германецът. — Двамата с Карин ще вземем участие в тазнощното рали в Хановер. И тогава ще се убедите кой е вождът. А дотогава приятен ден.

Едрият портIER изплува от мрака и застана зад Жан-Мишел. Рихтер се обърна и тръгна.

— Извинете, хер Рихтер — обади се Жан-Мишел. Рихтер спря. — Жан-Мишел се изправи.

— Инструкциите, дадени ми от мосю Доминик, са да му докладвам следобед, а не вечерта — изрече французинът. — Какво да му кажа за офертата?

Рихтер се обърна. Дори и в дълбокия мрак на Жан-Мишел му се стори, че различава мръснишките му очи.

— Че ще разгледам подробно щедроту му предложение. А междувременно, подкрепата и приятелството му са ми необходими.

— Но вие ме отхвърлихте! — възкликна французинът.

— Отхвърлих ли ви? — запита Рихтер. Гласът му беше мек, равен и безизразен.

— Аз не съм чиновник или телохранител — каза французинът. — Като представител на мосю Доминик очаквам да се отнасяте към мен с необходимото уважение.

Рихтер бавно закрачи към Жан-Мишел.

— Един представител на Доминик...

— Мосю Доминик — натърти негодуващо Жан-Мишел. — Дължите му поне това уважение. Той иска да ви помогне...

— Французите открай време са подкрепяли опозиционните лидери — каза Рихтер. — Вие помогнахте на Дако да събори Бокаса през 1979 година и пак вие дадохте убежище на аятолах Хомейни, докато той планираше завръщането си в Иран. Французите се надяват на услуги, когато хората им дойдат на власт, макар и рядко да ги получават. — Той продължи с леден глас: — Аз уважавам Доминик. Но за разлика от вас, мосю Орн, на мен не ми се налага да лижа задници. Той има нужда от моята помощ, а не аз — от неговата.

„Този човек е абсолютно налудничав“ — помисли си Жан-Мишел. Вече бе чул достатъчно, така че каза:

— А сега ме извинете, но трябва да тръгвам.

— Не — отвърна спокойно Рихтер. — Няма да ви извиня. Не можете да си тръгнете, докато аз не ви разреша.

Французинът го изгледа злобно, извърна се и се сблъска с портiera. Едрият мъж го сграбчи за врата и го извъртя така, че да застане с лице към Рихтер.

— Рихтер, вие сте луд! — изплака Жан-Мишел.

— Това няма значение — отвърна Рихтер. — Важното е, че аз съм този, който дърпа юздите.

— Да не мислите, че мосю Доминик няма да разбере за това? Да не би да си мислите, че той ще го одобри? Ние...

— Ние! — прекъсна го Рихтер и се вгледа в очите му. — Само това чувам: „Ние разбираме...“ и „Доколкото ни е известно...“ — Рихтер бе изпаднал в бяс. — Ние ли, мосю? Кои сте тези вие?

Ръката на Рихтер се раздвижи по същия начин както при началото на срещата им. Само че този път в дланта му блесна нож. Острието му спря само на милиметри от лявото око на Жан-Мишел, после опря в клепача.

— Ще ви кажа какво сте вие — студено заяви Рихтер. — Вие сте гъзолизец.

Въпреки гнева си французинът усети как вътрешностите му се втечняват. Това бе някаква лудост. Чувстваше се така, сякаш по неведом начин бе върнат назад във времето. Не беше възможно Гестапо да съществува тук, в ерата на видеокамерите и незабавната международна реакция. Но то си съществуваше, заплашвайки го с мъчения.

Рихтер го гледаше злобно, с прекалено ясни очи, гласът му бе съвсем спокоен.

— Говориш ми като равен. Какво си направил през живота си освен да се слагаш на началниците си?

Някаква буца се появи в гърлото на Жан-Мишел и той с огромни усилия я преглътна. При всяко негово примигване върхът на острието оставяше фина следа кръв по клепача му. Опита се да не изстене, но не успя.

— Сбъркал съм — произнесе Рихтер. — Ти дори не си и гъзолизец. Ти си агнето, което пастирът ти ми е изпратил. Не само за да ми направи предложение, но и да провери в какво състояние са ми зъбите. Ами ако те ухапя? Тогава Доминик ще научи нещо за мен. Ще научи, че сътрудниците му не могат да ме изплашат. Ще научи, че за бъдеще ще се налага да се отнася към мен по различен начин. А колкото за теб — Рихтер леко повдигна рамене, — ако ухапя прекалено силно, той просто ще те замени с някой друг.

— Не! — простена Жан-Мишел. За миг негодуванието му надви страха. — Вие не разбирате...

— Напротив, разбирам много добре. Преглеждах акредитивите ти в компютъра си, когато ти прекрачи прага ми. Включил си се в

организацията на Доминик преди двайсет и една година и единайсет месеца и си се издигнал поради научните си знания. Получил си патент за четирибитов чип за видеоигра, който е позволил на „Demain“ да продава игри, базирани на модерна технология по времето, когато другите игри са били едно– или двубитови. В Съединените щати се е вдигнал доста голям шум на тази тема, защото една калифорнийска компания твърди, че техният чип и техният, който се готвели всеки момент да пуснат на пазара, си приличали като две капки вода.

Жан-Мишел пристъпи от крак на крак. Дали Рихтер само цитираше фактите, или намекваше, че знае нещо повече за източниците на „Demain“?

— Неотдавна си получил патент за силициев чип, който е в състояние директно да раздразва нервните клетки, чип, който „Demain“ ще използва за новото си програмно обезпечаване. В училище обаче си бил аполитичен. И когато са те наели в „Demain“, си възприел мирогледа на Доминик. Едва тогава той те е въвел в специалния вътрешен кръг на Новите якобинци, който да му помогне да отърве Франция от алжирците, мароканците, арабите и нашите общи врагове израелците. Но в този случай работната дума е „помощ“, мосю Орн. В порядъка на нещата етническите отрепки са за изхвърляне. Самоотвержените слуги са на следващото по-високо стъпало, но и те също са заменяеми.

Жан-Мишел не пророни и звук.

— Значи ни остава да разискваме само още едно нещо — изрече Рихтер. — Колко дълбоко да забия зъби в шията на агнеца.

Германецът изви ножа така, че върхът му да сочи нагоре. Жан-Мишел се опита да се дръпне назад, но мъжът зад него го сграбчи за косата и го задържа неподвижен. Рихтер придвижи острието още по-нагоре, докато върхът му се озова точно под горния клепах. Продължи да го движи, обхождайки контура на окото, без да спира да приказва:

— Знаете ли, че аз следвах медицина преди да основа партията си? — запита Рихтер. — Отговорете ми.

— Да. Моля ви, хер Рихтер, моля ви — добави французинът. Ненавиждаше се за малодушието си.

— От мен щеше да стане добър лекар, ако се бях посветил на практиката — продължи германецът. — Но аз избрах друг път, и знаете ли защо? Защото проумях, че не мога да полагам грижи за генетично

низши същества. Споменавам го, защото, както разбирате, намерих друго приложение на знанията си. Използвам ги, за да оказвам влияние. Контролирайки тялото, контролирам и разума. Например, ако продължа натискам с ножа нагоре, знам, че острието ще опре в страничния ректусен мускул. Прережа ли го, за вас ще бъде изключително трудно да гледате нагоре или надолу. Ще ви се налага да носите превръзка на окото след това, иначе в противен случай ще бъдете дезориентиран, тъй като очите ви ще работят самостоятелно и — той се изсмя — ще изглеждате направо като надрусан, с едно око втренчено право напред, докато другото се движи съвсем нормално.

Жан-Мишел дишаше задъхано, краката му трепереха неудържимо. Ако гигантът зад него не го държеше здраво, щеше да рухне на пода. Усети леко боцкане над очната ябълка и изхлипа:

— Моля ви, не! Mon Dieu, хер Рихтер...

Германецът бавно поднесе лявата си ръка към ножа и опря длан в дръжката, сякаш се канеше да го забие с всичка сила.

— Знаехте ли също така — продължи спокойно Рихтер, — че това, което правим, е част от процеса за промиване на мозъците? Изучавал съм методиките на КГБ — те са правели чудеса с тях. Това, което се казва на индивид, подложен на състояние на болка и страх, се запечатва в мозъка му като най-чиста истина. Разбира се, това трябва да се повтаря непрекъснато, за да бъде наистина ефективно. Систематично и докрай.

Той натисна едва забележимо ножа. Убождането се превърна в крещяща болка.

Жан-Мишел изпищя. Не можеше да се овладее въпреки срама, който изпитваше.

— Какво мислите сега за равенството, мое малко агънце? — запита Рихтер.

— Мисля... Мисля, че сте пределно ясен.

— Пределно ясен ли? — запита Рихтер. — Това е първата ви смислена приказка от началото на разговора ни, макар и да се съмнявам, че е искрена.

И отново мръдна ножа, на което французинът реагира с поредния си писък.

— Това, което искам да ви кажа, всъщност е следното. Много скоро Доминик ще започне да изпитва далеч по-голяма нужда от мен,

отколкото аз от него. Неговите Нови якобинци са една съвсем невзрачна сила, подходяща само за дребни местни дела. Аз обаче притежавам способността да стана интернационална сила. И ще стана. Новите му компютърни програми ще бъдат разпратени към американските градове, но те имат способността да убеждават единствено в извънработно време. Аз и помощниците ми можем да отидем лично в Америка, да се срещнем с американските нацисти и да ги вдъхновим. Ние сме хора от Фатерланда, родината на нашето движение. Вие сте хора, които са били сразени и принудени да служат. Светът ще ме последва и хората ще го направят сега, а не след пет или десет години. И едно също толкова важно нещо — те ще ни дадат пари. А това, мосю Орн, прави двама ни с Доминик повече от просто равни във всяко едно отношение. Това ме прави по-висшестоящ от него.

Рихтер се усмихна и след миг ножът изчезна в ръкава му.

Жан-Мишел простена: комбинация от болка и облекчение.

— Значи така — продължи германецът. — Когато се свържете с Доминик, разкажете му за урока, който ви предадох на тема унижение. Сигурен съм, че ще го разбере. Можете да му кажете също така, че никой, нито Карин Доринг, нито някой друг, някога ще възглави движението в Германия. Това е моя съдба. Да имате още някакви въпроси?

Портиерът разхлаби хватката си достатъчно, за да може французинът да разтърси глава.

— Отлично — заяви Рихтер и му обърна гръб. — Евалд ще ви извика такси и ще ви даде една минутка да се съвземете. Надявам се да се видим довечера. Ще бъде една незабравима нощ.

Рихтер потъна в мрака и едрият мъж пусна пленника си. Жан-Мишел се строполи на пода. Трепереше. С лявото око виждаше всичко обагрено в пурпурно, кръвта се процеждаше от горния му клепац и се стичаше върху долния.

Успя да извади кърпичката си. Когато я отдръпна от окото си, цялата беше покрита с бледорозови петна — кръв, разреждана от сълзи. При всяко мигане изпитваше остра болка. По-лошо обаче от физическата болка беше душевното му страдание. Да се покаже такъв страхливец, да рухне така!

Повтаряше си обаче, че въпреки гаврата, която бе изтърпял, бе изпълнил заповедта на мосю Доминик. Бе направил предложението, но този надут неуправляем самохвалко го беше отхвърлил.

Рихтер обаче не подозираше за истинската причина, която движеше Доминик. Работата не беше да се подпомага разрастването на движението за етническа чистота, а да се създадат сериозни проблеми за германското правителство. Мосю Доминик искаше да дестабилизира Германия до такава степен, че да накара останалата част от Европа да внимава с четири очи да не допусне тази нация да диктува бъдещето на европейския Общ пазар. Тази роля се полагаше на Франция, а мозъкът на Франция се формираше от една шепа нейни милиардери. Азия и останалата част от света щяха да последват европейския Общ пазар, накъдето и да тръгнеше той.

И това неизбежно щеше да стане, когато хаосът сграбчеше Америка в лапите си. А когато целта бъдеше постигната, мосю Доминик щеше да се отърве от Рихтер. Преди повече от половин век французите бяха разбрали, че не е никак разумно да позволяват съсредоточаването на прекалено голяма власт в ръцете на германските фашисти.

След още няколко минути Жан-Мишел успя да се изправи на колене. Добра се до един стол и с огромно усилие се надигна. Раната вече бе започнала да смъди и да дразни окото, а всяко ново примигване усилваше яростта му към всичко германско.

Засега обаче се налагаше да сдържа страстите си. Жан-Мишел беше учен и като такъв се бе научил да бъде търпелив. А и освен това, както му беше казал мосю Доминик преди да тръгне за Германия, човек може да се поучи дори и от погрешната си стъпка. А тази специално му бе открила много за същината на новия Фюрер.

Французинът смъкна кърпичката от окото си и се насочи към вратата. Не погледна към Евалд за помощ. Отвори я, заслони с длан нараненото си око от жаркото следобедно слънце и бавно закрачи към чакащото такси.

Четвъртък, 11:05
Хамбург, Германия

Пътят от летището до центъра на града им отне тридесет и пет минути. Както винаги при подобни делови пътувания на Худ страшно му се прииска да има време да спре и да разгледа някои от сградите, паметниците и музеите, покрай които минаваха. Беше истинска мъка само да ги проследява с поглед от летящата със сто и трийсет километра кола. Църкви, които по времето, когато са се основавали Съединените щати, вече са имали история. Но дори и да имаше време, съвестта му едва ли би позволила да го използва. Където и да отидеше, той преследваше с всички сили целта, довела го на това място. Нямаше никакво време за развлечения и разходки. Отношението му към работата му бе спечелило сред колегите прозвището папа Павел II. Не беше много сигурен, но подозираше, че човекът, на когото трябваше да „благоволит“ за този прякор, е служителката по печата в Оперативния център Ан Фарис.

Изпитваше странна тъга, гледайки как модерните небостъргачи проблясват покрай затъмнения прозорец на колата. Тъга към себе си и към Ан. Младата разведена жена трудно успяваше да крие привързаността си към Пол и когато им се случеше да работят рамо до рамо, той изпитваше страх от близостта ѝ. Съществуваше някакво тъмно, потайно привличане, на което беше толкова лесно да се поддадеш. Да се поддаде? Един женен мъж с две малки деца — а той нямаше намерение да ги зарязва. Вярно, любовното със съпругата му вече не му доставяше никакво удоволствие. Ненавиждаше са за мисълта, но понякога изпитваше огромно удоволствие, когато се отървеше, без да изпълнява съпружеските си задължения. Тя вече не беше онази съблазнителна, привлекателна и енергична Шарън Кент, за която се бе оженил. Беше се превърнала на мумия. Беше персонаж от сериалите по кабелната телевизия с живот отделен от този на

семейството и колеги, които той познаваше единствено от празниците по Коледа. За капак беше и по-възрастна и още по-уморена, без онази жажда, която бе изпитвала към него в началото.

Докато той, поне в сърцето си, продължаваше да е все още хлапак.

Разбира се, това беше само в сърцето му. Не можеше да се заблуждава, че като плът е онзи рицар от онова време — освен може би единствено в очите на Ан. Кое то всъщност беше причината непрекъснато да се чувства привличан от тях.

Но въпреки всичко двамата с Шарън бяха имали чудесни мигове заедно, бяха си изградили една любов, различна от онази, която бяха споделяли. Дори само мисълта, че ще се прибере у дома при семейството си след една хвърчаща любов в офиса, го караше да се чувства като... съзнаваше отлично как щеше да се чувства. Беше размишлявал над проблема достатъчно дълго при онези дълги прибирания у дома от базата в Андрюс след безсънни нощи, изпълнени с обсъждания на съобщения за пресата с Ан. Щеше да се чувства като жалък и презрян червей, криещ се от светлината и промушващ се сред мръсотията, за да оцелее.

А дори и да успееше да се пребори с чувството на вина, от негова страна една такава връзка не би била почтена към Ан. Тя беше добра жена, имаше ангелско сърце. Да я улови за ръката, да ѝ вдъхне надежда, когато самият той не изпитва такава, да свърже по този начин живота си с нейния и този на сина ѝ би било дълбоко погрешно.

Нищо обаче не успяваше да прогони желанието му към нея. Може би точно това беше причината двамата с Шарън да работят толкова упорито. Те заменяха страстта, която бяха изпитвали един към друг навремето, с нещо, което все още можеха да вършат със същия ентусиазъм, нещо ново и различно всеки ден.

„Господи — помисли тъжно Худ, — какво ли не бих дал само за една нощ като онези тогава.“

Хотел „АлстерХоф“ се намираше между двете знаменити езера на града, но Худ, Стол и Хърбърт едва имаха време да се нанесат и да се измият преди да поемат обратно. Хърбърт хвърли един поглед през прозорците, докато провери набързо стаята с електронна метла за евентуални подслушвателни устройства.

— Случихме на хубава гледка, а? — обади се Хърбърт, докато пътуваха надолу с асансьора. Играеше разсеяно с дръжката от лопатка, която държеше под лявата облегалка на количката си. Под дясната пък беше пъхнал нож. — Тия езера ми напомнят за Чесапийк.

— Това са Биненалстер и Аусеналстер — обади се услужливо младият пиколо. — Вътрешен Алстер и Външен Алстер.

— Има смисъл — призна Хърбърт и пъхна дръжката в куките под облегалката. — Макар че лично аз бих ги кръстил Големия Алстер и Малкия Алстер. Като гледам, едното езеро май е поне десет пъти по-голямо от другото.

— Триста деветдесет и пет акра срещу четиридесет и пет — отвърна младежът.

— Значи почти съм улучил — коментира Хърбърт. Асансьорът меко намали, достигайки фоайето. — И все пак мисля, че моите имена са по-добри. Човек винаги може да различи едрото от дребното. Но пък винаги може да се обърка, ако не знае кой край на града е вътрешен и кой — външен.

— Може би не е зле да оставите бележка в кутията за предложения — обади се пиколото и посочи с пръст. — Ето я там, точно до кутията за писма.

Хърбърт го изглежда подозрително. Худ също не беше сигурен дали хлапакът си бие майтап с тях, или просто е услужлив. Германците поне според него нямаха чувство за хумор, макар и да беше чувал, че младото поколение бързо усвоявало американския сарказъм от американските филми и телевизията.

— Може и да го направя — заяви Хърбърт, докато изкарваше количката си от асансьора, и вдигна очи към Стол, който се бе превил под тежестта на раницата си. — Нали имаш електронен преводач? Какво казва той по въпроса?

Стол набра английските думи върху електронния уред с размери на книга джобен формат. Миг след това немският еквивалент изплава върху течнокристалния дисплей.

— Май трябва да им казват Гросалстер и Клайналстер — съобщи му Стол.

— Няма по-елегантно решение, така ли? — запита Худ.

— Няма — съгласи се Хърбърт. — Знаеш ли обаче какво ми идва наум? Направо ме убива, като се сетя какви имена си имаме във

Филадельфия. Езерото Умрялата котка, Червясалата река...

— Тия ми харесват — прекъсна го Стол. — Пред взора ми веднага изниква пейзаж.

— Да, ама не от ония, дето ги гледаш по пощенските картички — каза Хърбърт. — Всъщност в универсалните магазини могат да се намерят само картички от Мейн Стрийт и старото училище и нищо друго.

— На мен лично най са ми по душа езерото и рекичката — заяви Стол.

Докато напредваха през гъмжащото фоайе, Худ се огледа за Мартин Ланг и заместник-министъра на външните работи Рихард Хаузен. Не се познаваше с Хаузен, но изпитваше силно желание да види отново германския електронен магнат Ланг. Бяха прекарвали известно време заедно, когато Лос Анджелис беше домакин на международни гости при една компютърна конвенция. Топлотата, искреността и интелигентността на Ланг бяха впечатлили Худ. Той беше хуманист, ясно съзнаващ, че без щастливи работници не може да има просперираща компания. При него съкращения нямаше. Трудните периоди и моменти се дължаха на некадърно висше управление, а не на работниците.

Когато дойде моментът да се определи цената на новата рожба на Майк Роджърс и Мат Стол, регионалния оперативен център, или РОЦ, Ланг беше първият човек, дошъл им наум за компютрите, от които щяха да се нуждаят. Патентованата от компанията му технология, базирана на фотони, беше лесно приспособяема за конкретни нужди, с изключителни предимства, но и много скъпа. Худ обаче бе наясно, че изграждането на РОЦ ще е деликатен акт, който ще изисква изключително балансиране. Прокарването на половинмилиардния бюджет за РОЦ през Конгреса щеше да е изключително трудно, още повече когато се закупуваха вносни компоненти. В същото време Оперативният център щеше да се изприщи, вкарвайки РОЦ в чужди страни, освен ако той не съдържаеше компютърно оборудване от тези страни.

Според Худ окончателната ситуация се свеждаше до две неща. Първото беше, че Германия скоро щеше да стане водещата страна в европейския Общ пазар. Възможността да се вкарва и придвижва относително свободно мобилен шпионски център даваше шанс на

САЩ да следят отблизо всичко, което ставаше в Европа. Конгресът със сигурност щеше да го хареса. Второто пък беше, че компанията на Ланг, „Hauptschlüssel“, или „Главен ключ“, щеше да е съгласна да закупи голяма част от материалите, необходими за този и други проекти, от американски компании. Така една голяма част от парите щяха да останат в Съединените щати.

Худ бе уверен, че ще успее да убеди Ланг в това. Той и Мат щяха да му демонстрират една нова технология, в която германците със сигурност биха поискали да вземат участие; това беше нещо, с което малкият научноизследователски отдел на Оперативния център се беше сблъскал, докато търсеше начин да провери интегритета на високоскоростни електрически вериги. Макар че Ланг беше почтен човек, той беше също така бизнесмен и патриот. Познавайки отлично цялото оборудване и възможности на РОЦ, Ланг би могъл да убеди правителството си да се ангажира с технологически контрамерки за националната си сигурност. И тогава вече Худ можеше да отиде в Конгреса за парите, необходими да се подронят тези мерки, парите, които той би се съгласил да бъдат похарчени в американски компании.

Той се усмихна. Колкото и странно да изглеждаше на Шарън, на която ѝ се повдигаше от всякакви пазарлъци, и на Майк Роджърс, който беше всичко друго, само не и дипломатичен, Худ обожаваше този процес. Постигането на различни неща на международната политическа арена приличаше на сложна шахматна партия. Макар и никой играч да не излизаше невредим от нея, беше забавно да се наблюдава колко фигури е способен да запази човек.

Спряха до хотелските телефони, настрани от потока гости. Худ навлезе сред бароковия декор на фойето.

Златната коса блесна през входната врата. Окоето му се закачи в нея не толкова поради самото движение, колкото заради начина, по който се бе тръснала. На излизане от фойето главата ѝ рязко се наклони надясно и дългата ѝ руса коса се разлюля наляво.

Худ остана втрещен. „Като птица, стрелнала се във висините!“

Неспособен да помръдне, Худ безсилно проследи с поглед как жената изчезва вдясно. Един продължителен момент той нито примигна, нито си пое дъх. Шумът във фойето, толкова отчетлив допреди няколко секунди, внезапно се бе превърнал в приглушен ромон.

— Шефе? — обади се Стол. — Видя ли ги?

Худ не му отговори, а се втурна към вратата, провирайки се между хората и струпания багаж, разблъсквайки с рамо най-упоритите да се отместят от пътя му.

Златната лейди!

Добра се до отворената врата и се стрелна през нея. Погледна надясно.

— Такси? — запита едно пиколо в ливрея.

Худ дори не го чу. Обърна се на север и видя едно такси да се отдалечава към главната артерия на града. Яркото слънце му пречеше да се вгледа във вътрешността на автомобила. Той се обърна към пиколото.

— Не се ли качи току-що една жена в това такси? — запита Худ.

— *Ja* — отвърна младежът.

— Познавате ли я? — запита настойчиво Худ. Още докато произнасяше думите, осъзна колко заплашително звучаха. Пое си дълбоко дъх. — Извинявайте. — Не исках да ви крещя така. Просто... Мисля, че познавам тази жена. Тя гост на хотела ли е?

— Не — отвърна пиколото. — Остави някакъв пакет и си тръгна.

Худ махна с палец към фоайето зад гърба си.

— Къде го остави?

— Не на рецепцията — отвърна пиколото. — Даде го на някого.

Възрастна англичанка се приближи в търсене на такси.

— Извинете — каза младежът на Худ и се обърна към дамата.

В този момент изникна Стол, последван от Хърбърт.

— Какво става — попита Стол. — Ти хукна като някой, дето кучето му е решило да се поразходи по магистралата. Добре ли си?

Худ кимна.

— Да бе, вярвам ти — обади се Хърбърт.

— Добре съм — изрече Худ с далечен глас. — Аз... всъщност нищо. Това е дълга история.

— Видя ли някого?

За момент Худ остана мълчалив, после каза:

— Да.

— Кого? — запита Хърбърт.

— Една златна лейди.

Стол само цъкна с език.

Худ изчака пиколото да се върне при тях и го попита:

— Случайно да видяхте на кого остави пакета? Младежът поклати глава.

— Съжалявам. Тъкмо виках такси за хер Тсубурайя и не успях да забележа.

— Няма нищо. — Худ измъкна една десетдоларова банкнота и я подаде на пиколото. — Ако дамата случайно се върне, бихте ли се опитали да проверите коя е тя? Кажете й, че Пол... — Той се поколеба. — Не, не й казвайте кой иска да знае. Само се опитайте да разберете коя е, става ли?

— *Ja* — отвърна пиколото с разбиране и пак пристъпи към бордюра да отвори вратата на едно пристигнало такси.

Стол побутна Худ с крак.

— Хей, за десетарка и аз ще почакам тук. Двойно подсигуряване.

Худ дори не го чу. Това беше истинска лудост. Още не можеше да реши дали е навлязъл в територията на мечтите, или на кошмара.

Една дълга черна лимузина се плъзна покрай бордюра. Пиколото се приведе и отвори вратата. Отвътре се показва набит среброкос мъж. Дватамата с Худ впиха едновременно погледи един в друг.

— Хер Худ! — изрече Мартин Ланг с лъчезарна усмивка, слезе и протегна ръка. — Толкова е хубаво пак да се видим. Изглеждате чудесно.

— Вашингтон ми действа много по-благоотворно от Лос Анджелис — отвърна Худ.

Гледаше Ланг, но пред очите му още беше онази жена. Движението на главата й, блясъка на косите й...

„Стига — изкрещя той в себе си. — Имаш толкова важна работа. И собствен живот.“

Докато Худ представяше колегите си, един висок рус мъж с изразителни черти, между четиридесетте и петдесетте, излезе от колата и бавно ги приближи.

— Хер Худ — каза Ланг, — позволете ми да ви представя Рихард Хаузен.

— Добре дошли в Хамбург — проговори Хаузен. Гласът му беше звучен, а английският му — безупречен. Поздрави всекиго поотделно със стискане на ръка и леко привеждане.

Худ с изненада установи, че Хаузен е пристигнал без обичайния антураж от помощници. Американските официални лица не стъпваха и крачка, без край тях да пърхат поне две момчета за всичко.

Първото впечатление на Стол обаче беше различно.

— Напомня ми за Дракула — прошепна офицерът по поддръжката на Операционния център.

Худ се престори, че не е чул коментара на Стол, макар той да не беше лишен от основание. Хаузен беше облечен в черен костюм. Лицето му беше бледо, но напрегнато. Излъчваше осезателната учтивост на човек от Стария свят. Образът на Дракула обаче наистина би бил най-точното описание за този човек. Рихард Хаузен преследваше неонацисти. Служебният психолог на Оперативния център Лиз Гордън беше използвала информацията, съдържаща се в гофъра на Обединените нации в Интернет, за да подготви портрет на Хаузен. Бе го описала като човек, обзет от „ненавистта на капитан Ахав, но насочена към радикалите с десни убеждения“, и бе пояснила, че Хаузен не само гледа на тях като на заплаха за статуса на нацията си като член на международната общност, но и че „ги атакува със страст, предполагаща личен мотив, вероятно свързан с нещо в миналото му. Твърде възможно това да се дължи на жестокото отношение, на което е бил обект като дете, случващо се на много селски момчета, изпратени да продължат образованието си в големия град.“

В една забележка под черта Марта Макол бе предположила, че Худ трябва да е нащрек за едно нещо: че Хаузен може би търси по-близки връзки със САЩ, за да изкара от релсите националистите и да привлече атаките им върху себе си. „Това би му осигурило имиджа на мъченик, така нужен на политиците“ — пишеше тя.

Худ помести тази мисъл в едно от крилата на мозъка си с надпис „може би“. Засега за него присъствието на Хаузен на срещата беше индикация за голямото желание на германската електронна индустрия да работи с правителството на САЩ.

Ланг ги поведе към лимузината с обещанието, че ще се насладят на най-фината истинска германска храна в Хамбург, както и на най-хубавия изглед на Елба. Худ не придаваше кой знае какво значение на факта какво яде или къде. Единственото, което го вълнуваше, беше да се потопи в работа и дискусии и да стъпи отново на краката си.

Този път обаче Худ яде с огромно наслаждение, макар че когато отнасяха празните съдове, Стол се приведе към него и му довери, че супата от костенурка и боровинките със захар и сметана съвсем не предизвиквали у него усещането, както когато си похапвал бифтек и ягодов шейк.

Според германските обичаи обядът беше много ранен и ресторантът беше празен. Разговорът се водеше предимно на политически теми, възпламенен от обсъждането на приближаващата петдесета годишнина от плана „Маршал“. За почти две десетилетия работа с международни изпълнители, инвеститори и политици Худ се бе уверил, че повечето германци са благодарни за програмата за възстановяване, възродила Германия от развалините на войната. Също така бе открил, че някои от същите тези германци са упорити апологети на действията на Райха. През последните няколко години обаче той също така бе забелязал, че все повече и повече германци изпитват и гордост от това, че са приели безусловно отговорността за действията на страната си по време на Втората световна война. Рихард Хаузен бе взел активно участие в издействането на репарации за жертвите на концентрационните лагери.

Мартин Ланг също изпитваше гордост, макар и с привкус на горчивина.

— Японското правителство използва думата „извинение“ едва на петдесетата годишнина от приключването на войната — каза Ланг още преди да им поднесат ордьоврите. — А на французите им беше потребно още повече време да признаят, че държавата им е била съучастник в депортирането на седемдесет и пет хиляди евреи. Това, което направи Германия, надхвърля всякакво въображение. Все пак като нация поне полагаме всички усилия да осмислим случилото се.

Ланг отбеляза, че един от страничните ефекти от това е възникналото напрежение между тях и Япония и Франция от друга страна.

— С признаването на злодействата, извършени от нас — каза той, — сякаш нарушихме някакъв престъпен кодекс за мълчание. Сега ни считат за малодушни, за хора, не успели да отстоят убежденията си.

— Което обяснява защо трябваше да притиснем японците към масата за преговори с две атомни бомби — промърмори под носа си Хърбърт.

Друга значителна промяна, която Худ бе забелязал през изминалите няколко години, беше нарастващото негодувание от асимилацията на бившата Източна Германия. Това беше една от личните болести на Хаузен, както учтиво го описа той.

— Това е съвсем друга страна — каза той. — Все едно Съединените щати да направят опит да погълнат Мексико. Източногерманците са наши братя, но те са възприели съветската култура и съветския начин на мислене. Инертни са и считат, че им дължим репарации, загдето сме ги изоставили в края на войната. Протягат ръце не за инструменти и дипломи, а само за пари. И когато не ги получат, вливат се във всякакви банди и почват да прилагат насилие. Изтокът въвлича нацията ни във финансова и духовна бездна и ще са ни нужни десетилетия, за да се измъкнем от нея.

Худ се изненада от нескрития гняв на политика. Това обаче, което го изненада още повече, беше, че техният иначе безупречен сервитьор изрази с грухтене одобрението си, докато им пълнеше чашите с минерална вода.

— Два пфенига от всяка марка, която заработва той, отиват за помощи на Изтока — посочи Хаузен към келнера.

Темата за РОЦ не беше засегната. Това щеше да стане по-късно, в хамбургския офис на Хаузен. Германците считаха, че трябва да опознаят партньорите си преди да започне процесът на съблазняване.

По едно време клетъчният телефон на Хаузен изписука. Той го измъкна от джоба на жилетката си, извини се и се извърна настрани да отговори.

Ярките му очи потъмняха и тънките му устни се извиха надолу. Не каза почти нищо.

Когато разговорът привърши, Хаузен сложи телефона на масата и каза:

— Беше помощникът ми. Терористи нападнали снимачна площадка близо до Хановер. Четирима души са мъртви. Едно американско момиче е изчезнало и имаме основание да мислим, че е отвлечено.

Ланг посивя.

— Филмът... да не е „Тирпиц“?

Хаузен кимна, без да крие тревогата си.

— Знаят ли кой го е извършил? — запита Хърбърт.

— Никой не е поел отговорността — отвърна Хаузен. — Но стрелящият е бил жена.

— Доринг — произнесе Ланг. — Това може да е само Карин Доринг, водачът на „Фойер“. Една от най-войнствените неонацистки групировки в Германия. — Гласът му бе равен, изпълнен с тъжна монотонност. — Рихард е прав. Тя събира млади отрепки от Изтока и ги обучава сама.

— Не е ли имало охрана? — запита Хърбърт.

— Една от жертвите е пазач — отвърна Хаузен.

— Но защо ще им е да атакуват снимачна площадка? — запита Худ.

— Това е съвместна германо-американска продукция — каза Хаузен. — Достатъчна причина за Доринг. Тя иска да изхвърли всички чужденци от Германия. Терористите обаче също така са отвлекли и каравана, пълна с нацистки реликви. Медали, оръжия, униформи, все от този род.

— Сантиментални копелета! — изръмжа Хърбърт.

— Възможно е — изрече Хаузен. — Но може би имат други цели. Разбирате ли, господа, от няколко години насам се наблюдава един отвратителен феномен, наречен Дните на хаоса.

— Чувал съм — каза Хърбърт.

— Едва ли е било по масмедиите — отвърна Хаузен. — Нашите репортери не искат да отразяват събитието.

— Но това не ги ли прави нещо като съучастници в цензура от нацистки тип? — зачуди се Стол.

— Не, разбира се. Не ги обвинявам. Чух за Дните на хаоса от приятели в Интерпол. Наистина гадна работа.

— Така е — съгласи се Хаузен и погледна първо Стол, после Худ. — Групи на ненавистта от цяла Германия и дори от други страни се събират в Хановер, на сто километра на юг оттук. Правят ралита и обменят гадните си идеи и литература. Някои, включително групата на Доринг, са превърнали в традиция атаките на символични, както и на стратегически цели по време на тези съборища.

— В крайна сметка разузнаването ни кара да вярваме, че това е групата на Доринг — вметна Ланг. — Тя е бърза и много, много внимателна.

— А правителството се бои да ги халоса през Дните на хаоса, за да не създаде излишни мъченици — каза Хърбърт.

— Така е, повечето хора от правителството се боят именно от това — съгласи се Хаузен. — Страхуват се от все по-нарастващата и нескривана гордост, която иначе много германци с десни разбирания изпитват към това, което нацията, съживена и мобилизирана под ръководството на Хитлер, е успяла да постигне. Тези представители на правителството искат да изтрият от политическата карта радикализма, без да наказват споделящите го. Особено по време на Дните на хаоса, когато толкова много антагонистични елементи са извън контрол, правителството действа изключително внимателно.

— А вие на какво мнение сте? — запита Худ.

— Мисля, че трябва да направим и двете. Да ги мачкаме на всяко място, където се появят, и после да използваме законите, за да прогоним и останалите.

— Значи вие мислите, че тази Карин Доринг и групата ѝ са търсели реликвите специално за Дните на хаоса? — запита Хърбърт.

— Раздаването на тези музейни експонати между тях ще привърже притежателите им директно към Райха — произнесе Хаузен замислено. — Само се опитайте да си представите как би ги мотивирало това.

— За какво? — запита Хърбърт. — За повече нападения ли?

— И това — отвърна Хаузен, — или може би просто за лоялност. При наличието на седемдесет или осемдесет подобни групи, жадуващи за нови членове, лоялността е нещо много важно.

— Или пък вестта за кражбата ще раздуха смелостта в сърцата на онези, които прочетат за това във вестниците. Мъже и жени, които, както казва Рихард, все още продължават тайно да обожават Хитлер — каза Ланг.

— Какви са новините за американското момиче? — запита Хърбърт.

— Тя е стажантка във филма — отвърна Хаузен. — За последен път са я видели да влиза в караваната. Полицията смята, че е възможно да са я отвели заедно с автомобила.

Хърбърт хвърли поглед към Худ, който помисли малко и после кимна.

— Извинете ме — каза Хърбърт, отблъсна количката си от масата и потупа телефона под облегалката за дясната му ръка. — Ще си намеря някое спокойно ъгълче, където да поговоря по телефона. Може би ще успеем да добавим малко информация към базата данни на разузнаването.

Ланг му благодари и отново му се извини. Хърбърт го увери, че няма за какво да се извинява.

— Терористи отнеха съпругата и краката ми в Бейрут — каза той. — И всеки път, когато видя налудничавите им лица, използвам възможността да смажа колкото може повече от тях. — Той изгледа Хаузен. — Тези копелета са най-голямата ми грижа, хер Хаузен, и аз живея единствено само за да ги унищожавам.

Хърбърт се извърна рязко и затъркаля количката си сред масите. Хаузен се замисли. Лиз имаше право: тук нещо ставаше.

— Ние водим тази битка повече от петдесет години — изрече Хаузен с гробовен глас. — Можете да направите ваксина срещу болестта и да намерите подслон срещу бурята. Но как да се защитите срещу това? Как да победите ненавистта? А това е нещо, което непрекъснато се разраства, хер Худ. Всяка година никнат като гъби нови групи с все повече членове. Господ да ни е на помощ, ако някога решат да се обединят.

— Моят заместник-директор в Оперативния център веднъж каза, че една идея може да се победи с по-добра идея. Ще ми се да повярвам, че това е така. Но ако не е — той посочи с палец към отдалечаващия се Хърбърт, — аз съм тук с моя шеф на разузнаването. Ще ги проследим и ще ги унищожим.

— Те са много добре покрити — каза Хаузен, — изключително добре въоръжени и на практика невъзможни за инфилтриране, защото приемат само много млади членове. Много рядко знаем предварително какво са замислили.

— Само засега — увери го Мат.

— Какво имате предвид, хер Стол?

— Спомняте ли си онази раница, която оставих в колата?

Хаузен и Ланг кимнаха. Стол се усмихна.

— Е, ако можем да се споразумеем за тая работа с РОЦ, ще изхвърлим всичките гнили ябълки от коша.

Четвъртък, 11:42

Вюнсторф, Германия

Когато Джоди Томпсън чу крясъците около караваната, си помисли, че я вика Холис Арлена. Запрямата още по-бързо дрехите в банята, проклинайки хората от реквизита, които им бяха сложили етикетчетата на немски, и Арлена за неговата заядливост.

И в следващия момент навън се разнесоха изстрели. Беше наясно, че това не е сцена от филма. Всичките оръжия от реквизита бяха в караваната, а мистър Буба държеше единствения ключ за тях. След миг дочу викове и писъци и проумя, че навън става нещо ужасно. Спря да претърсва торбите с дрехите и долепи ухо до вратата.

Когато двигателят на караваната изрева, тя си помисли, че някой просто се опитва да я издърпа настрани от онова, което става на снимачната площадка. После вратата се затръшна и тя чу някой да се движи вътре. Човекът мълчеше, а това бе лош знак. Ако беше човек от охраната, щеше да вика в уоки-токито си.

Внезапно забеляза, че вратата не е заключена, и мигом превъртя резето. После се сгуши сред торбите с дрехи. Имаше намерение да остане така, докато някой не дойде да я измъкне от този капан.

Заслуша се напрегнато. Не носеше часовника си и единственото ѝ усещане за отминаващото време беше чрез долитащите звуци. Натрапникът ровеше кинжалите върху масата в дъното вляво. Стъпки, разнасящи се около масата с медалите. Отваряне и затваряне на вратички.

И в следващия момент на фона на жужащия вентилатор чу как натрапникът разтърсва вратата на килера.

Миг по-късно се разнесоха четири звука — като тапи от шампанско.

Джоди стисна с такава сила торбите с дрехите, че ноктите ѝ пробиха една. Какво ставаше? Тя се облегна на стената, отдалечавайки

се максимално от вратата. Сърцето ѝ се бе качило чак в гърлото.

Чу как вратата на килера се блъсна в стената, после крак на маса застърга по пода...

Натрапникът идваше към банята. Изведнъж мисълта, че е на сигурно място, вече не ѝ се струваше толкова успокояваща.

Вдигна глава и се огледа трескаво. Видя непрозрачното стъкло на прозореца и железните пречки. Нямаше изход!

Чу се автоматична стрелба и тя изпищя и захапа палеца си; трески и парчета пластмаса се разхвърчаха от вратата, посипвайки пода и торбите с реквизита. След това вратата се отвори със скърцане и през изкачените германски униформи се провря дулото на оръжието. После зад него се показва лице на жена.

Джоди изтръпна от студа в очите ѝ. Зъбите ѝ още бяха впити в палеца.

Жената произнесе нещо на немски.

— Аз... аз не разбирам — изстена Джоди.

— Казах да си вдигнеш ръцете и да се обърнеш — излая жената на английски.

Джоди вдигна ръце на височината на лицето си, но после се поколеба. Беше чела някъде колко често заложниците бивали застрелвани в тила.

— Моля ви — изплака тя, — аз съм стажантка. Преди няколко седмици ме изпратиха...

— Обърни се! — изръмжа жената.

— Моля ви, недейте! — проплака Джоди и чак след миг осъзна, че се е подчинила на заповедта.

Вече с лице към прозореца чу как жената размества униформите и усети нагорещения метал на дулото да опарва врата ѝ.

— Моля ви... — изхълца тя.

Внезапно подскочи цялата; жената я опипа по цялото тяло за скрито оръжие. После я извъртя с лице към себе си. Дулото сочеше право в устата ѝ.

— Не знам за какво става дума — изплака Джоди. — Няма да кажа никому нито дума, обещавам...

— Тихо — изкомандва жената.

Джоди се подчини. Би изпълнила всичко, което ѝ нареди жената. Стана ѝ страшно като разбра до каква степен волята ѝ може да бъде

смачкана от един автомат и човека зад него, готов да натисне спусъка всеки миг.

Караваната внезапно закова спирачки и Джоди залитна върху мивката, но побърза да се изправи с вдигнати ръце. Жената не беше помръднала; видът ѝ изобщо не говореше, че нещо я тревожи.

Вратата на караваната се отвори и един млад мъж прекрачи прага.

— Започвай — нареди му жената, без да откъсва поглед от Джоди.

Мъжът изтрака токове, обърна се и започна да прехвърля реликвите в сандъците.

— Не ми е по сърце да убивам жени — произнесе непознатата, — но не мога да вземам и заложници. Бавят ме.

Значи такава беше работата. Джоди щеше да умре. Цялата изтръпна. Разхълца се. Като мълния през съзнанието ѝ прелетя споменът как като малко момиченце бе подмокрила гащичките си в първи клас, когато учителят ѝ беше изкрещял, как бе заплакала, без да може да спре, а другите деца се бяха скъсали от смях. И последните остатъци от достойнство и увереност в себе си бяха отлетели.

Джоди се свлече на пода.

Вместо обаче да я застреля, жената извика един друг мъж, по-възрастен, да измъкне униформите. После затвори вратата на банята. Момичето зачака всеки миг откосът да пробие вратата и куршумите да почнат да разкъсват тялото ѝ.

Вместо оглушителния грохот на автоматично оръжие обаче тя долови някакъв шум от тътрене на тежък предмет, последва силен трясък.

Бяха затиснали вратата.

„Няма да ме убие — помисли Джоди. — Само ще ме заключи тук.“

Дрехите ѝ бяха прогизнали от пот. Тримата терористи приключиха бързо с изнасянето на багажа от караваната и после сякаш изчезнаха. Тя се вслуша. Не се чуваше нищо.

След малко единият се появи до прозореца. Джоди нададе ухо към стената и се заслуша. Долови дрънчене на метал, последвано от плискане на течност. После дочу разпаряне на дреха и усети мирис на бензин.

— Не! — изкрещя Джоди и се хвърли срещу вратата. — Нали казахте, че няма да ме убивате! Моля ви!

Миг по-късно ноздрите ѝ доловиха миризма на пушек, някой тичешком се отдалечи от караваната и зад матовото стъкло се люшнаха пламъци. Щяха да изгорят караваната заедно с нея!

Момичето се хвърли с цялото си тяло върху вратата. Тя обаче дори и не помръдна. А оранжевото сияние от другата страна на стъклото се разгаряше все повече и повече; Джоди стоеше в средата на малкото помещение и пицеше от ужас и отчаяние.

Четвъртък, 5:47

Вашингтон, окръг Колумбия

Лиз Гордън, психологът на работния състав на Оперативния център, току-що бе смляла кафето и тъкмо запалваше първата цигара за деня, когато телефонът иззвъня.

Кой ли можеше да звъни по това време?

Откакто бе отворила очи в пет сутринта, тя си бе повторила няколко от нещата, които се канеше да каже днес при посещението си на екипа „Страйкър“. Преди два дни на третия си групов сеанс елитните, но много млади войници бяха още в шок от смъртта на Чарли Скуайърс. Новобранецът Сондра Де Вон бе понесла смъртта му особено тежко, тя скърбеше не само за Чарли и семейството му, но и за себе си. През сълзи бе обяснила, че се е надявала да научи толкова много неща от него, а сега целият му опит и мъдрост били изчезнали, без да бъдат предадени на никого.

Мъртви.

Телефонът продължаваше да звъни. По това време сутринта можеше да се обаждат само Моника от Италия — нейната съквартирантка и най-добра приятелка. А тя нямаше да се откаже, докато не научи последните новини. В края на краищата вече я нямаше цяло денонощие.

През трите години, откакто живееха заедно, приятелката на Лиз, музикант на свободна практика, бе свирила навсякъде, където ѝ предложат. Работеше толкова неистово, че Лиз се видя принудена буквално да я изрита на почивка, като за по-сигурно ѝ даде половината от необходимата сума.

— Боб! — ахна Лиз. — Каква изненада! Какво става в земята на Фройд?

— А аз си мислех, че Фройд е австриец — каза Хърбърт.

— Така е — отвърна Лиз, — но една година е бил в ръцете на германците. След аншлуса през 1938 година. Фройд умира през 1939.

— Да ти кажа, не е много смешно — отвърна Боб. — По всичко изглежда, че Фатерландът събира сили за нов хилядолетен Райх.

— Какво искаш да кажеш?

— Гледа ли новините тази сутрин?

— Първата им емисия е едва в шест — каза тя. — Боб, какво се е случило, по дяволите?

— Банда неонацисти са нападнали една снимачна площадка — каза Хърбърт. — Убили са няколко души от екипа, откраднали са каравана с нацистки забележителности и са избягали. Макар и никой от тях да не се е обаждал, изглежда, са отвлели като заложник едно американско момиче.

— Господи — възкликна Лиз и опъна нервно от цигарата си.

— По всичко изглежда, че групата е била ръководена от жена на име Карин Доринг. Чувала ли си за нея?

— Името ми е познато. Само секунда и ще видя с какво разполагаме за нея. — Тя включи компютъра, седна и влезе в базата данни в офиса в Оперативния център. След по-малко от десет секунди отвори файла за Доринг.

— Карин Доринг — произнесе тя. — Призрака от Хале.

— Призрака откъде? — запита Хърбърт.

— От Хале — повтори Лиз. — Това е родният ѝ град в Източна Германия. Наричат я Призрака, защото обикновено изчезва от мястото на престъплението преди силите за сигурност да се доберат до него. Не е привърженичка на маски и дегизирания, защото иска хората да знаят кой стои зад всичко това. Аха, ето нещо интересно. В едно интервю от миналата година за вестник с име „Нашата борба“ тя описва себе си като нацистки Робин Худ, който откъщава за потисканото мнозинство на Германия.

— Звучи ми като някаква психарка — обади се Хърбърт.

— Всъщност е съвсем нормална — каза Лиз. — Тъкмо това е проблемът с хора като нея. — Лиз се изкашля и продължи да опъва от цигарата си, без да спира да говори, докато превърташе файла. — Докато е учила в университета, към края на седемдесетте, за кратко е била член на комунистическата партия.

— Шпионирайки врага отвътре?

— По всяка вероятност не — отвърна Лиз.

— Добре, защо ли не си затварям устата?

— Не, не си прав. Това, което току-що предположи, е просто едно логично заключение, макар и вероятно погрешно. Тя очевидно е търсела себе си, в идеологическия смисъл на думата. Но комунизмът рухна, а десните неонацисти са много близо до него в твърдостта на мисленето си. Всички радикали са такива. Тези хора не могат да сублимират безсилието си, така че го екстернализират. Те са убедени, обикновено подсъзнателно, че другите са причината за нещастията им; „другите“ означава всеки, който се различава от тях. По времето на хитлеристка Германия те са обвинявали евреите за безработицата си. Евреите са държали пропорционално висок процент от ръководните постове в банките, университетите, медицината. Те са били прозрачни за всички, очевидно процъфтяващи и определено различаващи се от германците. С различни традиции, различни почивни дни, различни празници. Представлявали са ясна и лесна цел. Същото е било вярно и за евреите в комунистическа Русия.

— Разбрах — каза Хърбърт. — Да имаш нещо за връзките на тази жена? Скривалища, навици?

Лиз прехвърли документа. Той беше разделен на секции, обозначени „жизненоважни статистически данни“, „биография“ и „модус операнди“.

— Тя е самотен вълк — каза Лиз, — което на жаргона на терористите означава, че винаги работи с много малки групи. Трима или четирима, най-много. И никога не изпраща хора на мисия, без лично да вземе участие в нея.

— Днешната атака е точно потвърждение на това — каза Хърбърт. — Друго?

— Никога не са поемали отговорност...

— Също потвърдено от днешния случай.

— ... но свидетелски показания са доказали участието им във взривяването на пазарен център в Бон, собственост на араби, и доставката на миниран кашон с алкохол в южноафриканското посолство в Берлин, и двата случая са от миналата година.

— Значи е безмилостна — обобщи Хърбърт.

— Да — каза Лиз. — По това си прилича много с най-закоравелите неонацисти. Макар и да има нещо странно. В нападнатия

магазин работниците са били само мъже, а алкохолът е бил доставен на ергенско парти.

— Защо да е странно? Може да е мъжемразка.

— Това не пасва на нацистката идеология — възрази Лиз.

— Вярно — съгласи се Хърбърт. — По време на война и геноцид те са убийци, които предоставят равен шанс и на врага. Това може да се окаже добра новина за американското момиче, ако е все още заложничка. Може би няма да я убият.

— Не съм сигурна — възрази пак Лиз. — Съхраняването на живота на жените не е нравствена заповед, а просто учтивост. Тук също така се казва, че двама от свидетелите, които са се опитали да я идентифицират, са загинали само дни след като са дали показания пред властите. Единият при автомобилна катастрофа, а другият — след пиене. Жертвата на катастрофата е била жена. Една жена, опитала се да напусне групата, също била убита.

— Проследена и цапардосана по главата — каза Хърбърт.

— Не съвсем — възрази Лиз. — Била удавена в тоалетна чиния след като била пребита и наръгана. Така или иначе, толкова относно легендата за състраданието към женския пол... Сега чакай да видим какъв е произходът на мис Доринг. Аха, ето. Майка ѝ е починала, когато Карин била на шест години и тя била отгледана от баща си. Залагам и последния си цент, че по време на отглеждането се е случило нещо гадно.

— Изнасилване?

— Точно — каза Лиз. — Още един класически случай. Като дете Карин или е била бита, или сексуално насилена, или и двете. Като дете е сублимирала яростта си, а после е потърсила отдушник, където да излее гнева си. Пробвала е с комунизма, но поради някакви причини не ѝ се е понравил...

— Защото е загнивал — подсказа Хърбърт.

— После е открила неонацисткото движение и е възприела ролята на бащина фигура, нещо, което нейният собствен баща никога не е бил.

— Къде се намира сега папа Доринг? — запита Хърбърт.

— В гроба — отвърна Лиз. — Цироза на черния дроб. Умрял е, когато Доринг е била на петнадесет години, точно когато тя е станала политическа активистка.

— Добре — обобщи Хърбърт, — значи можем да приемем, че вече имаме представа за нашия противник. Тя с удоволствие изстребва мъже, не се отказва да изпраща на оня свят и представителките на нежния пол. Събира терористична група и кръстосва страната, нападайки обекти с чуждестранно участие. Защо? За да ги изплаши и прогони ли?

— На нея много добре ѝ е известно, че не е в състояние да го постигне — каза Лиз. — Чуждите държави си имат посолства и бизнесът им ще продължи. По-вероятната причина е, че така си прави реклама, чрез която събира попълнения за армията си. Нещо, с което групира и останалите агресивни формирания около себе си. И между другото, Боб, това очевидно има ефект. За последните четири месеца, откакто файлът беше актуализиран, „Фойер“ е събрала хиляда и триста членове. Нарастват с темпо от двайсет процента за година. От тях двадесет активни бойци на щат се движат с нея от лагер на лагер.

— Знаем ли къде се намира поне един от лагерите ѝ?

— Непрекъснато сменят местоположенията им — отвърна Лиз. — Във файла имаме три фотографии. — Тя ги извика една по една и прочете текста под всяка. — Едната е правена до едно езеро в Мекленбург, втората е от някаква гора в Бавария, а третата е снета някъде покрай границата с Австрия. Не знаем как пътуват, но ми се струва, че живеят на палатки.

— По всяка вероятност се придвижват с автобус или каравани — каза Хърбърт. Гласът му звучеше унило. — Партизански групи от такъв мащаб обикновено пътуват по определени схеми, установявайки редовни линии за снабдяване. Но с клетъчните телефони и доставките на пратки за една нощ те могат да организират прехвърлянията си навсякъде, където пожелаят. Колко лагера са ни известни?

— Само тези три — отвърна тя.

— Какво ще кажеш за помощниците ѝ? — запита той. — На кого се обляга?

— Най-близкият ѝ помощник е Манфред Пайпър. Присъединил се е към нея след като са завършили гимназия. Явно тя движи всички военни въпроси, докато Пайпър осигурява събирането на финансиите, прави проверка на желаещите да постъпят при тях и така нататък.

— Значи не разполагаме с кой знае какво, така ли?

— Имаме достатъчно да разберем какво я движи, но за да я заловим... страхувам се, че не — отвърна Лиз.

— Лиз, нашият германски домакин мисли, че е възможно тя да е организирала това нападение, за да раздаде реквизита за Дните на хаоса. Като погледнем списъка на политическите ѝ цели, не е ли вероятно да е така?

— Мисля, че си на погрешен път — каза Лиз. — Как се казва филмът?

— „Тирпиц“. Предполагам, за бойния кораб. Лиз набра „Филми в процес на снимане“ от Интернет, провери и каза:

— Снимачната площадка е била политическата цел, Боб. Това е съвместна американо-германска продукция.

Искаш да кажеш, че освен реликвите от войната, американската част от екипа също може да е била целта?

— Точно така.

— Ясно — каза той. — Ще имам разговор с властите тук. Може и да почета с присъствието си някое от тия съборища, посветено на Дните на хаоса.

— Внимавай, Боб — каза Лиз. — Неонацистите няма да се просълзят, като видят ивалидната ти количка. Не забравяй, че...

— Знам — прекъсна я той. — Междувременно можеш да ми звънеш, ако откриеш още нещо за тази госпожица или групата ѝ.

— Непременно — каза Лиз. — Пази се.

Четвъртък, 11:52

Тулуза, Франция

Облицованата с дървени панели стая беше голяма и тъмна. Единствената светлина идваше от една лампа върху масивното бюро от махагон. Единствените предмети върху него бяха телефон, факсапарат и компютър, всички събрани в тесен полукръг. Рафтовете зад бюрото едва се забелязваха в полумрака. Върху тях имаше миниатюрни гилотини. Някои бяха работещи модели, направени от дърво и стомана. Други бяха от стъкло или метал; имаше и един пластмасов модел, продаван в Съединените щати.

Гилотините бяха използвани за публични екзекуции във Франция до 1939 година, когато убиецът Йожен Вайдман беше обезглавен пред затвора „Свети Петър“ във Версай. Доминик обаче не харесваше тия машини от по-късно време: гилотините с големи и солидни ведра, където да падат главите, с екрани да предпазват палачите от пръскането на кръвта, с амортизатори да смекчават удара на острието. Доминик обожаваше оригиналите.

От другата страна на бюрото сред призрачния мрак се помещаваше гилотина, висока два метра и четиридесет сантиметра, използвана по време на Френската революция. Не беше реставрирана. Вертикалните дървени греди бяха леко разядени, а напречната опора — излъскана от всички тела, които „Мадам Гилотен“ бе стискала в прегръдките си. Острието беше издърпано до върхната напречна греда, ръждясало от дъжда и кръвта. А раkitената кошница, също оригинална, беше протрита и оръфана. Доминик често оглеждаше остатъците от трици, използвани за измиването на кръвта, и няколкото полепнали по кошницата косъма. Косми, заплели се в раkitата, когато главите са се стоварвали вътре.

Всичко изглеждаше точно така, както е било и през 1796 година, последния път, когато кожените ремъци са пристягали ръцете и

краката на осъдените. Когато люнетът, железният нашийник, е задържал врата на поредната си жертва в свършен кръг, за да не мърда. Каквото и да е бил обзелият ги ужас, те не са могли да избягат от острието. А щом палачът освободял пружината, нищо не можело да предотврати смъртоносния удар. Главата тупвала в кошницата, тялото било избутвано настрани в собствения си кош и вертикалната планка била готова да приеме следващата жертва. Процесът бил толкова бърз, че някои тела още въздишали, докато ги издърпвали настрани. Разправяха и че няколко секунди мозъците в отрязаните глави позволявали на жертвата да вижда и чува.

В дните на най-големия размах на Царуването на терора палачът Шарл Анри-Сансон и неговите помощници успявали да обезглавяват по една жертва на всяка минута. За три дни гилотинирали триста мъже и жени, за шест седмици — хиляда и триста, с което увеличили общия брой на екзекутираните между 6 април 1793 и 29 юли 1795 на 2 831 души.

Какво ли бе мислил за това хер Хитлер? Газовите камери в Треблинка са били предназначени да убиват двеста души за четвърт час, а онези в Аушвиц — по две хиляди. Дали великият убиец е бил впечатлен, или просто само е изсумтял презрително на работата на нещастните аматьори французи?

Гилотината беше гордостта на Доминик. На стената зад нея бяха закрепени вестници и гравюри в орнаментирани рамки, също и оригинални документи, подписани от Жорж Жак Дантон и други водачи на Френската революция. Нищо обаче не можеше да го разтърси така, както гилотината. Дори и с изключените лампи по тавана и дръпнатите щори той я усещаше — устройството, което му напомняше, че за да успее човек, трябва да е решителен. Хиляди благородници бяха загубили главите си под това зловещо острие, но такава е цената на революцията.

Телефонът иззвъня. Това беше третата линия — поверителен номер, на който секретарките никога не отговаряха. Само партньорите и Орн разполагаха с него.

Доминик се приведе напред в коженото си кресло. Беше върлинест мъж с едър нос, високо чело и волева брадичка. Косата му беше къса и мастиленочерна — в контраст с белия пуловер и белите му панталони.

Той натисна бутона на говорителя и каза:

— Да?

— Добро утро, мосю Доминик. Аз съм, Жан-Мишел. Доминик хвърли поглед към часовника.

— Не е ли малко рано?

— Срещата беше кратка, мосю Доминик.

— Разкажи ми.

И Жан-Мишел му разказа. За лекцията, която му беше прочетена под изтезание, и за това как германецът се мислел за равен на мосю Доминик. Съобщи му и малкото информация за Доринг, която бе изтървал Рихтер.

Доминик изслуша разказа му, без да го прекъсне нито веднъж, а когато Жан-Мишел свърши, попита:

— Как е окото ти?

— Мисля, че ще се оправи — отвърна Жан-Мишел. — Уредих си час при лекар днес следобед.

— Добре — каза Доминик. — Знаеш, че не е трябвало да ходиш без Анри и Ив. Затова ги изпратих с теб.

— Знам, мосю — отвърна Жан-Мишел. — И съжалявам много за това. Просто не исках да смущавам хер Рихтер.

— И не си го смутил — каза Доминик. Гласът му беше спокоен, но тъмните му очи бяха изпълнени с гняв. — Анри там ли е?

— Да.

— Дай го на телефона — заповяда Доминик. — Но преди това ме чуй добре. Искам тази вечер да ги вземеш с теб.

— Да, мосю Доминик.

Значи новото фюрерче вече е порасло и се гаври с чуждите представители. Доминик не беше особено изненадан. Тщеславието на Рихтер го правеше идеалния слушател на собствената си преса. Това, плюс факта, че беше германец. Тия хора явно нямаха представа какво е това да унижаваш беззащитен човек.

Анри се обади и Доминик разговаря с него само няколко секунди. После изключи телефона и се облегна в креслото.

Рихтер все още беше прекалено слаб, за да бъде реална сила в Германия, но трябваше да бъде поставен на мястото му преди да стане силен. Твърдо, без никакви компромиси. Той все още беше първият избор на Доминик, но ако не можеше да го има, щеше да има Карин

Доринг. Тя също беше независима, но също така имаше нужда от пари. А след като видеше споходилото Рихтер, щеше да прояви разум.

Поуспокои се, докато гледаше мрачния контур на гилотината. Също като Дантон, започнал кръстоносния си поход срещу монархията като умерен, Доминик щеше да става все по-жесток, защото иначе съюзниците и враговете му щяха да го мислят за слаб.

Работата беше доста деликатна. Рихтер трябваше да бъде вразумен, без да бъде отблъснат. Но както Дантон бе казал в една реч пред Законодателната комисия през 1792 година: „Смелост, още веднъж смелост и винаги смелост!“ Смелостта на гилотината, смелостта на убеждението. И тогава, както и в днешно време, от това се нуждаеха хората, решени да победят в революцията.

А той щеше да победи в тази революция. После щеше да уреди един стар дълг. Не с Рихтер, а с един друг германец. С човека, предал го през онази отдавна отминала нощ. Човекът, задействал цялата машина.

Щеше да унищожи Рихард Хаузен.

Четвъртък, 11:55

Вюнсторф, Германия

Вместо Джоди запищя противопожарната алармена инсталация.

Пушеците, просмукали се през вентилационната система, я бяха задействали. Пронизителният писък заглуши паниката на Джоди и я отрезви. Тя си пое дълбоко дъх, после издиша.

Опитваха се да взривят караваната.

Осъзна, че всяка секунда може да е последната в живота ѝ. Бързо се приближи до прозореца, провря ръка между металните пречки и успя да го отвори. Притисна лице към прътите и загледа пламъците. Гореше някаква усукана дреха. Не беше натъпкана в резервоара. Просто лежеше отгоре му, а въздухът около нея осигуряваше кислорода за огъня. Провря ръка през прозореца и се опита да я стигне, но не можа.

— Господи, не!

Дръпна се рязко от металната решетка, отметна косата от очите си и се огледа. Трябваше да има нещо, с което да достигне горящата дреха. Мивка. Нещо в тоалетната, в мивката...

Мивката...

Да угаси огъня, но с какво? В банята нямаше нито кофа, нито нищо...

Забеляза ръчния душ, мигновено пусна водата, издърпа душа от куката и го дръпна към прозореца. Не ѝ достигнаха само няколко сантиметра.

Пламъците вече почти бяха покрили гърловината на резервоара. Скимтяща от безсилие, Джоди пусна душа и сграбчи кърпата за ръце. Пъхна я в тоалетната чиния, после побягна към прозореца, протегна ръка навън, разлюля мократа кърпа и я пусна. Чу съскане и долепи лице до прътите.

Част от пламъците бяха угаснали. Част обаче още горяха. Имаше само една кърпа и тя вече я беше използвала. Бързо смъкна блузата си, смачка я и я натъпка в тоалетната чиния. Този път обаче я шляпна колкото сила имаше в стената на караваната. Не я пусна, а я остави долепена до стената, така че стичащата се вода да залее резервоара. После я издърпа, отново я накваси и я шибна в стената с още по-голяма сила. Водата шурна надолу, угасявайки и последните пламъчета. Тънък лютив пушек се издигна от металното тяло на резервоара. Най-сладкият мирис, достигал някога до ноздрите на Джоди.

— Да ти го начукам! — изрева Джоди. Не обичала да убива жени! Не че не обичаш, кучко! Не можа да ме убиеш!

Издърпа ръката си и облече мократа риза. Беше приятно студена. Погледна към вратата и каза уверено:

— Сега е твой ред.

Смъкна окачалката за хавлии от стената на душа, отиде до вратата на банята и натисна с рамо. Вратата се откря на не повече от пръст, но и това беше достатъчно да пхне окачалката в пролуката и да я използва като лост. Вратата бавно поддаваше под натиска ѝ, а зад нея и онова, с което я бяха подпрели. След няколко минути успя да я отвори достатъчно, за да се провери.

Прекрачи преобърнатата маса, изтича до вратата и я отвори.

— Не успя да ме убиеш! — изръмжа отново тя и стисна юмруци. Обърна се и изгледа караваната.

Прониза я внезапна мисъл.

Ами ако онези очакваха да чуят експлозията? И ако нямаше експлозия, нямаше ли да се върнат?

Побягна изтощена към другата страна на караваната. Издърпа с една пръчка димящия парцал от резервоара, после се качи в кабината и включи запалката. Докато я чакаше да се нагрее, накъса парчета от подплатата на един куфар, после запали едно и се върна при резервоара.

С едно от парчетата подсуши мястото, напъха едно друго парче до половината в резервоара, използва горящото парче да подпали висящия от гърловината парцал и побягна към гората. През всичките си години на ревностен зрител на всякакви екшъни беше видяла как избухват множество коли и камиони. Те обаче бяха зареждани с

внимателно поместени експлозиви, а не с пълен резервоар гориво. Нямахме никаква представа с каква сила щеше да избухне този.

Взривът я блъсна в гърба като огнен вихър и тя падна на земята. Отвсякъде заваляха парчета метал и пластмаса.

„Оставиха ме да умра — помисли тя. — Убиха и други хора. Какво им дава правото да лишават хората от живот?“

Хлипанията ѝ постепенно затихнаха. Страхът обаче не искаше да си отиде така лесно. Едновременно с него обаче се промъкна и чувството на гордост и сила, че е съумяла да се справи със ситуацията. Поне до този момент.

„Не им позволих да ме убият.“

В паметта ѝ изплува лицето на Карин, мрачно и студено. Тя го ненавиждаше, ненавиждаше нечовешката увереност и презрение към човешкия живот, които излъчваше тази жена. Половината от Джоди жадуваше да покаже на това чудовище, че те почти бяха успели да ѝ отнемат живота — но не и духа ѝ.

Другата половина умираше за сън. Само след няколко минути втората половина надделя, макар и не без борба.

Четвъртък, 6:40

Куонтико, Вирджиния

Плановете на Майк Роджърс бяха да посети Били Скуайърс след седем часа. Обаче Мелиса му позвъни точно след шест и той навлече униформата си, грабна комиксите — искаше да вземе нещо, каквото и да е, а нямаше да има време за никакви покупки — и се втурна към тях.

— Не е нещо страшно или фатално — бе казала Мелиса по телефона, — но въпреки това можеш ли да дойдеш малко по-рано? Искам да ти покажа нещо. — Тя му бе обяснила, че не може да се разпростира по темата, защото Били е в стаята. Когато обаче отидел при тях, щял да разбере защо го вика.

Генералът ненавиждаше мистериите и по време четиридесетте минути път се опита да си представи всичко, което би могло да се случи.

Но не се оказа нищо, дори и приблизително като онова, което бе преминало през ума му.

Базата на ударния отряд се намиреше в академията на ФБР в Куонтико, Вирджиния. Членовете на екипа бяха разквартирувани в апартаменти на територията на базата; семействата си имаха къщи в града. Мелиса и Били живееха в най-голямата къща, разположена най-близо до плувния басейн. Съгласно правилника те имаха право да обитават дома на командира на подразделението, докато не бъдеше обявен новият постоянен командир. Що се отнасяше до Роджърс, те можеха да останат там, докато желаят, а за новия командир все щеше да се намери къща. Не беше възможно да откъснат Били от приятелите му; само Мелиса можеше да прецени кога ще дойде моментът това да стане най-безболезнено.

А и освен това както вървяха нещата с търсенето на нов командир, щеше да мине цяла вечност, докато намерят заместник.

Човекът, който според него беше най-подходящият за този пост, полковник Брет Огъст, вече два пъти бе отхвърлил предложението му. И най-вероятно щеше да го отхвърли и за трети път, когато му се обадеше по-късно днес. Междувременно майор Шутър, когото бяха взели на заем от военновъздушната база „Андрюс“, изпълняваше временно задълженията на командир. Всички го обичаха, а и той беше отличен стратег. Но за съжаление до този момент не беше мирисал барут. Нямаше причина да мислят, че ще се стъписа на бойното поле, но нямаше и причина да мислят, че няма да се стъписа. Като се имаха предвид бойните мисии, които беше изпълнявал отрядът в Северна Корея и Русия, това беше риск, който не можеха да поемат.

Роджърс паркира новия си ябълковочервен „Блейзър“ и бързо заситни към входната врата. Мелиса я отвори още преди да стигне до нея. Изглеждаше добре, лицето ѝ бе спокойно, и Роджърс забави темпото.

Мелиса винаги беше самото възплъщение на спокойствието. Дори сега, когато съпруга ѝ вече го нямаше, тя излизаше на пикници и разходки със семействата на останалите от ударната група, опитваше се да води колкото е възможно по-нормален живот заради сина си. Роджърс можеше да си представи как плаче неудържимо в тъмното. Но само да си представи. Тя рядко демонстрираше каквато и да било тъга на публично място.

Той скочи на стъпалата и те се прегърнаха топло.

— Благодаря ти, че дойде, Майк — каза тя.

— Дъхаш на много хубаво — усмихна се той. — Да не е шампоан от праскова?

— Реших да променя някои неща. — Тя сведе поглед. — Нали знаеш.

Роджърс я целуна по челото.

— Разбира се.

Прекрачи покрай нея, все още усмихнат. Беше странно да дойде тук толкова рано сутринта и да не се разнася ароматът на силното кафе, с което Чарли обикновено започваше деня си.

— Къде е Били?

— Къпе се. Изразходва енергията си като вдига шум във ваната, така че после в училище да не буйства.

Роджърс се вслуша, чу момчето да пляска във ваната на горния етаж, после погледна Мелиса.

— Проявява ли някаква реакция?

— Само през последните няколко дни — отвърна тя. — Точно затова те повиках да дойдеш толкова рано.

Тя прекоси малката всекидневна и му махна да я последва. Влязоха в детската стая, която беше украсена с обрамчени фотографии на бойни самолети. Върху телевизора беше поставена фотографията на Чарли с черен креп в ъгъла. Други фотографии на членовете на семейството стояха върху лавицата над камината и по книжните рафтове.

Роджърс се опита да не ги гледа, докато Мелиса го водеше към масата с компютъра. Остави комиксите до принтера и се загледа в Мелиса.

— Мислех си, че Интернет ще поразсее Били — каза тя. — Има един гофър...

— Моля?

— Май не си вътре в нещата, а?

— Не съм — отвърна Роджърс. — Дори съм доста встрани от цялата тая авангардна технология. Но това е друг въпрос.

Мелиса кимна.

— Гофърът е система от менюта, която позволява на потребителите лесен достъп до текстовите архиви в Интернет.

— Като десетичната картотечна система на Дюи в традиционните библиотеки, така ли?

— Да, нещо подобно — усмихна се тя. — Работата обаче е такава, че тук има места — форуми, — където децата, които са загубили родител, могат да разговарят. Били влезе вътре и се запозна с няколко вълшебни деца, които имаха много да си споделят с него. А снощи едно от тях, дванайсетгодишно момче на име Джим Игъл, му показва как да влезе в едно място, наречено Център за съобщения.

Компютърът измърка, Мелиса се приведе над клавиатурата, насочи се към Центъра за съобщения и избра списъка FAQ^[1], който беше предназначен като файл за новодошли. Роджърс го зачете с нарастващо отвращение.

Първият въпрос касаше „Нетикета“: най-подходящите термини за назоваване на чернокожите, евреите, хомосексуалистите,

мексиканците и другите малцинства. Вторият въпрос изброяваше десетте най-велики личности в историята и предлагаше кратък списък с постиженията им. Начело беше Адолф Хитлер; в списъка фигурираше също така и убитият американски нацистки лидер Джордж Линкълн Рокуел, убиецът на Мартин Лутър Кинг — Джеймс Ърл Рей, генералът от кавалерията на Конфедерацията Натан Бедфорд Форест и една измислена личност: Саймън Легри от „Чичо Томовата колиба“.

— Били не разбрал за какво става дума в списъка на често срещаните въпроси и малко слепешката последвал Джим Игъл — каза Мелиса. — Това момче, Джим — ако въобще е момче, което ме съмнява много, — е очевидно някой, който гледа да си хване жертви сред скърбящите самотни деца и се опитва да ги впрегне в движението си.

— Като им дава фигурата на нов баща или нова майка — каза Роджърс.

— Точно така — отвърна Мелиса, докато въвеждаше Роджърс в текущата дискусия.

Имаше много съкращения, пълни с неправилно изписани думи, изразяващи омраза към отделни хора и групи. Имаше и други, включително гадни осъвременени текстове на стари песни и дори ръководство как да се убие и разфасова чернокожа жена.

Точно тази видя Били каза спокойно Мелиса и посочи принтера. — Дори му изпратиха съпровождащата илюстрация. Оставих я в принтера; не исках да вдигам излишен шум. Не исках да го плаша.

Роджърс погледна в тавата на принтера и видя цветната разпечатка. Беше фотография със страничен изглед и поглед отгоре, със стрелки и указания и едно тяло, от което беше отстранен скелетът. Ако се съдеше по обстановката, снимката беше направена в морга. На Роджърс му беше прилошавало от гледките, на които беше ставал свидетел по бойните полета, но там те винаги бяха анонимни. Това тук беше персонално и садистично.

Той вдигна разпечатката, сгъна я и я пхна в джоба на панталоните си. После каза:

— Ще накарам специалистите в Оперативния център да я разгледат по-подробно. Имаме една програма, „Самсон“, която

използваме, за да сваляме програми от мрежата. Може би ще успеем да ги спрем.

— А те просто ще започнат пак отначало — каза Мелиса. — Освен това има и по-лошо.

Младата жена се приведе отново над клавиатурата и намери една кратка част от видеоигра, която се повтаряше на всеки петнадесет секунди.

Картината показваше човек с ласо, който преследва чернокож през гората. На преследвача му се налагаше да прескача мъртви тела и да подритва линчувани негри, за да залови жертвата си. Текстът над демонстрираната игра гласеше: „ПРИГОТВИЛИ СМЕ ВИ ЛАСОТО! ПРИ ВАС СМЕ САМО СЛЕД ДЕВЕТ ЧАСА И ДВАДЕСЕТ МИНУТИ: БЕЗПЛАТНО ЗА ВАС «ТЪЛПАТА» НА АСБ. ИМА И ОЩЕ!“

— Имаш ли някаква представа какво е това АСБ?

— Аз имам — обади се нечий глас зад тях. — Джим ми каза.

Роджърс и Мелиса се обърнаха и видяха Били.

— Здравей, Били! — каза Роджърс и го прегърна.

— Добро утро, генерал Роджърс — каза Били. — АСБ означава Асоциация само за бели. Джим ми каза, че искат да разкарат всички останали!

— Ясно — произнесе Роджърс. — А ти какво мислиш за това?

Момчето вдигна рамене.

— Не знам.

— Не знаеш ли? — възкликна Мелиса.

— Е — произнесе Били, — снощи, когато видях фотографията, си помислих, че баща ми е мъртъв. И се разстроих.

— Ти разбираш, че тези хора са наистина много, много лоши. И че по-голямата част от хората не вярват на тези ужасни неща, в които вярват те.

— Джим каза, че хората вярват, но просто не си признават.

— Не е вярно — каза Роджърс. — Всеки си има дребни неща, които много го дразнят, например лаещи кучета или автомобилни алармени инсталации. А някои хора ненавиждат един или двама други човека, например шефа си или някой съсед, или...

— Татко ненавиждаше хората, които пият еспreso — каза Били. — Казваше, че били филисти не знам какви си.

— Филистери — каза Мелиса. Роджърс се усмихна.

— Сигурен съм, че татко ти в действителност не ги е ненавиждал. Ние използваме доста свободно тази дума, когато не знаем какво имаме предвид. Работата е там, че Джим не е прав. Познавам много народ, но не познавам никого, който да ненавижда цели групи хора. Хората като Джим изпитват удоволствие да унижават другите. Те просто не могат да не ненавиждат, това е като болест. Душевна болест. Ако не ненавиждат имигранти или хората, изповядващи различна от тяхната религия, ще ненавиждат хора с различен от техния цвят на косата или хора, които предпочитат хамбургери вместо хот-дог. Били се изкикоти.

— Искам да кажа, че тези хора са зли и ти не трябва да им хващаш вяра на приказките. Имам книги и видеозаписи на хора като Уинстън Чърчил и Фредерик Дъглас, и Махатма Ганди...

— Смешно име!

— Може да ти звучи малко странно, но неговите идеи наистина са чудесни. Всички тези мъже са казали изумителни неща и някой път ще ти донеса нещо от книгите им. Можем да ги прочетем заедно.

— Окей — кимна Били.

Роджърс се изправи и махна с палец към принтера. Изведнъж дългокосият Супермен започна да му изглежда съвсем порядъчно момче.

— Междувременно съм ти донесъл няколко комикса — каза Роджърс. — Днес Ватман и Супермен, следващият път е ред на Ганди.

— Благодаря — каза Били, хвърли крадешком поглед към майка си, която кимна, и се втурна към купчината списания.

— Можеш да ги четеш след училище — каза му Мелиса, докато той радостно ги прехвърляше.

— Точно така — каза Роджърс. — А ако приключиш бързо със събирането на чантата си, ще те хвърля до училище. Можем да спрем в закусвалнята да хапнем по нещо и може би ще направим по една видеоигра, и ти ще си първият човек, пътувал на предната седалка до мен в чисто новия ми „Блейзър“.

— Видеоигра ли? — запита се Били. — В закусвалнята имат „Blazing Combattle“.

— Страхотно — засмя се Роджърс.

Били му отдаде чест, благодари му отново за комиксите и побягна.

Мелиса изчака момчето да пробяга стъпалата до втория етаж и нежно положи ръка върху китката на Роджърс.

— Страшно съм ти задължена — каза тя и го целуна по бузата.

Целувката го свари съвсем неподготвен и той пламна целият. Извърна поглед и Мелиса пусна ръката му. Той понечи да тръгне подир Били.

— Майк — повика го Мелиса. Той спря и се обърна.

— Всичко е наред — каза тя. — Аз също те чувствам много близък. Всичко това, което преживяхме... просто ни сближи страшно много.

Руменината по врата му се засили. Прииска му са да каже колко ги обича всички, включително и Чарли, но не можа. Не беше сигурен какви чувства изпитва точно в този момент.

— Благодаря ти — каза той.

Били изтрополи обратно по стълбите и генералът го последва като сламка, уловена от вихрушка.

— И никакви сладки неща, генерале! — извика подире им Мелиса. — И да не го оставяш да пощръклее на електронните игри!

[1] От frequently asked questions (англ.), — често задавани въпроси. — Б.пр. ↑

Четвъртък, 8:02

Вашингтон, окръг Колумбия

Сенатор Барбара Фокс и двамата ѝ помощници пристигнаха във военновъздушната база „Андрюс“ с мерцедеса. Старшият помощник Нийл Липс седеше отзад, до нея. Младшият помощник Боби Уинтър беше на волана, а на седалката до него лежеше куфарчето.

Били подрали за срещата си в осем и половина — поне така ги информира учтиво пазачът преди да пропусне колата.

— Напротив — изрече белокосата сенаторка през прозореца, докато минаваха покрай него. — Закъснели сме някъде с двайсет и пет милиона долара.

Триото се насочи към едно невзрачно двуетажно здание, което се издигаше близо до резервната писта на военноморските сили в базата „Андрюс“. По време на студената война сградата с цвят на слонова кост бе представлявала етапен пункт за екипажите на самолетите. В случай на ядрена атака тяхната работа щеше да бъде евакуацията на най-важните правителствени служители от Вашингтон.

А сега, след една козметична операция на стойност сто милиона долара, сградата бе станала щаб на Оперативния център, седалище на Националния център за справяне с кризисни ситуации (НЦСКС). Седемдесет и осемте щатни служители, които работеха тук, бяха тактици, логистици, войници, дипломати, аналитици в разузнавателната дейност, компютърни специалисти, психолози, експерти по разпознаването, специалисти по околната среда, адвокати и лица за връзки с медиите. НЦСКС използваше и общ персонал по поддръжката съвместно с министерството на отбраната и ЦРУ и управляваше тактическия ударен отряд „Страйкър“.

Колегите на сенаторката Фокс бяха с добра памет и не забравяха да ѝ напомнят, че тя е един от авторите на схемата с НЦСКС. Имаше време, когато тя подкрепяше усилията на Центъра. Първоначално

Оперативният център беше създаден да взаимодейства с и да служи като спомагателно звено към Централното разузнавателно управление, Националната агенция за сигурност, Белия дом, Държавния департамент, Министерството на отбраната, военното разузнаване и канцеларията на Националния център по разпознаване и анализ на заплахите. След като обаче бяха успели да се справят с една ситуация с взети заложници във Филадельфия, която им бе сервираше един доста неопитен агент на ФБР, и след като бяха разкрили и обезвредили опит за саботаж срещу космическата сова, Оперативният център си бе извоювал равна позиция с останалите агенции, и дори нещо повече. Това, което беше замислено като служба за филтруване на информация с параметри специални оръжия и тактика, сега вече имаше като единствена задача да наблюдава и/или да предприема действия по целия свят.

Към тази единствена задача беше придаден и нов бюджет от шестдесет и един милион долара. Бюджетът беше с четиридесет и три процента по-висок от този за втората година, който пък на свой ред беше само с осем процента по-висок от първата. Бюджет, който петдесет и две годишната сенаторка от Калифорния с четиригодишен мандат нямаше никакво намерение да одобрява. Не и когато приближаваха избори. Не и с приятели в ЦРУ и ФБР, които настояваха за равен подход. Пол Худ беше неин дългогодишен приятел и тя бе използвала влиянието си върху президента, за да му помогне да заеме поста на директор. Той обаче, заедно с упорития си като магаре заместник Майк Роджърс, трябваше да свие мащабите на операциите си.

Уинтър паркира колата зад една огромна бетонна саксия, предназначена да служи като бариера срещу потенциални терористични акции. Слязоха и прекосиха застлания с каменни плочи тротоар, прокаран сред късо подстриганата трева. Пред стъклената врата видеокамера засне образите им. Миг по-късно от високоговорителя под камерата се разнесе женски глас и ги покани да влязат. Разнесе се бръмчене и Уинтър отвори вратата.

Вътре ги посрещнаха двама въоръжени стражи. Единият бе застанал пред пропуска, а другият стоеше зад преграда от бронирано стъкло. Стражът отвън провери документите им за самоличност от Конгреса, прокара портативен детектор на метал по куфарчето и после

ги придружи по коридора. В дъното имаше асансьор, а пред него пазеше трети въоръжен страж.

— Като гледам, можем да икономисаме на бюджета петдесет хиляди долара — обърна се Барбара към Нийл, щом вратите на асансьора се затвориха. Помощниците изразиха шумно единодушието си, докато асансьорът препускаше надолу, към подземията, откъдето се ръководеше реалната дейност на Оперативния център.

Пред асансьора бе застанал четвърти страж, пак въоръжен. Само че този път беше жена.

— Седемдесет и пет хиляди — обърна се отново към помощниците си Барбара.

Отново показаха удостоверенията си за самоличност и жената ги насочи към една приемна.

Сенаторката Фокс я изгледа злобно.

— Тук сме, за да се срещнем с генерал Роджърс, а не да чакаме благоволенieto му.

— Съжалявам, госпожо. Той не е тук.

— Не е тук ли? — Сенаторката погледна часовника си и шумно изпръхтя. — Господи, а пък аз си мислех, че генерал Роджърс живее тук. — Тя отново прониза дежурната с поглед. — Има ли телефон в колата си?

— Да, госпожо.

— Обадете му се, ако обичате.

— Съжалявам, но не разполагам с този номер. Само мистър Ейбъръм го знае.

— Тогава се обадете на него — заповяда сенаторката. — Кажете на мистър Ейбъръм, че бихме искали да го видим. Предайте му също така, че не обичаме да чакаме в приемни.

Дежурната телефонира на помощник заместник-директора. Макар че смяната му официално приключваше в шест сутринта, той имаше пълномощията да изпълнява задълженията на директора в негово отсъствие.

Докато тя набираше номера, вратата на асансьора се отвори и се появи отговорничката по политическите и икономическите въпроси Марта Макол. Красивата четиридесет и девет годишна чернокожа жена беше закачила киселото си сутрешно изражение, но мрачното й настроение изчезна в мига, в който зърна сенаторката.

— Сенатор Фокс! — възкликна тя. — Как сте?

— Карам я още — отвърна сенаторката. Стиснаха си ръцете и Марта прехвърли погледа си от сенаторката върху младата пазачка и попита:

— Какво има?

— Не знаех, че Супермен има нужда от сън — отбеляза сенаторката.

— Супермен? — повдигна вежди Марта.

— Генерал Роджърс.

— О! — изсмя се Марта. — Ясно. Той спомена, че ще се отбие до Скуайърс тази сутрин.

— Без съмнение, за да се погрижи за момчето — каза сенаторката.

Пазачката извърна смутено глава. Марта протегна ръка.

— Защо не изчакате в офиса ми? Ще поръчам да донесат кафе и кроасани.

— Кроасани? — ухили се сенаторката и се извърна към Нийл. — Седемдесет и пет хиляди и двеста.

Двамата мъже се ухилиха, Марта също. Сенаторката знаеше, че Марта няма представа за какво става дума. Просто се бе усмихнала, за да не се дели от общото настроение. Нямаше нищо лошо в това; само дето усмивката ѝ демонстрираше прекалено голям брой зъби, без да казва нищо за собственичката им. Истината беше, че сенаторката не мислеше, че Марта има чувство за хумор.

Тръгнаха по застлания с килим коридор.

— Как вървят нещата в Комисията по контрола върху разузнаването? — запита Марта. — Не съм чула за никакви сериозни последствия след мисията на групата в Русия.

— Като знам, че успяха да предотвратят преврат, не съм изненадана — отвърна сенаторката.

— Аз също — каза Марта.

— Последното нещо, стигнало до ушите ми, е че президентът Жанин казал на помощниците си в Кремъл, че иска да сложи паметна плоча на моста — след като го възстановят, разбира се — в чест на подполковник Скуайърс.

— Това би било чудесно! — възкликна Марта.

Стигнаха офиса ѝ и Марта въведе кода с клавиатурата, вградена в касата. Вратата се отвори с рязко изщракване и тя се отмести, за да пропусне сенаторката и помощниците ѝ.

Бил Ейбъръм се втурна при тях още преди Марта да настани сенаторката в креслото.

— Добро утро на всички — обяви веселият мустакат офицер. — Искрах само да ви съобщя, че генерал Роджърс ми се обади само преди минута и ми каза, че ще закъснее малко.

Продълговатото лице на сенаторката Фокс се удължи още повече, а веждите ѝ се надигнаха.

— Проблеми с автомобила ли? — запита тя.

— Попаднал е в задръстване. Каза, че си нямал и представа колко се било влошило движението по пътищата напоследък.

Сенаторката рухна в мекото кресло. Помощниците ѝ останаха изправени зад нея.

— Не спомена ли господин генералът защо е закъснял? Той знае отдавна за уговорката ни.

— Да, не е забравил — каза Ейбъръм. Дребните му мустачки се надигнаха от едната страна. — А... каза също така да ви предам, че бил ангажиран в симулация на реални бойни действия с персонала на ударната група.

Марта стрелна злобно Ейбъръм.

— За тази сутрин нямаше насрочени никакви симулации на бойна тревога. — Злобата в погледа ѝ се усили. — Да не е пак някоя от идиотските им битки в басейна...

— Не — побърза да я увери Ейбъръм и подръпна края на вратовръзката си. Било нещо друго. Нещо извънредно. Сенаторката поклати глава и каза ледено:

— Ще почакаме.

Боби Уинтър още държеше куфарчето. Когато сенаторката проговори, той го остави на пода до креслото.

— Ще почакаме — повтори сенаторката, — защото това, което имам да казвам, не търпи отлагане. Но аз ви обещавам, че когато генерал Роджърс най-накрая благоволи да пристигне, ще завари един Оперативен център коренно различен от онзи, който е напуснал снощи. — Вирнатото ѝ носле се вирна още повече. — Коренно различен.

Четвъртък, 14:10
Хамбург, Германия

Компанията на Пол Худ напусна ресторанта в един и двайсет. Оставиха Боб Хърбърт в хотела, за да поддържа телефонна връзка относно нападението върху филмовата площадка, и отидоха до фабриката на Мартин Ланг, която се намираше на тридесет минути път северозападно от Хамбург, в Глюкшат.

Подобно на Хамбург, градчето се издигаше по двата бряга на Елба. За разлика от Хамбург обаче то беше малко старомодно — последното място, където Худ би очаквал да види модерен завод за микрочипове. Не че сградата приличаше кой знае колко на фабрика. По-скоро напомняше на преобърната пирамида, цялата покрита с тъмни стъкла.

— Бонбонче — подсвирна Стол.

— Наистина е красива — каза Ланг. — Беше конструирана по-скоро да отразява околностите, отколкото да ги нарушава.

— След като видяхме как комунистите са замърсили въздуха, водата и красотата на Източна Германия, започнахме да изпипваме още по-добре сградите, така че не само да допълват околната среда, но и да доставят удоволствие на работещите в тях — поясни Хаузен.

Триетажната сграда беше светла и просторна. Основният цех беше разделен на три секции. Веднага след входната врата се откриваше обширно открито пространство с миниатюрни кабинки, където хора работеха на компютри. Надясно се намираха редица офиси. А в далечния край, отвъд кабинките, зад една стъклена преграда, мъже и жени в лабораторни бели костюми, маски и шлемове работеха по сложния фоторедукционен процес, който превръщаше чертежите в мащаб едно към едно в микрочипове и печатни платки.

— Работи се от осем до пет с две почивки, една едночасова и една половин час — каза Ланг. — Имаме спортна зала и басейн в

сутерена, а също и малки стаи с койки и душове за всеки, който иска да си почине или да се освежи.

— Мога да си представя какво ще стане, ако поставят койки и душове на работните места във Вашингтон — засмя се Стол. — Никой няма да си мръдне и пръста да свърши и най-малката работа.

След като показа на гостите сравнително малкия първи етаж, Ланг ги поведе към по-просторния втори. Още не бяха пристигнали, когато клетъчният телефон на Хаузен се обади.

— Може да са новини за нападението — каза Хаузен и се дръпна към близкия ъгъл.

Ланг показва на американците как чиповете се произвеждат масово на автоматизирани линии. Стол се влачеше подир групата, изучаваше таблата за управление и гледаше как работят камерите и щамповачите машини, които вършеха работа, навремето по силите единствено на човешките ръце. Той постави раницата си върху една маса и побъбри с една жена, която използваше микроскоп за проверка на отпечатаните схеми. Запита я дали може да хвърли един поглед през окуляра, а тя вдигна очи към Ланг, който ѝ кимна. Стол погледна през окуляра и похвали жената за звуковата платка с чудесен дизайн.

После отидоха до асансьора да изчакат Хаузен.

— Уви — каза Ланг, — не мога да ви покажа лабораториите на третия етаж, където се провеждат изследователските и развойните дейности. Нищо лично, уверявам ви — продължи той, отправяйки поглед към Стол, — но се страхувам, че акционерите ни ще вдигнат бунт. Нали разбирате, работим върху една нова технология, която ще революционизира промишлеността.

— Разбирам — отвърна Стол. — Случайно тази нова технология да има нещо общо с квантуваните битове и принципа на суперпозицията от квантовата механика?

За втори път през този ден Ланг побледня и загуби дар слово.

— Е, и ние разбираме от тия неща — ухили се Стол и потупа раницата си.

Светът сякаш бе изчезнал за свилия се в ъгъла на лабораторията Рихард Хаузен. И въпреки че в ушите му звучеше гласът от кошмарното минало, той пак не можеше да повярва, че е истина.

— Как си, Хаузи? — попита го глас с френски акцент. — Помниш ли Сорбоната?

— Кой се обажда? — попита напрегнато Хаузен.

— Твоят приятел и състудент Жерар Дюпре — отвърна меко гласът.

Лицето на Хаузен пребледня. Гласът беше по-мек, по-спокоен, отколкото си спомняше. Но въпреки всичко можеше и да е Дюпре. За момент Хаузен просто не знаеше какво да каже. Главата му забушува от кошмарния колаж, нашарен с лица и образи.

Гласът го изтръгна от виденията му.

— Да, аз съм. Дюпре. Човекът, когото ти заплашваше. Човекът, когото предупреждаваше да не се завръща. Но аз се върнах. Сега съм Жерар Доминик, революционерът.

— Не вярвам — успя да каже Хаузен.

— Да ти напомня ли името на кафето? Името на улицата? — Гласът внезапно се втвърди. — Имената на момичетата?

— Не! — изръмжа Хаузен. — Това беше твое дело, не мое!

— Така твърдиш ти.

— Не! Така беше.

— Така казваш ти — повтори бавно гласът.

— Откъде взе този номер? — попита Хаузен.

На този свят няма нищо, което да не мога да получа, нито има човек, до когото да не мога да се добера.

— Но защо сега? Оттогава изминаха петнайсет години...

— Това е само един миг в очите на боговете. — Гласът се изсмя. — Боговете, които, между другото, искат да те съдят.

— Да ме съдят ли? — възкликна Хаузен. — За какво? Като разкажеш истината за престъплението си? Аз направих онова, което беше правилното...

— Правилното ли? — изсумтя гласът. — Дрън-дрън. Лоялност, Хаузи. Това е ключът към всичко. Лоялност и в добро, и в зло. Лоялност до последен дъх. Това е единственото нещо, което разграничава човека от второкачествените същества. А желанието ми да елиминирам второкачествените представители на човешкия род, Хаузи, започва с теб.

— Ти си все същото чудовище — заяви Хаузен. Ръцете му започваха да се потят. Трябваше да стисне слушалката с всички сили, за да не я изтърве.

Не — отвърна гласът. — Аз съм още по-голямо чудовище. Дори не можеш да си представиш. Защото сега не само имам желанието да осъществявам намеренията си, но разполагам и със средствата да го върша.

— Ти ли? — възкликна Хаузен. — Баща ти създаде тези средства...

— Аз ги създадох! — изръмжа гласът. — Аз. Всичко съм направил аз. Баща ми просто имаше късмет след войната. Всеки собственик на фабрика тогава беше на върха. Обаче той беше същият глупак като теб, Хаузи. Макар че поне за разлика от теб, има достойнството да пукне. „Това е лудост“ — помисли Хаузен и каза:

— Дюпре. Или може би трябва да те нарека Доминик. Не знам къде си или в какво си се превърнал. Но аз също израснах. Много, много повече. Не съм онова колежанче, което си спомняш.

— О, да, знам — изсмя се гласът. — Следих всичките ти стъпки. До една. Издигането ти в правителството, кампанията ти против групите на ненавистта, брака ти, раждането на дъщеря ти, развода ти. Ако не се лъжа, тя обожава балета, нали така?

Хаузен стисна още по-силно слушалката.

— Само се опитай да й причиниш нещо лошо и аз ще те намеря, където и да си, и ще те унищожа.

— О, какви груби думи от един фин политик! Срамота — присмя му се гласът. — Но това му е хубавото на родителството, нали така? Когато детето е заплашено, нищо друго няма значение. Нито богатството, нито здравето.

— Ако имаш някаква вражда, тя е с мен.

— Знам, Хаузи. Обаче истината е там, че отдавна се мъча да стоя настрана от малки момиченца. Само главоболия създават. Нали разбираш?

Хаузен се беше втренчил в покрития с теракота под, но пред очите му беше младият Жерар Дюпре. Гневен, мятащ мълнии, ненавиждащ целия свят. Той обаче не можеше да изпадне в гняв. Дори и в случай на отправена недвусмислена заплаха към дъщеря му.

— Значи планираш да ме осъдиш — каза Хаузен, стараяйки се да се овладее. — Имай предвид обаче, че колкото и дълбоко да се сгромолясам, ти ще паднеш още по-надолу.

— О, не споделям мнението ти — отвърна французинът.

— Разбираш ли, за разлика от теб, аз съм поставил между себе си и дейностите си множество ешелони от готови да умрат за мен служители. На практика съм си изградил империя от същества, които споделят всичките ми чувства. Дори наех един, който ми помогна да проследя живота и дейността на Рихард Хаузен. Него вече го няма, но той ме снабди с огромно количество информация за теб.

— И въпреки всичко има закони — възрази Хаузен. — Съществуват много начини да се докаже съучастничеството на даден човек в престъпление.

— Има си хас да не го знаеш — отвърна бившият му състудент. — Но така или иначе, за онзи случай в Париж вече има давност. Законът не може да ме докосне, теб също. Помисли си обаче какво би сполетяло имиджа ти, когато хората разберат какво се е криело зад него. Когато вестниците гръмнат.

Хаузен мълчеше.

— Искam само да знаеш, че възнамерявам да те съсипя — продължи събеседникът му. — Искam да го знаеш, цялото ти съзнание да бъде обсебено само от тази мисъл. Да живееш в страх.

— Не — каза Хаузен. — Ще намеря начин да се справя с теб.

— Възможно е — съгласи се гласът. — Но дори и в този случай не трябва да забравяме възхитителната тринадесетгодишна балерина. Защото макар вече да съм се отказал да се занимавам с деца на тази възраст, в групата ми има момчета, които...

Хаузен натисна бутона за изключване, пхна телефона в джоба си и се обърна. С усилие успя да се усмихне и запита най-близкия работник къде е тоалетната. После махна на Ланг да отведе гостите долу, без да го чака. Трябваше да се измъкне, за да обмисли какво да прави.

Влезе в тоалетната и рухна над мивката. Напълни шепите си с вода и потопа в тях лицето си.

Жерар Дюпре.

Име, което се бе надявал никога вече да не чуе, лице, което никога да не види.

Но той се бе върнал заедно с най-мрачната нощ от живота му, с ужаса и вината, от които бе бягал години наред.

И Хаузен заплака, все така притиснал длани към очите си. Заплака от страх... и срам.

Четвъртък, 8:16

Вашингтон, окръг Колумбия

След като остави Били в училището и си даде почивка от няколко минути да смъкне притока на адреналин от видеоигрите, Роджърс използва телефона в автомобила си, за да се обади на Даръл Маккьски. Връзката на Оперативния център с ФБР вече бе тръгнал за работа и Роджърс го улови на телефона в колата му. Генералът нямаше никак да се изненада, ако колите им се разминеха, докато те двамата си говореха по телефона. Започваше все повече да вярва, че модерната технология не представлява нищо друго, освен тарикатски начин да продаваш на хората две тенекиени кутии и жица за хиляди долари. Разбира се, тези тенекиени кутии бяха оборудвани със скрамблери, които размесваха високи и ниски гласови тонове в единия край и после ги възстановяваха на другия. Ако случайно някой се включеше в разговора, щеше да чува само безсмислени писукания.

— Добро утро, Даръл — поздрави Роджърс.

— Добро утро, генерале — отвърна Маккьски. И тази сутрин беше в обичайното си кисело настроение. — Не ме питайте как завърши снощи волейболът. Скъсах ни задниците.

— Няма да питам — обеща Роджърс. — Слушай, имам нещо, дето трябва да го провериш. Една група на име АСБ — Асоциация само за бели. Да си чувал за нея?

— Чувал съм. Само не ми казвай, че си го чул на Балтик Авеню. Това трябваше да е дълбока тайна.

— Не знаех — отвърна Роджърс.

Балтик Авеню беше текущият код на ФБР за действие, предприето срещу противник на територията на Съединените щати. Кодовете семеняха всяка събота и Роджърс винаги чакаше с нетърпение утрото на понеделник, когато Маккьски му съобщаваше новите пароли.

— Балтик Авеню занимава ли се с Асоциацията? — запита Роджърс.

— Не — отвърна Маккьски. — Във всеки случай не директно.

Роджърс беше достатъчно схватлив и не го разпитва за повече подробности. Макар и линията да беше защитена, това беше ефективно само срещу случайни подслушвачи. Разговорите можеха да бъдат следени и дескрамблирани, а някои от белите расистки групи разполагаха с най-съвършено оборудване.

— Кажй ми все пак какво ти е известно за тази Асоциация — каза Роджърс.

— Те са от голямото добрутро — отвърна Маккьски. — Разполагат с по два паравоенни тренировъчни лагера в югоизточните, югозападните и северозападните щати. Предлагат обучения от рода на как да си излееш сам куршуми до следучилищни занимания за деца. Издават едно лъскаво списание, което разполага с новинарски бюра и офиси за реклама и продажби в Ню Йорк, Лос Анджелис и Чикаго; също така спонсорира един много нашумял роксъстав „Белите мъжаги“.

— Те също са в ефира — каза Роджърс.

— Знам — отвърна Маккьски. — Откога се ровиш из мрежата?

— Изобщо не съм се ровил — каза Роджърс. — Но хлапето на Чарли Скуайърс умира да го прави. Напипал някаква игра с расистко съдържание, където линчуват чернокожи.

— Голяма гадост.

— И аз изпитах същото чувство — каза Роджърс. — Кажй ми на теб какво ти е известно.

— Странно, че именно ти ме питаш — отвърна Маккьски. — Съвсем скоро разговарях с един германец, приятел от Службата по защита на конституцията в Дюселдорф. Много са разтревожени за Дните на хаоса, когато всичките им неонацисти се събират — тия, дето се крият, излизат на открито, а тия, дето са на открито, се покриват, ако разбираш мисълта ми.

— Не съм много сигурен.

— След като неонацизмът е забранен от закона, признатите за хитлери не могат да посещават публични събирания. Те се срещат в хамбари, гори или стари фабрики. Онези, които се държат просто като

политически активисти, дори и да подкрепят доктрини, подобни на нацизма, могат да се събират на обществени места.

— Ясно — каза Роджърс. — Но защо признатите хитлери не са под наблюдение?

— Са — отвърна Макъски. — Обаче само когато правителството успее да ги открие. Но дори и когато бъдат открити, някои от тях, като онзи Рихтер например, който е излежавал присъда в затвора, се отнасят до съда, подават жалби за нарушени граждански права и властите са принудени да ги оставят на мира. Общественото мнение срещу бръснатите глави е много силно, но властите чувстват, че такива хлъзгави и добре облечени гадове като Рихтер не трябва да се закачат.

Правителството не може да си позволи риска да отчуждава прекалено много гласоподаватели.

— Това е едно на ръка. Другото е, че така ще накара неонацистите да изглеждат като мъченици. Някои от мераклиите за нов Хитлер имат дар слово и обаяние и са способни да разплачат и немите, и глухите. Умеят да си играят с чувствата на тълпата.

Чутото до този момент никак не се хареса на Роджърс. Тази история с медиите, които играеха по свирката на престъпниците, беше негов стар страх. Ли Харви Осуалд може и да беше последният убиец, оспорвал виновността си по телевизията и в края на краищата получил присъдата на общественото мнение, макар че дори и онзи съд не посмя да го оправдае. Имаше нещо в провисналото лице на обвиняемия и безмилостното изражение на прокурора, нещо, което караше публиката да съчувства на заподозрения.

— Та какво стана с твоя германски приятел? — запита Роджърс.

— Службата за защита на конституцията е разтревожена, защото освен пред Дните на хаоса те са изправени и пред един нов феномен, наречен „Туле“. Това е система от около стотина пощенски кутии и табла за обяви, посредством които неонацистките групи комуникират и образуват съюзи. Практически е невъзможно да се проследи кореспонденцията до източника ѝ, така че властите са безсилни.

— И какво е това Туле? — запита Роджърс.

— Това е място. Легендарната северна люлка на европейската цивилизация. — Макъски се изсмя. — Когато бях хлапе, умирах за фентъзи, а това беше любимото място на героите.

— Мъжественост и европейска чистота — въздъхна Роджърс. — Символ, на който никой не може да се противопостави.

— Никога не ми е минавало през ум, че толкова приказно място може да бъде използвано в нещо толкова мръсно.

— Доколкото разбирам, именно от тази „Туле“ се правят набезите към Америка?

— Не — отвърна Маккьски. — Имаме си и у нас подобни бесове. Вече втора година федералните агенти, Центърът по юридическа защита на бедните от южните щати в Алабама и центърът „Симон Визентал“ наблюдават внимателно разклоненията, които тези групи с изявен расистки профил правят по информационната магистрала. Проблемът е, че също като в Германия, расистите обикновено съблюдават закона. Освен това са напълно защитени и от Първата поправка към конституцията.

— Първата поправка не им дава правото да проповядват насилие.

— Те не го проповядват. Може и да вонят на сяр, но са много внимателни. Обаче все ще се подхлъзнат нейде. А и ФБР следи под лупа всичките им места по мрежата — петте им области на активност в Интернет, също както и осемте национални компютърни табла за обяви. Освен това имаме и двустранна спогодба с Германия да разменяме всяка информация, до която успеят да се доберат по мрежата.

— Само с Германия ли? — запита Роджърс.

— С Германия, Англия, Канада и Израел — каза Маккьски. — Никой друг не иска да разлайва кучетата. А освен това до този момент в действията им няма нищо незаконно.

— Да — каза Роджърс. — Само неморално.

— Така е. Но ти знаеш най-добре колко войни сме водили, за да могат всички американци да изразяват свободно мнението си, включително и тези от Асоциацията.

— Водихме също така и война, за да докажем, че Хитлер не е прав — добави Роджърс. — Не беше и все още не е. И според мен ние и сега сме във война.

— Като стана дума за война, та се сетих — каза Маккьски. — Боб Хърбърт ми се обади тъкмо преди да тръгна за работа. По една случайност има нужда от информация за една германска терористична група на име „Фойер“. Чу ли за нападението тази сутрин?

Роджърс не бе слушал новините и Маккьски му ги предаде накратко. Случилото се му напомни, че неонацистите са не по-малко безмилостни от онези, които ги вдъхновяваха — от Хитлер до Хайдрих и Менгеле.

— Имаме ли човек, който да се занимава с това, което търси Боб? — запита Роджърс.

— Лиз — каза Маккьски. — Ще се срещна с нея, когато стигна в офиса. Ще видя с какво разполагаме и ще предам най-същественото на Боб, ЦРУ и Интерпол. Те търсят както извършителите, така и изчезналото момиче.

— Окей — каза Роджърс. — След като приключиш, предай информацията, а после аз, ти и Лиз ще поговорим. Не мисля, че срещата ми със сенаторката Фокс ще продължи много.

— Охо! — възкликна Маккьски. — Значи ще си в гадно настроение.

— Всичко ще е наред — успокои го Роджърс.

— Щом казваш.

— Май не ти се вярва много.

— Пол е дипломат, докато ти не обичаш много да се лигавиш — каза Маккьски. — Не съм виждал още сенатор, който да реагира на нещо друго, освен когато му лижат задника.

— Двамата с Пол сме се разбрали за това — отвърна Роджърс. — Той смята, че след като сме показали какво можем в Корея и Русия, трябва да възприемем по-твърда линия спрямо Конгреса. На мнение сме, че поради дейността на ударната група и жертвите, които понесохме, сенаторката ще трябва да се поозори здравата, докато успее да ми откаже повишението на бюджета, за което настояваме.

— Повишение ли? — не повярва на ушите си Маккьски. — Генерале, заместник-директорът на Бюрото Клейтън ми каза, че трябва да ореже девет процента от бюджета си. А той направо е излязъл късметлия. Носят се слухове, че Конгресът готви за ЦРУ касапница от дванайсет до петнайсет процента.

— Двамата със сенаторката ще си поговорим — каза Роджърс. — Имаме нужда от още очи и уши там. При всички тези промени, които стават в Европа и Близкия изток, особено в Турция, имаме нужда от още хора на място. Мисля, че ще успея да я убедя.

— Надявам се да си прав каза Маккъски. Според мен целият свят ѝ е крив, откакто убиха дъщеря ѝ и съпругът ѝ захапа дулото.

— Тя е все още член на комитета, чиято работа е да подпомага безопасността на страната ни — възрази Роджърс. — Според мен това трябва да бъде на първо място в работата ѝ.

— Но има също така и данъкоплатци, пред които трябва да се отчита. Все пак желая ти успех.

— Благодаря — отвърна Роджърс. В действителност той съвсем не се чувстваше толкова уверен, колкото искаше да се изкара. Всеки път, когато свадливата Фокс се оказваше на пътя им, белята не им мърдаше.

Стигна базата и забърза към предната врата. Срещата със сенаторката беше назначена за 8:30. А пък Фокс изпадаше в бяс, ако човекът, с когото бе отишла да се срещне, също не бе подранил като нея.

„Това вероятно ще бъде първият ѝ удар срещу мен — помисли Роджърс, докато слизаше с асансьора. — Вторият ще е, ако пак е кисела.“

Е, все трябваше да намери някакъв изход да се пребори със ситуацията. Той беше само едно винтче от огромната държавна машина, но винчетата са затова — да си имат работа с други винчета. Включително и политици.

Застина на място в мига, в който подмина офиса на Марта Макол. Вратата беше отворена и сенаторката седеше вътре. Мрачното ѝ изражение му подсказа, че вече е загазил.

Погледна часовника си. Беше 8:32.

— Извинявам се — произнесе той.

— Влизайте, генерал Роджърс — каза тя. Гласът ѝ беше стегнат и делови. — Мисис Макол тъкмо ми разказваше за баща си. Дъщеря ми беше луда по музиката му.

Роджърс прекрачи прага и каза:

— Всички обичаме музиката на Мак. Навремето във Виетнам го наричахме Душата на Сайгон.

Марта бе закачила сериозното си професионално изражение. Роджърс добре го познаваше. Тя имаше навика да възприема гледните точки на хората, които можеха да ѝ помогнат в кариерата. А ако

сенаторката се канеше да стъпче Роджърс, Марта не би имала нищо против.

Роджърс седна на ръба на бюрото на Марта. След като сенатор Фокс искаше да се прави на домакин, поне щеше да ѝ се наложи да го гледа отдолу нагоре.

— За нещастие — започна тя, — не съм дошла тук, за да обсъждаме музика, генерал Роджърс. Дойдох да обсъждам бюджета ви. Не мога да ви опиша разочарованието, което изпитах, когато помощникът на директор Худ ми телефонира вчера, за да ми съобщи, че мистър Худ имал по-належащи ангажименти — да харчи пари, с които не разполага. Аз обаче въпреки всичко реших да дойда.

— Дватамата с Пол работихме много усърдно, докато подготвихме бюджета — каза Роджърс. — Мога да отговоря на всеки ваш въпрос.

— Аз имам само един въпрос — заяви сенаторката. — Кога ще спрете да се занимавате с измишльотини?

Стомахът на Роджърс се сви на топка. Маккърски имаше право: с тая работа трябваше да се заеме Пол.

Сенатор Фокс положи куфарчето в скута си и изщрака ключалките.

— Вие сте поискали повишение на бюджета в размер на осемнадесет процента по време, когато правителствените агенции режат живо месо от себе си. — Тя връчи на Роджърс доклада му от триста страници. — Това е бюджетът, който ще представя на финансовата комисия. Той съдържа бележките ми, нахвърляни със син молив, за намаления, възлизащи общо на тридесет и два процента.

— Намаления?

— Можем да си поговорим за това как да бъдат разпределени оставащите седемдесет процента — продължи Фокс, — но съкращенията ще бъдат направени.

Роджърс с огромно усилие на волята си потисна желанието да захвърли бюджета в лицето на сенаторката. Обърна се и го остави на бюрото.

— Много сте смела, госпожо.

— Вие също, генерале — отвърна безметежно Фокс.

— Знам — каза той. — Пробвал съм се срещу северновиетнамците, иракчаните и севернокорейците.

— Всички познаваме добре медалите ви — отвърна учтиво тя. — Но това тук не е мандат за кураж.

— Да, така е — съгласи се спокойно Роджърс. — Това е смъртна присъда. Имаме изключителна организация с подкрепа от въздуха и въпреки всичко загубихме Бас Муур в Корея и Чарли Скуайърс в Русия. Ако ни орежете бюджета, това означава да обрека хората си на сигурна гибел.

— На сигурна гибел ли? Да не би да планирате още приключения в задморски страни?

— Не — отвърна той. — Обаче нашето правителство е съсредоточило всичките си усилия върху електронното разузнаване. Шпионски спътници. Подслушване. Разпознаване по фотоизображения. Компютри. Те са отлични инструменти, но за съжаление не са достатъчни. До преди тридесет-четиридесет години имахме човешко присъствие по целия свят. Разузнаване с човешки ресурси. Хора, инфилтриращи се в чуждите правителства и шпионски организации и терористични групи и използващи преценки, инициативи, изобретателност и смелост, за да се сдобият с тъй нужната ни информация. И най-добрият фотоапарат в света не може да измъкне разпечатките от чекмеджето. Само човешки оператор може да се вмъкне в компютър, който не е включен в мрежата. Шпионският спътник не може да надзърне в очите на терориста и да прочете дали той е готов да убива за каузата си, или може да бъде презавербуван. Тази база трябва да бъде възстановена.

— Чудесна реч — каза сенаторката, — но за съжаление и тя не е достатъчна, за да имате подкрепата ми. Нямаме нужда от такава огромна човешка база, за да защитава американските интереси. Групата „Страйкър“ спря един луд да не бомбардира Токио. Те успяха да спасят също така администрацията на един руски президент, който все още не е доказал, че можем да разчитаме на него като на съюзник. Откъде накъде трябва американските данъкоплатци да финансират една международна полицейска формация?

— Защото те са единствените, способни на това — отвърна Роджърс. — Ние се борим с ракови образувания, сенаторке. И сме длъжни да ги лекуваме където и да се появят.

— Съгласна съм със сенатор Фокс — обади се Марта зад гърба му. — Има и други форуми, където Съединените щати могат да

адресират международната си загриженост. Обединените нации и Световният съд са предназначени и финансирани именно за такива цели. А нека не забравяме и НАТО.

— И къде бяха те, Марта? — запита Роджърс, без да се обръща.

— Моля? Не ви разбрах.

— Къде бяха Обединените нации, когато ракетата „Нодонг“ излетя от Северна Корея?

— Отново съм съгласна с вас — каза Фокс. — Това беше една отлично свършена работа. — Но това беше нещо, което не бяхте длъжни да подкрепяте. Съединените щати оцеляха, когато Съветският съюз и Афганистан воюваха, оцеляха и докато Иран и Ирак бяха във война. Аз искам сигурност за американските граждани. За съжаление обаче светът, в който живеем, е все още твърде далеч от съвършенството, и бюджетът ви ще бъде орязан, точно както ви казах. Няма да има никакви дебати, нито изслушвания.

— Чудесно — възкликна Роджърс. — Когато Пол се върне, можете да започнете с рязането на заплатата ми. Сенаторката присви очи.

— Моля ви, генерале, можем да минем и без драматични изпълнения.

— Нямам никакво намерение да бъда драматичен — отвърна Роджърс и се изправи. — Просто не вярвам в правенето на нищо половинчато. Вие сте изолационистка, госпожо. И сте такава от онази трагедия във Франция.

— Това няма нищо общо с...

— Разбира се, че има. И разбирам отлично чувствата ви. Французите не откриха убиеца на дъщеря ви, нито пък положиха кой знае какви старания, така че защо да се хабим за тях? Но вие сте позволили това ваше мнение да се просмуче и в по-голямата картина, в тази на нашите национални интереси.

— Генерале, аз не съм губила никого зад граница и съм съгласна със сенатор Фокс — обади се Марта. — Оперативният център беше създаден да подпомага другите агенции, а не други нации. Изглежда, това ни се е изплъзнало.

Роджърс се извърна и я изгледа.

— Баща ви изпя една песен — „Момчето, което угаси светлините“. За едно бяло момче, което гасяло светлините в един

нощен клуб, така че един чернокож певец да може да пее там...

— Не ми цитирайте баща ми — изсумтя Марта. — И не ми натяквайте, че трябва да съм щастлива, че съм в този клуб, генерале. Никой не си е мръднал и пръста, за да ми...

— Ако ми позволите да завърша — прекъсна я Роджърс, — не това имах предвид. — Той оставаше спокоен. Никога не повишаваше глас на жени. Майка му не го бе възпитавала по този начин. — Само се опитвам да кажа, че онова, което Гошен наричаше „прекрасна изолация“, просто вече не съществува. Не и в света на политиката. Ако Русия рухне, ще повлече след себе си и Китай, балтийските републики и Европа. Ако пострада Япония...

— Учила съм правилото на доминото още в основното училище — прекъсна го за пореден път Марта.

— Всички сме го учили, генерал Роджърс — обади се и Фокс. — Вие наистина ли вярвате, че генерал Майкъл Роджърс и Оперативният център са трите кита, върху които се крепи светът?

— Ние си вършим работата — отвърна Роджърс, — но се налага да правим и повече.

— А аз с чиста съвест мога да кажа, че ние вече и без това правим прекалено много! — изстреля в отговор сенаторката. — Когато още бях съвсем нова в Сената, на военните самолети на САЩ не им беше позволено да прелетят над Франция по маршрут, за да бомбардират Триполи и Бенгази. А по презумпция французите са ни съюзници! И аз взех думата и заявих, че сме бомбардирали не тази столица, която е трябвало. И бях искрена. Още един пример, вече в последно време. Руски терористи взривяват тунел в Ню Йорк. Да не би от руското министерство за сигурност да си строшиха краката по следите на тия убийци? Да не би новите ви най-добри приятели в руския оперативен център да ни предупредиха? Дори и днес, да не би техните оперативни работници да преследват руски гангстери по бреговете ни? Не, генерале, няма такова нещо.

— Пол отиде в Русия, за да установи връзка с техния оперативен център — възрази Роджърс. — И ние вярваме, че ще имаме съдействието им.

— Знам — каза сенаторката. — Четох доклада му. А знаете ли кога ще имаме съдействието им? След като похарчим милиони долари, за да направим техния оперативен център същия като нашия. Но точно

в този момент генерал Орлов ще бъде пенсиониран, някой враждебно настроен към САЩ ще заеме мястото му и ние отново ще се озовем там, откъдето сме тръгнали, само че този път с враг, който сами сме снабдили със съвършена техника.

— Американската история е пълна с поети рискове и понесени загуби — каза Роджърс. — Но е пълна и с взаимоотношения, изградени и поддържани до ден днешен. Не можем да се откажем от оптимизма и надеждата.

Сенаторката се изправи, подаде куфарчето на един от помощниците си и приглади черната си пола. После каза:

— Генерале, вашата склонност към поучения е добре известна, но аз не обичам да ми четат лекции. Аз съм оптимистка и вярвам, че можем да решим проблемите на Америка. Но въпреки това аз не ще подкрепя Оперативния център като база за международна ремонтна бригада. Като интелектуален капацитет, да. Като разузнавателни ресурси, да. Като център за управление и справяне с кризисни ситуации на американска земя, да. Но като екип от международна организация за решаване проблемите на други страни, не. А за това, което току-що очертах като сфера на дейността ви, на вас ще ви е напълно достатъчен бюджетът, който съм ви осигурила.

Сенаторката кимна на Роджърс, протегна ръка на Марта и се изправи да си тръгва.

— Госпожо? — повика я Роджърс. Тя спря и се обърна. Беше висока почти колкото него. Яносините ѝ очи издържаха погледа му.

— Даръл Маккъски и Лиз Гордън по програма трябва да работят заедно върху един проект — каза Роджърс. — Предполагам, че сте чули за терористичната група, нападнала една снимачна площадка в Германия?

— Не — отвърна Фокс. — В сутрешния брой на „Пост“ нямаше нищо.

— Знам — каза той. „Вашингтон Пост“ и CNN бяха единствените източници на информация за правителствените служители. Той разчиташе именно на факта, че тя още не знае за случая. — Случило се е приблизително преди четири часа. Няколко души са убити. Боб Хърбърт е там по работа и иска съдействието ни.

— И вие смятате, че сме длъжни да подпомогнем германските институции в разследването? — попита тя. — Какви жизненоважни

американски интереси са заплашени? Има ли икономическа възвръщаемост? Кой данъкоплатци дават пет пари?

Роджърс внимателно претегли думите си. Беше подхвърлил стръвта и Фокс мигновено я бе ухапала. Ударът обаче щеше да е много болезнен за нея.

— Само двама — отвърна той. — Родителите на едно двадесетгодишно американско момиче, което най-вероятно е отвлечено от терористите.

Стоманеният синьо-сив поглед се размекна. Сенаторката потръпна конвулсивно.

— Вие, изглежда, не обичате да вземате пленници, нали, генерале?

— Когато врагът се предава, аз го щадя, госпожо.

Тя не откъсваше погледа си от него. Всичката мъка на света сякаш се бе събрала в тези очи и Роджърс се почувства опърлен от адски огън.

— Какъв отговор очаквате от мен? — запита тя. — Разбира се, че ще им помогнем да спасят момичето. Тя е американка.

— Благодаря ви — каза Роджърс. — И ужасно съжалявам. Понякога американските интереси се крият и в най-невинните ни на пръв поглед дейности.

*Четвъртък, 14:30
Хамбург, Германия*

Анри Торон и Ив Лан не бяха уморени. Поне вече не. Завръщането на Жан-Мишел ги бе разбудило, а телефонното обаждане на мосю Доминик ги бе разсънило съвсем.

Грешката беше на Жан-Мишел, разбира се. Те бяха изпратени да му бъдат телохранители, но той бе отишъл сам в клуба в Санкт Паули. Тримата бяха пристигнали в Германия в един след полунощ и Анри и Ив бяха играли на 21 до два и половина. Ако ги беше разбудил, щяха да го съпроводят, готови да го защитят от всички номера на хуните. Но не! Той ги бе оставил да спят.

— Защо мислите мосю Доминик ни изпрати с вас? — изрева Анри още щом видя Жан-Мишел. — За да спим в хотела?

— Не мислех, че ще има някаква опасност.

— Когато имаш работа с шваби, винаги трябва да имаш поне две наум — коментира Анри с гробовен глас.

Мосю Доминик бе позвънил тъкмо в момента, когато Ив завиваше бучки лед в една хавлия за окото на Жан-Мишел.

Работодателят им не повиши глас. Никога не го правеше. Просто им даде напътствия и ги изпрати на работа. Двамата знаеха отлично, че ще бъдат наказани с допълнителен месец работа без заплата, загдето са проспали задачата си. Обичайното наказание за първа простъпка. Тези, които повтаряха провала си, биваха изхвърляни. Срамът от унижението беше много по-болезнен, отколкото фалангата от кутрето, която биваха принудени да оставят в кошницата на една от малките гилотини на мосю Доминик.

Високият метър и деветдесет широкоплещест Анри пушеше цигара, а още по-високият Ив дъвчеше дъвка. В джоба на самото си Ив държеше „Берета 92F4“, а Анри носеше белгийски двойнодействащ

револвер GP. Задачата им беше пределно проста: отиват в клуба и принуждават хер Рихтер да се обади по телефона на мосю Доминик.

Сега чакаха пред клуба и когато вратата най-сетне се отвори, Анри потупа Ив по рамото.

Гигантски мъж прекрачи прага към улицата и Анри моментално заби пистолета си корема му и му каза да влиза обратно.

— Nein — отвърна той.

Или беше верен до смърт на господаря си, или носеше бронирана жилетка. Анри не си направи труда да повтаря заповедта си, а просто го спъна и го блъсна вътре. Гигантът се строполи със стон върху бара и Анри долепи дулото на пистолета си до челото му. Ив също извади пистолета си и изчезна в мрака.

— Рихтер — каза Анри. — Ou est il?

Мъжът му каза да върви по дяволите. Анри не знаеше немски, но го разбра от интонацията.

Французинът плъзна дулото до лявото око на гиганта и каза:

— *Le dernier temps*. За последен път питам. Рихтер! *Tout de suite!*

От мрака се обади нечий глас на френски:

— Никой не може да влезе в клуба ми и да дава заповеди. Пуснете Евалд.

От мрака изплува сумрачна фигура и седна на един стол.

— Казах да пуснете човека ми — повтори Рихтер. — Веднага.

Ив го приближи от дясната му страна. Рихтер дори и не го погледна. Анри не помръдна.

— Хер Рихтер — започна Анри, — моят компаньон ще набере един номер на телефона и ще ви подаде слушалката.

— Не и докато държите служителя ми под дулото на пистолета — изрече твърдо Рихтер.

Ив се приближи плътно до Рихтер и застана зад него. Германецът дори не помръдна. Анри загледа Рихтер в мрака. Имаше две възможности. Едната беше да пусне този Евалд. Това щеше да окуражи Рихтер и да усложни следващия етап на работата. Другата беше да застреля телохранителя. Това можеше да стресне Рихтер, но също така можеше да доведе и полицията. А дори и този подход не гарантираше, че Рихтер ще изпълни онова, което искат от него.

Инструкциите на мосю Доминик бяха да докарат Рихтер на телефона и да направят и другото, което им беше наредил. Не бяха

дошли тук да демонстрират мускули.

Така че Анри пусна телохранителя. Евалд се надигна с негодувание, хвърли му гневен поглед и се приближи закрилнически към Рихтер.

— Всичко е наред, Евалд — каза германецът. — Тези хора няма да ме докоснат. Дошли са, за да ме накарат да се свържа с Доминик, доколкото разбирам.

— Господине — проговори едрият мъж, — няма да си тръгна, докато са тук.

— Наистина, Евалд, аз съм в безопасност. Тези хора може и да са французи, но не са глупави. А сега тръгвай. Съпругата ти те чака и не искам да я карам да се тревожи.

След още един остър поглед към Ив Евалд се обърна и тръгна. Грубо изблъска Анри, докато минаваше покрай него.

Вратата хлопна. Анри кимна към телефона на бара и каза на партъора си:

— Давай.

Ив набра номера и подаде телефона на Рихтер.

Германецът седеше с ръце в скута. Не се помръдна.

— Включи го на високоговорител — озъби се Анри.

Ив натисна бутона на говорителя и сложи слушалката върху апарата. Телефонът прозвъня поне дузина пъти преди от другата страна да вдигнат.

— Феликс? — запита гласът.

— Да, Доминик — отвърна Рихтер. — Чувам те.

— Как си?

— Благодаря, добре — каза германецът и изгледа Анри, който си палеше новата цигара от старата. — Освен ако не броим присъствието на двете ти горили. Защо ме оскърбяваш с груба сила? Да не би да мислиш, че нямаше да вдигна слушалката?

— Ни най-малко — отвърна благо Доминик. — Не това е причината, поради която ги пратих. Ще ти го кажа направо, Феликс: те са при теб да затворят клуба ти.

Анри можеше да се закълне, че чу как гръбнакът на Рихтер изпука.

— Да затворят клуба ми? — повтори Рихтер. — Загдето дадох урок на агнеца ти мосю Орн?

— Не — отвърна Доминик. — Негова е била грешката, че е дошъл сам при теб. Намерението ми е да ти покажа неразумността да отклониш предложението ми.

— Като ми демонстрираш мускули подобно на някоя безмозъчна горила — каза Рихтер. — Мислех те за по-разумен.

— Това, хер Рихтер, си е твой проблем. За разлика от теб, аз нямам претенции. Аз вярвам в ефикасността на поддържането на влияние посредством всички средства, с които разполагам. Като стана дума за това, не си прави труда да звъниш на хората си. Може да откриеш, че са предпочели да се присъединят към конкуренцията.

— Хората ми няма да направят такова нещо — отвърна Рихтер. — Никой не може да ги принуди.

Анри забеляза промяна в гласа на Рихтер. Той вече не звучеше спокойно. Усети погледа на германеца, докато оставяше угарката си върху книгата за регистрация на гостите.

— Така е — съгласи се Доминик. — Те няма да се подчинят на грубата сила и ще продължат да те следват. Но ти ще правиш това, което аз ти наредя.

Книгата започна да пуши. Рихтер се изправи и пристъпи към бара. Анри вдигна пистолета и Рихтер застина на мястото си.

— Това е безсмислие, мосю, а не здрав разум — каза Рихтер. — Кой ще спечели от сблъсъка ни? Само опозицията.

— Ти проля първата кръв — отговори Доминик. — Нека се надяваме, че ще е и последна.

От страниците на книгата се издигна пламък.

— Застраховката ти е достатъчна, за да започнеш отново — продължи Доминик. — А междувременно ще имам грижата групата ти да има необходимите пари, за да продължава делото. Каузата няма да пострада. Само гордостта ти ще бъде наранена. А това, хер Рихтер, няма да ме накара да загубя съня си.

Книгата взе да се разгаря все по-буйно. Анри хвърли няколко салфетки в пламъците, после нареди по плота още няколко — чак до контейнера със сгъстен въглероден двуокис до автомата за газирана вода.

— А сега ти предлагам да напуснеш с моите служители — продължи Доминик. — Това не е онзи „Фойер“, с който би искал да те асоциират. Приятен ден, Феликс.

И затвори телефона.

— Има само две минути до взрива — каза Анри. — По-добре да тръгваме. Рихтер не помръдна.

— Хер Рихтер — каза Анри. — За да не се изкушите да потушите пожара, мося Доминик ни инструктира да се убедим, че сте излезли — или пък че не сте. Кое ще предпочетете?

Навън го качиха в едно такси и бързо изчезнаха зад ъгъла. И в същия миг избухна експлозията.

Шофьорът изруга, изскочи от колата и хукна натам. Феликс Рихтер не го последва. Остана седнал, втренчен напред. Не знаеше как изглежда Доминик и не можеше да си го представи. Пред очите му бушуваха само ярките пламъци на ненавистта. И както седеше в тясната кабина на таксито, Рихтер закрещя. Крещеше с всички сила, крещя, докато гърлото и ушите не го заболяха.

После притихна. Обилна пот бе покрила челото му, стичаше се в ъгълчетата на очите му. Той дишаше тежко, но вече бе спокоен и съсредоточен. Загледа се в тълпата, събрала се да зяпа пожара. „Тълпите — помисли той. — Опората на Фюрера. Кръвта, която сърцето на водача помпа през земята. Тълпите...“

Вече нямаше дори и теоретична вероятност да се присъедини към Доминик. Той нямаше да бъде пионка или марионетка в ръцете на този човек. Но и нямаше да го остави да се измъкне току-така, без да си плати.

Щеше да го съсипе. Съвсем ненадейно.

Тълпите. Хората. Живата кръв на нацията. Те трябваше да откликнат на едно силно сърце. А правителството, или тялото, беше длъжно да се подчини на желанията им.

И докато гледаше в огледалото за обратно виждане пламъците, поглъщащи клуба му, Рихтер реши как да постъпи.

Слезе от таксито и измина две пресечки, неохотно отдалечавайки се от сгъстяващата се тълпа. Хвана друго такси до квартирата си, откъдето щеше да звъни по телефона. Едно телефонно обаждане, което щеше да промени хода на историята на Германия... и на света.

18.

*Четвъртък, 8:34
Ню Йорк*

Триетажната сграда от кафяв пясъчник на Кристофър Стрийт в Уест Вилидж беше построена още през 1844 година. От едната ѝ страна, на ъгъла, имаше цветарница, а от другата сладкарница.

Семейство Джонг, младата корейска двойка, която държеше цветарницата, изобщо не обръщаше внимание на мъжете и жените, посещаващи сто и петдесет годишната сграда. Нито пък Даниел Тетър и Мати Стивънс, мъже на средна възраст, собственици на сладкарницата „Волтер“. През двадесет и седемте години, откакто бяха в бизнеса, на пръсти се брояха случаите, когато бяха виждали собственика от Питсбърг.

Преди три месеца тридесет и две годишният специален агент от нюйоркското бюро на ФБР Дъглас Ди Мондо и четиридесет и три годишният шеф на отдел от нюйоркското полицейско управление Питър Арден посетиха семейство Джонг и Тетър, и Стивънс в домовете им и ги информираха, че преди четири месеца е бил сформиран мощен отряд от служители на ФБР и полицейското управление на Ню Йорк и че те разследват дейността на обитателите на кафявия дом. На цветарите и сладкарите беше казано само, че наемателят, Ърл Гърни, е бял расист, привърженик на идеята за върховенството на бялата раса и заподозрян в организирането на насилствени действия, насочени срещу чернокожите и хомосексуалистите в Детройт и Чикаго.

Това обаче, което търговците не научиха, беше, че в паравоенната група „Чиста нация“, към която принадлежеше Гърни, година по-рано е внедрен агент на ФБР. В шифровани писма до „майка си“ в Гренда Хилс, Калифорния, „Джон Уули“ докладваше за центъра по обучение на „Чиста нация“ в планините Мохок, Аризона, и за плановете на членовете му да се наемат като въоръжена сила на други

бели расистки организации. Агентът знаеше, че в Ню Йорк се планира някаква грандиозна акция, нещо много по-крупномащабно от засадите, оставили в Чикаго трима мъртви чернокожи и пет изнасилени лесбийки. За нещастие, агентът не беше изпратен в Манхатън със специалния отряд и не знаеше какво планират „Чиста нация“. Това беше известно единствено на командира Гърни.

След месеци проследяване по улиците и от паркирани коли, след снемането на отпечатъци от пръсти от бутилки и празни кутии от бира в торби за отпадъци и проверки, Ди Мондо и Арден бяха сигурни, че са се натъкнали на екип от най-опасните членове на „Чиста нация“. Шест от седмината мъже и една от двете жени, които живееха в сградата, имаха досиета в полицията. Но въпреки това в главния ударен отряд не знаеха какво планира Гърни. Подслушванията по телефона попадаха само на разговори за времето, работата и семействата; съобщения по факса нямаше. Беше издействано разрешение да се проверява пощата им, но в писмата и колетите не се откри нищо. Явно обитателите на сградата бяха приели, че са обект на подслушване и наблюдение — недвусмислен признак, че нещо се готви.

И тогава, през двете седмици, предшестващи срещите със семейство Джонг, Тетър и Стивънс, хората от специалния екип забелязаха нещо, което ги накара да заработят на пълни обороти. Забелязаха, че деветимата обитатели на кафявата сграда пренасят все повече и повече кутии, сакове и куфари. Обикновено пристигаха по двойки, като единият от двамата не носеше нищо и държеше ръце в джобовете си. Екипът от наблюдатели изобщо не се съмняваше, че в джобовете има пистолети, също както и в кашоните, саковете и куфарите. Но Ди Мондо и Арден не искаха да заловят само една шепа оръжия. Ако в къщата имаше цял арсенал, те искаха да го пипнат целия.

Идеята да се издейства разрешение за обиск беше отхвърлена. Докато стигнеха до третия етаж — щабовите обикновено се помещаваха по високите етажи, — всички инкриминиращи документи или дискети щяха да бъдат унищожени. А освен това Ди Мондо и Арден не искаха да си играят на шикалки с тия закоравели престъпници. Шефът на бюро Моу Джера се съгласи и даде

разрешение на ударната група да се добере до мястото по свой начин, без да буди подозрения.

Цветарите и сладкарите с радост позволиха магазинчетата им да бъдат използвани като базови лагери, макар да се бояха не само от нападението, но и от възможните последици. Но пък всички бяха манифестирали при протеста във Вилидж срещу атаките на бръснатите глави през лятото на 1995 година и заявиха, че не биха могли да живеят в мир със себе си, ако други хора загинат поради бездействието им. Ди Мондо обеща, че полицейското управление на Ню Йорк ще им осигури защита.

Разполагането на екипа се извършваше в извънработно време. Агентът на ФБР Парк (от корейски произход) беше изпратен да работи в магазинчето на Джонг. Тетър и Стивънс наеха Джоунс, чернокож продавач, който работеше в нюйоркското полицейско управление. Двамата служители прекарваха доста време пред магазинчетата да пушат и по този начин всички ги виждаха. След две седмици всеки от двамата си доведе по още трима помощника, така че на мястото вече имаше базирани осем агента. Всички работеха дневна смяна — времето, когато обитателите на кафявата сграда проявяваха най-голяма активност.

Всеки нов служител се стараяше да се върти колкото се може повече пред погледите на посетителите на кафявото здание. Това се правеше с цел просто да престанат да им обръщат внимание. Дежурното ченге беше временно заменено от детектив Арден. Криейки културистката си физика под развлечени и парцаливи дрехи, Ди Мондо пък разиграваше бездомник, който от време на време спи на верандата на магазина и се налага да го изритват. Самият Гърни веднъж се оплака на Арден да държи „това вонящо същество“ далеч от собствеността му. Арден обеща да вземе мерки.

ФБР се сдоби с чертеж на къщата от собственика, който си мислеше, че показва сградата на перспективен купувач. Чертежите бяха сканирани и вкарани в компютъра в нюйоркското бюро. От сканираното изображение беше създаден триизмерен образ на вътрешното разположение, станал основа за плана на нападението. Денят беше определен и времето също — ранното утро, когато тясната еднопосочна улица щеше да е почти пуста.

Рано сутринта на уречения ден, още в тъмно, преоблечени полицейски служители се добраха до магазините. Във всеки магазин бяха разположени по петима полицаи — задачата им беше да арестуват престъпниците, щом излязат.

Основният отряд в двата магазина беше инструктиран да влезе в действие веднага щом Ди Мондо изкрещи: „Хей!“ Това щеше да стане или когато някой го блъсне, или когато Арден се опита да го изрита от верандата. Щом основният отряд влезеше в действие, спомагателният екип от дванайсет души щеше да изскочи от караваната си, паркирана зад ъгъла на Блийкър Стрийт. Шестима щяха да се втурнат вътре, но само ако се чуеше стрелба. Останалите шестима щяха да застанат на предварително установените места на улицата, за да прехванат евентуално излезлите. На Блийкър Стрийт беше паркирана и линейка, за всеки случай.

Операцията започна в 8:34, когато Ди Мондо се разполагаше на верандата с чаша кафе и кроасан. През последните няколко седмици първите двама души обикновено напускаха сградата между 10 и 10:30, вземаха метрото до Тридесет и трета улица, където се качваха в офиса си на Шесто авеню. Офисът не полагаше никакви грижи да скрие същността си: малка редакция и агенция за реклама и продажби на расисткото списание. Посетителите напускаха с багажа, който трябваше да отнесат до апартамента си. ФБР бе проучило съдържанието на кашоните, които се отнасяха в списанието, но не бе открило никакви оръжия; оставаше им само да приемат, че тези хора купуват оръжие, амуниции и ножове от нелегални улични търговци и го съхраняват там за разпределяне в „Чиста нация“ или другаде.

Вратата на кафявата сграда се отвори в 8:44, и в същия момент Ди Мондо захвърли чашата си с кафе надясно, пред сладкарницата, и се хвърли вътре. Арден, който чакаше в магазина, изскочи навън.

Млада жена — изрусена блондинка, спря до Ди Мондо и викна:
— Изхвърлете веднага този тип оттук!

Портиерът, висок мъж с мустаци, вдигна дребния Ди Мондо за яката и се приготви да го изхвърли на тротоара.

— Хей! — изрева Ди Мондо.

Един агент изскочи от цветарския магазин и застана зад жената. Тя изпищя. Втори агент се появи до нея и обяви, че е арестувана. Тя се

опита да окаже съпротива, но двамата полицаи ловко ѝ закопчаха белезниците и я вкараха в цветарницата.

През това време Арден вече бе прекрачил във фоайето на кафявата сграда.

— Какво правите тук, по дяволите? — изрева неонацистът.

— Не се тревожете — изрева в отговор Арден и му запуши устата. — Ще се погрижа този образ повече да не ви притеснява.

Това беше, за да заблуди евентуално онези, които надаваха ухо от горните етажи. Предаде го на следващите двама агенти, измъкна девет милиметровия си „Сиг Сауер Р226“ и застана до стената от лявата страна на стълбите.

Ди Мондо се придвижи надясно. В следващия момент останалите осем агенти нахлуха по двойки. Първите двама покриваха стаята от първия етаж, точно зад стълбите. Единият се сгуши до вратата, другият остана до стълбите, така че да държи под око площадката между първия и втория етаж. Втората двойка се придвижи между Ди Мондо и Арден и зае позиции на площадката между първия и втория етаж. Следващите двама спряха по средата на второто стълбище. Четвъртата двойка зае позиция на площадката на втория етаж. Последните се качиха до средата на следващото стълбище. Накрая Арден и Ди Мондо се качиха до последната площадка. Ди Мондо застана пред вратата, а Арден зае позиция, извади малко устройство, което приличаше на спринцовка и внимателно пхна края му в ключалката. После долепи око до задната му част.

Това беше микрокамера на оптични влакна с кадмиева батерия и филм, който да регистрира изображението. Ди Мондо внимателно я размърда, за да заснеме всичко. Дойдеше ли моментът за съдебния процес над тези копелета, фотографските доказателства щяха да бъдат от особена важност. Особено след като камерата предаваше изображенията на автомати, два гранатомета МХ9 и голям брезентов калъф, вероятно пълен с автоматични карабини. В стаята имаше трима души. Мъж и жена закусваха на една маса в десния ъгъл, а третият — Гърни — седеше с лице към вратата и работеше на един портативен компютър. Значи другите четирима бяха в спалните на долния етаж.

Ди Мондо вдигна три пръста и посочи към стаята. Арден погледна надолу към стълбите, повтори жеста му и изчака останалите агенти да привършат с проверката на другите помещения.

След секунда разбраха, че останалите от „Чиста нация“ заемат другите помещения, по двама във всяко. Ди Мондо даде знак с вдигнати палци, което означаваше да продължават със следващите стъпки от плана.

Понеже вероятността вратите да са усилены беше голяма, агентите не се изкушиха да ги изритат, а закрепиха пластични експлозивни до бравите. Над всеки пластичен експлозив беше закрепен малък предпазен щит, който да насочва взрива.

Ди Мондо извърна глава. Човекът на междинната площадка го следеше неотлъчно с поглед. Ди Мондо кимна и мъжът повтори жеста му. Също и човекът на стъпалата под него.

Пластичните експлозивни избухнаха.

Ди Мондо нахлу пръв, последван от Парк, Джоунс и Арден. И четиримата изреваха: „Не мърдай!“

Мъжът и жената замръзнаха. Гърни обаче скочи, захвърли портативния компютър в лицето на Парк и бръкна с дясната си ръка под масата. Парк автоматично пусна пистолета, улови компютъра и изкрещя на Арден:

— Стреляй!

В същия миг Гърни измъкна един автоматичен „Соколовски 45“ от закрепения под масата кобур, стреля и улучи Арден в лявото рамо. Арден също стреля, стреля и Парк, който вече бе успял да вдигне оръжието си. Един от куршумите на Арден улучи неонациста в лявото бедро, друг — в десния крак. Парк го удари в дясната предмишница.

Хищно озъбен, Гърни падна. Парк се хвърли към него и опря дулото на пистолета си в слепоочието му. Нито жената, нито мъжът бяха помръднали.

Ди Мондо и Джоунс ги изблъскаха до стената и докато им слагаха белезниците, жената изрева, че Ди Мондо е предател на расата си, а мъжът заплаши с отмъщение семейството му. И двамата все едно не виждаха Джоунс.

— Ще умрете. Всички ще умрете — обади се внезапно Гърни.

— Не е лъжа — отвърна Ди Мондо. — Само че дотогава ще ви стъпчем главите, змии такива.

— А ние ще ви хапем — изсмя се Гърни.

*Четвъртък, 14:45
Хамбург, Германия.*

И Худ, и Мартин Ланг се разтревожиха, когато Хаузен се върна и обяви, че трябва да тръгва.

Худ беше загрижен, без точно да знае защо. Макар че познаваше Хаузен съвсем бегло, му бе направило впечатление, че заместник-външният министър е човек с необичайна душевност. Беше политик, който не отстъпваше от принципите и убежденията си, защото чувстваше, че така прави най-доброто за родината си. От кратката справка, която бе подготвила Лиз Гордън, Худ знаеше, че Хаузен е заклеил неонацистите още при първите прояви на Дните на хаоса преди години и е писал уводни статии в пресата, настоявайки за публикуването на „Книгите на смъртните случаи от Аушвиц“ — списъка, който Гестапо бе направило на хората, убити в концентрационния лагер. И че не е в характера на Хаузен да бяга от каквото и да било.

Ланг ги поведе към офиса си и когато влязоха, попита:

— Какво ви е необходимо за демонстрацията?

— Маса — отвърна Стол. — Или бюро. Няма значение.

Сложи раницата си на бюрото на Ланг и я отвори. Първият предмет, който извади, беше сребърна кутия, приблизително колкото кутия за обувки. Върху едната страна имаше диафрагма, а отзад — окуляр.

— Това е лазер на твърдо тяло с визьор — обясни Стол. Вторият предмет приличаше на компактен факс-апарат. — Система за наблюдение с оптически и електрически сонди — добави той. После измъкна трети предмет: обикновена кутия от бяла пластмаса с разклоняващи се от нея кабели, малко по-малка от първата. — Захранващ възел — обясни Стол. — Много е удобен за шпионаж.

— За шпионаж? — Ланг се бе втренчил в уредите.

— Ами да — засмя се Стол. — Това е нашият прибор. Той насочва бърз лазерен импулс към твърдотоустройство и генерира лазерни импулси. Те продължават само за около сто фемтосекунди, което представлява една десета от една трилионна част от секундата. — Той натисна един квадратен червен бутон, разположен върху задната част на хранящия блок. — В резултат получавате терагерцови осцилации, които се разгъват между инфрачервената и радиовълновата област на спектъра. Иначе казано, получавате възможността да откриете какво се намира вътре или зад нещо тънко — хартия, дърво, пластмаса, изобщо почти всички материали. Всичко, което трябва да направите, е да интерпретирате промяната във формата на вълните и да разберете какво се крие зад преградата.

— Като рентген — въздъхна Ланг.

— Само че без рентгенови лъчи — каза Стол. — С негова помощ можете да определяте и химическия състав на обектите — например количеството мазнина в резен шунка. Но може да виждаме и много по-тънки неща. — Стол протегна ръка. — Ще ми услужите ли за малко с портфейла си?

Ланг извади портфейла си и го подаде. Стол го сложи на бюрото, после го заобиколи и натисна един бутон.

Сребърната кутия зажука за момент и от подобното на факс устройство започна да излиза лист хартия.

— Много тихичко работи — каза Стол. — Успях да го пусна в лабораторията ви, без техникът ви изобщо да го чуе, макар че стоеше до мен.

Листът спря, Стол го откъсна и му хвърли един бърз поглед, после го подаде на Ланг и попита:

— Това жена ви и децата ви ли са? — Ланг погледна леко размазаното черно-бяло изображение и възкликна:

— Наистина изумително!

— Представете си само как ще изглежда, след като прекараме изображението през компютър — каза Стол. — След като загладим грубите ръбове и изясним детайлите.

— Лабораторията ни разработи тази технология, за да разбираме какви газове и течности има в бомбите — каза Худ. — За да можем да ги неутрализираме, без да се приближаваме прекалено близо до тях. Проблемът обаче беше, че трябваше да имаме и приемник от другата

страна на обекта, за да анализираме Т-лъчите при излизането им от него. После нашият развойно-изследователски отдел проумя как да ги анализира в самия източник. И именно това свойство на прибора ни даде възможност да го използваме като средство за наблюдение.

— Какъв е действителният радиус на действие? — запита Ланг.

— До луната — засмя се Стол. — Поне дотам сме пробвали. Надзърнахме в капсулата за прилуняване на Аполо 11. Оказа се, че Армстронг и Олдрин били големи чистници. На теория би трябвало да работи дотам, докъдето стига лазерният лъч.

— Господи! — възкликна Ланг.

— Приборът ще бъде един от жизненоважните компоненти на регионалния оперативен център — каза Худ. — Но ние имаме нужда да го направим още по-компактен, като едновременно с това го модернизираме да работи с по-голяма разрешителна способност, така че оперативните работници да могат да го използват в реална обстановка. Освен това трябва да го усъвършенстваме така, че да може да филтрира страничните изображения — например на гредите в стените.

— И точно тук могат да ни свършат работа вашите по-дребни чипове — добави Стол. — За да може нашето момче да застане до чуждото посолство и да прочете пощата вътре.

— Напомня на технологичен обмен — продължи Худ. — Вие получавате това, което е вътре в тази кутия... ние пък имаме в замяна вашия чип.

— Изумително — каза Ланг. — Има ли нещо, през което приборът да не е способен да види?

— Металът все още е голям проблем — призна Стол, — но работим върху него.

— Изумително — повтори Ланг, без да откъсва поглед от фотографията.

— А знаете ли кое му е най-хубавото нещо? — каза Стол. — Че докато изглаждаме проблемите си, можем да изкараме доста пари като продаваме портфейли с покрития от фолио.

Четвъртък, 8:47

Вашингтон, окръг Колумбия

— Ама вие сте били наистина много гаден тип.

Майк Роджърс спря до вратата. Колкото и да ненавиждаше този факт, истината беше, че хората не можеха да реагират един на друг човешки. Марта беше съвсем равностоен противник. Но един бял мъж, който влизаше в единоборство с чернокожа жена, направо си просеше боя.

— Съжалявам много, че съм наранил чувствата ви — каза Роджърс. — И ако искате да знаете мнението ми, съжалявам много и загдето ядосах така сенатор Фокс.

— Честно казано, пет пари не давам за мнението ви. Вие използвахте факта за смъртта на дъщеря ѝ, за да я стъписате, и после я нарекохте враг. И след това имате куража да ми кажете, че съжалявате?

— Точно така — отвърна той. — Само че това не е кураж, Марта, това е съжаление. Съжалявам много, че се случи така.

— Наистина ли? Я ми кажете, бихте ли извъртели същия номер на Джак Чан или Джед Лий или на който и да било друг от сенаторите мъже, с които си имаме работа? Бихте ли подхождали толкова безмилостно?

Тонът ѝ накара Роджърс да де почувства сякаш изправен пред съд. Страшно му се прииска да я прати по дяволите, но се сдържа.

— Вероятно не.

— Вие сте дяволски прав, че „вероятно не“ бихте си го позволили — присмя му се Марта. — Нали сте мъже.

— Не заради това — отвърна той. — Бих се отнесъл по съвсем различен начин със сенаторите Чан и Лий, защото те просто не биха се опитвали да ме удрят под кръста.

— О, значи вие смятате, че това е лично? Че сенатор Фокс иска да ни ореже бюджета, защото ви мрази ли?

— И това — каза Роджърс. — Не поради пола ми или лично мен самия, но защото аз вярвам, че ние като единствената останала свръхсила носим отговорността да се намесваме навсякъде където е необходимо. А Оперативният център е жизненоважно, съдбоносно звено в тази ни мисия. Марта, наистина ли мислите, че си правех само реклама?

— Да — отвърна тя. — Така смятам. Точно така звучеше.

— Не беше така — възрази той. — Правех реклама на всички нас. На теб, на мен, на Пол, Лиз и Ан, на духа на Чарли Скуайърс. Защищавах Оперативния център и ударната ни група. Колко пари, колко човешки живота би ни струвала една нова корейска война? Или една нова надпревара във въоръжаването с един нов Съветски съюз? Това, което сме постигнали тук, е спестило на нацията милиарди долари.

— Тогава защо не й говорихте така, както говорите на мен?

— Защото искаше да ме постави пред свършен факт — отвърна Роджърс. — Изобщо нямаше да ми даде думата.

— Виждала съм и Пол да не ви дава думата.

— Аз съм му подчинен.

— А не е ли Оперативният център подчинен на сенаторите Фокс, Чан, Лий и останалите членове на Комисията по надзор върху разузнаването?

— До известна степен — призна Роджърс. — Но тя все пак е комисия. Сенаторите Чан и Лий не са безкомпромисни изолационисти. Те не биха разговаряли с Пол или с мен за орязвания, без да ни дадат възможност да ги обсъдим предварително.

— На чашка, нали?

— Така се решават нещата.

— От мъже — заяви Марта. — Господ е забранил на жената да взема решения и да кара мъжа да ги изпълнява. Ако го направи, просто се обърни и я сръгай, ама здравата.

— Точно толкова здравата, колкото и тя мен — отвърна Роджърс. — Аз да не съм някаква безгласна твар? Кой непрекъснато ни надува ушите с приказки за равенство?

Марта не каза нищо.

— Мисля, че вече се отклонихме доста от темата — въздъхна Роджърс. — Имаме си достатъчно други грижи. Някакви негодници се канят всеки момент да залееят мрежата с видеоигри как бели линчуват

чернокожи. Ще се срещна по-късно с Даръл и Лиз да видя дали можем да се справим с тях. Бих се радвал, ако вземеш участие.

Марта кимна.

Роджърс погледна часовника си.

— Трябва да се обадя по телефона. Защо не се свържеш с Лиз и Даръл, за да ускорят работата, и после ще се присъединя и аз.

— Добре — каза Марта. — И въпреки всичко наранихте много сенатор Фокс. Направете ми една услуга — обадете се по-късно, само да се уверите, че е наред.

— Ще се обадя — кимна Роджърс, докато отваряше вратата. — Аз също мога да бъда великодушен.

*Четвъртък, 14:55
Хамбург, Германия*

Боб Хърбърт прекара един уморителен час на телефона.

Седнал в инвалидната си количка, Хърбърт използва част от времето в разговор със своя помощник Алберто Гримоутс. Алберто, току-що завършил „Джон Хопкинс“, бе умен психолог с добри идеи. Все още беше млад и без житейски опит, но работеше много упорито; Хърбърт го имаше като свой по-малък брат.

Първият въпрос беше да разберат кого от съюзниците си могат да издоят за най-последна информация относно германските терористи. И двамата подозираха, че израелците, британците и поляците ще са единствените, които следят групите отблизо. Никоя друга нация нямаше този несекващ ужас от германците.

Хърбърт изчака, докато Алберто провери базата данни ЧОВРАЗ — човешко разузнаване. Тази информация, доставяна от оперативни работници на място, се съдържаше във файла РРЧПП, което означаваше Ресурси, работещи в чужбина под прикритие.

Хърбърт не успяваше да скрие срама си всеки път, когато му се наложеше да моли за информация от чуждестранните си колеги, но собствените му източници в Германия бяха повече от скромни. Преди обединението на Източна и Западна Германия САЩ вземаха дейно участие в подпомагането на германците при контрола и наблюдението върху терористичните групи, които идваха от Изтока. След обединението обаче американското разузнаване буквално се бе изтеглило без остатък от страната. Германските групи бяха проблем на Германия, не на Америка. След дълбоките съкращения, които бяха претърпели бюджетите им, ЦРУ, Националната разузнавателна служба и другите агенции по събиране на информация имаха прекалено много грижи да слухтят какво става в Китай, Русия и западното полукълбо.

Разбира се, даже и да приемеха, че други правителства разполагат с информация за германското разузнаване, нямаше никаква гаранция, че ще пожелаят да я споделят с тях. След широко огласените в масмедиите утечки от разузнавателните служби на САЩ през осемдесетте години, другите нации с голяма неохота споделяха тайните си. Не искаха да излагат на риск източниците си по места.

— Хъб и Шломо имат съответно по четири и десет човека на място — каза Алберто. Ставаше дума за командор Хъбард от британското разузнаване и Ури Шломо Зохар от МОСАД.

Тъй като линията не беше обезопасена, Хърбърт не посмя да иска подробности. Но знаеше, че по-голямата част от агентите на Хъбард в Германия са ангажирани със спирането на потока контрабандно оръжие от Русия, докато израелците следяха потока от оръжия към арабските страни.

— Изглежда, момчетата на Бог още почистват кашата с Русия — каза Алберто. Имаше предвид генерал Богдан Лоте от полското разузнаване и избегнатата на косъм война с Русия.

— Искаш ли да се посмееш малко? — запита Алберто.

— Не ми е много до смях, но няма да ми се отрази зле — отвърна Хърбърт.

— Като оглеждам списъка, единствената помощ, която може да получим, е от Бернар.

Ако ситуацията наистина не беше толкова сериозна, Хърбърт щеше да се посмее от сърце.

— Да ни помогнат? — повтори той. — Това няма да стане. Никога.

— Може — каза Алберто. — Нека само да ти прочета този доклад от Даръл.

Бернар беше полковник Бернар Бенжамен Балон от групата за намеса в извънредни ситуации към националната жандармерия. Погледната в исторически аспект, тази организация за налагане на закона ставаше глуха и няма, когато станеше въпрос за престъпления, породени от расова ненавист, особено тези, насочени срещу евреи и имигранти. Жандармерията си имаше и споразумение с германците. Условието беше, че ако френските агенти не използват територията на Германия за своя дейност, германците няма да огласят имената на стотиците хиляди колаборационисти, подпомагали нацистите през

Втората световна война. Някои от тези мъже и жени сега бяха видни бизнесмени и политически лидери и се осланяха на френските разузнавателни служби, за да си вършат работата.

Самият Балон, надхвърлил четиридесетте, беше един от най-коравите ловци на престъпници, които Хърбърт беше срещал. С неукротимата си енергия той дърпаше след себе си жандармерията, изваждайки я от апатията ѝ.

Но въпреки това Балон се отчиташе пред правителството си. А това правителство не обичаше особено Съединените щати. Французите бяха на гребена на един нов и възроден национализъм, надхвърлящ всичко познато до този момент; те дори изхвърляха английските думи от речника си, американските храни от менютата си и холивудските филми от екраните си. Представата, че французите биха подпомогнали американското правителство, беше направо абсурдна.

— Бернар се е сблъскал с проблем във Франция и търси възможна връзка между вражески елементи във Франция и Германия. Миналия месец се е свързал с Главното И, а те от своя страна са се свързали с Даръл. Даръл подпомогнал Бернар да получи някаква информация.

„Главното И“ беше жаргонът, използван по откритите телефонни линии вместо името на Интерпол. Даръл беше връзката не само между Оперативния център и ФБР, но вършеше същата работа и с Интерпол и другите международни полицейски организации.

— Каква информация по-точно е поискал Бернар? — запита Хърбърт. Нямаше никакво, ама никакво желание да ходи да проси от французите.

— Отсъства във файла — каза Алберто. — Била е само за четене и след това подлежала на унищожение. Ще трябва да отида при Даръл за нея.

— Направи го — каза Хърбърт. — И ми се обади веднага щом научиш нещо.

— Добре — отвърна Алберто. — Има ли обезопасена линия, по която да се свържеш?

— Нямам време за това — каза Хърбърт. — Ще трябва да рискуваш и да ми се обадиш до стола. Не забравяй да информираш и генерал Роджърс.

— Разбира се. Къде да му кажа, че ще се намираш?

— Кажи му, че се каня да проверя няколко теории за Дните на хаоса. Между другото, имаш ли нещо в компютъра за центъра, откъдето се ръководят?

— Имаш предвид някакво отделение в психиатрията ли?

— Не е смешно — каза Хърбърт.

— Извинявам се — каза Алберто. — Един момент... През последните години повечето от участниците са давали старт на събитията с бирен тост в шест часа в Бирената зала на ХанOVER.

— Защо ли не съм изненадан? — запита се на глас Хърбърт. Зловещият Бирен пуч в Мюнхен през 1923 година, когато Хитлер бе направил първия си неуспешен опит да завземе властта в Германия. Само че там, където Хитлер се бе провалил, тези хора очевидно разчитаха да успеят.

После Хърбърт затърси по телефона автомобил с ръчно управление на газта и спирачката. Няколко компании даваха под наем автомобили, приспособени за качване на хора с инвалидни колички плюс шофьори, но Хърбърт ги отказа. Възнамеряваше да поразузнае в бърлогата на врага и не искаше да подлага други хора на риск.

Накрая откри автомобил, какъвто му трябваше, и с помощта на пиколото настани инвалидната си количка в специално конструираната седалка. После нагласи върху съседната седалка карта, безжичния си телефон и електронния преводач на Мат Стол и изкара новия мерцедес на пътя.

Беше иронично и тъжно, че той, един инвалид, представляваше човешките ресурси на американското разузнаване в Германия. От друга страна обаче, той беше човек с опит и солидна организация зад гърба си. Доста хора бяха навлизали в оперативната дейност с много по-малко от това. Много, много по-малко. Той беше наясно, че не е в състояние да реши всички проблеми, но се придържаше към максимата на разузнавателната дейност: „Никога не подценявай онова, което може да знае даден човек; и никога не подценявай онова, което някой може да изтърве, ако е непредпазлив, глупав или пиян.“ Голяма беше вероятността в Бирената зала да открие доста такива хора.

Беше възбуден и доволен, че пак се е върнал на бойното поле. Сега вече знаеше как се е чувствал Майк Роджърс в Корея.

Пътят му отне два часа. Караше по прав участък по аутобана А1 със сто и четирийсет километра. Смъкна предните стъкла и почувства

освежаващия бяс на вятъра. Но дори и при тази скорост не пропускаше пленителната красота на Долна Саксония. Потискаща беше мисълта, че тези възхитителни гори и столетни селища бяха развъдник на едно от най-ненавистните расистки движения в историята на цивилизацията.

„Но това е и Раят за теб — помисли си той. — Змия или две на почти всяко дърво.“

Когато бе отишъл в Ливан заедно с жена си, бе изпитвал съвсем други чувства към хората и заобикалящата го красота. Невъзможно синьо небе, древни сгради, вариращи от руини до великолепни шедьоври на архитектурата, непримирими християни и мюсюлмани. Французите се бяха изтеглили през 1946 година и религиозните „братя“ подеха коварна война едни срещу други. Морските пехотинци помогнаха да бъде потушен пожарът от 1958 година, но през 1970 той отново избухна. Накрая САЩ пак се завърнаха. През 1983 година един мюсюлманин камикадзе атакува американското посолство в Бейрут. Петдесет души загинаха, а ранените бяха много повече. От този момент нататък за Хърбърт красотата престана да бъде възплъщение на невинността. Дори и самият живот, навремето изпълнен с жизнерадост и очаквания, се превърна в едно просто маркиране на времето до момента, в който той и съпругата му щяха да бъдат отново заедно. На небето.

Хановер също като Хамбург беше пострадал жестоко по време на бомбардировките през Втората световна война. Дървени домове покрай тесни улички и стари градини бяха притиснати между модерни здания и широки оживени артерии. Това не беше любимият изглед на Хърбърт; той предпочиташе чистата природа, сред която бе израснал. Езера, комари, жаби и магазинчета на всеки кръстопът. Все пак, докато караше по улиците, той беше поразен от различните лица на Хановер.

Добра се до мястото просто като следваше три бръснати глави на мотоциклети. Дори и за миг не си помисли, че може да са се запътили към музея на модерното изкуство „Шпренгел“.

Пътят му отне десет минути. Нямаше как да сбърка Бирената зала с нещо друго. Тя се намираше по средата на една редица кафета и барове, повечето затворени. Имаше бяла тухлена фасада и проста табела с името. Печатните букви бяха черни на червен фон.

— Разбира се, че ще е така — промърмори Хърбърт. Това бяха цветовете на нацистка Германия. Макар излагането на свастиката на публични места да беше забранено от закона, тези хора се бяха приближили плътно до нея, без да престъпват самия закон. И наистина, както беше забелязал Хаузен по време на обяда, макар и самият неонацизъм да беше извън закона, тези групи заобикаляха забраната, наричайки се с всички евфемизми, които можеха да дойдат на ума на човек, от Синовете на вълка до Националсоциалисти на 21 век.

Но ако самата Бирена зала не беше изненада, то хората, събрани пред нея, бяха повече от изненадващи.

Десетте кръгли маси не можеха да поберат групата, чиито членове се множаха буквално всяка секунда. Почти триста души, предимно млади хора, стояха или седяха по тротоара, бордюра или улицата, или просто се облягаха по колите, чиито собственици бяха пропуснали да си ги вземат навреме и нямаше да могат да си ги приберат преди да са изтекли трите дни. Малцината пешеходци, озовали се случайно сред тълпата, гледаха да се измъкнат по най-бързия възможен начин. Отпред четирима полицейски служители направляваха движението по улицата.

Хърбърт очакваше гъмжило от бръснати глави и кафяви ризи или нови-новенички кожени псевдонацистки униформи с ленти по ръкавите. Но пънкарите наброяваха не повече от десетина-петнадесет души. Повечето мъже и няколкото жени, които видя, бяха с официални дрехи и модерни консервативни прически. Напомняха млади брокери или адвокати, дошли в Ханوفر за някаква конференция. Именно обичайността всяваше някакво особено чувство на страх. Това би могло да бъде родният град на Хърбърт.

Докато напредваше бавно, той се вслушваше в разговорите през отворения прозорец. Не владееше перфектно немски, но схващаше достатъчно, за да разбере за какво става дума. Тези хора си бърбеха за политика, компютри и кулинария! Съвсем не беше така, както си го бе представял — гъмжило от млади хора, пеещи стари германски песни. Нищо чудно, че властите гледаха много-много да не се мяркат насам по време на Дните на хаоса. Защото ако се появяха, можеше да им се наложи да арестуват някои от водещите лекари, адвокати, борсови брокери, журналисти, дипломати и един Господ знае какви още

изтъкнати представители на нацията. Ако тези хора решаха един ден да се опълчат на правителството, германските закони щяха да се срутят като картонени кули и светът отново би имал причина да се страхува.

В дъното на улицата имаше маса за регистрация. Тълпата, която чакаше пред масата, набъбваше с всяка секунда, но никой не се блъскаше, никой не се оплакваше; нищо не нарушаваше общата атмосфера на другарство. Хърбърт намали скоростта и започна да наблюдава как организаторите събират пари, раздават програмите за вечерта и продават червено-черни стикери за броните на автомобилите и значки.

И всичко беше изпитано законно и безупречно. Точно там беше проблемът, разбира се. За разлика от бръснатите глави, на които се гледаше като на низши в йерархията неонацисти, тези мъже и жени бяха достатъчно умни да се придържат към закона. А когато се съберяха достатъчно много, за да излъчат кандидати и да гласуват, щяха да променят закона. Точно както бяха постъпили през март 1933 година, когато законът бе дал на Хитлер диктаторска власт над цялата нация.

Един от домакините, висок млад мъж с пясъчноруса коса, стоеше вдървено зад масата, стискайки ръката на всеки новопристигнал.

Зад Хърбърт започваха да се трупат коли. Той освободи ръчната спирачка, натисна с длан педала на газта и колата се втурна по улицата. Той беше ядосан: ядосан на тези чудовища с болни съзнания, наследници на война и геноцид, и ядосан на системата, която им даваше правото да съществуват.

Зави по една от улиците, спря и натисна един бутон до радиото. Лявата задна врата се отвори и устройството, което държеше количката, се плъзна и я остави плавно на тротоара. Хърбърт се пресегна назад и я придърпа. Реши да си поговори с хората от компанията, за да доставят такива коли в Щатите. Те наистина биха направили живота на братята му по съдба по-лесен.

Плъзна се в креслото и натисна един бутон на вратата на колата да си прибере обратно устройството. После затръшна вратата и затъркаля количката по улицата към Бирената зала.

*Четвъртък, 15:28
Тулуза, Франция*

Доминик подушваше победата. Тя беше само на една ръка разстояние.

Чувстваше я още по-силно, особено след като нюйоркският му адвокат му беше телефонира, за да му каже, че нюйоркското полицейско управление и ФБР са захапали примамката. Бяха арестували екипа „Чиста нация“, който Доминик бе подготвял за тази цел в продължение на много месеци. Гърни и хората му щяха да понесат ареста и процеса като истински нацисти: гордо и без страх. И в същото време щяха да изпратят ФБР до запасите от оръжие и литература и щяха да предадат човека, изнасилил лесбийките в Чикаго. А ФБР със сигурност нямаше да пропусне шанса да пошуми с успеха си.

Успеха си. Доминик иронично се усмихна. Да целиш мюре. Лов, който щеше да им отнеме време и персонал и най-важното, щеше да отведе най-добрите им служители на закона в погрешна посока.

Бе се оказало много лесно да праметнат ФБР. Бяха внедрили свой човек в редиците им. Винаги постъпваха така. Той беше приет заедно с други членове. Но тъй като агентът на ФБР, Джон Уули, още не беше навършил и тридесет години и нямаше предварителен стаж в организацията, двама членове на „Чиста нация“ бяха заминали в Калифорния да „навестят“ майката, на която той пишеше. Макар че от ФБР ѝ бяха наели къща и я бяха осигурили с легенда, всеки ден тя провеждаше по два или три телефонни разговора от автомати в местния универсален магазин. Скрита видеокамера, насочена към телефонните автомати, разкри, че разговорите се провеждат с бюрото на ФБР във Финикс. Лидерът на „Чиста нация“ Рик Майърс подозираше, че самата мисис Уули по всяка вероятност е ветеран от

ФБР. Представителите на „Чиста нация“ позволиха на Уули да остане в групата, за да могат да захванат властите с фалшива информация.

През това време Доминик бе търсил американски неонацисти, които да изпълнят предназначенията за страната част от плана му. Жан-Мишел бе открил „Чиста нация“, а присъствието на Уули пасваше идеално на плановете на Доминик.

Мисис Уули и „синът“ ѝ щяха да си получат заслуженото. Само след няколко седмици, когато Съединените щати потънеха в хаос, „семейство“ Уули щеше да стане първата жертва. Проклетата дъртачка щеше да бъде изнасилена и ослепена във взетата под наем къща, а предателят щеше да бъде кастриран и оставен жив за назидание на другите мераклии за герои.

Доминик се изправи и погледна през полупрозрачното огледало залата за конференции, съседна на кабинета му, помещение с изглед към подземната му фабрика. Под краката му, в помещение, служило за производство на брони и метални оръжия по време на албигойския кръстоносен поход през тринадесети век, работници сглобяваха устройства за видеоигри и пресоваха компактдискове. В една отделена част, откъм добре изолираната крайречна страна на помещението, техниците изпращаха образци от игрите по мрежата към целия свят. Потребителите имаха възможност да поръчват играта във всякакъв формат.

Повечето от игрите, които той създаваше в „Demain“, бяха забавления, не излизащи от рамките на общия поток. Графиката, звукът и сюжетите на игрите бяха от такова високо качество, че от 1980 година, когато бе създал първата си игра, „Незабравим рицар“, „Demain“ се бе превърнала в една от най-успешно развиващите се софтуерни компании в целия свят.

Други обаче бяха игрите, които бяха по сърцето му и които представляваха реалното бъдеще на организацията му. И един от ключовете му за бъдещето на света.

„Моят свят“ — помисли той. Един свят, който той щеше да управлява от сенките.

„Циганката“ беше първата от важните му игри. Беше пусната на пазара преди девет месеца. Целта на играта беше да се събере информация от местните жители, да се открие местонахождението на курвата и после да се намерят частите от облеклото ѝ, разхвърляни из

околността. Бяха продали десет хиляди копия по целия свят. Всичките продажби се бяха извършили със заявки по пощата, от един мексикански адрес, където властите бяха подкупени и нямаше да попречат на операцията. Играта беше обявена в Web и рекламирана в бели расистки списания.

Последва я „Гетото“, с място на действието Варшава през Втората световна война; „Дефектните“, където всички инвалиди трябваше да бъдат издавени; „Промяната“, графична игра, в която всички азиатски лица трябваше да бъдат превърнати в европейски; и „Гей клуб“ при която от играчите се изискваше да застрелват хомосексуалисти по време на демонстрации.

Но любимите му игри бяха най-новите. „Концлагер“ и „Тълпата“ бяха по-сложни от всички до този момент. Първата беше дяволски образователна, а втората позволяваше на играчите да слагат собствените си лица на героите и героините, които преследваха и изстребваха черните. „Тълпата“ беше вече представена за разглеждане по мрежата в Съединените щати, след което последваха рекорден брой заявки. „Концлагер“ предстоеше всеки момент да бъде представена във Франция, Полша и Германия, в едно много специално място в Германия.

Тези игри щяха да подпомогнат разпространението на непоносимостта, но те бяха само началото. Четири седмици след пускането на игрите Доминик щеше да предприеме най-амбициозния си проект, свързан с този бизнес. Той щеше да представлява кулминацията на живота му и трябваше да започне с безплатното разпространяване на една игра за потребителите на мрежата. Тя щеше да носи името R.I.O.T.S.^[1] и щеше да подпомогне катализирането на криза, която Америка не бе и сънувала. А докато Америка потъваше в хаоса и Германия воюваше с въстаналите си неонацисти, Доминик и партньорите му щяха да разширят своята бизнесимперия.

Да разширят ли? Не. Да завладеят онова, което по право винаги им бе принадлежало.

През осемдесетте години, когато президентът Митеран се нуждаеше от средства за правителството, много френски предприятия бяха социализирани. През деветдесетте същите тези предприятия започнаха да рухват поради непосилното бреме на изискванията за здравеопазване, пенсионните осигуровки и глезотиите на френските

граждани, свикнали да треперят над тях от люлката до гроба. Срутващите се предприятия повлякоха след себе си и многобройни банки, увеличавайки безработицата до невероятните 11,5 процента през 1995 година и невъобразимите петнадесет процента в момента, като процентът сред добре образованите професионалисти беше два пъти по-голям. И през цялото това време Националното събрание не си помръдна и пръста. Не направи нищо, освен да подпечатва всичко, което президентът и неговите съветници му поднасяха.

Доминик възнамеряваше да промени нещата, като закупи и приватизира повечето от тези компании. Работещите в тях щяха да се разделят с някои от придобивките си, но безработните щяха да получат работа, а работещите — сигурност. Той също така планираше да се сдобие с контролния пакет в една френска банка. Парите на „Demail“ щяха да изправят банката на крака, а международните му офиси щяха да му позволят да инвестира в безброй операции зад граница. Средства можеха да бъдат движени, без да се плащат данъци, а парите щяха да пътуват безпрепятствено. Вече почти бе приключил преговорите по придобиването на едно британско филмово студио, на китайска компания за производство на цигари, на канадска фармацевтична фирма и една германска застрахователна компания. В чуждите страни установяването на контрол върху важни дялове от промишлеността беше равносилно да си стъпил на шията на правителството.

Отделните личности и дребните корпорации не можеха да маневрират по такъв начин, но за международните конгломерати това не беше проблем. Навремето баща му казваше: „Да обърнеш сто и четиридесет хиляди франка в един милион никак не е лесно. Но превръщането на сто милиона в двеста е неизбежно.“

Онова, което Япония бе опитала и в което се бе провалила през осемдесетте години, а именно да стане водещата световна икономика, Франция щеше да постигне през двайсет и първия век. А Доминик щеше да бъде регентът зад трона.

— Германия — процеди с презрение той. Германците се бяха пръкнали на историческата сцена като победена и унижена нация, завладяна от Юлий Цезар през 55 година преди Христа. А после трябваше да бъдат спасявани от Карл Велики, един франк.

Доминик вече бе финансирал един френски певец да запише нещо, което той бе написал само няколко седмици преди това, „Хитла

Рап“. Под тарантелен ритъм с гъша крачка германците демонстрираха онова, което бяха: нация от шопари без чувство за хумор. Доминик възнамеряваше да сложи хуните на място, след като постигнеше набелязаните си за Франция цели, макар и да не успя да удържи на изкушението да изпревари малко събитията, започвайки с Хаузен.

Анри се бе обадил, за да съобщи за успешното приключване на мисията. Пожарът вече вървеше по всичките им масмедии. В Санкт Паули бе изгорял половин исторически квартал. Това беше добре. Интересно му беше какъв ще е отговорът на надутия хер Рихтер. Дали щеше да убие Жан-Мишел по пътя към предстоящото нощно сбирание? Или щеше да атакува някой дистрибутор на продукти на „Demain“ в Германия? Съмняваше се. Това щеше да качи залозите неимоверно много, без да причини в същото време никакви особени щети на Доминик. Дали Рихтер щеше да капитулира и да отстъпи? Също се съмняваше. Рихтер беше прекалено горд, за да се огъне. Да разкаже на пресата за потайните дейности на Доминик? Едва ли. Рихтер не знаеше почти нищо за тях, а и кой ли би му повярвал? Той беше неонацистки привърженик на чистотата на расите. Така или иначе, нямаше никаква следа, по която да се доберат до него.

Но Рихтер все щеше да измисли нещо. Беше длъжен. Честта го изискваше.

Доминик се дръпна от прозореца и се върна на бюрото си. Размишленията носеха приятен привкус, но в крайна сметка бяха безсмислени. Имаше само едно нещо, в което Доминик беше абсолютно сигурен: че той не е в положението на Рихтер.

[1] Букв. „Безредици“. Съкращението може да се разчете и като *Revenge is only the start*; (англ.). — Отмъщението е само началото. — Б.пр. ↑

Четвъртък, 15:23

Река Лайне, Германия

Лагерът беше една от най-красивите гледки, които Карин Доринг бе виждала. Мястото край река Лайне бе купено от семейството на Манфред преди десетина години. Двайсет акра гориста местност с дъх на треви и билки, заградени откъм изток от реката и от един висок хълм на запад. Дълбока котловина ги защитаваше от север, а дър осигуряваха прикритие от шпиониращи от въздуха очи. Лагерът беше от двајсет палатки, подредени в четири реда по пет, с по двама души във всяка. Платнищата бяха покрити с клони и листа, за да не могат да се забележат от въздуха, в случай че властите започнат да търсят откраднатата каравана с филмов реквизит. Колите и камионетките, с които бяха пристигнали, бяха паркирани в редици на юг от лагера и също бяха маскирани.

Най-близкото населено място беше Гарбсен, на трийсет километра на юг. Преследването на терористите, нападнали филмовата площадка, щеше да започне там, прехвърляйки се после към ХанOVER, седалището на развихрилите се Дни на хаоса. Властите едва ли биха ги търсили тук. Не им стигаха човешките ресурси. Значи имаха три дни, а след приключване на Дните на хаоса Карин и последователите ѝ щяха вече да са изчезнали. Даже и полицията да стигнеше до заключението, че нападението е нейно дело, и дори да открие лагера ѝ, никога нямаше да успеят да я заловят. Стражите щяха да ги предупредят, а специално обучените кучета щяха да забавят полицията, докато веществените доказателства не бъдеха потопени в реката или изгорени. Тъжна, но необходима предпазна мярка, защото в никакъв случай не биваше да откриват доказателства, показващи съпричастността им към нападението на филмовата площадка.

„Нека само се опитат да ни заловят“ — каза си тя злобно. Ако се наложеше, те щяха да се сражават до последния войник. Германското

правителство щеше да прокара продажните си закони, щеше да се отрече от миналото си и щеше да завърти опашка пред Съединените щати и Европа. Но тя и последователите ѝ нямаше да склонят глава. И след време цяла Германия щеше да прегърне наследството, което тя бе помогнала да бъде съхранено.

Четиридесетте членове на „Фойер“, дошли тук, бяха измежду най-преданите ѝ последователи. И докато Ролф паркира, нейните „Feuermenschen“, както тя ги наричаше, „Огненосците“, се събраха в полукръг около колата, вдигнаха ръце в хитлеристки поздрав и закрещяха „Sieger Feuer“.

Карин слезе и без да каже нищо, отвори задната врата и сграбчи една стоманена каска. Имаше петна от ръжда, а черната кожена каишка беше напукана и ожулена. Но червеното, бялото и черното, белият щит от дясната страна и сребристобелият Wehrmachtadler, орелът и свастиката върху черен щит от лявата страна бяха недокоснати от времето.

Вдигна я с две ръце и я протегна пред себе си, сякаш коронясваше крал.

— Войници на каузата — започна тя, — днес ние празнуваме голяма победа. Тези реликви от Райха бяха отнети от врага и отново са в ръцете на истински бойци.

Хората ѝ отново изреваха в един глас „Sieger Feuer“, а Карин протегна каската на младежа, застанал най-близо до нея. Той я целуна целият разтреперан. Карин започна да раздава реликвите на последователите си. За себе си задържа един кинжал на SA.

— Пазете ги добре — каза тя. — Тази нощ те отново ще оживеят. Тази нощ те отново ще се превърнат в оръжия за бой.

— Търсят те по телефона — каза Манфред зад гърба ѝ. — Феликс Рихтер.

Лицето ѝ не се промени. Рядко се променяше. Но тя беше наистина изненадана. Не мислеше да разговаря с него дори на съорището в Хановер, още по-малко преди него.

Карин не обичаше Рихтер. Не само заради старото им съперничество: неговото политическо движение срещу нейната военна организация. И двете бяха различни средства за постигането на една и съща цел, за осъществяването на мечтата, задействана в онзи далечен ден през 1933 година, в който Хитлер бе станал канцлер на Германия:

установяването на един арийски свят. И двамата отлично съзнаваха, че това може да се постигне единствено чрез всенароден национализъм, последван от икономически блицкриг срещу чуждестранните капиталовложения и култура. И двамата знаеха, че тези цели ще се нуждаят от повече организация, изобретателност и ресурси, отколкото притежаваше в момента всеки един от тях поотделно.

Това обаче, което я притесняваше във връзка с Рихтер, беше, че тя не бе убедена в неговата преданост към нацизма. Той изглеждаше повече заинтересуван да стане диктатор на каквото и да е, стига да властва над нещо. За разлика от нея, която обичаше Германия повече, отколкото собствения си живот. Тя винаги бе чувствала, че той би бил доволен да управлява Мианмар или Уганда, или дори Ирак.

— Добър ден, Феликс.

— Добър ден, Карин. Чу ли вече?

— Какво?

— Значи не си чула. Нападнаха ни. Нас. Германия. Движението.

— За какво говориш? Кой ни е нападнал?

— Французите — каза Рихтер.

Само тази дума беше достатъчна, за да вгорчи деня ѝ. През войната дядо ѝ беше служил като Oberfeldarzt, подполковник от медицинските части в окупираната част на Франция. Бил убит от французин, докато се грижел за германски войници, ранени при завладяването на Сен Совьор. Като малка тя всяка вечер бе слушала родителите си и приятелите им да си говорят за френската бързливост, нелоялност и предателство към собствената си страна.

— Продължавай — каза тя.

— Тази сутрин — продължи Рихтер — имах честта да се запозная с емисаря на Доминик за Дните на хаоса. Той настояваше да включи организацията си в неговата. Отказах и той разруши клуба ми. Изгори го до основи.

Карин не даваше пет пари за клуба му. Това беше свърталище на дегенерати и тя дори се зарадва на новината.

— А ти къде беше?

— Държаха ме под дулото на пистолет — отвърна той.

Карин погледна към своите огненосци. Никой от тях не би побягнал от французин, без значение дали под дулото на оръжие, или не.

— Къде си сега? — попита тя.

— Току-що се прибрах в апартамента си. Карин, тези хора възнамеряват да изградят мрежа от организации, които да им служат. Въобразяват си, че ние ще бъдем просто поредният глас в хора им.

— Остави ги да си мечтаят — каза тя. — Фюрерът винаги е оставял другите правителства да си мислят каквото си искат. И после им е налагал волята си.

— Как? — запита Рихтер.

— Как ли? Чрез армиите си.

— Не — отвърна Рихтер. — Чрез общественото мнение. Не можеш ли да разбереш? Той се е опитал да събори баварското правителство при Бирения пуч през 1923 година. Но не получава достатъчно подкрепа и е арестуван. В затвора пише „Mein Kampf“ и съставя подробен план за една нова Германия. Само след десет години застава начело на нацията. Той си е същият, произнася същите думи, но „Моята борба“ му помага да завладее масите. И щом установява контрол над тях, той контролира Фатерланда. И след като го постига, вече няма значение какво си мислят или правят останалите нации.

— Феликс, нямам нужда от лекции по история.

— Това не е история — каза той. — Това е бъдещето. Ние трябва да контролираме хората, а те са тук, Карин, сега. Аз имам план как да направим тазвечерното събитие история, която никой да не забрави.

— Добре, Феликс — каза тя. — Слушам те. Какво предлагаш?

И той ѝ разказа. Тя слушаше внимателно и за миг дори изпита уважение към него.

Прославата на Германия и на Феликс Рихтер пронизваха всяка негова мисъл, всяка негова дума. Но това, което ѝ говореше, наистина беше умно. И макар че Карин имаше зад гърба си тридесет и девет подобно разработени предварително акции, трябваше да признае, че е привлечена от импулсивната идея на Рихтер. Това наистина щеше да бъде изненада. Истинско предизвикателство. Историческо.

Погледна към войниците си, към реликвите, които те носеха. Това беше всичко, от което се нуждаеше. Онова обаче, което ѝ предлагаше Рихтер, ѝ даваше възможността да има и него, и едновременно с това да нанесе удар на французите. На французите... и на останалия свят.

— Добре, Феликс — каза тя. — Съгласна съм. Трябва да го направим. Ела в лагера ми преди празненството и ще го уредим. Тази нощ французите ще научат, че не могат да надвият на „Фойер“ с огън.

— Това ми харесва — каза Рихтер. — Страшно ми харесва. Но един от тях ще го научи още преди събитието, Карин. Просто трябва.

*Четвъртък, 15:45
Хамбург, Германия*

Худ и Стол прекараха ранния следобед в разговор с Мартин Ланг. После Ланг повика няколко от най-добрите си технически съветници, за да разберат каква част от исканията на Оперативния център са осъществими. Худ със задоволство установи, че по-голямата част от технологията, от която се нуждаеха, вече е върху чертожната дъска. Дейностите бяха скъпи, но успехът им щеше да се измерва в милиарди долари печалба. Първите компании, които регистрираха патенти за важните нови технологии, щяха да бъдат следващите „Апъл Компютърс“ или „Майкрософт“.

След срещата отидоха при Рихард Хаузен.

Хамбургският му офис се намираше на върха на един комплекс в югоизточния сектор, гледащ към Щатпарк. Завариха заместник-външния министър на телефона и Худ отиде до големия прозорец. В златната светлина на късния следобед видя един плувен басейн, спортни площадки, открит театър и прочутата орнитологическа градина.

Хаузен отново бе предишният спокоен и силен мъж, поне доколкото Худ можеше да прецени по външния му вид. Каквото и да го бе притеснявало преди няколко часа, или се бе уредило, или по някакъв начин Хаузен бе успял да го потисне.

„Ако и аз можех да го направя“ — помисли тъжно Худ. В службата той беше способен да надвива болката. Не позволяваше смъртта на Чарли да го изкара от релси, защото пред екипа си трябваше да се покаже силен. Новината, която му бе съобщил Роджърс — за ненавистническите игри в компютъра на Били, — го бе постреснала, но пък в Лос Анджелис имаше прекалено много ненавист, за да може нещо от този род да го разтърси из основи.

А и случаят във фоайето на хотела го тормозеше. Всички меланхолични размишления за Шарън, Ан Фарис и верността бяха глупости. Безсмислени глупости.

Само за няколко седмици бе привикнал със смъртта на Скуайърс. Но след повече от двадесет години тя все още беше с него. Той наистина беше изненадан от настойчивостта, от трескавото състояние, в което бе изпаднал, докато разпитваше пиколото.

Господи, колко му се искаше да е способен да я презре. Но не можеше. Дори сега, след толкова години. И чувстваше, че по някакъв начин той е човекът, развалил всичко.

„Макар че никога няма да го узная със сигурност“ — помисли той. А това беше почти толкова лошо, колкото онова, което се бе случило. Да не знаеш защо се е случило точно така.

Той разсеяно прокара ръка по нагръдния джоб на спортното си яке. Вътре беше портфейлът му. Портфейлът с билетите. Билетите със спомените.

И докато гледаше през прозореца към парка, Худ се запита: „Какво щеше да направиш, ако това наистина се бе оказала тя? Да я запиташ: «Е, как я караш? Щастлива ли си? О, и между другото, сладур — защо не прониза сърцето ми с куршум, за да свърши всичко?»“

— Гледката си я бива, нали? — запита Хаузен.

— Вълшебен изглед — каза Худ. — А като си помисля, че в службата си нямам даже и прозорец...

— Работата, която вършим, е по-различна от вашата, хер Худ — усмихна се Хаузен. — Аз трябва да виждам хората, на които служа. Трябва да виждам младите двойки, бутаци бебешки колички. Трябва да виждам възрастните, които вървят хванати за ръка. Трябва да виждам играещите деца.

— Завиждам ви за това — каза Худ. — Аз прекарвам дните си в гледане на създадени от компютъра карти и изчисляване достойнствата на какви ли не въоръжения.

— Вашата работа е да унищожавате корупцията и тиранията. Докато моята област е... моята област е антитеза на вашата. Опитвам се да помагам на растежа и сътрудничеството.

— Заедно с вас ние образуваме един страхотен библейски патриарх.

— Искате да кажете съдия. Худ го стрелна с поглед.

— Не ви разбрах?

— Съдия — повтори Хаузен. — Библията ми е хоби. Завършил съм католическо училище с пансионат. Особено се гордея с Вехтия завет. Познавате ли съдиите?

Худ понечи да каже, че сигурно са били като съвременните съдии, но се сдържа. В Лос Анджелис беше окачил на стената един плакат, на който пишеше: „Когато изпитваш съмнение, затваряй си устата.“ Тази мъдра мисъл бе допринесла много за кариерата му.

— Съдии — каза Хаузен — са били хора, които са се издигнали от обикновени членове на еврейските племена до герои. Те са представлявали това, което бихме могли да наречем спонтанни водачи, защото не са имали никаква връзка с предишните лидери. Щом обаче са поели командването, са били възнаградени с моралния авторитет да решават всякакви диспути.

Хаузен погледна през прозореца и лицето му помрачня. Худ беше искрено заинтригуван от този мъж, който ненавиждаше неонацистите и познаваше еврейската история. В него имаше някаква тайна.

— Навремето, когато бях млад, хер Худ, вярвах, че съдията е окончателната и коректна форма на водач. Дори си мислех: „Хитлер е разбрал това“. Нали е бил съдия. Може би е имал мандат от самия Господ.

— Чувствали сте, че Хитлер е изпълнявал заръка от самия Господ, като убива хора и разпалва войни?

— Съдиите са убивали много хора и са водили много войни. Трябва да разберете, хер Худ — Хитлер ни помогна да преодолеем поражението от Първата световна война, помогна ни да превъзмогнем депресията, върна ни земи, за които много хора чувстваха, че ни принадлежат по право. Защо, мислите, днешното неонацистско движение е толкова силно? Защото много германци все още вярват, че той е бил прав.

— Но вие се борите с тези хора — възрази Худ. — Значи мислите, че Хитлер не е бил прав?

— Не бих искал да прозвучи грубо, хер Худ, но това е нещо, което никога не съм обсъждал с никого. Нито пък бих желал да обременявам с него един нов приятел.

— Защо не? — запита Худ. — Новите приятели носят нови перспективи.

— Не и в този случай — отвърна натъртено Хаузен.

Клепачите на Хаузен леко се прихлупиха и Худ усети, че той вече не вижда нито парка, нито хората в него. Беше някъде другаде, някъде, където царуваше мракът. Худ знаеше, че събеседникът му не е прав. Заедно те не сформираха патриарх или съдия. Бяха просто двама мъже, завладени от неща, случили им се преди много години.

— Ще споделя една мисъл с вас — каза Хаузен. — Казано е в посланието на Иаков: 2:10: „Който опази целия закон, а съгреши в едно, той бива виновен във всичко“. — Хаузен дръпна ръката си. — Вярвам в Библията, но в това вярвам най-много.

В този момент чува възклицанието на Стол.

Четвъртък, 9:50

Вашингтон, окръг Колумбия

— Благодаря, генерале, страшно благодаря, но отговорът ми е „не“.

Майк Роджърс знаеше много добре кога гласът от другата страна на обезопасената линия е искрен. Знаеше също така, че щом този силен глас кажеше нещо, рядко се отмяташе от думите си. Брет Огъст си беше такъв още от шестгодишен.

Но Роджърс също беше искрен; искрен в желанието си да уговори полковника да поеме групата „Страйкър“. А Роджърс не беше човек, който да се откаже от нещо, особено когато познаваше слабостите на събеседника си не по-зле от достойнствата му.

Ветеран с десетгодишен стаж от командването на специалните операции към военновъздушните сили, Огъст беше приятел на Роджърс от детинство. Обичаше самолетите повече, отколкото Роджърс екшъните. Всеки съботен и неделен ден двамата младежи яхваха велосипедите и изминаваха петте мили по шосе 22 до Брадли Фийлд в Хартфорд, Кънектикът. После просто седяха на поляната и гледаха как самолетите излитат и кацат. Бяха достатъчно големи и много добре помнеха как витловите самолети отстъпиха място на реактивните, а Роджърс живо помнеше как всеки път бе изпадал в екстаз, когато някой от новите 707 изревеше над главите им. А Огъст направо изпадаше в делириум.

Всеки ден след училище учеха заедно и всеки пишеше различно домашно, за да могат да приключат по-бързо. След това правеха модели на самолети.

Огъст боготвореше астронавтите и следеше всеки триумф на американската космическа програма. Роджърс не мислеше, че го е виждал някога по-щастлив, отколкото когато Хам, първата американска маймуна, летяла в орбита, бе докарана в Хартфорд на изложение.

Огът съзерцаваше истинския космически, пътешественик в състояние близко до еуфория. Дори и когато се бе похвалил на Роджърс, че е успял да вкара в леглото си Барб Матиас, не бе изглеждал толкова щастлив.

Когато дойде времето за казармата, Роджърс отиде в армията, а Огът избра военновъздушните сили. И двамата завършиха военната си служба във Виетнам, Роджърс на земята, а Огът в разузнавателни полети над северната част на страната. При един такъв полет самолетът му беше свален и той се озова във военнопленнически лагер. Прекара в него повече от година, но накрая през 1970 година успя да избяга с още един пленник. Страшният опит ни най-малко не обезкуражи Огът. Напротив, след преживяното във военнопленническия лагер той стана още по-смел. Завърна се в Щатите изпълнен със сили и после отиде пак във Виетнам, за да организира шпионска мрежа за търсене на други военнопленнически лагери с американски военнослужещи. Остана нелегално в страната цяла година след изтеглянето на американската армия, после изкара три години във Филипините, подпомагайки президента Фердинанд Маркос да бие сецесионистите на Моро. След това работи като връзка на военновъздушните сили с НАСА, като помогна да се организира осигуряването на шпионските спътникови мисии и накрая влезе в състава на Центъра по-управление на спътниците като специалист по антитерористична дейност.

Макар да се бяха срещали рядко през годините след Виетнам, двамата всеки път разговаряха така, сякаш не беше минал и ден от последната им среща. Единият носеше модел на самолет, а другият боя и лепило, и заедно изпитваха онова, което ги бе вълнувало още от деца.

Така че когато полковник Огът каза, че благодари искрено на стария си приятел за предложението, Роджърс му повярва. Обаче не можеше да приеме отрицателния отговор.

— Брет — започна Роджърс, — погледни на нещата от друга страна. През последните двайсет и пет години ти си прекарал повече време извън страната, отколкото в нея. Виетнам, Филипините, Кейп Канаверал...

— Това е смешно, генерале.

— ... а сега Италия. В някаква мижава база на НАТО.

— Точно в четири отивам на борда на „Айзенхауер“ да си побъбря с някакви френски и италиански важни клечки.

— Помисли си само как славно ще си изкараме, ако се върнеш у дома — притисна го Роджърс. — По дяволите, дори ще ти издам тайната, с която исках да те изненадам.

— Само ако е модел на „Ревел Месершмит Бф 109“, който никога не успяхме да открием...

— Какво ще кажеш за Барб Матиас? — От другата страна на линията настъпи арктическо безмълвие.

— Успях да я открия — продължи Роджърс. — Разведена е, без деца, живее в Енфийлд, Кънектикът. Продава рекламno пространство за един вестник и казва, че ще бъде щастлива да те види отново.

— Не си загубил хватката си.

— По дяволите, Брет, поне имай доблестта да се върнеш и да решим проблема лице в лице. Или да накарам някого там да ти заповяда да го направиш?

— Генерале — започна Брет, — за мен би било чест да командвам екип като „Страйкър“. Но ще бъда залостен в Куонтико, а това ще ме вкара в лудницата. Сега поне имам възможността да пътешествам из Европа. А и освен това вече съм на четиридесет години. Не знам дали бих могъл да протичам около Диамантената планина в Северна Корея, сваляйки едновременно ракети „Нодонг“, или да преследвам влак през сибирските степи.

— Дрън-дрън. Обзалагам се, че все още си в състояние да правиш лицеви опори на една ръка. Твоята малка тренировъчна програма за астронавт.

— Пак ги правя — каза Огъст, — макар и вече не толкова, колкото тогава.

— Може и да не са, но във всеки случай са доста повече, отколкото бих направил аз — възрази Роджърс. — И по-всяка вероятност са повече, отколкото са в състояние да направят момчетата от „Страйкър“. Брет, ела си и ще поговорим. Нужен си ми тук. Господи, та ние не сме работили заедно от деня, в който постъпихме в казармата.

— Преди две години построихме онзи модел на „Ф-14А Томкат“.

— Знаеш много добре какво имам предвид. Не бих те молил, ако не мислех, че ще бъдем добър екип. Виж, нали искаше да имаш малко

свободно време, за да напишеш книга за Виетнам? Ще ти го осигуря. Искаше да се научиш да свириш на пиано. Кога ще го направиш?

— Все някога ще стане. Аз съм само на четиридесет. — Роджърс забарабани по бюрото. Имаше само още една карта, но тя вече трябваше да свърши работа.

— Обзет си и от носталгия — каза той. — Ти самият ми го каза последния път, когато беше тук. Какво ще кажеш, ако ти обещаю, че няма да си залостен все на едно и също място? Знаеш ли откога чакам да изпратя „Страйкър“ на маневри заедно със специалните екипи на другите разузнавателни служби по света? Нека го направим. Също така работим върху изграждането на базата на един регионален оперативен център. И когато той стъпи на краката си и заработи, ще размърдаме „Страйкър“ и теб и по света. Можеш да прекараш цял месец в Италия с всичките си италиански приятели, после в Германия, в Норвегия...

— Нали сега правя точно това.

— Но не с онзи екип, с който трябва — възрази Роджърс. — Само си ела за няколко дни. Поговори с мен. Огледай екипа.

— Добре — произнесе Огъст след дълга пауза. — Ще си издействам отпуск от генерал Ди Фате. Но си идвам само да си поговорим. Не обещавам нищо повече.

— Нищо повече — съгласи се Роджърс.

— И уреди вечерята с Барб. Ти организирай как да я докараш във Вашингтон.

— Готово — каза Роджърс. Огъст му благодари и затвори.

Роджърс се отпусна назад в стола си. Усмихна се с широка и щастлива усмивка. След сблъсъка със сенатор Фокс и Марта се бе почувствал така, сякаш бе поел командването на „Страйкър“. Трябваше да направи нещо, каквото и да е, само и само да се измъкне от това здание, далеч от политическите безсмислици, да направи нещо, а не само да седи на задника си. Перспективата да работи заедно с Огъст го изпълваше с възторг.

Телефонът иззвъня и той осъзна, че щастието не трае дълго.

Четвъртък, 15:51
Хановер, Германия

Боб Хърбърт се запъхтя, докато се отдалечаваше от автомобила си.

Количката му нямаше електродвигател, а и той никога не би поставил такъв. Ако стигнеше деветдесет години, неспособен на нищо, просто нямаше да я кара. Макар да беше прекалено възрастен, за да участва в състезания за инвалиди, както някои от онези момчета в рехабилитационния център преди години, не му допадаше идеята някой да го бута, след като все още имаше сила да го прави сам. Лиз Гордън веднъж му бе казала, че той използва тия разсъждения, за да се бичува, защото е оживял, докато съпругата му е загинала. Хърбърт обаче не беше съгласен. Той обичаше да се движи със собствени сили.

Докато се търкаляше към леко извитата улица, Хърбърт реши да не ходи до масата за регистрация и да се записва. Не знаеше нищо за германското законодателство, но предполагаше, че няма право да нарушава спокойствието на тези хора. Все пак имаше правото да отиде в някой бар и да си поръча нещо за пиене, което и възнамеряваше да направи. Това, плюс и да открие каквото може за местонахождението на Карин Доринг. Не се надяваше да изкопчи информация от някого, но развързаните езици действително бяха в състояние да сгромолясат цели държави. Страничните хора в занаята му винаги биваха изумени от количеството информация, получена просто чрез надаване ухо към разговора на съседите.

Тълпата можеше да направи опит да го спре. Не защото беше в инвалидна количка: той не беше такъв по рождение, а бе пострадал, докато бе изпълнявал дълга си към Родината. Но можеха да се опитат да го спрат, защото не беше германец и не беше нацист. Но колкото и да не им се искаше на тези смотаняци, Германия беше все още

свободна страна. Щяха да го пуснат в Бирената зала, за да си нямат международен инцидент.

Зави зад ъгъла и се затъркаля към Бирената зала, към онези двеста или повече мъже, които пиеха и пееха шумно. Най-близките се извъръщаха да го огледат. Започнаха да се подбутват и след малко той стана обект на внимание на многобройни презрителни погледи и жесток присмех.

— Хей, момчета, я вижте кой е тук! Франклин Рузвелт ни е дошъл на гости. Търси Ялта!

„Никой нямало да ми обърне внимание на инвалидността“ — помисли Хърбърт. Както винаги в подобни случаи, и в тази група имаше клоун.

Друг мъж вдигна халбата си с бира.

— Хер Рузвелт, дошли сте тъкмо навреме! Новата война току-що започна!

— *Ja* — допълни първият. — Макар че тази специално ще има друг край.

Хърбърт продължи да бута количката си към тях. За да се добере до Бирената зала, трябваше да мине през множество представители на Хитлерюгенд.

Той хвърли поглед наляво. На средата на улицата стоеше полицай и регулираше движението. Дали бе чул тия кретени, или просто правеше всичко възможно, за да не се забърква с тях?

Неонацистите не помръдваха. Хърбърт докара количката на сантиметри от обувките и скъпите им маркови маратонки и спря. При опасности винаги бе използвал личния подход. Ако човек има достатъчно търпение, винаги може да се постигне компромис.

— Ако обичате — произнесе Хърбърт. Един мъжете го стрелна с поглед.

— Тази улица е затворена. Това е частно увеселение. — Хърбърт долови алкохолния му дъх. Нямахше да успее да се разбере с него. Погледна друг мъж.

— Видях други хора да минават оттук. Бихте ли се дръпнали, ако обичате?

Първият мъж се обади отново.

— Прав сте. Обаче минават. А вие се возите.

Хърбърт с усилие потисна желанието да прегази крака му. Направеше ли го, това означаваше да бъде удавен в ураган от бира и юмруци.

— Не търся скандали — произнесе Хърбърт. — Просто съм жаден и искам да си купя нещо за пиене.

Няколко души се изсмяха. Някакъв мъж с бирена халба се изправи пред него, протегна халбата си точно над главата му и попита:

— Значи си жаден, а? Що не си пийнеш от моята бира?

— Благодаря — отвърна Хърбърт, — пия само безалкохолна бира.

— Тогава не си мъж!

— Смели думи — забеляза Хърбърт и сам се удиви колко спокоен е гласът му. Този момък беше нещастник. Освен това току-що беше проумял, че няма да постигне кой знае какво, ако изсипе бирата си върху Хърбърт. Нали вече бе казал, че той не е мъж. Така че това би го унижило. От друга страна обаче, този мъж бе обзет от алкохолна смелост и просто можеше да стовари халбата върху главата му. Нали и гестаповците бяха считали евреите за непълноценни хора, но това не им бе пречило да ги спират по улиците и да им скубят брадите с клещи.

След миг размисъл мъжът поднесе халбата към устата си, отпи глътка и я задържа за момент, сякаш преценявайки дали да не я изплюе върху главата му. После преглътна и изръмжа:

— Казахме ти, че това е частно увеселение. А ти не си поканен.

Това беше достатъчно за Хърбърт. Той бе дошъл тук да огледа, да събере информация, да си свърши работата. Но тези хора го бяха възнаградили с „неочакваното“ — най-характерната черта от операциите с човешко участие. Сега бе изправен пред избор. Можеше да си тръгне, без да си свърши работата, и щеше да загуби самоуважението си. Или можеше да остане и най-вероятно да бъде пребит. Но можеше — можеше — да убеди някои от тия боклуци, че силите, които им се бяха противопоставили навремето, още са живи и жизнени.

Така че реши да остане.

Погледна право в очите на мъжа и каза спокойно:

— Знаете ли, ако вие ме бяхте поканили, нямаше да уважа поканата. Обичам да общувам с водачите, а не с последователите им.

Германецът се беше опрял на количката с едната си ръка, в другата държеше халбата. Вгледан в синьо-сивите му очи, Хърбърт видя как високомерието му изтича като въздух от пробит балон, разбра какво ще последва и пхна дясната си ръка под страничната облегалка.

Единственото оръжие в ръцете на германеца беше бирата му. С презрителен поглед той обърна халбата и бавно я изля в скута на Хърбърт.

Хърбърт изтърпя оскърблението. Беше важно да покаже, че може. Но щом неонацистът приключи и се изправи да приеме оскъдните аплодисменти, Хърбърт рязко издърпа рязаната дръжка от лопатка и с мигновен замах я заби в слабините му. Германецът изпищя, прегъна се на две и залитна към другарите си.

Тълпата изрева и се юрна напред. Хърбърт беше ставал свидетел на подобно нещо, пред американско посолство. Не беше много приятна гледка за окото. Сякаш цялата цивилизация се свиваше до някакъв микрокосмос, а човешките същества се връщаха във времето на хищниците, бранещи територията си. Бясно затъркаля количката назад. Искаше да опре гръб до някоя стена и да защити фланговете си, за да може да отрази атаката.

Изведнъж усети, че някой спира количката и чу заповеднически глас:

— *Aufenthalt.*

Хърбърт изви глава.

Бе мършавият полицаи от улицата. Стоеше зад количката, уловил ръкохватките ѝ, и дишаше тежко. Кафявите му очи бяха строги.

Хора от тълпата се развикаха. Полицаят им отговори. От тона им и от няколкото думи, които улови, Хърбърт разбра, че разказват на полиция какво е направил и му казват да си гледа работата. А той им отговаряше, че точно това му било работа. Да поддържа реда.

Освиркаха го.

След кратката размяна на любезности офицерът се обърна към Хърбърт на английски.

— Имате ли автомобил?

— Да — отвърна Хърбърт.

— Къде е паркиран?

Хърбърт му обясни.

Полицаят понечи да избута количката настрани, но Хърбърт постави ръце върху колелата, за да му попречи, и попита:

— Защо настоявате да си ходя? Аз съм страната с нарушените права.

— Защото работата ми е да поддържам реда — каза полицаят, — а това е единственият начин да го постигна. Силите ни са доста рехави, пръснати сме по такива празненства и в Бон, и в Берлин. Съжалявам, mein herr, но нямам време да защитавам правата на единичен човек. Ще ви отведа до автомобила ви, така че веднага да напуснете тази част на града.

— Но те ме нападнаха — възрази Хърбърт. Усети, че дръжката все още е в ръката му, и я пхна под облегалката преди полицаят да му я отнеме. — Какво ще стане, ако поискам да повдигна обвинения срещу тях пред съда?

— Ще загубите — отвърна полицаят и завъртя Хърбърт така, че да е с гръб към тълпата. — Ще кажат, че мъжът ви е предлагал помощ, за да ви въведе в Бирената зала, а вие сте го ударили...

— Да, правилно...

— Ще заявят, че сте го принудили да ви залее с бирата си. В най-лошия случай ще кажат, че са искали да ви накарат да я платите.

— И вие ще им повярвате на дрънканиците?

— Няма никакво значение какво ще повярвам — отвърна полицаят. — Когато се обърнах, видях един ударен човек, а вие държахте прът. Това е, което видях, и това щях да впиша в доклада си.

— Разбирам — каза Хърбърт. — Вие сте видели един мъж на средна възраст в инвалидна количка, изправен срещу двеста здрави млади нацисти, и сте заключили, че аз съм лошият.

— От законна гледна точка това е точно така.

Хърбърт разбра думите му. Беше ги чувал достатъчно и в Щатите по отношение на други криминални престъпници, друга човешка измет, и въпреки това никога не бе преставал да се удивлява. И двамата знаеха, че тези отрепки лъжат, и въпреки всичко групата им щеше да се отърве, без да си плати. И тъй като никой от охранителните органи или правителството не желаше да поставя собствената си сигурност в опасност, онези щяха все така да се измъкват.

Имаше поне една малка утеха. Той също щеше да се измъкне, без да си плати. А фактът, че бе халосал здравата онова говедо, почти

компенсираше бирената баня.

От тълпата се отдели човек и ги последва. Беше един от помощниците на Карин Доринг и беше инструктиран да следи за всеки, който може да наблюдава празненството.

Той проследи как полицаят помогна на Хърбърт да се качи в колата, как постави количката отзад и как остана, докато Хърбърт отпътува.

Младежът извади телефон от вътрешния джоб на блейзъра си, обади се някъде и съобщи номера на колата и марката ѝ. После се върна в Бирената зала.

След няколко секунди един микробус потегли след Боб Хърбърт.

Четвъртък, 16:00
Хамбург, Германия

— Какъв е проблемът? — попита Худ. Ланг изглеждаше пребледнял, а Стол бясно блъскаше клавишите.

— Става нещо действително безкрайно мръсно — произнесе Стол. — Ще ти покажа само след секунда... тъкмо пускам една диагностична програма, опитвам се да разбера как се е вмъкнало.

— Къде да се е вмъкнало? — попита Хаузен. — И какво е?

— Сега ще видите — каза Стол. — Не съм много сигурен, че искам да се опитам да го опиша.

Худ започваше да се чувства малко като Алиса в Огледалния свят. Всеки път, когато се огледаше, хората и събитията ставаха все по-странни и странни.

— Проверяхах капацитета на кеш-паметта ви и открих един файл, който е бил приет в един и дванайсет днес.

— В един и дванайсет ли? Но тогава ние обядвахме.

— Точно.

— Но тук нямаше никого, хер Стол, освен ако не броим Райнер.

— Знам — отвърна Стол. — Между другото, него вече го няма.

— Как така? — изненадано попита Хаузен.

— Духна — каза Стол и посочи към приемната. — Още щом седнах на стола, той си взе сака и италианското яке и изчезна. Но едно нещо поне е сигурно. Райнер ви е оставил малко любовно писъмце, което ей сега ще ви покажа. Първо обаче искам да видите това.

Чевърстите пръсти на Стол набраха командите и екранът от син се превърна в черен. Бели ивици го разрязаха хоризонтално, свиха се до парчета бодлив тел, после отново се промениха, оформяйки думите КОНЦЕНТРАЦИОНЕН ЛАГЕР. Накрая думите се превърнаха в червени, разливайки се в кръв, която запълни целия екран.

Последваха въвеждащи изображения. Първо се появи порталът на Аушвиц с надписа „*Arbeit macht frei*“.

— Работата прави човека свободен — преведе Ланг.

Последва поредица детайлни човешки фигури, оживени от компютъра. Тълпи мъже, жени и деца, преминаващи през портала. Мъже в раирани лагерни униформи, изправени с лице към стената, докато стражи ги шибаха с бичове. Мъже остригвани до голо. Годежен пръстен, протяган на член на есесовската команда „Мъртвешка глава“ в замяна на обувки. Прожектори, пронизващи здрача на ранното утро, докато един есесовец ревеше: „*Arbeitskommandos austreten!*“

— Работните групи да излязат пред строя — преведе Ланг. Ръката му забележимо трепереше.

Работници с лопати и кирки. На излизане от главния портал сваляха шапките си в знак на почит към лозунга. Стражите ги ритяха и блъскаха. Закараха ги да работят на някакъв път. Изведнъж една група захвърли лопатите си и се втурна към гората. И в този момент играта започна. Едно меню предложи на играча избор на езици. Стол избра английския.

Есесовец се приближи в едър план и заговори от екрана. Лицето му беше оживена фотография на Хаузен. Зад него се виждаше пасторална гледка: дървета, река и някакъв замък.

— Двайсет и петима затворници са избягали в гората. Вашата задача е да разпределите силите си така, че да ги откриете, като в същото време поддържате производителността на лагера и продължите да преработвате телата на низшите същества.

Заредиха се сцени с управлявани от играча стражи и кучета, преследващи бегълците в гората, и тела, нахвърляни в крематориума.

— Писмото — напомни Хаузен. — Какво пише в писмото на Райнер?

Стол натисна Ctrl/Alt/Del и прекъсна играта, после отвори файла с писмото на Райнер.

— Младежът не говореше много, нали? — запита той, докато натискаше клавишите.

— Не — отвърна Хаузен. — Защо питате?

— Защото нямам представа какво е написал, но не е много — отвърна Стол.

Писмото се появи на екрана. Ланг се приведе по-близо и го преведе на американците:

— Господин Спасител, надявам се, че тази игра Ви доставя удоволствие, макар че е все още само игра. И подпис: Райнер.

Худ наблюдаваше Хаузен отблизо. Гръбнакът му се изпъна и устата му затрепера. Изглеждаше така, еякаш всеки момент ще се облее в сълзи.

— Четири години — изрече Хаузен. — Бяхме заедно четири години. Воювахме за човешките права във вестниците, зад мегафоните, по телевизията...

— Изглежда, е бил тук само за да ви шпионира — каза Худ.

— Направо не мога да повярвам — глухо каза Хаузен. — Вечерял съм в къщата му с родителите му. Поиска ми мнението за годеницата си. Не може да бъде.

— Точно с такива неща се завоюва доверие — каза Худ.

— Но това са цели четири години! — почти изплака Хаузен. — Защо да изчаква досега?

— Може би поради Дните на хаоса — предположи Ланг. — Може би това е неговият перверзен поздрав.

— Едва ли — намеси се Худ.

— Какво искате да кажете? Не е ли очевидно?

— Не — отвърна Худ. — Това е професионално изработена игра. Моето предположение е, че не Райнер е авторът ѝ. Той я е въвел в компютъра по поръчение на някой друг, който вече не се е нуждаел от услугите му в офиса ви.

Тримата мъже смаяни видяха как Хаузен захлупи лице с длани.

— Господи — простена той. Ръцете му бавно се плъзнаха надолу и се свиха в юмруци. — Райнер е бил част от империята на доверените лица, за която ми говореше той.

— Кой? — втренчи се Худ в лицето му.

— Доминик — отвърна Хаузен. — Жерар Доминик.

— Кой е този Доминик? — запита Ланг. — Не съм чувал това име.

— Не ти и трябва — каза Хаузен и разтърси глава. — Доминик ми телефонира, за да обяви завръщането си. И въпреки всичко се чудя дали изобщо някога е изчезвал. Мисля си, че винаги е бил там, в мрака, и е чакал.

— Рихард, моля ви, кажете ми — възкликна Ланг. — Кой е този човек?

— Той не е човек — прошепна Хаузен, — той е самият Сатана. Дяволът.

— Мат, можеш ли да изпратиш тази игра в Оперативния център? — попита Худ. Стол кимна.

— Добре. Хер Хаузен, можете ли да разпознаете тази ваша фотография?

— Не, съжалявам.

— Не се притеснявайте, всичко е наред — успокои го Худ. — Мат, имаш ли нещо в арсенала си да разбереш повече за тази игра?

Стол поклати глава.

— Трябва ми по-мощна програма. Ще трябва да я прекарам през библиотеката ни с фотоизображения и да видя дали можем да открием къде е била снимана.

— Пейзажът зад хер Хаузен също е част от фотография — отбеляза Худ.

— При това много ясна — каза Стол. — Вероятно не е от списание. Ще помоля моите хора да пуснат „Геолога“ и да видят какво ще ни каже.

„Геолога“ беше детайлно изследване на земния релеф от спътник. От него компютрите можеха да генерират обзор на всяко кътче на планетата. Можеше да отнеме няколко дни, но ако фотографията не беше подлагана на допълнителни преобразования, щяха да разберат къде е била заснета.

— Да се поразходим малко — предложи Худ на Хаузен.

— Благодаря ви, но нямам нужда — отвърна германецът.

— Аз имам нужда — каза Худ. — Този предиобед беше достатъчно странен и за мен.

Хаузен се усмихна измъчено и се съгласи.

— Чудесно — каза Худ. — Мат, обади ми се по клетъчния, ако откриеш нещо. Ние няма да се забавим.

Хаузен лъжеше, разбира се. Худ и преди се бе сблъсквал с подобни ситуации. На Хаузен страшно му се искаше да говори за онова, което го притесняваше и не му даваше мира, но гордостта и достойнството не му позволяваха.

Худ щеше да го уговори. Беше повече от случайност, че това, което се бе случило в офиса, беше подобно на онова, случило се тази сутрин върху компютъра на Били Скуайърс. А след като се бе случило едновременно на два континента, Оперативният център трябваше да разбере причината.

И то бързо.

Четвъртък, 10:02

Вашингтон, окръг Колумбия

След окуражителния разговор с Брет Огъст утрото за Майк Роджърс забърза с шеметна скорост. Еди, помощникът на Мат Стол, го осведоми накратко за случилото се в Германия и му каза, че е потърсил за помощ Бернар Балон от Националната жандармерия. Балон бил на мисия срещу терористи, Новите якобинци, и не отвърнал на съобщението.

Роджърс беше повече загрижен за Хърбърт, който бе отишъл да провери сам какво става в Дните на хаоса. Причината за тревогата му не се коренеше във факта, че Хърбърт е в инвалидна количка. Неговият колега и приятел не беше беззащитен. Той се тревожеше, защото Хърбърт можеше да бъде страшен инат. Не обичаше да отстъпва, особено при нерешени случаи. А в случая Оперативният център не можеше да направи много, за да му помогне. За разлика от Щатите, където можеха да разчитат на комуникациите с местните офиси на ФБР, ЦРУ или полицейските участъци, отвъд океана беше трудно да се организира широко наблюдение. Спътниците можеха да се съсредоточат върху индивидуалните клетъчни телефони или дори малки райони, но захващаха и прекалено много безполезен шум. Точно това се бе опитвал да обясни на сенатор Фокс сутринта. Без хора на място постигането на висока точност при операциите беше изключително трудно.

А Хърбърт беше от идеалните хора за работа по места. Роджърс дори малко се притесняваше какво би направил Хърбърт без вразумяващото присъствие на Пол Худ, макар и в същото време да беше възбуден от мисълта на какво би бил способен Боб Хърбърт без никакви ограничения. Ако някой беше способен да реши въпроса с вливането на свежи средства в една осакатена програма за разузнаване посредством човешки ресурси, това беше само Хърбърт.

Лиз Гордън пристигна скоро след обаждането на Еди и донесе последните вести за душевното състояние на екипа. Майор Шутър тренираше групата строго според устава.

— Така е по-добре — каза тя. — Подполковник Скуайърс обичаше доста да разбърква нещата. Строгий ред на Шутър ще им помогне да осъзнаят факта, че нещата сега са по-различни. Те страдат много и много от тях се самонаказват, като тренират с пълна сила.

— Самонаказват се заради мисълта, че са подвели Чарли ли? — запита Роджърс.

— Това, плюс вината. Синдромът на оцелелия. Те са живи, а той не.

— Как ги убеждавате, че са дали всичко от себе си? — запита Роджърс.

— Не можеш да ги убедиш. Имат нужда от време, за да погледнат нещата от нова перспектива. Това е обичайно при ситуации като тази.

— Обичайно — повтори тъжно Роджърс, — но съвсем ново за хората, които са принудени да си имат работа с такава ситуация.

— Така е — съгласи се Лиз.

— Един практичен въпрос — каза Роджърс. — Годни ли са за работа, ако възникне нужда? Лиз се замисли за момент.

— Тази сутрин ги наблюдавах известно време, докато работеха. Никой не беше разсеян, и ако не се брои енергията, породена от гнева, всичко ми изглеждаше наред. Но трябва да уточня точно какво имам предвид. Това, което правеха тази сутрин, бяха заучени, повтарящи се упражнения. Не мога да гарантирам как ще реагират в реална бойна обстановка.

— Лиз — изрече Роджърс леко раздразнен, — това са точно гаранциите, от които се нуждаея.

— Прощавай — отвърна тя. — Иронията е там, че аз не съм загрижена дали членовете на групата „Страйкър“ ще се страхуват да действат. Точно обратното, аз се тревожа да не реагират прекалено безразсъдно — един класически синдром на свръхреакция при чувство за вина. Те биха се изложили на риск, за да направят всичко възможно да не пострада някой друг, за да са сигурни, че сполетялото ги в Русия няма да се повтори.

— Имаш ли някой предвид по-конкретно?

— Сондра Де Бон и Уолтър Пъпшоу са най-разклатените, поне така мисля.

Роджърс побарабани с пръсти върху бюрото.

— Имаме планове за мисия, екипи по седем души. Разполагам ли със седем души, Лиз?

— По всяка вероятност — отвърна тя. — Поне с толкова.

— Тая формулировка не ми върши много работа.

— Знам — каза тя. — Но точно в момента не мога да ти дам никакви гаранции. Днес следобед се връщам за индивидуални сеанси с няколко души от групата. След това ще мога да ти кажа повече.

Даръл Маккъски влезе, седна и отвори портативния си компютър.

— Добре — каза Роджърс на Лиз. — Ако не си сигурна за някого, дай му отпуск. Ще се обадя на Шутър и ще го накарам да доведе четирима или петима спомагателни членове от базата „Андрюс“. Той може да ги обучи бързо за няколко ключови позиции и да ги пусне в действие, ако се наложи.

— Ако бях на твоето място, не бих го карала да довежда още хора в базата — каза тя. — Не е необходимо да деморализираш допълнително хората, които се борят да надвият чувството си за вина и мъката.

Роджърс обичаше и уважаваше бойците от ударната си група, но не беше сигурен дали препоръката на Лиз е най-добра. Навремето, когато беше във Виетнам, никой не даваше пет пари за такива неща като тъга, синдроми и дявол знае какво още. Ако приятелят ти загине при засада, ти си длъжен да измъкнеш взвода по най-бързия начин оттам, да го нахраниш, да му осигуриш сън и почивка и на следващото утро отново да си на бойната линия. Може и да ти се реве, може да си станал двойно по-внимателен или да преливаш от бяс, или да гориш от желание да рушиш, но все така стискаш карабината.

— Чудесно — произнесе остро Роджърс. — Спомагателният персонал може да се упражнява в Куонтико.

— Има още едно нещо — каза Лиз. — На мен поне ми се струва, че не е много добре да им се дават отпуски. Доклад, предписващ отпуск дори и при такава голяма загуба като тази, може да бъде доста позорящ. Би било по-добре, ако накарам доктор Мейсър да им открие нещо нередно във физиката. Нещо, което те самите да не могат да

проверят, да кажем, като анемия. Или пък някакъв паразит, хванат в Русия.

— Господи — простена Роджърс, — да не би да ръководя детска градина?

— В известен смисъл точно това правиш — изрече сприхаво Лиз. — Не искам да звуча прекалено банално, но загубите или раните, понесени по време на детството ни, имат изключително голям дял в живота ни като възрастни. И в тежки моменти у нас излиза наяве самотното дете. Би ли изпратил петгодишно дете в Русия, Майк? Или в Корея?

Роджърс разтри очите си. Първо беше размекването, а сега той лъжеше и играеше игри със собствения си персонал. Но тя беше психологът, не той. А Роджърс искаше да направи най-доброто за екипа си. Макар че, честно казано, ако зависеше от него, той би шляпнал едно петгодишно момче, което си прави оглушки, и така щеше да е най-добре за всички. Този вид възпитание обаче си беше отишъл също с шейсетте.

— Както кажеш, Лиз — възкликна Роджърс и погледна към Маккьски. — Кажи ми някаква наистина хубава новина, Даръл.

— Е, ФБР са особено щастливи.

— Балтик Авеню? — запита Роджърс. Маккьски кимна.

— Всичко мина перфектно. Опипали са групата от „Чиста нация“ и компютъра им. Вътре има имена, адреси, две банкови сметки, списъци на хора с десни убеждения, складове с оръжия и още.

— Като какво?

— Голямата находка е бил планът им да атакуват следващата седмица среща на обществото Шака Зулу в Харлем. Десет души е трябвало да вземат заложници и да поискат отделен щат за чернокожите американци.

Лиз само изсумтя.

— Какво не е наред? — запита Роджърс.

— Не го вярвам. Групи като „Чиста нация“ не са политически активисти. Те са бесни расисти. Те не настояват за отделни щати за малцинствата. Те просто ги унищожават.

— На ФБР това им е пределно ясно — намеси се Маккьски. — Според тях „Чиста нация“ се опитва да заглади образа си, за да спечели повече поддръжници сред бялото население.

— Като взема заложници?

— В компютъра имаше подготвена чернова за обръщение в пресата — каза Маккъски, отвори един файл и зачете от екрана. — „Седемдесет и осем процента от бяла Америка не желаят чернокожите да живеят сред тях. За да не хвърляме в хаос белия свят с мъртви и от двете страни, ние предлагаме на това мнозинство да подаде петиции до Вашингтон, предавайки нашето настояване за една нова Африка. Място, където белите жители няма да бъдат тормозени с рап шумотевици, неразбираеми звуци, клоунски дрехи и светотатствени портрети на черни Исусовци.“ — Маккъски хвърли поглед към Лиз. — На мен това ми се струва доста бясно.

— Не знам — каза Лиз. — Но тук нещо не е наред.

— Какво имаш предвид? — запита Роджърс.

— Крайността е същинското лице на ненавистта. Това е непоносимост, усилена до крайност. Тя не търси съгласие с обекта на отвращението си. Ненавистта преследва унищожението на обекта си. Това обръщение за пресата е твърде... почтено.

— Ти наричаш заточението на цяла една раса почтено? — възкликна Маккъски.

— Не — отвърна тя. — Но по стандартите на „Чиста нация“ това е изключително порядъчно. Точно затова не го вярвам.

— Но, Лиз — каза Маккъски, — групи като тази могат да еволюират и това се случва. Водачите се сменят, сменят се и целите.

Тя поклати глава.

— Променя се само общественият имидж, а това е чисто козметична операция.

— Лиз, съгласен съм с теб. Но само някои членове на „Чиста нация“ желаят смъртта на чернокожите. Другите само не ги желаят около себе си.

— Специално тази група е известна с това, че е изнасилила и линчувала едно чернокожо момиче през 1994 година. Аз бих казала, че такива, които да не ги желаят около себе си, просто отсъстват в редиците им.

— Но дори и в групи на ненавистта като тази политиката все пак подлежи на еволюция. А възможно е да има разцепление. В такива групи винаги има раздори и разпадане на фракции. Ние просто си имаме работа с едни крайно нестабилни в психическо отношение хора.

Правиш голяма грешка — възрази Лиз. — Някои от тези хора са с по-стабилна психика от тази на змия.

— Я обясни по-подробно — каза Роджърс.

— Те са в състояние да преследват отделна личност или група в продължение на месеци или повече с постоянство, което е направо потресаващо. Когато бях ученичка, в едно училище в Кънектикът арестуваха един неонацист. Минирал всички коридори, и от двете страни. Поставял експлозивите зад первазите, докато се преструвал, че изстъргва залепнали дъвки от пода. Откриха го само два дни преди да хвърли училището във въздуха, като по-късно си призна, че полагал експлозивите по половин метър на ден.

— И колко метра е била цялата дължина? — запита Роджърс.

— Четиристотин.

Роджърс не бе взел страна по време на дебата, но пък винаги бе вярвал, че силата на врага трябва да се надценява. И без значение дали Лиз беше права, или не, той харесваше железния отпор, който тя даваше на тези чудовища.

— Ако приемем, че си права, Лиз, тогава какво се крие зад всичко това? Защо ще ѝ е на „Чиста нация“ да пише такова обръщение в пресата?

— За да ни накара да се въртим като петли без глави — отвърна тя. — Най-малкото, поне така ми шепне нещо отвътре.

— Добре, Лиз, все пак отговори на въпросите ми — настоя Роджърс.

— Добре. Взривяват едно заведение на Кристофър Стрийт, посещавано основно от гей-членове. Набелязват една група от чернокожи за вземане на заложници. ФБР ги окошарва, следва публичен процес и всички хомосексуалисти и чернокожи са извън кожата си от гняв.

— И общественото внимание се фокусира върху групите, изповядващи философията на ненавистта — обади се Маккьски. — Но защо ще правят това, за Бога?

— Общественото внимание се съсредоточава върху тази именно група на ненавистта — каза Лиз. Маккьски разтърси глава.

— Познавате добре масмедииите — каза той. — Само да откриете една змия, и те веднага искат да направят бяла книга за гнездото ѝ. Откривате едно гнездо, а те веднага скачат върху други гнезда.

— Добре, имаш право — каза Лиз. — Така, медиите ни сочат следващите гнезда. Чисти нации, Асоциации само за бели, Американско-арийско братство, цял парад от всевъзможни психопати. А после какво?

— После на средния американец му пада пердето и правителството пипва за гушата всички тия групи на ненавистта. И край на историята.

Лиз поклати глава.

— Не, това не е краят. Разбирате ли, разгромът, който осъществяват полицейските институции, не означава края на групите. Те оцеляват и се зариват дълбоко в пясъка. Нещо повече, ще последва ответен удар. Исторически погледнато, репресиите само подхранват силите на съпротива. И като последица, нападението на „Чиста нация“ бива осуетено — ако въобще е щяло да има такова, в което много се съмнявам, — в резултат на което ще последва надигане на чернокожата войнственост, на еврейската войнственост. Спомняте ли си лозунга „Никога отново“ на Лигата за защита на евреите от шейсетте години? Всяка група ще възприеме начин на поведение като техния. И когато тази поляризация плъзне, заплашвайки общността, средният бял американец безумно ще се изплаши. И колкото и да е иронично, правителството не ще може да помогне, защото просто е безсилно да атакува малцинствата. Ха са обвинили чернокожите, ха чернокожите са надали вой до небесата. Същото ще е и с хомосексуалистите, и с евреите. Ако ли пък ти е изпила чавка акъла и обвиниш всички малцинства, това означава война.

— Така че средностатистическият американец, който иначе е добра и светла личност, бива привлечен към радикалите. „Чиста нация“, АСБ и останалите започват да изглеждат като спасители на обществото.

— Точно така — каза Лиз. — Какво каза преди няколко години водачът на военната милиция от Мичиган? Нещо от рода на „Естествената динамика на отмъщението ще следва своя ход“. И когато се разчуе за „Чиста нация“ и това, което са планирали, същото ще стане тук.

— И „Чиста нация“ постига целта си — произнесе Роджърс. — Те биват преследвани, арестувани, разгромявани и обявявани извън закона. Те стават мъчениците на бялата кауза.

— Страшно ми харесва — каза Лиз.

— Ама то това няма край! — възкликна Маккъски. — Белите расисти изпращат група от собствените си членове, които да бъдат заловени и пожертвани, за да възбудят отведен удар от страна на чернокожите, което на свой ред да уплаши белите, създавайки база за останалите в бялото расистко движение. — Той яростно разтърси глава. — Мисля, че и двамата придават твърде голямо значение на тия дегенерати. Те са имали план, но са го изпортили и са ги пипнали. Край на историята.

Телефонът на Роджърс се обади.

— Не съм много сигурен, че вярвам особено много на казаното от Лиз — обърна се той към Маккъски, — но това е нещо, над което си струва да се замисли човек.

— Помисли си само за щетите, които може да нанесе „Чиста нация“, ако всичко е било нагласено — каза Лиз.

Роджърс усети ледена тръпка по гърба си. Беше твърде възможно, че през цялото време са водили славното и победоносно ФБР за носа. И след като медиите бяха разгласили с такъв шум случая, хората от Бюрото едва ли биха се осмелили да си признаят, че са били прецакани.

Той вдигна слушалката.

— Да?

В мембраната прозвуча гласът на Боб Хърбърт.

— Боб — каза Роджърс, — Алберто ме въведе накратко в нещата само преди няколко минути. Къде се намиращ в момента?

— На едно шосе сред тълпа веселяци в Германия и се нуждая спешно от едно нещо.

— Какво?

— Или от помощ, колкото повече и колкото е възможно по-скоро, или от една кратичка молитва.

*Четвъртък, 16:11
Хамбург, Германия*

Вървяха и мълчаха. После Хаузен попита:

— А кое направи деня толкова странен за вас?

Худ нямаше желание да говори за себе си. Но се надяваше, че като го направи, ще успее да развърже малко езика на Хаузен. Дай, за да вземеш, вземи, но дай. Игра, позната на всеки, живял и работил във Вашингтон.

— Докато Мат, Боб и аз ви чакахме във фойето на хотела, помислих, че видях... не, бих могъл да се закълна, че видях жена, която навремето познавах. Побягнах подир нея като обезумял.

— И тя ли се оказа?

— Не знам — отвърна Худ. Дори само мисълта за случилото се отново усили болката му. Болката, че никога няма да разбере дали е била Нанси, и болката, че тази жена още има влияние върху него. — Тя се качи на едно такси преди да успее да я спра. Но начинът, по който си държеше главата, прическата ѝ, движенията ѝ... ако не е била Нанси, значи е била дъщеря ѝ.

— Има ли дъщеря?

Худ само повдигна рамене, но не каза нищо. Всеки път, когато се замислеше за Нанси Джо, го дразнеше мисълта, че тя би могла съвсем спокойно да си има дете и съпруг, че би могла да има свой собствен живот далеч от него. Худ пое дълбоко дъх и неохотно се върна в Лос Анджелис, преди почти двацет години.

— Бях влюбен в това момиче. Нанси Джо Босуърт. Запознахме се в един час по компютърни занятия в университета на Южна Каролина през последната година на следването ни. Тя беше деликатен и крехък ангел, с коса като пух от златни крила — Той се ухили порумениял. — Знам, че е смешно, но не знам по какъв друг начин да я опиша. Косата ѝ беше мека и бухнала, и ефирна, а очите ѝ бяха самият живот.

Наричах я моята малка златна дама, а за нея бях големият рицар в сребърна броня. Ама наистина си бях загубил акъла.

— Това е очевидно — кимна Хаузен и се усмихна за пръв път от началото на разговора. Худ се зарадва, че нещата се развиват добре; цялата тази история направо го съсипваше.

— Сгодихме се след като завършихме — продължи Худ. — Подарих ѝ пръстен с изумруд, избрахме го заедно. Уредих си работа като помощник на кмета на Лос Анджелис, а Нанси отиде да работи за една компания за видеоигри, пишеше им софтуер. В действителност летеше на север, в Сънивейл, два пъти седмично, за да не бъдем разделени. И тогава, една нощ през април 1979 година, всъщност 21 април, ако трябва да бъдем точни, дата, която след това години наред изтръгвах от всичките си бележници, я чаках пред едно кино, а тя не дойде. Позвъних до квартирата ѝ, но никой не се обади, така че се втурнах веднага натам. Карах като луд. Стигнах, отворих с ключа, който ми беше дала, и намерих една бележка.

Худ забави стъпка. Апартаментът все още беше пред очите му. Още усещаше сълзите по бузите си и буцата, запретила се на гърлото му. Спомни си песента, която се бе разнасяла зад вратата на съседния апартамент, „Най-лошото, което би могло да се случи“ на „Бруклин Бридж“.

— Беше писана много набързо. Пишеше, че ѝ се налага да си отиде, че няма да се върне повече и че не трябва да я търся. Беше си взела малко дрехи, но всичко останало си беше там: грамофонните плочи, магнетофонните записи, книгите, саксиите ѝ, фотоалбумите, дипломата ѝ. Всичко. О, и още нещо. Гodeжния пръстен, който ѝ бях подарил, го беше взела със себе си. Или пък го беше изхвърлила.

— И никой нямаше никаква представа къде може да е заминала? — запита удивен Хаузен.

— Никой. Дори и ФБР, които на следващата сутрин дойдоха и ме разпитваха за нея, без да ми кажат какво е направила. Не можех да им кажа много, но се надявах, че те ще я открият. Бях готов на всичко, за да ѝ помогна, без значение какво беше направила. Следващите няколко денонощия само я търсих. Посетих всичките ѝ преподаватели, приятели, разговарях с колегите ѝ, които бяха много загрижени. Обадох се и на баща ѝ. Те не бяха много близки и не се изненадах, като разбрах, че тя изобщо не му се е обаждала. Накрая реших, че съм

направил някаква ужасна грешка. Или това, или пък разсъдих, че се е срещала и с някакъв друг мъж и е духнала.

— Gott — възкликна Хаузен. — И тя никога повече не ви се обади?

Худ бавно поклати глава.

— Никога вече не чух за нея — каза той. — Много исках, разбира се. Но съм длъжен да ѝ благодаря за едно нещо. Потънах в работата си, направих много контакти — тогава не им казвахме връзки. — Той се усмихна. — В крайна сметка кандидатствах за поста на кмета и го извоювах. Бях най-младият в историята на Лос Анджелис. Хаузен се вгледа във венчалната му халка.

— Но вие сте също така и женен.

— Да — отвърна Худ и също погледна златния пръстен.

— Ожених се. Имам чудесно семейство, хубав живот. — Ръката му се плъзна надолу и потърка джоба с портфейла. Помисли си за билетите, за които дори и жена му не знаеше. — Но все още продължавам да си мисля за Нанси и сигурно е добре, че в хотела не е била тя.

— Но вие не знаете със сигурност, че не е била тя — забеляза Хаузен.

— Да, така е — съгласи се Худ.

— Но дори и да е била тя, вашата Нанси принадлежи на друго време. На един различен Пол Худ. Ако я видите отново, сигурен съм, че ще съумеете да се справите.

— Възможно е — съгласи се Худ. — Макар и да не съм много сигурен, че Пол Худ е толкова различен. Нанси беше влюбена в момчето в мен, момчето, което умираше за приключения в живота и любовта. Дори и след като станах баща и кмет, аз не се промених. Вътре в мен си е пак същото момче, което умираше за филмите с Годзила и което продължава да си мисли, че Адам Уест е единственият Батман, а Джордж Рийвс — единственият Супермен. Някъде дълбоко вътре в мен аз съм си пак онзи младеж, който виждаше себе си като рицар, а Нанси като своя дама. Честно ви казвам, че не знам как бих реагирал, ако се изправя лице в лице с нея.

Худ пхна обратно ръцете си в джобовете. Отново почувства портфейла под дланта си. И запита себе си — „Кого мисля, че

заблуждавам?“ Дяволски добре знаеше, че само да се изправи лице в лице с Нанси, отново ще се влюби безумно в нея.

— Това е историята ми — каза Худ и стрелна Хаузен с очи. — А сега е ваш ред. — Дали онова телефонно обаждане в офиса ви има нещо общо с някоя загубена любов или някакво тайнствено изчезване?

Известно време Хаузен крачи обграден в достолепна тишина, но след секунда мрачно проговори.

— Тайнствено изчезване, да. Но любов — не. Изобщо. — Той спря и се извърна срещу Худ. Лекият ветреца развяваше косата му. — Хер Худ, имам ви доверие. Истинността на страданието ви, на чувствата ви... вие сте състрадателен и искрен мъж. Така че и аз ще бъда честен с вас. — Хаузен се огледа наляво и надясно, после сведе поглед. — Сигурно трябва да съм луд да ви разказвам това. С никого не съм го споделял. Дори и със сестра ми, дори и приятелите ми не знаят нищо.

— Нима политиците могат да имат приятели? — пошегува се Худ.

Хаузен се усмихна.

— Някои имат. Аз например. Но не бих ви товарил излишно. Въпреки това някой трябва да знае, че той се е завърнал. Трябва да знаят, в случай че нещо се случи с мен.

Агонията, изписала се в очите му, разтърси Худ и собствената му болка сякаш се стопи, заместена от все по-нарастващото му любопитство.

— Преди двацет и пет години — започна Хаузен — бях студент в Сорбоната, в Париж. Най-добрият ми приятел беше едно момче на име Жерар Дюпре. Бащата на Жерар беше богат индустриалец, а Жерар беше радикал. Не знам дали заради имигрантите, отнемащи работата на френски работници, или просто поради собствената си адска същност. Но Дюпре ненавиждаше американците и азиатците и с особено настървение мразеше евреите, чернокожите и католиците. Боже Господи, той беше целият обзет от ненавист. — Хаузен облиза устните си и млъкна.

На Худ му беше ясно, че той се бори колкото с процеса на признание, толкова и със спомена за онова, което е извършил.

Хаузен преглътна и продължи.

— Веднъж вечеряхме в едно кафе, „Л'Екшанж“ на Рю Муфетар на левия бряг, на няколко крачки от университета. Там беше евтино, студентите бяха най-редовните посетители, а въздухът винаги ухаеше с тежкия аромат на силно кафе. Това беше още в първите дни на втори курс и тази вечер всичко си бе поставило за цел да дразни Жерар. Сервитьорът се влачеше като охлюв, напитките бяха топли, вечерта — студена, а в помагалото със събраните речи на Троцки се оказаха само онези, произнесени в Русия. Нямаше нищо от Мексико, което за Жерар беше ужасен пропуск. След като плати сметката — винаги той плащаше, защото беше единственият с пари — тръгнахме на разходка покрай Сена... Беше тъмно и срещнахме две американски студентки, току-що пристигнали в Париж — продължи с усилие Хаузен. — Бяха ходили да правят снимки на някакъв далечен участък от брега на реката, под един мост. Слънцето бе залязло и те не можеха да се ориентират как да се върнат в общежитието си, така че аз почнах да им обяснявам. Жерар обаче ме прекъсна и каза, че според него американците знаели всичко. Крещеше страшно ядосан на двете момичета. Каза, че са дошли в страна, която са завоювали, как така не можели да се оправят накъде да вървят?

Худ усети как вътрешностите му се свиват на топка. Предчувстваше накъде клони разказът на Хаузен.

— Момичетата си помислиха, че се шегува — продължи германецът, — и едното го хвана за ръката и му каза нещо, не помня вече какво. Жерар обаче изрева как смее да му говори с такъв тон и я отблъсна. Тя залитна, препъна се и падна в реката. Там не беше дълбоко, но бедното момиче, разбира се, не го знаеше и запищя. Господи, как само пищеше! Приятелката ѝ изтърва фотоапарата и затича да ѝ помогне, но Жерар я сграбчи с лакът около шията. Тя се задушаваше, момичето във водата продължаваше да пищя, а аз стоях като парализиран. Накрая побягнах към момичето в реката. Тя вече се бе нагълтала с вода и се давеше. Започнах да я дърпам с всичка сила да я измъкна на брега. Жерар беше много ядосан, че се опитвам да помогна, и докато ми крещеше да не го правя, стискаше още по-силно другото момиче...

Хаузен спря. Челото му бе преbledняло, устата му трепереше. Ръцете му се тресяха.

Худ направи крачка към него.

— Не е необходимо да продължавате...

— Не, трябва — заупорства Хаузен. — След като Жерар се е върнал, историята не бива да се крие повече. Аз може и да рухна, но съм длъжен да го повлека със себе си. — Хаузен стисна устни и направи нов опит да се овладее. — Жерар захвърли момичето на земята. Тя беше в безсъзнание. После затича към реката, скочи вътре и блъсна другото момиче назад. Опитах се да го спра, но загубих опора и паднах. Жерар я натискаше под водата и крещеше мръсотии и че всички американки били курви. Докато успея да се изправа, всичко бе свършило. Момичето се люшкаше във водата, кестенявата му коса плуваше по вълните. Жерар я пусна, качи се на брега и повлече и другото момиче в реката. После ми махна да стоя настрани от него. Гледах го в някакъв ужас, вцепенен. Блъсках се в тъмното, събрах си вещите и тръгнах с него. Господи, без дори да знам дали момичето, което бе душил, още е живо, аз го последвах.

— И никой не ви видя? — попита Худ. — Никой не ви чу и не дойде да види какво става?

— Може и да са чули, но никой не даваше пет пари.

Студентките вечно крещят за какво ли не, или пък пицят, защото край брега се въдят плъхове.

— Какво направихте, след като си тръгнахте? — запита Худ.

— Отидохме в имението на бащата на Жерар в южна Франция и прекарахме там няколко седмици. Жерар ме помоли да остана и да правя бизнес с тях. Той наистина ме обичаше. Принадлежахме към различни социални групи, но въпреки това уважаваше възгледите ми. Аз бях единственият, който му казваше, че е лицемер, който живее в лукс и харчи парите на семейството си, като в същото време се възхищава от Троцки и Маркс. Харесваше му начинът, по който го предизвиквах. Но аз не можех да го направя. Не можех да остана с него. Така че се върнах в Германия. Но не намерих покой...

Той спря, загледан в стиснатите си юмруци. Те трепереха и той ги разпусна.

— Така че отидох във френското посолство в Германия и им разказах какво се бе случило. Казах им всичко. Те ми казаха, че ще разпитат Жерар, а аз им обясних къде могат да ме намерят. Бях готов да отида в затвора, само и само да намеря покой, плащайки, си за престъплението.

— И какво стана?

— Френската полиция се различава доста от полициите в другите страни — произнесе горчиво Хаузен. — Те гледат само да потуляват случаите, а не да ги решават, особено когато в тях са намесени и чужденци. За тях това беше неразрешено убийство и щеше да си остане такова. От друга страна, помислете си само: думата на сина на френски милиардер срещу тази на едно бедно германско момче.

— Но той би трябвало да обясни защо е напуснал така внезапно университета...

— Хер Худ — прекъсна го Хаузен, — Жерар е от този тип хора, способни да ви убедят, ама наистина, че е напуснал занятията само защото речите на Троцки от мексиканския му период са били пропуснати в учебника.

— А какво ще кажете за родителите на децата? Не мога да повярвам, че те са оставили нещата просто така.

— Какво биха могли да направят? — запита Хаузен. — Дойдоха във Франция и поискаха възмездие. Подадоха петиция до френското посолство във Вашингтон и в американското в Париж. Предложиха награда за всеки, който помогне за разследването. Но телата на момичетата бяха върнати в Америка, французите обърнаха гръб на семействата им, и това беше всичко, горе-долу.

— Горе-долу?

В очите на Хаузен блеснаха сълзи.

— Няколко седмици по-късно Жерар ми изпрати писмо. Каза ми, че щял да се върне някой ден, за да ми даде урок заради страха ми и предателството ми.

— И оттогава не ви се е обаждал?

— Първото му обаждане оттогава беше вчера. А навремето аз продължих образованието си тук, в Германия, засрамен и изпълнен с вина.

— Но вие не сте извършили никакво престъпление — възкликна Худ. — Опитали сте се да спрете Жерар.

— Моето престъпление се състоеше в това, че не проговорих веднага след престъплението — каза Хаузен. — Също като много от помирисалите огньовете на Аушвиц си останах с езика зад зъбите.

— Но има доста голяма разлика, не намирате ли?

— Мълчанието си е мълчание, както и да се мъчим да го наричаме. Убиецът е на свобода, защото аз премълчах. А сега се е нарекъл Жерар Доминик. Заплашва мен и тринайсетгодишната ми дъщеря.

— Не знаех, че имате дъщеря — каза Худ. — Къде е тя?

— Живее при майка си в Берлин. Ще ѝ се обадя да осигури наблюдение и охрана, но Жерар е толкова неуловим, колкото и могъщ. Той може да намери чрез подкупи съюзници сред хората, които не одобряват дейността ми. — Хаузен разтърси глава. — Да бях извикал полицията онази нощ, да бях задържал Жерар, да бях направил нещо, каквото и да е. Но не направих нищо. И нямаше никакъв друг начин да притъпя угризенията си, освен да воювам с омразата, довела Жерар до убийството на тези момичета.

— Вие нямате никакъв контакт с Жерар, но дали не сте чули нещо за него през изминалите години?

— Не — отвърна Хаузен. — Той изчезна, също като вашата Нанси. Имаше слухове, че навлязъл в бизнеса при баща си, но когато старецът почина, той затвори авиационния завод, който им бе носил толкова голяма печалба през всичките тези години. Говореше се, че е станал скритият шеф зад фасадата на множество съвети на директори, без формално да членува в нито един, но не знам каква е истината.

Худ имаше още въпроси към Хаузен за работата на възрастния Дюпре, за самоличността на момичетата и за това какво би могъл да направи Оперативният център, за да подпомогне Хаузен срещу оформящото се сериозно шантажиране. Вниманието му обаче беше отвлечено от един мек глас зад гърба му.

— Пол!

Худ се обърна и сиянието на Хамбург сякаш потъмня. И Хаузен, и дърветата, и годините изчезнаха. Той отново се бе озовал пред киното в очакване на Нанси.

На момичето, което най-сетне се бе появило.

Четвъртък, 16:22
Хановер, Германия

Белият микробус се появи в огледалото за обратно виждане, докато обикаляше из града, опитвайки се да реши какво да прави. Той не му обърна внимание, понеже се мъчеше да измисли как да събере информация за отвлеченото момиче. Макар директният подход да се бе провалил, Хърбърт започна да мисли дали подкупът не е по-доброто решение.

Но когато се отклони в една странична улица и микробусът го последва, той го огледа внимателно. На предната и задната седалка седяха хора с маски. Хърбърт направи няколко резки завоя и увеличи скоростта, хвърляйки от време на време погледи върху картата, само за да се увери, че микробусът го следва. Не се бе излъгал. Белият автомобил го следваше по петите. И докато здрачът, покриваше Хановер, Хърбърт телефонира в Оперативния център. Алберто го прехвърли на Майк Роджърс.

Точно тогава Хърбърт помоли за екстрена помощ или кратка молитва.

— Какво не е наред? — запита Роджърс.

— До Бирената зала имах лек сблъсък с някакъв неонацист — каза Хърбърт. — И сега са се залепили за задника ми.

— Къде се намираш в момента?

— Не съм много сигурен — каза Хърбърт и се огледа. — Виждам липи, множество градини, някакво езеро. — Голям пътен знак проблесна покрай колата и изчезна. — Аха. Карам през някакво място на име Велфенгартен.

— Боб — каза Роджърс, — Даръл е тук. Той има телефонния номер на местната полиция. Можеш ли да си го запишеш и да им се обадиш?

— Давай — каза Хърбърт.

Преди обаче да успее да запише номера, микробусът се блъсна в бронята му. Колата подскочи напред и ремъкът на седалката се вряза в гърдите му. Хърбърт с огромно усилие изви волана, за да избегне автомобила пред себе си, и изрева:

— По дяволите! Слушай, генерале, загазил съм я здравата.

— Какво?

— Тия момчета не се шегуват. Искат да ме изхвърлят от пътя. Трябва да спра, преди да съм прегазил някой пешеходец. Кажете на местната полиция, че съм в бял мерцедес.

— Не, Боб, не спирай! — изрева Роджърс. — Вкарат ли те в микробуса, с нас е свършено!

— Те не се опитват да ме отвлекат! — изрева в отговор Роджърс. — Опитват да ме убият!

Микробусът отново се вряза в него отляво и дясната страна на колата изскочи върху тротоара и насмалко щеше да блъсне един човек, излязъл да разходи териера си. Хърбърт съумя да се върне обратно на пътя, макар че десният му преден калник закачи една паркирана кола. Сблъсъкът скъса опората на бронята и тя провисна, задирайки шумно асфалта. Той спря, уплашен разпраната хромирана стомана да не разкъса предната гума, и включи на заден ход в опит да откъсне полуотпраната вече броня. Тя се стовари върху асфалта с бавно стенание и после се затъркаля по улицата.

Хърбърт погледна в страничното огледало, за да се увери, че е в състояние да дръпне напред всеки момент. Точно тогава микробусът закова от лявата му страна. Фигурата в седалката до шофьора се обърна към него, провря един автомат през отвореното стъкло и го насочи към мерцедеса.

Дулото на автомата изригна огън.

*Четвъртък, 16:33
Хамбург, Германия*

Облечена в къса черна пола и жакет, с бяла блуза и перли, Нанси изглеждаше така, сякаш бе изскочила от някакъв приказен свят. Ефирна и зашеметяваща.

Или може би изглеждаше така поради сълзите в очите на Худ.

Той примига, разтърси глава, стисна юмруци, разкъсван от хиляди противоречиви емоции.

„Това си ти.“ Това беше първото.

Беше последвано от: „Защо го направи, проклета да си!“

И после: „Ти си по-вълшебна дори и от спомена ми за теб...“

И „Ами Шарън? Трябва да си тръгвам, но не мога.“

Накрая: „Отивай си. Не ми трябваш...“

Но той наистина се нуждаеше от нея. И докато тя се приближаваше към него, сърцето му се изпълни със старата любов, слабните лумнаха със стария пожар, а разумът възкреси скъпоценните спомени.

— Хер Худ? — обади се Хаузен.

Гласът му се стори приглушен и слаб, сякаш долиташе от някаква дупка далеч, далеч под него.

— Добре ли сте?

— Не съм много сигурен — отвърна Худ. Собственият му глас сякаш извираше от същата дълбока дупка.

Худ не отмести очите си от Нанси. Тя не помахаше с ръка, нито проговори. Не отклони поглед и не наруши елегантната си чувствена походка.

— Това е Нанси — съобщи накрая Худ.

— Но как ви е открила тук? — произнесе удивено Хаузен.

Накрая тя спря пред тях. Худ дори не можеше да си представи как ли изглежда в очите ѝ. Стоеше с отворена уста, а главата му бавно

се клатеше. Не беше рицар в сребърна броня, беше сигурен в това.

По лицето на Нанси се мярна нещо като присмех — дясното ъгълче на устата ѝ леко се повдигна, — но той бързо премина в онази широка, подкосяваща коленете усмивка, която Худ толкова добре познаваше.

— Здравей — каза спокойно тя.

Гласът се също бе узрял заедно с лицето. От двете страни на сините ѝ очи се бяха появили бръчици, върху някога гладкото чело, покрай носа и горната ѝ устна — онази вълшебна устничка с прекрасна извивка, която почиваше върху сякаш ухапаната от пчела долна устна. Но тези бръчици не я загрозяваха. Точно обратното. Худ ги намери необикновено чувствени и сексуални. Те казваха, че тя е живяла, обичала, воювала, оцеляла, оставайки все така жизнена, непокорна и буйна.

Изглеждаше дори още по-добре сложена, сякаш изваяна от скулптор; Худ ясно си я представяше как играе аеробика или бяга, или плува.

От гърлото му успя да се изтръгне само:

— Здравей, Нанси.

Това навярно беше най-идиотското нещо, което можеше да измисли след всичките тия години. Нали съзнанието му гъмжеше от обиди и обвинения, готови да се изсипят върху нея.

Очите на Нанси се изместиха към мъжа от дясната му страна и тя протегна ръка.

— Приятно ми е, Нанси Джо Босуърт.

— Рихард Хаузен — каза той.

— Знам — отвърналия. — Познах ви. Худ не чу останалите реплики. „Нанси Джо Босуърт — повтаряше той наум. — Нанси Джо...“

— Ще ви бъда много благодарен, ако ме изчакате няколко минути — обърна се Худ към Хаузен.

— Разбира се — отвърна германецът. — Ще се видим пак в офиса ми.

— Това, за което говорехме преди малко... — каза той. — Ще си поговорим още. Мога да ви помогна.

— Благодаря — каза германецът, кимна учтиво на Нанси и се отдалечи.

Худ я загледа. Не знаеше какво вижда тя в погледа му, но онова, което той съзря в нейните очи, беше смъртоносно. Нежността и желанието пак бяха там, в старата взривоопасна комбинация.

— Съжалявам — произнесе тя.

— Няма нищо — каза Худ. — Почти бяхме приключили.

— Нямах предвид това — усмихна се Нанси. Вратът и бузите му поаленияха. Той се усети като последния глупак.

Нанси погали лицето му и каза:

— Имаше причина да си тръгна по онзи начин.

— Разбира се, че е имало — възкликна Худ. — Ти винаги си имала причина за всичко. — Той хвана ръката ѝ и я свали. — Как ме намери?

— Трябваше да върна едни едни книжа в хотела — каза тя. — Пиколото ми каза, че някой си „Пол“ разпитвал за мен и че бил заедно със заместник-министъра на външните работи Хаузен. Обадох се в офиса на Хаузен и веднага дойдох.

— Защо? Тя се изсмя.

— Господи, Пол, има поне дузина причини. Да се видя с теб, да се извиня, да обясня... но най-вече да те видя. Страшно ми липсваше. Следях кариерата ти в Лос Анджелис, доколкото ми беше възможно. Страшно бях горда с постиженията ти.

— Бях като луд — каза той.

— Разбирам го, но ми се струва малко чудно. Никога не съм предполагала, че можеш да бъдеш толкова амбициозен.

— Не амбицията ме прищипорваше, а отчаянието. Непрекъснато работех, за да не се превърна в някой Хийтклиф, седнал на Брулените хълмове в очакване да умре. Защото това направи с мен ти, Нанси. Остави ме болен на умиране и толкова объркан, че единственото нещо, което запълваше съзнанието ми, беше да те намеря и да оправя всичко онова, което е било погрешно. Толкова много се нуждаех от теб, че дори и да беше избягала с друг мъж, щях да му завиждам, а не да го ненавиждам.

— Нямах друг мъж — каза тя.

— Няма значение. Можеш ли да проумееш цялата бездна от отчаяние, в която бях потънал?

За пръв път от началото на разговора им Нанси леко порумения.

— Да — каза тя. — Защото и аз се чувствах по същия начин. Но аз бях изпаднала в ужасна беда. Ако бях останала или ако ти бях казала къде отивам...

— Какво? — запита настойчиво Худ. — Какво щеше да се случи? Как е възможно нещо да се окаже по-страшно от онова, което се случи? — Гласът му се прекърши и той с мъка потисна зародилия се в гърлото му хлип и се извърна настрани.

Тя се приближи до него и отново погали бузата му. Този път той не отмести ръката й.

— Пол, аз откраднах копия от чертежите на една нова интегрална схема, която моята компания се канеше да произвежда, и ги продадох на една компания в Европа. В замяна получих цял куп пари. Щяхме да се оженим, щяхме да бъдем богати, а ти щеше да станеш страхотен политик.

— Това ли си мислиш, че ми е било на ума? — възкликна Худ. — Да направя кариера на гърба на усилията на някой друг?

Нанси разтърси глава.

— Никога нямаше да го научиш. Искях да се кандидатираш, без да се тревожиш за пари. Чувствах, че ти си способен на велики дела, Пол, ако не ти се налагаше да се тревожиш за групи с особени интереси и контрибуции за кампаниите. Искам да кажа, че щеше да може да се отървеш от тия досадни неща.

— Не мога да повярвам, че си го направила.

— Знам. Затова и не ти казах. И след като всичко рухна, това беше единствената причина, поради която все още не можех да ти кажа. Не ми стигаше, че те загубих, но и да стана обект на презрението ти... По онова време ти беше изключително строг по отношение на всичко, което нарушаваше законите. Дори и за най-дребните неща. Спомняш ли си колко ядосан беше, когато ми лепнаха онази квитанция за неправилно паркиране? Квитанцията, за която ме предупреждаваше, че ще получа?

— Спомням си — каза Худ. — Разбира се, че си спомням, Нанси. Спомням си всичко, което сме правили... Тя отпусна ръката си и се извърна.

— Все пак тогава извадих късмет да се измъкна навреме. Нали си спомняш Джесика, приятелката ми? Худ кимна.

— Джес обикновено работеше до късно — продължи Нанси, — а аз тъкмо се приготвих за срещата ни пред киното, когато тя ми се обади и ми каза, че двама агенти от ФБР я били посетили. Каза ми, че били на път да разпитат и мен. Имах време колкото да взема паспорта си, малко дрехи и кредитната си карта, да ти напиша онази кратка бележка и да се измъкна от апартамента. — Тя сведе поглед. — И от страната.

— И от живота ми — довърши Худ и стисна устни. Не беше сигурен дали желае Нанси да продължи. Всяка нейна дума му причиняваше неописуемо страдание, разкъсваше го с ослепяващите надежди на един двадесетгодишен влюбен безумно мъж.

— Казах ти, че имаше още една причина, поради която не ти се обадох — каза Нанси. — Знаех, че ще те разпитват или следят, или пък ще подслушват телефона ти. Ако се бях обадила или писала, ФБР можеше да се добере до мен.

— Това е вярно — каза Худ. — Те идваха и при мен. Разпитваха ме, без да ми кажат какво си направила, и аз се съгласих да ги известя, ако ми се обадиш.

— Ти си се съгласил? — изненада се тя. — И си щял да ме предадеш?

— Да — каза той. — Само че никога нямаше да те изоставя.

— Нямаше да имаш никакъв избор — каза тя. — Щеше да има съдебен процес. Щяха да ме пратят в затвора...

— Вярно. Но аз щях да те чакам.

— Двадесет години?

— Колкото трябва — каза Худ. — Но това нямаше да се случи. Промислен шпионаж, извършен от млада влюбена жена... щеше да имаш възможност за обжалване и най-много след пет години щеше да бъдеш на свобода.

— Пет години — повтори тя. — И после щеше да се ожениш за една престъпничка?

— Не. Щях да се оженя за теб.

— Добре, една бивша престъпничка. Никой не би ми имал повече доверие — нито пък на теб — и ти нямаше да припариш до никаква работа, свързана с промишлени или държавни тайни. Това щеше да означава край на мечтите ти за политическа кариера.

— Така ли? Аз пък се почувствах така, сякаш собственият ми живот беше свършил.

— Бедният Пол — усмихна се Нанси. — Всичко това е много романтично и малко театрално, което е точно едно от нещата, поради които те обичах. Но истината е там, че животът ти не свърши, когато си отидох. Ти си срещнал друга жена, много красива. Оженил си се. Родили са се децата ти, които толкова желаше. Животът ти влезе в релси.

— Какво направи след като си тръгна? — попита Худ. Жадуваше да разговаря, а не да мисли.

— Преместих се в Париж и се опитах да си намеря работа като специалист по програмно осигуряване на компютри — отвърна тя. — Там обаче нямаше много хляб за мен. Пазарът все още не се бе разраснал, а и освен това съществуваше невероятна протекционистична политика, която не даваше на американец дори и да припари до работа във френска фирма. Така че след като изхарчих парите, които бях получила от продажбата — животът в Париж е много скъп, особено когато ти се налага да подкупваш правителствени служители, защото не можеш да получиш виза и не можеш да си позволиш името ти да се появи в американското посолство, се преместих в Тулуза и започнах работа в компанията.

— Компанията?

— Същата, на която продадох промишлените секрети — обясни тя. — Не искам да ти казвам името ѝ, защото не искам да вършиш нищо, към което би те тласнала знаменитата ти рицарска гордост. Защото знаеш много добре, че би го направил.

Нанси имаше право. Той щеше да отлети за Вашингтон и би намерил дузина различни начини да притисне съответните служители там да вземат ответни мерки.

— Това обаче, което не беше толкова смешно, беше, че аз винаги подозирах, че онзи човек, на когото продадох чертежите, ме е предал, за да ме принуди да се махна и да отида да работя за него. Не защото бях толкова способна, нали разбираш, а защото чувстваше, че ако завися от него, никога няма да го отритна. Не исках да отивам при него, защото ме беше срам от онова, което бях направила, но се нуждаех от работа. — Тя се усмихна невесело. — За капак на всичко,

винаги търпях крах в любовта си, защото всеки път сравнявам мъжете с теб.

— Господи — възкликна той, — не мога да ти опиша колко по-добре ме кара да се чувствам това.

— Недей — каза Нанси. — Не се тормози. Аз още те обичам. Редовно си купувах „Лос Анджелис Таймс“, за да следя напредъка ти. Имаше толкова пъти, толкова много пъти, когато исках да ти телефонирам или да ти пиша. Но всеки път решавах, че е по-добре да не го правя.

— Тогава защо реши да ме видиш пак? — запита Худ. Отново се люшкаше между болката и тъгата. — Да не би защото си мислиш, че така по-малко ще ме боли?

— Не се сдържах — призна тя. — Когато научих, че си в Хамбург, реших, че трябва да те видя. А си мисля, че и ти искаше да се видим.

— Да — каза той. — Побягнах подир теб във фоайето на хотела. Искah да те видя. Нуждаех се да те видя. — Той разтърси глава. — Господи, Нанси, още не мога да повярвам, че това си ти.

— Аз съм — каза тя.

Худ надзърна в тези очи, с които бе прекарал толкова дни и нощи. Привличането беше едновременно невероятно и страшно, мечта и кошмар.

Искаше му се да я ненавижда. Искаше му се да може да си тръгне, веднага. Но най-много му се искаше да върне всичките тия години и да ѝ попречи да замине.

Очите ѝ не се откъсваха от него, ръцете ѝ се увиха около неговите. Докосването ѝ го накара да настръхне, преминавайки в следващия момент в електрически ток, разтърсил тялото му. И той проумя, че трябва да се освободи от нея.

Отстъпи назад и електрическият контакт прекъсна.

— Не мога да го направя — каза той.

— Не можеш да направиш какво? Да не бъдеш почтен? — Тя допълни думите си с леко сръгване, от онези, в които винаги я биваше много. — Какво е направила с теб политиката?

— Знаеш какво имам предвид, Нанси. Не мога да остана с теб тук.

— Дори и за час? За едно кафе? Да си поприказваме?

— Не — каза твърдо той. — Аз приключих.

Тя се ухили.

— Това не е приключване, Пол. Това е всичко друго, само не и приключване.

Беше права, разбира се. Очите ѝ, излъчването ѝ, походката ѝ, присъствието ѝ, всичко у нея бе вдъхнало нов живот в нещо, което в действителност никога не бе умирало. Доплака му се.

— Господи, Нанси, нямам намерение да изпитвам вина за това. Ти избяга от мен. Ти си отиде, без да ми дадеш каквото и да било обяснение, а аз срещнах друг човек. Някой, който събра живота си с моя, който ми довери сърцето и душата си. Не бих могъл да направя нищо, за да посегна на това.

— Не съм те молила за такова нещо — каза Нанси. — Едно кафе не е предателство.

— Ако не броим начина, по който го пиехме — каза Худ.

Нанси се усмихна и сведе поглед.

— Разбирам. Съжалявам за всичко, повече, отколкото бих могла да го изразя с думи, и ми е мъчно. Но разбирам. — Тя вдигна лице. — Отседнала съм в „Амбасадор“ и ще бъда там до тази вечер. Ако промениш решението си, остави ми бележка.

— Няма да променя решението си — каза Худ. — Колкото и да ми се иска.

— Значи политиката не те е корумпирала — каза тя. — Не съм изненадана. Само съм малко разочарована.

— Ще го превъзмogneш — каза Худ. — В края на краищата нали превъзможна и мен.

Изражението ѝ се промени. За пръв път Худ видя тъгата, която се бе крила зад усмивката и желанието в очите ѝ.

— Вярваш ли в това? — попита тя.

— Да. В противен случай не би могла да изкараш толкова дълго далеч от мен.

— Мъжете наистина не разбират любовта, нали така? Дори и в най-хубавия ми ден, с най-близкия претендент за трона на Пол Худ, не срещнах мъж по-блестящ от теб, или по-състрадателен, или по-нежен. — Тя се приведе и го целуна по рамото. — Съжалявам, че те разтревожих така, завръщайки се в живота ти, но исках да знаеш, че никога не съм те превъзможвала, Пол, и никога не ще успея.

И си тръгна. Вървеше, без да се обръща. А той не откъсваше поглед от нея. И за втори път Пол Худ стоеше сам, с два билета за кино в портфейла и страдаше, защото жената, която обичаше, си бе отишла.

*Четвъртък, 16:35
Хановер, Германия*

Щом зърна автомата, Боб Хърбърт включи на задна и блъсна с всичка сила ръчния педал за газта. Внезапното ускорение го отхвърли върху колана през рамото му и той извика от болка. Но куршумите пропуснаха седалката му и надупчиха само предния капак. Хърбърт продължи да се отдалечава. Околните коли занатискаха спирачките и заизвиваха рязко, за да избегнат удара с него. Шофьорите крещяха и гневно натискаха клаксоните.

Худ изобщо не ги чуваше. Гледаше как мъжът с автомата се подава от прозореца.

— Мръсни копелета. Няма ли да се откажете! — изрева Хърбърт, шибна надолу педала на газта и завъртя рязко кормилото наляво. Колата се стрелна напред, стопявайки няколко метра, делящи го от микробуса, и удари задната броня. Микробусът отскочи напред, а Хърбърт зави, мина от страната на водача и полетя напред.

Оживеното движение бе спряло, пешеходците тичаха като обезумели във всички посоки.

В следващия миг Хърбърт си спомни за клетъчния телефон и го сграбчи.

— Майк, там ли си още?

— Господи, не ме ли чу как крещях?

— Не. Знаеш ли, сега вече два континента са ми се надървили здравата.

— Боб, какво става...

Хърбърт не може чуе края на репликата, защото пусна телефона в скута си и изпсува — един автобус зави на улицата пред него. Той натисна ръчката на газта и го изпревари, като го остави между себе си и микробуса.

Пак вдигна слушалката.

— Извинявам се, генерале, не можах да те чуя докрай. Запитах какво става.

— Майк, преследват ме някакви идиоти с автомати. Решили са да си проведат частно Гран При в Хановер.

— Знаеш ли къде се намираш в момента? Хърбърт хвърли поглед към огледалото. Микробусът се измъкваше с пищащи спирачки иззад автобуса.

— Задръж малко — каза той на Роджърс.

Остави телефона на съседната седалка и хвана кормилото с две ръце; микробусът изрева зад него. Хърбърт погледна напред. За щастие движението не бе толкова напрегнато както обикновено по този час, защото хората бяха предпочели да излязат извън града по време на Дните на хаоса, и той успя да се откъсне поне малко от преследвачите си.

Долови гласа на Майк Роджърс, грабна пак телефона и извика:

— Прощавай, Майк. Чувам те.

— Къде си точно в момента?

— Нямам представа.

— Виждаш ли някакви знаци?

— Не. Всъщност почакай, да. — Очите му се впиха в една улична табела, покрай която профуча. — Георг Щрасе. На Георг Щрасе съм.

— Задръж така — каза Роджърс. — Сега разгъваме картата на компютъра.

— Ще задържа, къде ще ходя — отвърна Хърбърт.

Микробусът изникна зад него, преобръщайки някаква кола, и ускори. Хърбърт нямаше и най-малката представа дали тези откачалници имат някаква юридически защита, или просто са луди, но очевидно не се отказваха. Реши, че са побеснели, защото той, хем американец, хем инвалид, бе устоял пред тях. Просто не можеха да понесат такова поведение.

И разбира се, наоколо не се виждаше полицаи и за цял. Но онзи до Бирената зала му бе казал, че повечето от колегите му са заети да наблюдават другите места за срещи на такива като преследвачите му. А и освен това едва ли някой би очаквал преследване с коли в центъра на града.

Роджърс отново се обади.

— Боб... всичко е наред. Поеми по Георг Щрасе и продължавай на изток, ако можеш. Това е една права отсечка към Ратенау Щрасе, която отива в южна посока. Там вече ще се опитаме да ти помогнем...

— По дяволите! — изрева пак Хърбърт и пусна телефона.

Микробусът се бе приближил; стрелецът се приведе от прозореца и започна да стреля ниско, в гумите. Хърбърт нямаше никакъв избор освен да влезе в приближаващата слабо оживена уличка.

Колите свиваха рязко от пътя му. Изведнъж колата подскочи в някаква дупка и Хърбърт използва момента да завие на 180 градуса, срещу връхлитащия микробус. Микробусът се стрелна покрай него, но той вече бе поел по пътя, по който бе дошъл. Спирачките на микробуса изстъргаха пронизително на петдесетина метра зад него.

Хърбърт отново се бе измъкнал от обсега на куршумите им. Пак сграбчи телефона и натисна ръчката на газта.

— Майк, сега карам по друг път. Отново сме на Георг Щрасе към Ланге Лаубе.

— Разбрано — каза Роджърс. — Даръл също е на телефона. Запази хладнокръвие и ще се опитаме да измислим нещо.

— Аз съм хладнокръвен — каза Хърбърт и хвърли поглед назад към ревящия микробус. — Обаче гледайте да не остана само хладен.

Погледна в огледалото за обратно виждане и видя стрелеца да презарежда оръжието си. Тези типове нямаха намерение да се отказват и рано или късно късметът му щеше да изневери. Докато гледаше в огледалото, окото му се закачи в инвалидната количка и той реши да я сервира пред микробуса, като натисне бутона, за задействане на механизма, който да я изхвърли под колелата им. Тя можеше и да не ги спре, но със сигурност щеше да ги позабави. А ако той оцелееше, щеше да падне голям смях при попълването на заявката за нова количка.

Графа „Причини за загубата“: Изхвърлена от кола в движение, за да препречи пътя на убийци неонацисти.

Хърбърт забави, позволявайки на микробуса да го настигне, после натисна бутона върху арматурното табло.

Задната врата остана заверена, а напевен женски глас го информира: „Съжаляваме. Това устройство не може да работи, докато колата е в движение.“

Хърбърт пак натисна педала на газта и колата се стрелна напред. Той следеше отблизо микробуса в огледалото, като се стремеше да е точно пред него, за да не позволява на стрелеца да се прицели добре от страничния прозорец.

После видя мъжа с автомата да се надига зад предното стъкло и да го избива. Стъклото се пръсна и се разлетя на хиляди късчета.

Хърбърт имаше само един момент да реагира. Блъсна мигновено ръчката за спирачката, мерцедесът закова на място и микробусът се вряза с трясък в задницата му. Багажникът му се нагърчи като хармоника. Хубавото обаче беше, че стрелецът беше подхвърлен напред, провисна до кръста от предния прозорец, а оръжието излетя от ръцете му и падна на шосето. Шофьорът беше клюмнал на волана.

За миг настъпи тишина.

Хърбърт не беше сигурен дали е успял да обезвреди напълно терористите и автомобила им, и натисна педала на газта, за да се измъкне. Колата обаче не помръдна. Той усещаше как гумите стържат асфалта, но усети също така и зацепените смачкани брони на двата автомобила.

За миг остана неподвижен, осъзнавайки за пръв път колко бясно препуска сърцето му. Зачуди се дали може да се измъкне с количката от автомобила.

Изведнъж микробусът оживя. Хърбърт усети рязкото разтърсване и погледна в огледалото. Нов шофьор бе заел мястото на предишния и бе включил на задна скорост. Бясно превключваше на предна и задна, а микробусът жестоко се блъскаше в мерцедеса.

„Опитва се да се откачи“ — помисли Хърбърт. И наистина, след няколко секунди микробусът се отдалечи на заден ход, после ускори, зави и изчезна.

Офицерът от разузнаването седеше неподвижен, сграбчил кормилото, и се опитваше да реши какво да прави по-нататък. В далечината дочу воя на сирената, прогонила неонацистите. Хората започнаха да се стичат до прозореца му.

— Danke — каза той. — Благодаря. Всичко е наред. Gesund. Здрав съм.

Здрав ли? Замисли се за полицаите, които щяха да го разпитват. Германската полиция не се славеше с особена дружелюбност. В най-

добрия случай щяха да се отнесат към него по нормален начин. А в най-лошия...

В най-лошия случай в полицейския участък щеше да има симпатизанти на неонацистите. В най-лошия случай щяха да го пъхнат в ареста. В най-лошия случай някой щеше да се вмъкне в килията му посред нощ с нож или парче стоманена тел.

— Майната му — изруга той, бързо превключи скоростите, вдигна телефона и подкара подир микробуса.

Четвъртък, 11:00

Вашингтон, окръг Колумбия

Прякорът ѝ беше „Кракен“, по името на легендарното морско чудовище с множество пипала. Тя беше създадена от Мат Стол когато беше нает като един от първите служители на Оперативния център.

„Кракен“ представляваше могъща компютърна система, свързана с множество бази данни по целия свят. Източниците и информацията варираха от фотобиблиотеки до картотеките на ФБР с отпечатъци от пръсти, от книгите в библиотеката на Конгреса до вестникарските морги във всеки главен град в Съединените щати, от цените на стоките до разписанията на самолети и влакове, от телефонни указатели по целия свят до военната и полицейска мощ и управления в повечето градове в Щатите и чужбина.

Но Стол и неговият малък екип бяха създали система, която не само имаше достъп до данни, но и ги анализираше. Една програма за изясняване на самоличности, написана от Стол, позволяваше на изследователите да заграждат нос или око или уста върху лице на даден терорист, след което да го открият навсякъде, където се намира — в международните полицейски картотеки или вестникарски архиви. Местностите можеха да бъдат сравнявани по същия начин чрез осветяване контура на планина, хоризонт или бряг. В Архива работеха на две смени денонощно двама оператори, които можеха да извършват над тридесет операции едновременно.

На системата ѝ бяха нужни не повече от двадесет минути, за да открие фотографията на заместник-министъра на външните работи Хаузен. Тя беше направена от фотограф на „Ройтер“ и публикувана в един берлински вестник преди пет месеца, когато Хаузен бе пристигнал да изнесе реч на една вечеря с оцелели от Холокоста.

Ландшафтът зад Хаузен се оказа малко по-труден за идентифициране, но програмистите си знаеха работата. Вместо да

молят за проверка по целия свят, Дирдри Донахю и Нат Менделсон започнаха с Германия, после се прехвърлиха на Австрия, Полша и Франция. След четиридесет и седем минути компютърът откри мястото. То се намираше в южната част на Франция. Дирдри откри описание на пейзажа, написа изчерпателно резюме и го добави към картотеката.

Еди изпрати по факса информацията на Мат. После дългите и могъщи пипала на „Кракен“ замряха и огромното чудовище пак се върна към наблюдение от потайното си логовище.

*Четвъртък, 17:02
Хамбург, Германия*

Пол Худ беше засипан от спомени. Ярки, крещящи спомени за погребани, но незабравени неща, които той и Нанси Джо бяха правили и си бяха казвали преди близо двадесет години.

Спомни си как в един мексикански ресторант в Студио Сити обсъждаха дали в крайна сметка искат да имат деца. Той смяташе, че трябва да имат; тя определено не желаше. Ядоха тако и пиха кафе без захар и спориха разпалено за и против родителството чак до малките часове на нощта.

Спомни си как чакаха да почне един филм с Пол Нюман в кино „Уестууд“ и обсъждаха дебатите в Комисията по правораздаване при камарата на представителите дали президентът Никсън трябва да бъде свален. Ноздрите му още усещаха дъха на пуканките, които тя хрупаше.

Спомни си как разговаряха цяла нощ за бъдещето на технологията, след като за пръв път бяха играли черно-бялата видеоигра „Понг“. Още тогава трябваше да се досети, по начина, по който безапелационно го бе победила, че това е областта, в която тя щеше да царува.

През изминалите години не се бе замислял над тези неща и въпреки това в паметта му изплаваха думите, ароматите и гледките, изразженията и и дрехите, които носеше. Всичко беше непокътнато и живо. Също и енергията ѝ. Той беше направо поразен от нея. Тя беше от онзи тип жени, които се интересуват от всичко, изследват всеки нов свят, вглеждат се във всяка нова област на науката. А когато не работеше, танцуваше с Худ в дискотеките и в леглото до пълно изнемогване, пресипваше на концертите на рокгрупите, караше велосипед в парка „Грифит“ и пътуваше на стоп из цялата страна. Нанси не можеше да изтрае на някой филм, без да извади бележника

си и да си води бележки. Бележки, които по-късно не можеше да разчете, защото бяха надраскани в тъмното, но въпреки всичко това нямаше никакво значение. Важното беше процесът на мислене, на съзидание, на пресъздаване — точно това винаги я бе очаровало. Енергията ѝ, ентусиазмът, изобретателността и магнетизмът ѝ бяха качествата, които го привличаха към нея. Тя беше като някаква гръцка муза, като Терпсихора, с разум и тяло в непрестанен танц, следвана от омагьосания Худ.

„Проклет да си — помисли той, — ти си все още под магията ѝ.“

Не желаше да почувства отново нещата, които го бяха изпълвали тогава. Желанието. Жаждата да обгърне в обятията си тази стихия и да се хвърли лудо в бъдещето с нея. Да наваксат всичкото изгубено време. Не го искаше, но една част от него не желаше да се откаже така лесно.

„Господи — изплака той, — помогни ми да се съвзема!“

Но това не беше толкова просто. Той бе пораснал, помъдрял, но това можеше да му помогне само да си обясни как са се случили нещата, а не да разбере какво да прави.

Как се бяха случили? И как бе успяла Нанси да съкруши двете десетилетия гняв, който той бе трупал, и новия живот, който си бе изградил?

Той беше в състояние да проследи всяка стъпка, довела го до положението, в което се намираше в момента. Нанси изчезва. Той потъва в отчаяние. Запознава се с Шарън в едно ателие за рамки. Тя беше отишла там да обкове дипломата си от училището за готвачи, а той търсеше рамка за снимката с автограф, която бе получил от губернатора. Дватамата разговарят. Разменят телефонните си номера. Той се обажда. Тя е привлекателна, интелигентна, стабилна. Извън кухнята, която обожаваше, не блестеше с нещо особено и не излъчваше онова свръхестествено сияние, което струеше от Нанси. Ако преражданията действително съществуваха, Худ лесно можеше да проследи поне дузина човешки съдби, протичащи във вените на Нанси. При Шарън обаче имаше само Шарън.

Но това беше хубаво. Той искаше да се устрои и да отглежда деца с човек, който също може да се устрои. А това положително не беше за Нанси. Сега животът му не беше идеален, но ако той не беше в рая всеки ден с Шарън, бе щастлив да е във Вашингтон със съпруга и

семейство, които го уважаваха и нямаха никакво намерение да го напускат. Дали в действителност Нанси някога го бе уважавала?

Стигна до фойето на сградата, влезе в асансьора и докато се качваше към етаж на Хаузен, започна да се чувства манипулиран. Нанси го бе зарязала, за да се пръкне след цели двадесет години пред него. Беше му се предложила. Защо? От чувство за вина? Ха, не и Нанси! Тя притежаваше съвест на цирков клоун. Можеше да те замеря с торти, да те направи за смях, но след това всичко биваше забравено, поне от нейна страна. И хората го приемаха, защото макар и егоистична, тя беше забавна, без да е злобна. Самотата? Тя никога не оставаше сама. Винаги намираше хора, които да поддържат веселото ѝ настроение. Предизвикателство? Възможно. Той можеше да си представи как ѝ задава въпроса „Още ли си същата, Нанси?“

Не че това всъщност имаше някакво значение. Той се бе върнал в настоящето, обратно в реалния свят, където беше на четиридесет, а не на двадесет, и живееше със скъпоценните си малки планети вместо с една дива и стихийна комета. Нанси бе дошла и си бе отишла и той поне знаеше какво ѝ се бе случило.

Прониза го внезапна и изненадваща мисъл. Може би сега вече можеше да спре да обвинява Шарън, че не е Нанси. Зачуди се дали някаква дълбока, изпълнена със съжаление част от него не желае това? За капак на всичко изпитваше угризения, загдето бе зарязал бедния Хаузен там, с оголена душа. Изоставил го бе без никаква помощ, него, човека, когото току-що бе обременил с признанията си.

Худ непременно щеше да се извини, а Хаузен, тъй като беше джентълмен, щеше вероятно да приеме извинението му. Освен това Худ също бе оголил собствената си душа, а в такива случаи мъжете се разбират.

Хаузен, Стол и Ланг стояха пред компютъра. Худ се усмихна извиняващо се на Хаузен и попита Стол:

— Откри ли нещо?

Стол върна на екрана началото на играта и каза:

— Както току-що казвах на господата Хаузен и Ланг, тази игра е била инсталирана с команда за задействане след определен период от помощника на заместник-министъра на външните работи...

— Който, по всичко личи, е изчезнал — вметна Ланг. — Опитавме се да се свържем с него у дома му и в спортния му клуб, но

няма никакъв отговор.

— А електронната поща в дома му не приема съобщения — каза Стол. — Така че той определено се е покрил. Така или иначе, фотографията на хер Хаузен е от момент при произнасянето на речта пред оцелели от Холокоста, докато този ландшафт е оттук.

Стол набра рециклираща команда, екранът потъмня и след секунда върху него се появи фотоизображението, заредено от „Кракен“.

Худ се приведе напред и прочете заглавието под фотографията.

— Езерото в Монтобан, Льо Вю Понт. Франция или Канада?

— Южна Франция — каза Стол. — Когато пристигнахте, тъкмо се канех да отворя доклада на Дирдри за мястото. — Той извика файла и го отвори. — Така, тук пише: „Национален път, дрън-дрън, отива на север и северозапад по река Гарона до езерото в Монтобан, население 51 000 души. Градчето се състои от такива и такива...“ — той прескочи демографското описание, докато прелистваше екрана — и... аха, ето къде е. „Сградата представлява твърдина, издигната през 1144 година и исторически се свързва с регионализма в южната част на страната. Като крепост, тя е помогнала да бъдат отразени атаките на католиците през Религиозните войни и е останала символ на съпротивата за местните жители.“

— Има ли информация за това кой я притежава? — запита Худ.

— Сега ще проверя — каза Стол, набра думата „собственик“ и даде командата за търсене на думата. Екранът прескочи няколко параграфа и едно име се освети. — „Продадена миналата година за производство на софтуер, с клаузи, задължаващи собственика да не прави никакви промени в...“ Аха, ето — каза той. — „Частна френска компания «Demail», инкорпорирана в Тулуза през май 1979 година.“

— Задръж — каза Худ. — Кажи на Дирдри или Нат да ми извлекат още информация за тази компания. Бързо.

Стол кимна, изчисти екрана и позвъни на „Пазителите на Кракен“, както ги наричаше. Изпрати по електронната поща запитване за повече информация относно „Demail“, после се облегна на стола, скръсти ръце и зачака.

Отдыхът му не продължи много. Дирдри изпрати кратка статия от юнския брой за 1980 година на списание „Видеогейминг Илъстрейтид“.

„ИГРИ НА УТРЕШНИЯ ДЕН“

Ставаше дума за игри, разработвани с нов революционен чип. Останалото беше предимно реклама.

Худ за момент се замисли.

Нанси открадва плановете за нова интегрална схема и ги продава на компания, която може би е тази „Demain“. Жерар, който е расист, натрупва баснословни печалби от производството на видеоигри. След това влага пари в игри с расово и ненавистническо съдържание.

Но защо? Хоби? Едва ли. Дребни дози ненавист като тази биха били прекалено малки и незадоволителни за човека, описан от Рихард Хаузен.

Момчето на Чарли Скуайърс попада на такава игра. Би ли могъл Доминик да използва Интернет, за да ги разпраца по целия свят?

Отново отговорът бе „да“. Но защо да прави това? За пари? Нали според Хаузен Доминик притежаваше огромни богатства.

Определено имаше някакъв много по-крупен замисъл. Игрите с расово ненавистническо съдържание се появяват в Интернет. Лични заплахи, отправени срещу Хаузен. Дали са били предварително синхронизирани, за да съвпаднат с Дните на хаоса?

Всичко това можеше да го отведе някъде съвсем настрани. Прекалено много късчета информация липсваха, а имаше само един човек, способен — но дали би желал — да му ги даде.

— Хер Хаузен — каза Худ, — бихте ли имали нещо против да ми заемете шофьора си за малко?

— Ни най-малко — отвърна Хаузен. — Трябва ли ви още нещо?

— За момента не, благодаря — каза Худ. — Мат, моля те, изпрати тази статия на генерал Роджърс. Кажу му, че този Доминик може да се окаже нашият разпространител на тези игри на ненавистта. Ако има още някаква информация, която трябва да се извлече...

— Ще я измъкнем — увери го Стол.

Четвъртък, 17:17
Хановер, Германия

— Шефе — обади се гласът, — имам добри новини.

Хърбърт беше щастлив да чуе, че помощникът му Алберто има добри новини. Болеше го не само там, където предпазният колан се бе врязвал в гърдите му, но и мисълта, че нападателите му ще избягат ненаказани, караше душата му да се гърчи. Хърбърт не бе успял да открие микробуса, така че бе отбил в една странична уличка и се бе свързал по клетъчния телефон с Оперативния център. Беше описал на Алберто развоя на случая и го бе помолил да предаде на Националната служба по разпознаване да открие микробуса. И когато те го направеха, възнамеряваше да отиде на мястото, да се увери, че това е наистина микробусът с хората, които го бяха нападнали, след което щеше да уведоми полицията. Ако те откажеха да пристигнат, щеше да се обади на Хаузен. Така или иначе, тези хора трябваше да си понесат заслуженото.

Изненада се, когато Алберто се обади само след шест минути. Обикновено беше необходимо пет пъти повече време, за да се пренасочат обективите на спътника от старото към новото място.

— Имате късмет — каза Алберто. — Областта вече се наблюдава по заповед на Лари, който разследва отвлечането на филмовата стажантка. Искате да изпревари Гриф.

Лари беше директорът на ЦРУ Лари Раклин. Гриф беше директорът на ФБР Гриф Иджинс. Съперничеството им беше старо. Също като Оперативния център, и двете организации имаха достъп до данните на НСР. За разлика обаче от останалите, Иджинс криеше информацията си като катеричка зимните си запаси.

— До какво са се добрали НСР? — запита Хърбърт. Беше доста рисковано да говори с Алберто за тези неща по необезопасена линия, но нямаше никакъв избор. Молеше се само някой да не подслушва.

— Според Лари, до нищо. Никаква следа от микробуса, нито от момичето. Даръл твърди, че и Гриф не разполага с нищо. Никой от обичайните му полицейски източници го няма наблизо.

— Не съм изненадан — каза Хърбърт. — Те всички са в движение, кръжат около сборищата на неонацистите. А микробусът?

— Шефе, вие сте единственият човек без подкрепления. Не трябва да ходите там...

— Къде е? — прекъсна го настойчиво Хърбърт. Алберто въздъхна.

— Стивън го откри със сигурност. Оказа се точно там, където казахте, че трябва да се намира. Поел е на запад по един от аутобаните, макар и да не мога да ви кажа по кой точно, защото съдя само по фотографията.

— Това е напълно достатъчно — успокои го Хърбърт. — Ще го открия на картата.

— Знам, че само ще си загубя времето, ако се опитам да ви разубеда...

— Не си глупав, синко.

— ... така че само ще съобщя на генерала къде сте се запътили. Има ли още нещо, от което да се нуждаете?

— Да — каза Хърбърт. — Ако микробусът слезе от аутобана, веднага ми се обади.

— Разбира се — каза Алберто. — Стивън казва, че ще нареди на хората си да не свалят око от вас.

— Благодари му от мое име.

Стивън Виан беше най-добрият приятел на Мат Стол от колежа и беше толкова сериозен, колкото Мат шегаджия. След назначаването му за помощник-директор и после директор на НСР, изумителните му технически таланти бяха спомогнали изключително много за повишаването на ефективността и значението на системата. През последните четири години стоте спътника под неговото командване бяха осигурили подробни черно-бели фотографии на земята при възможно най-голямо увеличение. Виан обичаше да казва:

— Мога да ви осигуря снимка, покриваща няколко градски квартала, или буквите в една ученическа тетрадка.

Хърбърт се върна на аутобана, макар че мерцедесът вече не вървеше така безупречно както по-рано. И в този момент телефонът се

обади пак. След като не бяха минали и няколко минути от последния му разговор с Алберто, Хърбърт предположи, че това трябва да е Пол Худ, който му заповядва да се върне. Но той вече бе взел решение да не се връща. Не и след като един невинен човек се бе озовал в смъртна опасност.

— Да? — обади се Хърбърт.

— Шефе, аз съм, Алберто. Току-що получих нова фотография, с 2МД на целия регион.

2МД беше изглед с диаметър две мили, в чийто център се намираше микробусът. Спътниците бяха програмирани да се придвижват навън или навътре на интервали от четвърт миля посредством прости команди.

— Вашите приятели са слезли от аутобана — продължи Алберто.

— Къде? — запита Хърбърт. — Дай ми някакъв ориентир на земята.

— Има само един-единствен ориентир — малка гориста област с двулентово шосе на северозапад. Хърбърт хвърли поглед към хоризонта.

— Наоколо гъмжи от храсти и дървета, Алберто. Няма ли и нещо друго?

— Има — каза Алберто. — Полиция. Дузина полицаи са наобиколили онова, което е останало от някакво избухнало превозно средство.

— Да не е караваната с филмовия реквизит?

— Момент — каза Алберто. — Стивън зарежда още едно фотоизображение.

Хърбърт потри ръце. Връзката на Оперативния център с НСР позволяваше на Алберто да вижда фотографията в същия момент, в който я наблюдаваха и хората на Виан. ЦРУ също имаше тази възможност, макар че без оперативни работници на място те не биха били способни да стигнат доникъде, без значение дали по официален или прикрит начин.

— Имам обзор от четвърт миля — каза Алберто. Зад него се разнесе разговор. — Леви и Уорън надничат над рамото ми и бърборят — допълни той. — Казват, че може би е караваната.

— Чувам ги. — Марша Леви и Джим Уорън бяха анализаторите по фоторазузнаване към Оперативния център. Бяха един свършен

екип. Леви имаше око като микроскоп, докато талантът на Уорън беше способността му да вижда как подробностите се вписват в общата картина. Заедно можеха да погледнат фотография и да кажат не само какво има на нея, но и какво остава скрито.

Хърбърт се загледа напред, като внимаваше да не пропусне евентуален изход от магистралата. Микробусът не бе имал чак толкова голяма преднина.

— Шефе — прекъсна възбудено размишленията му Алберто. — Току-що получихме изображение четвърт миля на изток от останките на автомобила. Марша твърди, че вижда част от груб черен път и нещо, което може да се окаже човек сред клоните на едно дърво.

— Човек ли?

— Да, Боб, може да се окаже човек — обади се Марша. — Под листата се наблюдава тъмна сянка. Не е клон и е прекалено едро за кошер или гнездо.

— Добре. А къде се намира в момента белият микробус?

— Той беше на снимката с караваната — каза Марша. — Няма полицаи и за цял.

„Ха така — помисли Хърбърт. — Местната полиция дупе и гащи с местната милиция на неонацистите.“

Вдясно се появи изход от магистралата. Отвъд него се виждаше гориста местност.

— Мисля, че съм точно там, където трябва да бъда — каза Хърбърт. — Има ли някакъв начин да се добера до това дърво, без да ме зърнат полицаите?

От другата страна на линията се разнесе приглушен спор и след малко Алберто се обади.

— Да, шефе. Можете да излезете по черния път.

— Не мога — каза Хърбърт. — Тия, дето са отвлекли момичето, може да са в гората.

— Добре — каза Алберто. — Тогава можете да ги избегнете като поемете на... чакай да видя, на югоизток... приблизително половин километър към един поток. Прекосявате на изток, проклетие, там няма никакъв белег.

— Ще го открия.

— Шефе...

— Ще го открия. Какво има още?

— После продължавате на североизток приблизително седемдесет и пет метра. Някакво чепато старо дърво. Марша твърди, че е дъб. Но това е доста тежък терен и...

— Навремето изкачих стъпалата на монумента на Вашингтон. Изкачвах се със задника напред, седнал, а после се пуснах надолу пак по задник.

— Знам. Но това е било преди единайсет години, и то у дома.

— Всичко ще е наред — заяви Хърбърт. — След като се разписваш на ведомост, трябва да вършиш и трудната работа, а не само да си търкаш гащите на стола.

— Шефе, не можете да се катерите по скали и да прекосявате потоци с инвалидна количка!

Хърбърт усети внезапен прилив на съмнение, но бързо го прогони. Трябваше да го направи. Не, той имаше нужда да го направи. И дълбоко в сърцето си знаеше, че е способен да го направи.

— Слушай — каза Хърбърт, — не можем да повикаме полицията, защото не знаем дали някои от тях си нямат цуни-гуни с някой от тия зверове. А и колко ли време ще мине, преди момичето да реши да се предаде, защото я измъчва глад или е уморена до смърт? Нямаме никакъв друг избор...

— Имаме — каза Алберто. — Хората на Лари вероятно са стигнали до същите заключения като нас, гледайки същите фотографии. Нека се обадя да видя какво могат да направят и те.

— Не става — отрязва го Хърбърт. — Нямам никакво намерение да си разхлаждам задника, докато там някъде нечий човешки живот е в опасност.

— Но вие и двамата можете да се окажете в опасност...

— Момче, от момента, в който седнах в тая проклета кола днес, задникът ми е под прицел — произнесе Хърбърт, докато излизаше от магистралата. — Ще внимавам и ще стигна до нея, обещавам. Вземам със себе си и телефона. Сигналното му устройство ще е включено, но няма да си отварям устата, ако реша, че някой подслушва.

— Разбира се — съгласи се Алберто. — Макар и да съм против авантюрата ви, шефе, стискам палци.

— Благодаря — отвърна Хърбърт, докато навлизаше в двулентовото шосе. Там имаше мотел с бензинови колонки, храна и стаи за отдих; имаше обаче табела, която обявяваше, че няма свободни

места; или беше тъпкано с неонацисти, или стопанинът не искаше и да ги вижда. Хърбърт зави и паркира зад една модерна едноетажна сграда, после стисна палци, докато натискаше бутона за освобождаването на количката си. Боеше се, че изпълненото му със сблъсъци препускане може да е повредило нещо в механиката на мерцедеса. Оказа се обаче, че всичко е наред, и след пет минути той вече напредваше по един полегат склон сред синьо-оранжевите отблясъци на надвисващия здрач.

*Четвъртък, 17:30
Хамбург, Германия*

Дългата лимузина дойде пред хотела на Жан-Мишел точно на часа.

Следобедните новини бяха изпълнени с пожара в Санкт Паули, придружени с осъждането на собственика на клуба. Феминистките бяха неизказано щастливи, също и комунистите, а пресата се държеше така, сякаш си беше плюла в устата с тях. На Жан-Мишел му се струваше, че Рихтер е осъждан повече заради бизнеса с клуба, отколкото заради политическите си разбирания. Беше пуснат запис, на който Рихтер се защитава сам, заявявайки, че се занимавал с бизнеса „на отпускане на душата“. Женската компания разпускала мъжете, така че те се чувствали готови да посрещат великите предизвикателства на времето. Именно неговият бизнес правел това възможно.

Да, Рихтер не беше глупак. Осъждането му от феминистките движения, комунистите и пресата — никой от които не беше особено обичан от средния германец — всъщност подтикваше хората да се сближават с националсоциалистическата партия на Рихтер „21 век“.

Жан-Мишел бе излязъл пред хотела в 5:25. Не беше сигурен дали Рихтер ще се появи. Или пък че няма да пристигне с цял камион, пълен с въоръжени членове на движението си, за да си отмъсти за пожара.

Но стилът на Рихтер съвсем не беше такъв. От това, което бяха чули, така би реагирала Карин Доринг. Рихтер имаше гордост. Когато лимузината спря и пиколото отвори вратата, Жан-Мишел погледна вляво от себе си и кимна. Мосю Доминик бе настоял Анри и Ив да го придружат и те се вмъкнаха и двамата в лимузината с Жан-Мишел помежду им. Седнаха с лица към задницата на колата и с гръб към стъклената преграда, отделяща ги от шофьора. Ив затръшва вратата.

Лицата на всички бяха придобили нездраво сив оттенък под мътната светлина, преминаваща през затъмнените прозорци.

Жан-Мишел не се изненада, че Рихтер изглежда още по-мрачен отпреди. Германецът седеше сам на задната седалка срещу тях. Беше съвсем неподвижен, гледаше ги, без да говори. Дори и когато Жан-Мишел го поздрави, Рихтер само кимна, но не каза нищо. Седеше неподвижен, с ръце на коленете, с изправени рамене.

— Хер Рихтер — започна меко Жан-Мишел, — мосю Доминик нямаше никакво желание нещата да ескалират по този начин.

— Това като извинение ли да го приема? — запита германецът.

— Приемете го като маслинова клонка — каза той. — Клонка, която се надявам да приемете.

— Плюя на клонката ви и на самия вас — отвърна Рихтер без никаква емоция.

Жан-Мишел се сви леко. Анри злобно изгрухтя.

— Хер Рихтер — направи втори опит Жан-Мишел, — трябва да проумеете, че не можете да ни надвиете. Рихтер се усмихна.

— Това са същите думи, с които хауптман Розенлохер от хамбургската полиция се обръща към нас от години. И въпреки това аз още съм тук. А между другото, благодаря ви за пожара. Хауптманът е толкова зает да разбере кой толкова ми желае смъртта, че той и претоварената му команда неподдаващи се на корупция герои ме оставиха да се измъкна.

— Мосю Доминик не е полицай. Той е много щедър меценат. Вашите политически канцеларии са оставени невредими, като мосю Доминик е превел пари по сметката ви, така че да се възстановите в професионално отношение.

— На каква цена? — запита Рихтер.

— Взаимно уважение.

— Уважение ли? — изсумтя Рихтер. — Това е подлизурство! Ако аз изпълнявам желанията на Доминик, той ще ми позволи да оцелея.

— Вие не разбирате — разгорещи се Жан-Мишел.

— Така ли? — отвърна Рихтер. После посегна към вътрешния си джоб и двамата телохранители рязко се приведоха напред. Рихтер дори и не ги забеляза. Той извади табакера, пхна цигара в устата си и върна табакерата на мястото ѝ. Втренчи се в Жан-Мишел и продължи: — Разбирам ви много добре. Цял следобед си блъскам главата, опитвайки

се да проумея защо е толкова важно за вас да не ми позволявате да надигам глава.

Измъкна ръката си от вътрешния джоб и докато Жан-Мишел проумее, че не държи запалка, стана прекалено късно. Компактният модел „RN Бейби Браунинг“ изригна два пъти, веднъж от лявата страна на Жан-Мишел и другия път от дясната. Гърмежите не бяха силни и не заглушиха отчетливия звук, с който куршумите преминаха през челата на двамата му телохранители.

Жан-Мишел обезумял от ужас гледаше Рихтер.

— Ще наредя да ги заровят нейде сред горите, когато пристигнем — каза Рихтер и изплю цигарата си на пода. — Между другото, не пуша.

Приведе се напред, без да пуска оръжието си, издърпа пистолетите на мъртъвците от кобурите им и остави единия на седалката до себе си, докато разгледа другия. После каза:

— Армейско оръжие. Тия двамата да не са били в армията?

Жан-Мишел имаше сила само колкото да кимне.

— Тогава не ме учудват невероятно слабите им рефлексии — каза Рихтер. — Френската армия никога не е знаела как да обучава войниците си да воюват. За разлика от германската.

Той пусна пистолетите, потупа гърдите на Жан-Мишел и джобовете му, за да се увери, че няма скрито оръжие, после се отпусна на седалката. Кръстоса крака и сплете пръсти върху коляното си.

— Подробности — произнесе германецът. — Ако ги видиш, подушиш, чуеш и запомниш, тогава в най-лошия случай ще оцелееш, а в най-добрия ще успееш. А доверието е нещо, което не се гласува никому — добави той мрачно. — Аз допуснах грешката да бъда почтен с вас и си платих.

— Вие ме изтезавахте! — изпищя истерично Жан-Мишел.

Беше здравата изнервен от трупове от двете си страни, но беше още по-изплашен от лекотата, с която Рихтер се беше справил с тях. Потисна импулса си да се хвърли от вратата на лимузината. Той беше представител на мосю Доминик. Беше длъжен да запази достойнството си.

— Наистина ли мислите, че това беше причината Доминик да ме нападне? — запита Рихтер и се усмихна за пръв път от началото на срещата им; говореше с почти бащински тон. — Не ставайте наивен.

Доминик ме нападна, за да ме сложи на мястото ми. И успя. Той ми напомни, че аз стоя най-отгоре на стълбата, а не по средата.

— Най-отгоре ли? — запита Жан-Мишел. Самомнението на този германец действително надхвърляше всичко. Негодуванието помогна на Жан-Мишел да забрави за момент страха си, уязвимостта си. — Вие не сте на никакъв връх, а сте стъпили върху два трупа, заради което ще трябва да давате отчет.

— Грешите — отвърна германецът спокойно. — Аз все още имам късмет и съм начело на най-голямата група неонацисти в света.

— Това е лъжа. Вашата група не е...

— ... онова, което беше — довърши Рихтер и се усмихна тайнствено.

Жан-Мишел беше объркан. Объркан и много уплашен. Рихтер се отпусна в меката кожена седалка.

— Днешният следобед беше за мен едно истинско откровение, моєю Орн. Нали разбирате, всички потъваме в капаните на бизнеса и хватката му не ни изпуска. И губим от погледа си собствените си сили. Лишен от жизнеността си, аз бях принуден да се обърна към себе си: „Какви са силите ми? Какво представляват моите цели?“ И проумях, че съм започнал да ги губя от погледа си. Не прекарах остатъка от деня, скърбейки по онова, което се бе случило. Телефонирах на поддръжниците си и ги помолих да дойдат в Хановер тази вечер в осем часа. Казах им, че ще направя едно съобщение. Такова, което ще промени политиката в Германия... в цяла Европа.

Жан-Мишел го слушаше, без да откъсва поглед от него.

Рихтер продължи:

— Преди два часа Карин и аз се съгласихме да слеєм „Фойер“ и националсоциалистическата партия „21 век“. Довечера в Хановер ще направим тази вест достойно на събранието.

Жан-Мишел рязко се приведе напред.

— Вие двамата? Но нали тази сутрин казахте, че тя не е водач, че тя...

— Точно така — съгласи се Рихтер. — Това е и причината аз да водя новото обединение, а тя да бъде моят полеви командир. Нашата партия ще бъде известна като „Национален огън“. Двамата с Карин ще се срещнем в лагера ѝ и ще поведем хората ѝ към Хановер и там, заедно с моите последователи, също както и хилядата наши членове,

които вече са на линия, тоест близо три хиляди души, ще направим един импровизиран марш, такъв, какъвто Германия не е виждала от години. И властите не ще направят нищо, за да ни спрат. Дори и да подозират Карин за днешното нападение на снимачната площадка, няма да имат куража да я арестуват. Тази нощ, мосю Орн, тази нощ вие ще станете свидетел на раждането на нова сила в Германия, сила, водена от човека, когото искахте да смачкате.

Пронизан от мисълта каква ужасна грешка е допуснал и как е подвел мосю Доминик, французинът за момент забрави страха си.

— Хер Рихтер — заговори спокойно Жан-Мишел, — мосю Доминик има свои собствени планове. Големи планове, по-добре финансирани и с по-далечен прицел от вашите. Ако той успее да хвърли Съединените щати в хаос — а той може и ще го постигне, — той със сигурност ще ви победи.

— Очаквам го да направи опит — каза Рихтер. — Но не ще получи Германия от мен. Какво ще използва? Пари? Вярно, някои германци могат да бъдат купени, но не всички. Ние не сме французи. Сила? Ако ме нападне, ще ме превърне в герой. Ако ме убие, ще трябва после да се справя с Карин Доринг, която ще се добере до него, където и да се скрие, уверявам ви. Спомняте ли си колко ефикасно алжирците парализираха Париж през 1995 година, като взривиха няколко станции в метрото и заплашваха да вдигнат във въздуха и Айфеловата кула? Ако Доминик тръгне срещу нас, „Национален огън“ ще се обърне срещу Франция. Организацията на Доминик е голяма, много лесна цел. Нашите операции са по-малки и по-бързи. Той може да разруши някой офис днес или пък някое заведение утре, а аз просто ще го възстановя. Но всеки път ще си късам все по-голяма порция от слонския му задник.

Лимузината летеше на юг. Свечеряваше се. Светът отвън отразяваше все по-мрачните мисли в главата на Жан-Мишел.

Рихтер си пое дъх и каза почти шепнешком.

— Само след няколко години тази страна ще бъде моя. Аз ще я възстановя, точно както Хитлер издигна Райха върху развалините на Ваймарската република. Иронията е в това, мосю Орн, че вие бяхте архитектът. Вие ми посочихте врага, за когото аз дори и не бях подозирал.

— Хер Рихтер, вие не трябва да гледате на мосю Доминик като на враг. Той все още може да ви бъде от голяма помощ.

Рихтер само изсумтя презрително.

— Вие сте един съвършен дипломат, мосю Орн. Един човек ми съсипва компанията. А след това вие не само ми казвате, но и наистина вярвате, че той е мой съюзник. Не — продължи Рихтер. — Аз считам, че е честно от моя страна да ви заявя, че моите цели са различни от тези на Доминик.

— Грешите, хер Рихтер — възрази Жан-Мишел, набрал кураж от решението си да не разочарова мосю Доминик. — Вие бленувате да възстановите германската гордост. Мосю Доминик подкрепя тази цел. Една по-силна Германия ще усили цяла Европа. Враговете не са тук, но в Азия и оттатък Атлантика. Този съюз означава страшно много за него. Знаете за любовта му към историята, за възстановяването на старите връзки...

— Стига — вдигна Рихтер ръка. — Днес следобед видях какво означава нашият съюз. Това означава той да дава командите, аз да изпълнявам.

— Само защото неговият план е по-добър и по-мощен!

— По-добър и по-мощен! — изрева побесняло Рихтер.

— Докато седях в офиса си и треперех от гняв, и телефонирах на поддръжниците ни, и се опитвах да възкреса достойнството си, аз се запитах: „Ако Доминик не е поддръжник на каузата ми, за какъвто се опитва да се представя, тогава какъв е той?“ И веднага проумях, че е един най-обикновен пчелар. Той ни отглежда тук в Германия, Америка и Британия, за да жужим в коридорите на властта, да жилим, да разсейваме, да дезориентираме. Защо? За да бъде принуден гръбнакът на всяка нация, нейната промишленост, да инвестира капиталите и бъдещето си в единствената стабилна страна на запад: Франция. — Рихтер се поуспокои, но очите му си оставаха бесни. — Доминик желае да създаде една промишлена олигархия със себе си на върха ѝ.

— Мосю Доминик действително желае да разшири промишлената си мощ, да. Но той не го желае заради себе си или даже заради Франция. Той го желае заради Европа — произнесе Жан-Мишел.

Рихтер само изсумтя и изрече презрително.

— *Lass mich in Ruhe.*

Отпусна се на седалката с пистолетите до себе си. После се пресегна към барчето между седалките, отпи от една бутилка минерална вода и притвори очи.

„Да го оставим на мира?“ — помисли си Жан-Мишел. Това беше истинска лудост. Рихтер беше луд. В колата имаше два трупа, светът всеки миг можеше да рухне и после да бъде подреждан отново, а този луд искаше да бъде авторът на новата карта на света.

— Хер Рихтер — проговори умолително Жан-Мишел, — настоявам да сътрудничите на мосю Доминик. Той може и ще ви помогне, обещавам ви.

— Мосю Орн, пет пари не давам повече за приказките ви — произнесе германецът, без да отваря очите си. — Денят беше дълъг и изпълнен с много сътресения, а има още два часа, докато стигнем мястото, за което сме се запътили. Някои от селските пътища са в доста лошо състояние. Може би имате нужда да си отдъхнете. Изглеждате ми малко преуморен.

— Хер Рихтер, моля ви — заупорства Жан-Мишел. — Само ме изслушайте, моля ви.

Рихтер поклати глава.

— Не. Сега ще замълчим, а по-късно вече вие ще сте този, който ще слуша. И после ще докладвате на Доминик. Или може би ще предпочетете да останете тук. Защото ще се уверите каква е причината да съм толкова уверен, че Феликс Рихтер, а не Жерар Доминик ще бъде следващият фюрер на Европа.

36.

*Четвъртък, 17:47
Хамбург, Германия*

Хотел „Амбасадор“ се намираше на Хайденкампсвег, от другата страна на Хамбург. Худ почти не съзнаваше, че пътуват по оживените улици или прекосяват чудните тесни канали и басейни. Когато колата спря, той почти затича към телефоните в хотела. Помоли оператора за мисис Босуърт. Последва ужасна тишина и Худ зачака да му съобщят, че тя се е изнесла. А може би го бе излъгала, че е отседнала тук?

— Момент, моля — произнесе операторът на английски. — Ще се обадя в стаята ѝ да съобщя за вас.

Сърцето му сякаш щеше всеки миг да изскочи. Съзнанието му беше едновременно навсякъде и никъде. Разумът му непрекъснато се връщаше на Жерар Доминик и електронните му игри с расовоненавистническо съдържание, а после всеки път към Нанси, към това, което бяха преживели заедно. Това, което бе направила. Не можеше да се овладее. И след това се гневеше на себе си, защото сърцето му също беше извън контрола му. Той отново беше погълнат от Нанси Джо.

— Ало?

Худ притисна чело в стената и каза:

— Здравей.

— Пол? Ти ли си? — Нанси беше искрено изненадана и доволна.

— Да, Нанси. Във фойето съм. Можем ли да поговорим?

— Разбира се! Качи се в стаята ми... — По-добре ще е, ако ти слезеш.

— Защо? Да не те е страх, че ще те нападна така, както го правех навремето?

— Не — отвърна Худ и почти се изчерви. По дяволите, изобщо не го беше страх.

— Тогава се качи и ми помогни да си събера багажа — настоя тя.
— Пети етаж, завиваш надясно, последната стая вляво.

Тя затвори и Худ остана така за момент, вслушвайки се в напевния сигнал на телефона. Той поне заглушаваше ударите на сърцето му.

„Какво правиш, задник?“ — запита се. И след един момент на самосъжаление си отговори: „Ти ще измъкнеш от нея информация за Жерар Доминик. За електронните игри с човеконенавистническо съдържание. За онова, което може би става в Тулуза. И след това трябва да се върнеш в офиса на Хаузен, за да докладваш какво си открил.“

Затвори телефона и тръгна към асансьорите.

— Направо съм изненадана да те видя — каза Нанси, щом му отвори. — Когато си взехме сбогом там, в парка, си помислих, че това е всичко.

— Така ли се получи? — попита Худ.

— Предавам се — каза тя със слаба усмивка. После привърши с опаковането, затвори куфара, постави го на пода и седна. — И така, каква е работата, Пол? Защо дойде?

— Искаш истината? Добре, ще ти кажа. За да ти задам няколко въпроса за работата ти. Нанси се втренчи в него.

— Сериозно ли ми говориш? Той притвори очи и кимна.

— Помислих си, че нещо не съм разбрала — каза тя. Изправи се и се извърна. — Не си се променил, нали, Пол? Все същият. Романтичен като Скарамуш в леглото, целомъдрен като свети Франциск на работа.

— Не е вярно — каза той. — Това не е спалня, а аз не съм целомъдрен.

Нанси го приближи плътно и той започна да се отдръпва от нея. Тя сложи ръце на кръста му, пхна палци в гайките на колана му и го спря. Погледна го право в очите.

— Добре — каза тя. — Какво точно искаш да ме питаш за работата ми?

Худ не знаеше какво да прави с ръцете си и сплете пръсти зад гърба си. Едното й коляно беше между неговите.

— Това е глупаво — каза той. — Как мога да разговарям с теб в такова положение?

— Вече го правиш — посочи му тя меко. — Хайде пак...

Челото му се сгорещи, сърцето му биеше бясно. Той усети аромата на косата ѝ, почувства топлината ѝ, видя очите, които бяха надзъртали толкова често в неговите в мрака...

— Нанси, не — каза той твърдо, хвана китките ѝ и отстъпи назад. — Не можем да го направим. Просто не можем.

Тя сведе поглед към пода; великолепно то ѝ чувствено излъчване помръкна.

— Става въпрос за работата ти — продължи Худ, дишайки тежко. — Искам да ми кажеш... искам да ми кажеш върху какво работиш.

— Ти не си наред, знаеш ли? — отвратено каза тя, кръстоса ръце и се обърна встрани.

— Нанси...

— Ти ме отхвърляш и въпреки това искаш да ти помогна.

— Не съм те отхвърлял. Изобщо не съм те отхвърлял.

— Тогава защо съм тук, а ти — там? — Худ пхна ръка в джоба на якето си и измъкна портфейла си.

— Защото ти ме отхвърли.

Извади двата билета за кино и ги остави да паднат върху леглото. Нанси им хвърли поглед.

— Ти ме отхвърли — повтори той, — и аз си създадох нов живот. Нямам намерение да го излагам на опасност. Не мога.

Нанси вдигна билетите, прокара ги между палеца и показалеца си, после внезапно ги разкъса на две, подаде едната половинка на Худ, а другата пхна в джоба на джинсите си.

— Не съм те отхвърляла — произнесе спокойно тя. — Не е изминавал и ден, без да съм била разкъсвана от желанието да си при мен и да бъдем пак двамата. Защото и аз, също като теб, се измъчвах. А ти винаги вършиш онова, което смяташ за правилно, и винаги се придържаш към решенията си.

Худ пхна късчетата в портфейла си и се ухили криво.

— Ако това може да ти послужи като някаква утеха, страшно ми се иска да ме беше сграбчила и да ме бе помъкнала със себе си. — Макар и да не съм особено сигурен как бих реагирал на битието ни като Бони и Клайд.

— Много зле — подсказа тя. — Най-вероятно щеше да ме убедиш, че трябва да се предам.

Худ я прегърна и тя се прилепи плътно към него. Но този път всичко беше невинно. И много, много тъжно.

— Нане? — обади се той.

— Знам — отвърна тя, все още сгушена в прегръдките му. — Искаш да знаеш за работата ми.

— По мрежата стават някакви отвратителни неща.

— Но пък за сметка на това нещо красиво става тук — възрази тя. — Чувствам се в безопасност. Не мога ли да се насладя поне още малко на това чувство?

Худ стоеше, заслушан в тиктакането на часовника си, вгледан в притъмняващото отвъд прозореца небе, съсредоточен върху всичко друго, само не и върху мечтата, която — държеше в обятията си. Стоеше и си мислеше. Стаите се освобождават в ранния следобед. Тя бе останала, за да го види, не е освободила стаята, защото е разчитала на повече.

Но той не бе дошъл за това.

— Нанси — прошепна той в ухото ѝ, — искам да те попитам нещо.

— Да? — отзова се тя с готовност.

— Чувала си някога за Жерар Доминик?

Нанси застина, после се отблъсна от гърдите му.

— Не можеш ли да бъдеш поне малко романтичен? Лицето му трепна, сякаш го бе ударила, но той каза спокойно.

— Съжалявам. Нали знаеш... Знаеш, че мога. И знаеш, че искам. Но не съм дошъл тук за романтични беседи, Нанси.

Почти просълзена тя погледна часовника си.

— Има самолет, който все още имам възможност да хвана, и мисля, че ще успя. — Погледна леглото, после куфара. — Не е необходимо да ме откарваш, благодаря ти. Можеш да си тръгваш.

Худ не се помръдна. Сякаш тези две десетилетия никога не бе ги имало и той стоеше в апартамента ѝ, въвлечен в един от онези спорове, пламнали като искра, и след миг превърнали се в стихийен пожар. Наистина странно как паметта бе притъпила спомена за тях, но въпреки това бяха имали много такива сблъсъци.

— Нанси — каза Худ, — според нас Жерар Доминик може да е отговорен за човеконенавистническите видеоигри, които плъзнаха из Америка. Една такава току-що изскочи и на компютъра на Хаузен, като един от героите ѝ е самият той.

— Видеоигрите са проста работа — каза Нанси, отиде до килера, измъкна модерната си сиво-бяла жилетка и я наметна върху плещите си. — Сканираш нечие изображение, това е фасулско. Всеки тийнейджър ще ти го направи.

— Днес Доминик се е обаждал на Хаузен и го е заплашвал.

— Правителствените служители през цялото време са обект на заплахи — каза Нанси. — А може и да си го заслужава. Хаузен ходи по нервите на маса народ.

— А тринадесетгодишната му дъщеря, и тя ли ходи по нервите им? Устните на Нанси бавно се присвиха.

— Съжалявам — произнесе тя.

— Разбира се, че съжаляваш — каза Худ. — Въпросът е, можеш ли да ми помогнеш? Работиш ли за този човек?

— Може би мислиш, че след като преди години съм предала работодателя си, съм способна да го повторя?

— Не е същото, както тогава, не мислиш ли? Нанси въздъхна и сякаш се прегърби. Худ усети, че бурята отшумява.

— В действителност е съвсем същото, както тогава. Пол Худ има нужда от нещо и отново аз пак съм готова да захвърля живота си, за да може той да има желаното.

— Грещиш — каза той. — Не съм те молил за нищо. Това беше твоє дело.

— Позволи ми да се потопя във вълните на самосъжалението — каза тя.

— Извинявай. Но това, което направи, промени живота на много хора. Моя, твоя, на съпругата ми, на всеки, с когото си била, на всеки, когото бихме могли да докосваме заедно...

— Децата ти — изрече горчиво тя, — нашите деца. Децата, които така и не създадохме.

Нанси пристъпи напред, прегърна го и заплака. Пол я стисна силно, усети как лопатките ѝ се врязват в дланите му. Каква пропиляна човешка съдба! Каква трагична проклета загуба за всички.

— Не знаеш колко много нощи лежах в леглото сама — продължи Нанси, — проклинайки се заради онова, което бях извършила. Толкова много те желяех, че щях да се върна и да се предам. Но когато се обадох на Джесика да разбере как си, тя ми каза, че си имал нова приятелка. Така че какъв беше смисълът?

— Искан ми се да се беше върнала — каза той. — И ми се иска всичко това да го бях знаел тогава.

Нанси кимна.

— Бях глупава. Несигурна. Уплашена. Ядосана, загдето не можех да те забравя. Бях... И още съм. В много отношения времето за мен спря преди двайсет години и започна отново едва този следобед. — Тя отстъпи й дръпна една кърпичка от нощното шкафче. Издуха носа си и избърса очите си. — И ето те тук, изпълнен със съжаления... И един от нас усеща, че не можем да се върнем обратно през толкова много години. И този човек не съм аз.

— Съжалявам — изрече Худ.

— Аз също — отвърна като ехо тя. — Аз също. — Пое дълбоко дъх, застина и се вгледа в очите му. — Да — каза тя, — работя за Жерар Доминик. Но нямам представа за политическия му или личния му живот, така че не мисля, че мога да ти помогна.

— Няма ли още нещо, което можеш да споделиш с мен? Върху какво работиш?

— Карти — каза тя. — На американски градове.

— Искаш да кажеш карти като тези обикновените за пътищата ли? Тя тръсна глава.

— Не, върху онова, което наричаме карти с координатна отправна точка. Пътникът въвежда координатите на улицата и това, което се появява върху екрана на компютъра, е точно онова, което гледаш. После въвеждаш точката, където искаш да отидеш, или да попиташ какво има зад следващия ъгъл, или къде се намира най-близката станция на метрото или автобусна спирка, и компютърът ти го показва. Отново от твоята гледна точка. Можеш също така да изкараш разпечатка на картата в трета проекция, от птичи поглед. Това помага на хората да планират местата, които искат да посетят и видят, и как да се доберат до тях във всеки град.

— До този момент Доминик занимавал ли се е с нещо подобно?

— Доколкото ми е известно, не. Това ще му е първият бизнес от този род.

Худ се замисли за момент.

— Виждала ли някакви планове за маркетинг?

— Не — отвърна тя. Но това не ме изненадва, защото не ми влиза в работата. Макар че има едно нещо, което ме учудва, а то е, че не сме правили никакви предварителни реклами в пресата за тези програми. Обикновено идват журналисти и ми задават въпроси от рода на какво им е уникалното на тази или онази програма или защо са им притрябвали на хората. Това обикновено става в един доста ранен етап, така че мениджърите по продажбите да могат да приемат заявки на изложенията за битова електроника. В този случай обаче няма никой.

— Нанси, трябва да ти задам този въпрос, и ми е много неприятно. За него няма да научи никой освен мен и теб и най-близките ми колеги по служба.

— Можеш да поместиш и обява в „Нюзуик“ — каза тя. — Нищо не съм в състояние да ти откажа, когато си вършиш толкова важната проклета работа.

— Нанси, може да става въпрос за живота на много хора.

— Не си длъжен да ми обясняваш — каза тя. — Това също е едно от нещата, заради които те обичам толкова, господин Рицарю.

Худ поруменя.

— Благодаря ти — каза той и се опита да се съсредоточи върху следващия си въпрос. — Само ми кажи, работи ли „Demain“ върху някаква нова технология, каквато и да е тя? Нещо, от което обикновените любители на видеоигри направо ще си изгубят ума?

— Непрекъснато — каза тя. — Но онова, което е най-близко до стадия на маркетинга, е един силициев чип, който стимулира нервните клетки. Беше разработен за хората с ампутирани крайници, за да могат да управляват протезите си или за възстановяване и подобряване на затихнали функции при увредени гръбначни мозъчни влакна. — Тя се ухили. — Не съм сигурна дали наистина сме го разработили, или „Demain“ не го е получила по същия начин, както и моя чип. Така или иначе, ние го променихме малко. Поместен в джойстик, чипът генерира едва доловими импулси, които карат играча да чувства забележимо доволство, или по-силни емоции, които предполагат

тревога. Аз самата го пробвах. Това е нещо доста под прага на усещанията, нещо, което дори може и да не осъзнаваш. Като никотина.

Худ се обърка. Чип, причиняващ и приятни, и неприятни усещания, изкаран на пазара от един фанатик. Човеконенавистнически електронни игри, разпространявани по мрежата в Съединените щати. Всичко изглеждаше като чиста проба научна фантастика, но той знаеше на какво е способна съвременната технология. Заедно с отровата, която се съдържаеше в нея.

— Възможно ли е двете неща да бъдат съчетани? — запита той.
— Човеконенавистническите видеоигри и чипът, който генерира емоции?

— Разбира се — отвърна Нанси. — Защо не?

— Мислиш ли, че Доминик би бил способен на това?

— Както вече ти казах, не съм сред най-близките му хора. Просто не знам. До този момент дори не подозирах, че е способен да разпространява такива игри.

— Казваш го така, сякаш те е изненадало — забеляза Худ.

— Разбира се — кимна Нанси. — Когато работиш с някого, ти си изграждаш определена представа за него. Доминик е патриот, но чак да е радикал?

Худ бе дал дума на Хаузен да не споменава нищо за миналото на Доминик. Съмняваше се обаче дали Нанси би му повярвала дори и да нарушеше обещанието си.

— Правила ли си някога нещо с изображения от Тулуза? — попита той.

— Разбира се — отвърна Нанси. — Използвахме нашата вълшебна древна крепост за фон на някои от продуктите, когато ги представяхме за пръв път.

— А виждала ли си някога напълно завършен продукт? Нанси поклати глава.

— Аз мисля, че съм виждал — каза Худ. — Това беше в играта от компютъра на Хаузен. Нанси, още едно нещо. Възможно ли е тези карти, които си създаде, да намерят приложения в игрите?

— Разбира се — отвърна тя.

— С наложени върху тях фигури? — запита Худ.

— Да. Винаги можеш да интегрираш фотографии или създадени чрез компютъра изображения.

В представите на Худ започна да се оформя картина, която никак не му понрави. Той закрачи бавно към телефона, седна на леглото и вдигна слушалката.

— Ще се обадя в офиса си — каза той. — Става нещо, за което вече започвам истински да се тревожа.

Нанси кимна.

— След като светът виси на косъм, не е необходимо да усилваш допълнително натиска.

Худ я изгледа. Тя се усмихваше. „Господ да я благослови — помисли той. — Тя все още си е същата.“

— В действителност — изрече Худ, докато набираше номера на Майк Роджърс, — светът, или поне една голяма част от него, може наистина да виси на косъм. И ти можеш да се окажеш единствената личност, способна да го спаси.

Четвъртък, 12:02

Вашингтон, окръг Колумбия

След като си отбеляза информацията, от която се нуждаеше Худ, Роджърс я препрати на Ан, Лиз и Даръл. Обикновено информационните запитвания отиваха директно в отделите, отговарящи за наблюдението, личните досиета, пробиването на кодовете и всичко останало от този род. Худ обаче се нуждаеше от доста по-различна информация и запитването му беше едновременно и удобен, и целесъобразен начин да осведоми своя заместник за последния развой на нещата.

Роджърс му каза, че ще се свърже с него по най-бързия възможен начин.

След малко Алберто телефонира да му предаде пред какво е изправен Боб Хърбърт. Роджърс каза да не безпокоят Боб излишно и че той ще се оправи. От една страна, нямаше с какво да му помогнат, от друга — Боб беше достатъчно опитен.

После дойде Даръл Маккьски и докладва за Доминик:

— Истинското му име е Жерар Дюпре. Баща му е притежавал фабрика за резервни части за „Ербус“ в Тулуза. Когато през осемдесетте френската икономика стагнира, Жерар вече е прехвърлил семейния бизнес към видеоигрите и компютрите. Компанията му „Demail“ е частна и възлиза на стойност един милиард долара.

— Толкова много пари не може да са чисти, как мислиш?

— Така е. Но той изглежда невинен като пеленаче. Единствената му издънка е била някаква схема за пране на пари, която е разработвал посредством инвестиционния тръстов фонд „Науру Фосфейт“, и за това са го били през пръстите.

— Разказвай — каза Роджърс. Името му звучеше познато, макар и да не можеше да сети откъде и защо. Маккьски прегледа досието.

— През 1992 година Доминик и някои други френски бизнесмени според докладите са дали пари на една несъществуваща банка там, Международна банка по операции с обмяна на валута на Антигуа, докато в действителност парите минали през серия банки в Швейцария.

— И оттам накъде?

— Оттам са били разпръснати в петдесет и девет различни сметки в цяла Европа.

— Така че фондовете може да са изчезнали от тия петдесет и девет сметки навсякъде по света.

— Точно така — каза Маккъски. — Доминик е бил глобен, че не е платил френските данъци върху парите, но като цяло случаят е бил потулен. Две от междинните банки обаче са били на американска територия и ФБР е започнало да събира информация за тази личност.

— Науру се намира в Тихия океан, нали така? Маккъски се зачете в досието.

— На север от Соломоновите острови, с площ около осем квадратни мили. Има президент, няма данъци, най-висок доход на глава от населението в целия свят и един-единствен бизнес. Мини за добив на фосфат. Използван като изкуствен тор.

— Сетих се — каза Роджърс. — Японците окупираха Науру през Втората световна война и поробват местните жители. Известно време преди това е владение на германците.

— Трябва да приема думите ви на доверие — каза Маккъски.

— А какво е това с името на Доминик? — запита Роджърс. — Защо го е променил от Дюпре? Да не би да е изпитвал срам от фамилното си име?

— Лиз работеше с мен и се зачуди за същото — каза Маккъски. — Но за това нямаме никакви доказателства. Той е бил отгледан като ревностен римокатолик и това е причината, поради която Лиз счита, че може да е взел името от свети Доминик. Досието от ФБР твърди, че той дава много пари за доминиканските благотворителни организации и на едно училище, носещо името на най-известния доминиканец, свети Тома Аквински. Според Лиз, след като Дюпре е един от така наречените *Domini canes*, кучетата на Бога, това може да отговаря на чувството му за пламенна вяра.

— Доколкото си спомням — каза Роджърс, — Доминик се слави и с репутацията да е нещо от рода на инквизитор. Някои историци гледат на него като на мозъка зад безмилостното клане на албигойците от Лангедок.

— Това пак е извън стихията ми — каза Маккъски. — Но след като го споменахте, може да се открие интересна връзка. — Той погледна в третото досие, с надпис „Човеконенавистнически групи“. — Чували ли сте нещо за якобинците?

Роджърс кимна.

— Те са били братство на френски доминиканци от тринадесети век. Понеже са се били устроили на Рю Сен Жак, оттам дошло името им. През френската революция антимонархистите, които се срещнали в един предишен якобински конвент, били наречени якобинци. Те били един жесток, много радикален фактор по време на революцията. Робеспьер, Дантон и Марат са били якобинци.

Маккъски свъси чело.

— Не знам защо си правя труда да ви разказвам нещо, свързано с историята. Добре. А в днешни дни да сте чували за Новите якобинци?

— Може да ти прозвучи самохвално, но съм чувал — каза Роджърс. — Всъщност точно днес. Алберто спомена нещо за някакъв полковник от френската Национална жандармерия, който ги преследвал.

— Това трябва да е полковник Балон — каза Маккъски. — Той е от стара коза яре, а те са любимата му кауза. От седемнадесет години Новите якобинци преследват чужденци във Франция, най-вече алжирци и марокански имигранти. Те са пълната противоположност на славните хрътки, които поемат отговорност за всяко отвличане. Нанасят удара светкавично и безмилостно и после изчезват.

— Седемнадесет години — произнесе замислено Роджърс. — Точно когато Доминик си е сменил името. Знаеш ли, има вероятност Жерар Доминик да е замесен в това и дори е възможно да е глава на група френски терористи. И след като ние го знаем, значи това е известно и на французите.

— Ще трябва да изчакаме и да видим какво ще ни каже Балон. Казаха ми, че сега бил на някаква акция и не бил в настроение да се обаждат по телефона. Пък и Доминик сигурно е недостъпен като всеки милиардер.

— Е, това не означава, че е недосегаем. Ако не е възможно да бъде атакуван фронтално, може да му се направи обход. Какво ще кажеш за парите, които Доминик изпраща чрез Науру? Това може да се окаже лостът, чрез който да се доберем до него. Може да е просто един клон от някакво огромно дърво.

— Без съмнение — каза Маккъски. — Човек като Доминик може да използва стотици, ако не и хиляди банки, за да финансира групи като тази по целия свят.

— Добре, но защо? — запита Роджърс. — Той е създал организация, която се простира по целия свят, и не може да няма някакво уязвимо място. Дали не е жаден за власт? Не ми изглежда такъв. Той е френски патриот. Тогава защо трябва да го е грижа какво става в Англия или Южна Африка, или където и да било другаде? Защо е решил да се простира навсякъде?

— Защото освен всичко друго той е и международен бизнесмен — каза Маккъски. — Едно от първите неща, които се губят при конфронтациите на терористите, е доверието в системата. Ако се случи отвлечение на самолет, ние губим вяра в сигурността на летищата. И за известно време потокът от пътуващите по въздуха намалява. Ако е взривен някъде тунел, хората избират друг път или си остават у дома.

— Но инфраструктурата се възстановява.

— Това е било вярно досега — посочи Маккъски. — Но какво би се получило, ако едновременно бъде разклатена вярата в няколко системи? Или една и съща система бъде атакувана непрекъснато? Вижте Италия. Червените бригади отвлякоха министър-председателя Алдо Моро и в продължение на месеци разтърсваха Италия. Ами 1991 година, когато албанските бежанци наводниха Италия поради политическия хаос в страната си? Терористите отново нанесоха удар на Италия. Бяха изминали цели тринадесет години и въпреки това международната бизнес-общественост започна отново да се дърпа назад. За тях Италия отново бе несигурно място. Изчезна всякаква вяра в правителството. Чуждестранните инвестиции мигом паднаха почти до нула. Какво би станало, ако тероризмът бе продължил да напредва или да се разраства? Финансовите загуби щяха да придобият необратими размери. Вижте какво стана с Холивуд.

— Какво стана?

— Да не би да мислите, че студиите започнаха да откриват кинопавилиони във Флорида, защото там е по-слънчево, или пък недвижимите имоти — по-евтини? Не. Те се страхуваха, че земетресенията и расовите безредици могат да унищожат филмовата индустрия.

Роджърс се опита да осмисли всичко това. По лицето на Маккъски личеше, че и той прави същото.

— Даръл — каза замислено Роджърс, — колко бели расистки групи мислиш че има в Съединените щати?

— Няма какво да мисля — отвърна той и прелисти няколко страници от второто досие в скута си. — Според последната бяла книга на ФБР съществуват седемдесет и седем различни бели неонацистки групи от бръснати глави, с обща численост на членуващите в тях тридесет и седем хиляди души. От тях почти шест хиляди принадлежат на въоръжените милиции.

— Как са в процентно съотношение?

— Имате предвид как са разпределени? — запита Маккъски. — Основно са във всеки щат и във всеки по-голям град на всеки щат, включително и Хаваите. Някои са взели на прицел чернокожите, други азиатците, други евреите, някои мексиканците, други всички дотук изброени. Но са навсякъде.

— Това не ме изненадва — каза Роджърс.

Беше разгневен, но отказваше да се поддаде на гнева. Припомни си от обстоянните прочити на историята как Бащите основатели също били горчиво разочаровани, че независимостта не означавала края на неравенството и омразата. Спомни си един цитат от едно писмо на Томас Джеферсън до Джон Адамс. Джеферсън бе написал: „Реки от кръв трябва още да изтекат и години от опустошения да преминат; и въпреки това целта си струва реки от кръв и години опустошения“.

— Какво мислите? — запита Маккъски.

Как искам да изритам здравата в задника една пасмина тъпи копелета заради Томас Джеферсън. — Роджърс игнорира сконфузен поглед на Маккъски. Той си прочисти гърлото. — Изскочи ли още нещо на компютъра за „Чиста нация“?

— Не. Обаче всички бяхме като гръмнати колко малко информация получихме.

— Просто лош късмет, или са успели да я изтрият?

— Не съм сигурен — отвърна Маккъски. — Но всичко изглежда така, сякаш това ще се окаже една голяма рекламна шумотевица, особено сред чернокожите. Никой не е бил ранен и успяхме да напъхаме зад решетките няколко наистина отвратителни мръсници.

— Като че ли цялата работа се оказа прекалено фасулска, така ли? — подсказва му Роджърс.

— Не е лъжа — отвърна Маккъски. — Поне така считам. А мисля, че и в Бюрото са на същото мнение. Най-големият въпрос е защо една външна група е била изпратена да нападне хората от „Шака Зулу“. Една от най-жизнените расово-ненавистнически групи в страната, Коалицията, е базирана в Куийнс. Това е точно над Ист Ривър, по-близо, отколкото „Чиста нация“ беше дори и в Ню Йорк. И въпреки това между двете сякаш няма никакви контакти.

— Дали пък не ни подхвърлят дезинформация? Знаеш ли, ние с Боб сме събрали един файл за тях. Ако имаш време, хвърли му един поглед; казва се Das Bait^[1]. Номерът е в това, че ако искаш да заблудиш враг, оставяш го да залови някаква бойна част с дезинформирани войници. Ако врагът се полъже по думите им, десет или дванадесет души могат спокойно да вържат дивизия или дори цяла армия в очакване на нападение, което никога не ще се случи, или пък да се втурнат в съвсем погрешна посока. Съюзническите сили са отказали да правят такива неща поради жестоките инквизиции на заловените военнопленници. Но германците и японците са го правели редовно. А след като заловените войници не знаят, че лъжат, няма никакъв начин да се разбере дали казват истината, или не. А генералите са принудени да пращат собствени сили зад линията на фронта да разузнават. С колко човека разполагаше ФБР по случая?

— Почти тридесет.

— А сега? Колко хора проверяват откритите следи или разследват „Чиста нация“?

— Около седемдесет или осемдесет по цялата страна.

— А те са най-добрите специалисти по белите расовоненавистнически групи — каза Роджърс. — И така, шепа членове на „Чиста нация“ са арестувани и какво от това? ФБР ангажира най-добрата си част от групата по борба с белите расистки организации.

Маккъски се замисли за момент, после поклати глава.

— Като тактика има смисъл, но за Чистите националисти не звучи достатъчно мъжествено. Те вярват в силата на оръжието и по-скоро биха се сражавали, отколкото да замислят такива номера.

— Тогава защо не са го направили?

— О, те се биха — каза Маккъски. — Опитаха се да застрелят момчетата ни.

— Но не са го направили — посочи Роджърс. — И след това на всичко отгоре се оставят да ги заловят.

— Били са атакувани с превъзхождащи сили — възрази Маккъски. — ФБР все още може да воюва.

— Знам — отвърна Роджърс. — Но след като „Чиста нация“ са такива мъжаги, защо се предават? Не би ли било по-добре за каузата им да се бият до последния куршум, превръщайки се в мъченици и карайки ФБР да изглежда като някаква шайка главорези?

— Те не са камикадзе — отвърна Маккъски. — Може и да са смели и безмилостни, но и на тях им е мил животецът.

— Животецът — повтори Роджърс. — Тези хора едва ли са щели да пострадат. Каква е най-голямата присъда, която ги заплашва? Стреляли са срещу федерални агенти. Заговорничели са. Укривали са и са трупали оръжия. Ако обжалват, всеки ще получи от седем до десет години. Седем до десет години кабелна телевизия и гимнастически зали. Ще излязат на тридесет и пет, четиридесетгодишна възраст. Ще бъдат поздравявани като герои от хората си. Това би се понаравило на всеки човек с болно съзнание като тяхното.

— Възможно е — съгласи се Маккъски, — но това не се вписва в нито един от профилите, които някога сме виждали. Да се предадеш, за да дезинформираш, и после да лежиш в затвора? Не, аз все още твърдя, че това не е достатъчно, за да задоволи тези хора.

— А аз твърдя, че ние може би сме изправени пред една нова порода расисти. Такива, които обичат да играят подобни игри.

Маккъски понечи да каже нещо, но размисли.

— Знам какво си мислиш — каза Роджърс. — Ти все още чувстваш, че ние им придаваме прекалено голямо значение.

— Изобщо значение — поправи го Маккъски. — Не искам да подценявам врага, но това са хора, ръководени от болно съзнание и сляпа ярост. Всяка вариация за тях би била отклонение, ерес.

— Но ако им предложиш подходящата награда, може да направят онова, което им е наредено, нали?

— Свободата — каза Маккьски. — Свободата да нападат онова, което ненавиждат.

— Съгласен съм — каза Роджърс. — А кое дава на една личност моралното право да напада?

— Ако те бъдат атакувани първо — каза Маккьски.

— Точно така — потвърди Роджърс. Вече започваше да се самонавива. Маккьски можеше и да не се съгласи, но той чувстваше, че тук има и още нещо. — Да приемем, че искаш да накараш някаква група да те нападне. Ти влизах в антагонизъм с тях. Караш ги да се чувстват застрашени...

Телефонът звънна.

— Расовоненавистническите игри — каза Маккьски.

— Не е достатъчно — отвърна Роджърс. В очите на Маккьски се появи внезапен страх и разбиране.

— Това, плюс осведомяването им, че се каниш да ги нападнеш. Даваш на една чернокожа група да разбере, че е цел, и възпламеняваш всички чернокожи. Господи! Това е била целта на „Чиста нация“ — да позволят собственото си арестуване. Да дадат на „Шака Зулу“ да разберат, че те са били тяхна цел, дори и да не е било така. И преди още да мигнем, всички чернокожи като един са застанали зад войнствените „Шака Зулу“... и на белите не им остава голям избор освен да се изправят срещу тях.

Роджърс закима енергично. Телефонът отново зазвъня. Той му хвърли поглед. Върху светодиодното екранче в основата на апарата се бе изписал кодът за повикването на Ан Фарис.

— Точно това се случи през шейсетте — каза Маккьски, — когато Черните пантери станаха войнствените съюзници на голям брой групи за граждански права.

— Ако всичко това наистина се впише в една обща картина — Доминик, парите му, расовоненавистническите групи и дестабилизацията на Европа и САЩ, — светът ще бъде разлюлян от гигантски трус. — Роджърс включи телефона на високоговорител. — Извинявай, че те накарах да чакаш, Ан.

— Майк, Даръл ми каза, че сте се нуждаели от проверка на съобщения в пресата от „Demain“ — каза тя. — Обадох се на

„Д’Алтон и Д’Алтон“, на хората им от агенцията в Ню Йорк, и получиш по факса последните материали.

— И?

— Всичко е банална рекламна шумотевица за игрите — каза Ан, — с изключение на един нов джойстик.

— Какво пише за него?

— Че с новия „Енджойстик“ вие вече не просто играете играта — вие я чувствате.

— Продължавай. — Това пасваше напълно на расовоненавистническите игри. Роджърс усети студени пипала да плъзват по гръбнака му.

— Одобрена от федералната комисия по комуникациите нова технология, която стимулира нервните клетки посредством едно патентовано биозвено, управлявано с отпечатък на пръста. Предполагам, че това е направено, за да са сигурни, че връзката ще се използва върху ръцете, а не на други части от тялото. Пише така: „С Енджойстик Вие ще усетите и изпитате възбудата и емоциите, които Вашият герой от играта изпитва на екрана“.

— Заедно с ненавистта и любовта и всички спирки между тях.

— За това не се споменава нищо — каза Ан, — но не мога да повярвам, че нещо подобно наистина съществува. Чувствам се като в някакъв научнофантастичен роман.

— Не си в никакъв роман — каза Роджърс. — Много хора все още дори не могат да проумеят могъществото на тази технология, но въпреки това тя съществува. Благодаря ти, Ан. Това наистина е голяма помощ.

— Няма защо, Майк — отвърна тя. Роджърс затвори телефона и погледна към Маккьски, който пишеше нещо върху корицата на една от папките.

— Всичко пасва — изрече възбудено Маккьски. — По дяволите, всичко пасва.

— Давай тогава.

— Нека да кажем, че Доминик използва банкови схеми като онази в Науру да праща пари на белите расистки движения. Той ни подхвърля фалшива следа, отклонявайки ни в погрешен коловоз, като ни поднася „Чиста нация“, докато в същото време спокойно смазва колелата на други групи. Той също така се подготвя да изстрелва

ненавистнически игри, такива, които да могат да се играят с „Енджойстик“. Хората изпитват удоволствие да преследват малцинства. — Той хвърли поглед към Роджърс. — Съгласен съм с Ан — това и за мен е като научна фантастика, — но нека го приемем за момента. Какво следва? Чернокожите изпадат в ярост от игрите. Вестниците също. Гражданите с десни разбирания също са изведени от равновесие. А междувременно „Чиста нация“ дори и не помислят да обжалват. Ами! Те отиват на процеса, защото им трябва обществен форум. И хоп — тези мръсници се превръщат в жертви.

— Точно така — каза Роджърс. — И голяма група от бялата раса тайно ще попие всичко казано от тях. Белите, които обвиняват високите данъци за социалните придобивки и безработицата и не одобряват социалната политика и безработицата при чернокожите. А черните активисти изпадат във все по-силна ярост с напредването на процеса и някой, без значение от коя страна на барикадата, прави нещо, за да провокира инцидент. Крайният резултат е масови безредици. Изпълнителите на Доминик не дремят и Ню Йорк, и Лос Анджелис, Чикаго и Филадельфия, Детройт и Далас избухват в расови експлозии и много скоро цялата територия на Съединените щати пламва.

— Не само Щатите — каза Роджърс. — Боб Хърбърт е изправен пред същия проблем в Германия.

— Ето — възкликна Маккьски. — Доминик отваря портите на ада по целия свят — с изключение на Франция. Затова и Новите якобинци действат мълчешком, ефективно, без да вдигат никакъв шум. — Маккьски отвори досието на Доминик. — Тези момчета са уникални сред терористите, защото те наистина тероризират. Има много малко докладвани инциденти, но при повечето случаи те заплашват хората с насилие. И тогава дават специфични заповеди: едичоя си група хора да напусне този и този град, защото в противен случай при завръщането си ще осъществят заплахата си. Това е нещо наистина крупно, също като призова да изхвърлим британците от Ирландия. Но пък винаги заповядват нещо, което е изпълнимо.

— Хирургически удари, които не получават голямо отражение в пресата — каза Роджърс.

— Които не получават никакво отражение в пресата — поправи го Маккьски. — Французите не дават пет пари. Така че каквото и да

става по света, Франция си е сравнително стабилна страна. А Доминик прилапва куп банки, промишлености и инвестиционни компании и става една от най-сериозните фигури на света. Може би дори и най-сериозната.

— А всеки, който се опитва да докаже връзката му с тероризма, остава с пръст в устата.

— Или пък има среднощно посещение от Новите якобинци — завърши Маккъски, оглеждайки досието. — Тия момчета притежават всички характерни черти на старата мафия. Тактиката на желязната ръка, удари, екзекуции, всичко.

Роджърс се отпусна на стола.

— Пол вече трябва да се е върнал в офиса на Хаузен в Хамбург. — Той погледна бележника си. — Обади му се, въведи го в последното развитие на обстановката и му кажи, че се опитвам да се свържа с полковник Балон. Нашият човек е Доминик, освен ако не сме се заблудили здравата. А Балон ми се струва единственият човек, който може да ни помогне.

— Желая ви късмет — каза Маккъски. — Внимавайте с него, доста е бодлив.

— Ще си сложа ръкавици — отвърна Роджърс. — Ако успея да извъртя нещата, а мисля, че ще успея, възнамерявам да му предложа нещо, което няма да намери във Франция.

— И какво е то?

— Помощ — отвърна Роджърс.

[1] Примамката (нем.) — Б.пр. ↑

Четвъртък, 18:25

Вюнсторф, Германия

Във физическо отношение това беше най-напрегнатият и изтощителен, но едновременно с това и най-възнаграждаващият час в живота на Боб Хърбърт.

Теренът, който му предстоеше да прекоси, беше покрит със съчки, гнили листа и дървета, скали и камъни. И беше кално. Потокът беше съвсем плитък, но пък на моменти теренът се надигаше толкова стръмно, че на Хърбърт му се налагаше да слиза от количката и да я влачи.

Избираше пътя си през гората, воден от тридесетгодишния си джобен бойскаутски компас, обиколил света с него. Докато напредваше, си водеше сметка за изминатото разстояние, като броеше оборотите на колелата. Обиколката им беше точно метър. Чудеше се какво ли може да търсят неонацистите в тази област. Не биха могли да се обалят по радиото на свой привърженик полицаи, защото колегите му щяха да чуят. Но защо се нуждаеха от помощ? Единственото нещо, за което можеше да се сети, беше, че имаха нужда от човек, който да го открие. Изглеждаше направо налудничаво, но имаше логика. Неонацистите бяха избягали при воя на полицейската сирена, уплашени, че той ще успее да установи самоличността им, значи щяха да опитат да се отърват от него, за да не пусне молба за задържане.

Хърбърт поклати глава. Щеше да бъде ирония на съдбата, ако успееше да открие момичето в тая гора. Бе дошъл до Хановер да търси информация, а тия негодници може да го бяха довели право при нея, без дори и да го знаят.

Усмихна се. Кой би предположил, че един ден, започнал на седалката в първокласен самолет, ще приключи с промъкването му през дива местност, по следите на едно момиче, преследвано от неонацисти?

След няколко минути се добра до дървото, на което според Алберто се намираше момичето. Не можеше да го сбърка с друго: високо, чепато и тъмно.

Хърбърт се пресегна, измъкна прожектора от опората за краката и насочи лъча в короната на дървото.

— Джоди — повика той, — горе ли си?

Почувства се малко глупаво да вика едно младо момиче на дърво. Но въпреки това вдигна глава към листата и се заслуша. Нищо.

— Джоди — обади се пак той, казвам се Боб Хърбърт. Американец съм. Ако си горе, моля те, слез. Искам да ти помогна.

Хърбърт зачака. Отново не последва никакъв звук. След минута реши да заобиколи дървото и да го огледа от другата страна. Преди обаче да помръдне, дочу някаква съчка да изпращява зад гърба му и погледна назад, очаквайки да види Джоди. Зърна обаче нечия едра сянка, застанала под едно дърво.

— Джоди? — повика той, макар по силуета да бе ясно, че не е тя.

— *Mein Herr* — проговори нечий дълбок мъжки глас, — вдигнете ръцете си, ако обичате.

Хърбърт изпълни нареждането. Вдигна ги бавно, на височината на лицето си. Мъжът го приближи и фигура та му се озова в кръга на прожектора: беше полицай.

И в същия миг истината го осени. Сирената. Внезапното прекратяване на преследването. Маршрутът до тази точка. Цялата работа още от самото начало си беше чист капан.

Полицаят спря на два метра от него, прекалено далеч, за да го достигне, дори и да успееше да измъкне пръта изпод облегалката. Стоеше разкراчен, лицето му бе в сянка под периферията на шапката. На колана му от черна кожа бе закачен клетъчен телефон.

— Повикаха ви от микробуса когато бяха още в града, нали? — каза Хърбърт. — Направиха се, че бягат от воя на сирената, знаеха, че ще ги проследя, и после проследиха мен.

Полицаят не каза нищо. Не че това имаше някакво значение. Хърбърт беше отвратен от себе си. За полицията едва ли щеше да е проблем установяването на самоличността на човека, наел колата. Той дори бе направил нещата още по-лоши за себе си, плащайки с проклетата си корпоративна кредитна карта. Национален център за справяне с кризисни ситуации, САЩ — официалното име на

Оперативния център. Това, плюс изявата му в Хановер, им бе отворило очите, че търси нещо. А след като бе повикал Джоди по име, вече знаеха точно какво. Единственото нещо, с което щеше да им улесни нещата докрай, беше да им връчи копията от фотографиите от НСР.

Поне беше щастлив, че неясната сянка, видяна от спътника сред клоните на дървото, не се бе оказала Джоди. Защото ако и тя беше тук, щеше да посрещне смъртта заедно с него само след секунди.

Хърбърт нямаше да моли този човек за пощада. Не му се умираше, но не би могъл да живее после с позора от спомена, че се е молил на такава отрепка. Беше проявил непростима наивност и сега щеше да си плати за това. Утеши се с малко черен хумор, че поне няма да му се налага да се влачи обратно до колата.

Зачуди се дали ще чуе изстрела преди куршумът да прониза черепа му. Мъжът бе застанал достатъчно близо до него.

— *Auf Wiedersehen* — изрече германецът.

*Четвъртък, 18:26
Тулуза, Франция*

Рю Сент Ром е една от изпълнените с магазини улици в старата част на Тулуза, само на няколко минути път с кола от популярния Плас Дю Капитол и река Гарона. Средновековните сгради бяха потъмнели или наклонени от годините. Подовете бяха набъбнали от влагата край реката. Но сградите не рухваха. Те сякаш казваха на нахаканите, нови, съвсем не на място реклами на часовници „Сейко“ или мотопеди, удивителните навремето телевизионни антени и все още новите сателитни чинии: „Не. Няма да ви предадем улицата.“ И така, следили в продължения на столетия безредици и страсти, ставали неми свидетели на безброй човешки съдби, фасадите все още надзъртаха над преплетения хаос от тесни улички и забързани тълпи.

От една стая на третия етаж на едно от тези стари здания полковник Бернар Балон от Националната жандармерия наблюдаваше на живо картините от фабрика „Demail“, предавани на четири малки телевизионни монитора.

Хората му бяха поместили скрити камери на четирите ъгъла на древната сграда в древното градче Монтобан, на трийсет километра оттук, и камерите запечатваха на видеолента всеки камион и работник, който влизаше и излизаше. Единственото нещо, което искаха да видят, беше някой познат член на Новите якобинци. Ако мернеха някой от терористите, Балон с елитния си тактически отряд щеше да нахлуе във фабриката само след двадесет минути. Колите бяха паркирани наблизко, хората седяха покрай аудиооборудването и видеомониторите, а оръжията им бяха в спортни сакове в ъгъла. Разрешенията за обиск също бяха налице, в случай че възникнеше онова, което в съда наричаха „raison de suspicion“. Подозрителна причина. Причина, която да преодолее яростната атака на защитата в съда.

Но уединеният магнат не губеше бдителността си. А Балон подозираше, че мигът на атаката наближава. След седемнадесет дълги и обезсърчаващи години на дишане във врата на неуловимия милиардер; след седемнадесет години проследяване, арестуване и опити за прекършване на членове на терористическата организация Нови якобинци; след седемнадесет години наблюдение как собственият му интерес се бе развил до стадий на натрапчива психоза, Балон беше сигурен, че Доминик замисля нещо голямо. Не само хвърлянето на пазара на нови видеоигри. Той и преди бе вадил на пазара нови видеоигри, но с такава степен на секретност досега не бе обграждал никое свое начинание. Нито пък бе достигал такова себеотдаване.

Доминик все по-често бе започнал да остава във фабриката нощем, вместо да се прибира в имението си от червени тухли край Монтобан. Служителите му работеха по-продължително, отколкото преди. Не само програмистите на компанията за видеоигрите, но и техниците, които работеха върху проектите, свързани с Интернет и машинното обезпечаване. Той следеше на мониторите как идват и си тръгват.

Жан Годар... Мари Паж... Емил Турнюр...

Французинът ги познаваше всички по лице. Знаеше къде са учили и работили преди да постъпят при Доминик. Знаеше имената на членовете на семействата им и на приятелите им. Бе преровил всичко, което можеше, за да научи повече за Доминик и действията му. Защото беше убеден, че преди двацет години, когато беше още млад полицейски офицер в Париж, този човек бе извършил убийство и бе останал ненаказан.

Четиридесет и четири годишният офицер се размърда сковано върху сгъваемия дървен стол. Протегна късите си крака и огледа импровизирания команден център. Кафявите му очи бяха кръвясали, брадата му бе покрита с четина. Също като останалите седмина мъже в стаята той беше облечен в джинси и фланелена работна риза. В края на краищата, нали бяха работници, дошли да реставрират зданието, което бяха наели. На долния етаж трима души упорито режеха дъски, които никога нямаше да използват. Бе се оказало извънредно трудно да убеди началниците си да му позволят да предприеме тази продължила вече месец операция.

— И за какво? — го бе запитал шефът му Катон. — Защото го подозираш в престъпление, което е извършил преди две десетилетия? Та ние дори не можем да възбудим наказателен процес срещу него!

Това беше вярно. Прекалено много време бе изминало. Но да не би това да правеше престъплението или лицето, извършило го, по-малко чудовищни? След като бе разследвал сцената на престъплението от онази нощ, Балон бе научил, че богатият Жерар Дюпре е бил видян в района заедно с друг мъж. Бе открил, че след убийствата двамата са напуснали Париж на път за Тулуза. А полицията не бе пожелала да ги преследва. Не бе пожелала да преследва Дюпре, свинята от висшето общество. И в резултат на това той се бе измъкнал безнаказано.

След този случай Балон с огромно отвращение бе подал оставка от полицията. После бе постъпил на работа в жандармерията и бе започнал да изучава фамилията Дюпре. С годините хобито му се бе превърнало в страст. От секретните досиета в правителствените архиви в Тулуза той бе научил, че старият Дюпре е бил колаборационист по време на Втората световна война. Как се бе инфилтрирал в Съпротивата и бе издал множество от членовете ѝ. Най-малко тридесет човешки живота висяха на съвестта на това копеле. След войната Дюпре бе основал предприятие за производство на резервни части за „Аероспациал Ербус“ с пари от Съединените щати. Пари, предназначени за възраждането на Европа от пепелищата на войната.

А през това време Жерар бе отхвърлил всичко, на което беше привърженик баща му. Дюпре-старши бе продавал информация на германците, за да оцелее по време на войната. Жерар пък се обграждаше с млади германски студенти, които се нуждаеха от парите му, за да не умрат от глад. Дюпре-старши бе крал пари от американците след войната. Жерар пък създаваше софтуер, търсен от американците, за да ги накара да му дават парите си. Дюпре-старши ненавиждаше комунистите.

Което обясняваше защо като студент Жерар бе привличан от тях. Всичко, вършено от него, се явяваше пълно отрицание на действията на баща му.

Но в онзи период с младия Дюпре се бе случило нещо. След като бе напуснал Сорбоната, той бе започнал да събира исторически документи. Балон бе разговарял с някои от антикварите, от които бе

купувал Жерар. Самата възможност да притежава важни писма, писани от велики личности в миналото, сякаш бе изумявала Дюпре.

Един търговец бе споделил с полицейския служител: „Жерар Дюпре, изглежда, се чувстваше така, сякаш надзърташе иззад раменете на великите хора. Очите му се изпълваха с огън само като гледаше как историята се разгъва пред него.“ Дюпре купуваше документи от Френската революция, както и автентични костюми и оръжия. Купуваше религиозни писма, които бяха още по-стари. Купуваше дори гилотини.

Един служебен психиатър бе обяснил на Балон: „За хората, разочаровани от реалния свят, не е необичайно да си създават защитна реалност с писма или предмети“.

— А възможно ли е да му се прииска да разшири територията на мечтите си? — бе запитал Балон.

— Много е вероятно. Защо да не си разшири Рая, който си е съградил? — му бе отвърнал лекарят.

Когато Дюпре промени името си на Доминик, за Балон вече нямаше никакво съмнение, че този човек започва да се изживява като съвременен светец. Светецът-покровител на Франция. Или че е полудял. А най-вероятно и двете. И когато по същото време Новите якобинци започнаха да тероризират чужденците, Балон вече беше уверен, че това са войниците, охраняващи духовната крепост на Доминик — една Франция, чиста като девица, както я бяха виждали в представите си първите Якобинци.

Балон прекара длани по бузата си. Харесваше грапавата четина по лицето си. Беше мъжествена. Как иначе да се чувства мъж, търкайки задника си в тази прогнила стара стая? Непрекъснато повтаряха процедурите, в случай че им се наложи да нахлуят във фабриката. Кодовите думи. „Синьо“ за атака. „Червено“ да останат по местата си, където ги завари командата. „Жълто“ за оттегляне. „Бяло“ за цивилни граждани в опасност. Леки импулси по радиото, в случай че звукът има опасност да издаде някого. Един за нахлуване. Два да останат по местата си. Три — изтегляне. Контингенти за бърза помощ. Започваше да се пита дали Доминик не е научил за операцията и нарочно не прави нищо.

Или може би започваше да става параноичен?

След като бе прекарал толкова дълго време в разследвания, Балон бе разбрал, че параноята е нещо, което не може да се избегне. Навремето бе организирил следенето на един от хората на Доминик, Жан-Мишел Орн. Орн бе отишъл на една среща подсвирквайки си и Балон не бе успял да се отърве от подозрението си, че си свири само за да го изкара от релси.

— Обаждат се от Америка, господине — прекъсна мислите му един от хората му.

— Какво искат пък сега? И хвана слушалката.

— Полковник — започна диспечерът, — обажда се генерал Майкъл Роджърс от Националния център по справяне с кризи...

— Полковник Балон — прекъсна го Роджърс, — простете за намесата ми, но е много важно да разговаряме.

— Говорите ли английски? — запита Роджърс. — Ако не, дайте ми минута, докато открия преводач...

— Говоря — призна неохотно Балон. — Какво има, генерал Роджърс?

— Доколкото разбирам, вие се опитвате да спипате един наш общ враг.

— Опитвам се, вярно.

— Според нас той планира разпространяването на софтуер, който ще подпомогне създаването на безредици в градовете по целия свят. Смятаме, че възнамерява да използва тези безредици, за да срути икономиките на основните американски и европейски нации.

Устата на Балон започна да пресъхва. Този мъж беше или пратеник на боговете, или ръката на самия Сатана.

— Откъде знаете всичко това?

— Ако не го знаехме, правителството щеше да си вземе обратно всички пари, с които финансира екипа ни. — Това също се понрави на Балон.

— А какво ще кажете за терористическите ударни групи? Знаете ли за тях? — запита той с надеждата да изкопчи някаква нова информация. Каквато и да е.

— Нищо нямаме — призна Роджърс. — Но подозираме, че той работи в тясно сътрудничество с няколко неонацистки групи в Америка и другаде.

За момент Балон замълча. Все още нямаше пълно доверие на този мъж.

— Информацията ви е интересна, но не особено полезна — каза той. — Искам доказателства. Искам да разбера какво става зад стените на крепостта му.

— Ако това е проблемът, аз мога да помогна. Обаждам ви се, за да ви предложа съдействието на един командващ фронтовете на НАТО в Италия. Казва се полковник Брет Огъст и неговата специалност е...

— Знам — прекъсна го Балон. — Той е специалист по антитерористична дейност.

— И мой приятел от детинство — каза Роджърс. — Ще ви окаже помощ, ако го помоля. Също така имам и едно специално оборудване в Германия, което ще ви дам да ползвате.

— Какво оборудване? — запита Балон. Отново започна да става подозрителен. Този мъж изглеждаше прекалено идеален, за да е на хубаво. Едно хубаво нещо, на което не би могъл да противостои. Едно хубаво нещо, което като нищо можеше да получава заповедите си от Доминик. Едно хубаво нещо, което като нищо можеше да завърши с някой капан.

— Един нов вид рентгеново устройство — обясни Роджърс. — Такова, с което операторът ми може да прави чудеса.

— Нов вид рентгеново устройство? Няма да ни е от особена полза. Нямам нужда да зная къде са застанали хората...

— То може да чете документи или по устата — прекъсна го Роджърс.

Балон отново бе заинтригуван, но въпреки това продължаваше да е нащрек.

— Генерале — произнесе той, — откъде сте толкова сигурен, че в момента си нямате работа с Доминик?

— Защото знаем за две убийства, които е извършил преди двадесет години. Познаваме човека, който е бил с него тогава. Не мога да ви кажа нищо повече, освен че искам да изправа Доминик пред съда.

— Добре — заяви полковникът, — как да се свържа с този ваш чудотворец?

— Останете там. Ще му телефонирам да ви се обади.

Балон се съгласи и затвори. После прати трима души да излязат отвън и да наблюдават сградата. Ако нещо им подсказеше, че ги водят за носа или се канят да ги атакуват, трябваше веднага да му съобщят.

Имаше обаче усещането, че генерал Роджърс е от добрите, точно както още навремето бе усетил с цялата си същност, че Доминик е самото въплъщение на злото.

Четвъртък, 9:34

Студио Сити, Калифорния

Беше си харесал името Стрийткорна и продаваше аудиозаписи от една раница, изработена от кожа на пантера. Вече повече от година всеки ден към седем сутринта младежът слизаше от разнебитения Фолксваген в паркинга зад ивицата магазини в Лоръл Каньон в Студио Сити и се устремяваше към булевард „Вентура“. Носеше черни кожени сандали и поличка, закачена през рамото на ремък от леопардова кожа. Под ремъка имаше просмукана от пот черна фланелка с къси ръкави, върху която с бели букви беше изписано „СТРИЙТКОРНА РАП“. Косата му беше избръсната от двете страни на главата и само един голям кичур по средата бе хванат на възел. Очите му не се забелязваха под очилата. Дребните диамантени игли в носа и езика сияеха от потта и слюнката му.

Стрийткорна никога не бързаше. Докато крачеше, опъваше от цигарата си с марихуана, за да се подготви за амбулантната си търговия през деня. Колкото повече димът разхлабваше и отпускаше съзнанието му, толкова повече костеливите му ръце и крака навлизаха в ритъма, командван от главата му. Бедрата му започваха да се движат в такт и той почваше да пляска с ръце.

Стрийткорна спря на ъгъла, без да спира танца си, свали раницата си, отвори я така, че касетите да се виждат, включи един малък магнетофон и започна основното си изпълнение. На ден обикновено продаваше пет-шест касети на честна уговорка. Тъй като беше прекалено зает, за да спира, беше написал на едно кашонче купувачите да пускат парите там. Повечето оставяха по пет долара, някои само по един-два, други обаче по десет. На ден изкарваше средно по тридесет долара, които му стигаха за цигари, бензин и храна.

Най-големият му удар беше, когато го бяха отвели в студиото от другата страна на Радфорд Авеню. Снимаха го за един вечерен скеч в една улична сцена и изкара достатъчно пари, за да си запише предварително някаква музика. Преди това всичко се записваше на живо, на улицата, както си пееше. Всички, които купуваха касета от Стрийткорна, получаваха оригинален запис. Сега вече можеха да избират.

През последния ден от живота си Стрийткорна пристигна на работното си място в 7 и 10 сутринта. Продаде една касета за десет долара през първите два часа, запали цигара в 9 и 15 и навлезе в любимия си рап.

Докато пееше със затворени очи, двама млади мъже прекосиха Лоръл Каньон. Бяха руси, високи и вървяха бавно. Дъвчеха сандвичи. Носеха бели тениски, а на раменете им висяха спортни сакове. Когато наближиха Стрийткорна, единият спря зад него отдясно, а другият отляво. После спокойно извадиха автомобилни щанги от саковете си и едновременно ги стовариха върху коленете на продавача на музика.

Стрийткорна рухна с писък, слънчевите му очила се строшиха в плочките, когато лицето му се заби в тротоара. Минувачите забавиха крачка и загледаха как младежът изпищя отново, свивайки се на кълбо. Преди още да успее да се обърне и да погледне нападателите си, младежите вдигнаха щангите и ги стовариха жестоко върху главата му. Черепът му се строши още от първия удар, опръсквайки бетонната настилка с кръв, но двамината бяха безмилостни и го удариха още по два пъти. Стрийткорна потръпваше при всеки удар, после притихна и умря.

— Господи! — изпищя една млада жена. — Какво направихте?

— Запушихме гадната уста на тоя боклук — каза единият младеж.

— Някой да повика полицията! Някой да помогне! — изкрещя една стара чернокожа жена с бастун.

Младежът я изгледа, после я приближи. Хората се отместваха от пътя му. Старицата се дръпна назад.

— Хей! — извика един бял мъж на средна възраст, вмъквайки се помежду им. — Я стига!

Нападателят го ритна в глезена и мъжът се строполи на тротоара със сгърчено от болка лице. Чернокожата жена притисна гръб към

близката витрина.

Безмилостният убиец доближи лицето си до нейното и изсъска:

— Затваряй си вонящия черен плювалник.

— Не и докато дишам американски въздух — заяви храбро тя.

Вторият младеж изсумтя и заби единия край на щангата в устата ѝ. Тя се сгъна на две и той я събори на земята, после скочи с двата си крака отгоре ѝ.

— Оправихме ги — обади се вторият младеж, който пребъркваше Стрийткорна, и се изправи.

Двамата застанаха рамо до рамо срещу тълпата.

— Не могат да убият всички ни! — изкрещя някой. Мъжът с ключовете бръкна в сака, измъкна пистолет и се ухили.

— Хайде бе, я да видим.

Тълпата се разстъпи. Младежите минаха през нея и тръгнаха към Лоръл Каньон, игнорирайки гневните погледи на пешеходците и заплашителните крясъци зад себе си. Стигнаха до колата на Стрийткорна, качиха се, завиха по Лоръл Каньон и потеглиха нагоре по холивудските хълмове, необезпокоявани от никого. Движението към Холивуд бързо ги погълна.

Полицията пристигна след седем минути; веднага бе издадено нареждане да започне издирване с хеликоптер. Хеликоптерът забеляза колата паркирана близо до пресечката на Коулдуотър Каньон и Мълхоланд Драйв. Беше изоставена и чиста, без отпечатьци от пръсти.

В раницата на Стрийткорна на улицата нямаше никакви касети, само четиристотин долара и дребни.

*Четвъртък, 18:41
Хамбург, Германия*

Пол Худ пристигна в офиса на Хаузен заедно с Нанси.

Хаузен говореше по телефона, Ланг седеше на ръба на бюрото, свил устни, и го гледаше. Мат Стол още беше пред компютъра.

— Това е Нанси Джо Босуърт — каза Худ. — Работи в „DeMain“.

— Разбирам — произнесе Ланг с учтива усмивка.

— Не съм близка на Доминик — каза тя. — Просто работя там.

— Изглежда, малцина го познават отблизо — каза Ланг, все така усмихнат и все така стиснал устни.

Худ запозна Нанси и със Стол, остави ги заедно и попита Ланг:

— Какво прави хер Хаузен?

— Разговаря с френския посланик в Берлин. Опитва се да уреди спешен полет до Франция, за да се разследват подробностите около тази игра и създателя ѝ. Хер Хаузен желае да се изправи срещу този човек в присъствието на френските власти. Опитва се да се свърже директно с Доминик, но не може. Страшно е разгневен заради цялата тази работа. Приема нещата много лично.

— Как върви работата с посланика?

— Изобщо не върви. Очевидно Доминик има много голяма влияние върху него. Ще рече, контролира не само банки и предприятия, но и политици.

Худ изгледа съчувствено Хаузен и се върна при Нанси и Стол. Мат тъкмо прекарваше няколко кучета през едно блато. Явно му беше трудно да се концентрира върху играта.

— Справяш ли се, Мат? — попита го Худ. Стол натисна клавиша за пауза, обърна се и вдигна вежди.

— Изключително гадна игра, шефе. Просто няма да повярваш какво правят с тия кучета. После ще можеш сам да се увериш — добави той. — Свързах един видеокасетофон с компютъра и прекарах

играта през него. По-късно ще превъртя записа на бавни обороти да видя дали няма никакви подпрагови съобщения или някои други следи, които да съм пропуснал.

— Това е играта, която е получил хер Хаузен, нали? — обади се Нанси. Поколеба се за момент, после продължи: — Всъщност това е моя игра, но не ставаше дума за прослава на нацистите, а за едно блатно чудовище, което бягаше от създателя си и от разгневените селяни.

Худ потисна желанието си да я хване за ръката и да я спре. Забеляза как Стол ги стрелка с очи, докато се отдръпваха в ъгъла. Колкото и да беше изключителен по отношение на персонала си и допуснатите до работа с информация от върховна секретност хора, Оперативният център не беше по-различен от останалите организации. И в него хората си чешеха езиците. Персоналът умееше да пази държавни тайни, но фразата „лични тайни“ им беше буквално непозната.

— Пол — каза Нанси, — знам, че се изложих страшно в миналото, но това тук не е моя вина. Всеки специалист би могъл да направи тия промени.

— Имаш предвид хората от вътрешното обкръжение на Доминик? — Нанси кимна.

— Вярвам ти — каза Худ. — Въпросът е какво ще правим?

Клетъчният му телефон иззвъня и той се обади.

— Да?

— Пол, Даръл се обажда. Можем ли да говорим?

— Да.

— Срегнах се с Лиз и Майк — продължи Маккъски — и тримата единодушно стигнахме до заключението, че този тип е точно човекът, когото търсиш. И при това достатъчно могъщ, за да избегне всякакъв арест.

— Обясни.

— Изглежда, използва мрежа от банки, за да пере пари и да финансира човеконенавистнически групи по целия свят. Законът само души около него, без да посмее да го захване. Междувременно по всичко изглежда, че се кани да внедри един нов джойстик, който да помага на играча в усещането, че онова, което вижда на екрана, е самата реалност.

— Ако съм те разбрал правилно, този джойстик е съвместим с човеконенавистническите игри.

— Разбира се — отвърна Маккъски. — Но най-спешният ни проблем не е в това. Екипът на „Чиста нация“, който беше спипан тази сутрин, може да е бил нагласен. Изглежда така, сякаш те и тези игри са част от един по-голям план да хвърлят американските градове в пожара на расовите сблъсъци. И пак нямаме сигурни доказателства. Само няколко мъгляви звена и шести чувства.

— Шестите ни чувства обикновено се отнасят до парите — каза Худ. — Има ли признаци, че тук става дума за предварително съставен план с график?

— Трудно е да се каже. Медиите са се съсредоточили върху „Чиста нация“ и според нас те ще използват максимално ситуацията.

— Разбира се, че ще го направят — каза Худ.

— А игрите са готови за разпращане — каза Маккъски.

— Ако това е координирано усилие, координаторът няма да позволи на страха да заглъхне. Един-два удара срещу чернокожите и общностите няма да се надигнат, те просто ще избухнат. Току-що разговарях с колегите в Бюрото. Единодушни сме, че в сценария на възможно най-лошия вариант инцидентите могат да нараснат лавинообразно само за дни, ако не и за часове.

Худ не си направи труда да запита как един самотен чуждестранен бизнесмен е могъл да извърши толкова много черни дела срещу американската държава, без да бъде открит. Знаеше отговора. Доминик притежаваше пари, автономност и търпение. С пари и търпение японската секта „Аум Шинрикьо“ бе успяла да се загнезди в един офис в Манхатън от 1987 до 1995 година, купувайки всичко — от компютърно оборудване и лазерна система, способна да измерва плутоний, до няколко тона стомана за производство на ножове. Всичко това щеше да бъде използвано, за да се подпомогне избухването на война между Япония и Съединените щати. Макар и избухването на такава война да беше невъзможно, ядреното разрушаване на някой американски град можеше да се постигне много лесно, ако следователите от комисията по постоянни разследвания към Сената, съвместно с ЦРУ и ФБР, не бяха успели да се внедрят в сектата и да арестуват членовете ѝ.

— Какви са шансовете да спрем всичко това от ваша гледна точка? — запита Худ.

— Докато не узнаем какви са амбициите на този човек и дори специфичните му цели, не мога да бъда сигурен.

— Но ти мислиш — или чувстваш, — че всичко това се организира от един човек?

— Така изглежда оттук — съгласи се Маккъски.

— Така че успеем ли да се доберем до него, слагаме спирачка върху всичко?

— Съвсем логично. Поне на мен така ми се струва.

— Нека обмислим тогава тази ситуация — каза Худ. — Междувременно, някой да е чувал нещо от Боб?

— Всъщност... да — обади се Маккъски. Тонът му никак не се понрави на Худ.

— Какво прави?

Маккъски обясни и Худ се почувства ужасно виновен, че бе позволил на Хърбърт да тръгне съвсем сам, без подкрепления. Преследване из горите, човек в инвалидна количка срещу микробус, тъпкан с неонацисти. Това звучеше абсурдно. После се ядоса. Оперативният център бе загубил редник Бас Муур в Корея и подполковник Чарли Скуайърс в Русия. Хърбърт трябваше да знае, че ако му се случи нещастие, Конгресът ще прикове цялата организация към бюрата. Боб нямаше право да излага на опасност цялата организация. И накрая Худ усети истински прилив на гордост. Хърбърт правеше нещо, което отличаваше американците от почти всички останали националности. Той воюваше с несправедливостите, без значение срещу кого са насочени те.

Но прав или не, Хърбърт беше относително самостоятелна бойна единица, служител на американското правителство, който преследваше неонацисти в Германия. Ако той нарушеше закона или дори бъдеше открит, неонацистите щяха да нададат такъв вой, сякаш те бяха преследваните, което пък щеше да предизвика истинска буря от критики срещу Оперативния център, Вашингтон и Хаузен.

Винаги съществуваше и опасността, разбира се, неонацистите да открият Хърбърт и да го елиминират. Хората в микробуса можеше и да не знаят кой стои срещу тях. Но дори и да знаеха, не всички радикали

бяха привърженици на гласността. Някои предпочитаха да видят враговете си мъртви, отколкото да вдигат шум в медиите.

Ако беше сигурен макар и пет процента, че Хърбърт ще се вслуша в съвета му, Худ щеше да му заповяда да се прибира в хотела. И ако не ставаше дума за две големи „ако“, щеше да помоли Хаузен да изпрати хора, които да го приберат — ако имаше вяра на секретната служба на Хаузен и ако не се страхуваше, че могат да навредят на една иначе нормално развиваща се операция.

— Виан ли наблюдава Хърбърт? — запита Худ.

— За нещастие, не — отвърна Маккьски. — Стив има само едно „око“ в района и не може да го държи постоянно ангажирано. Наложил се да хързулне Лари, за да снабди Боб с някои данни.

— Благодарил му от мое име — каза искрено Худ, макар и да псуваше наум. Нямаше да има друг избор, освен да остави ситуацията да се развива, молейки се на Бога Боб да остане неразпознат и в безопасност.

— Пол — обади се изведнъж Маккьски, — почакай за момент. Току-що получих извънредно спешно обаждане.

Худ зачака. CNN предаваха по линията на изчакване. Имаше нещо за смъртта на някаква знаменитост в Атланта. Худ успя да улови само няколко думи преди Маккьски да продължи.

— Пол — продължи Маккьски, — Майк също чака на линията. Може да имаме възникнала ситуация.

— Каква по-точно? — запита Худ.

— Ей сега ми се обади моята връзка Дон Уърби от ФБР. Току-що са получили информация за пет убийства на чернокожи, извършени от бели, по едно и също време в пет различни града. Ню Йорк, Лос Анджелис, Ню Орлийнс, Балтимор и Атланта. При всеки отделен случай от двама до четирима бели мъже са убили от засада чернокож рап-певец. В Атланта са убили Суит Т, номер едно раппевицата, докато си почиствала апартамента...

— Значи точно това съм чул — прекъсна го Худ.

— Къде? — запита Маккьски.

— По CNN.

— Проклети копелета! — избухна Маккьски. — Защо не вземем да наемаме разузнавачи от тях? Гласът му беше мрачен. Обади се и Роджърс.

— Не разбираш ли какво точно става? Тия нападения са си чиста проба съвременен вариант на Kristallnacht.

Тази връзка до момента не беше хрумвала на Худ, но Роджърс имаше право. Нападенията бяха подобни на онези от Кристалната нощ, когато Гестапо бе ръководило актове на вандализъм срещу еврейски молитвени домове, гробища, болници, училища, домове и предприятия на територията на цяла Германия. Тридесет хиляди евреи биват арестувани, започва изстреблението на евреите в концентрационните лагери Дахау, Заксенхаузен и Бухенвалд.

Нападенията може и да бяха подобни, но имаше и някои разлики...

— Не — възкликна изведнъж с тревога Худ. — Това не е просто поредната Кристална нощ. Това е само прелюдия.

— И как така? — запита Роджърс.

— Неонацистите убиват рапъри. Това ще разяри така наречените „гангста“ и техните най-ярошни почитатели. Те ще обърнат гнева си срещу белите, много от които например изобщо не одобряват рапа, и накрая инцидентите на расова основа се множат, почват безредици и американските градове пламват. Едва тогава неонацизмът се завръща. Когато на бяла Америка ѝ писне, че подбудителите на безредици само биват съдържани, вместо да бъдат атакувани. Когато бъдат извършени прекалено много арести. Когато медиите започнат да показват чернокожи радикали, жадуващи бяла кръв. И тогава новата Кристална нощ, координираните въоръжени нападения, ще се разгърнат наистина на широк фронт.

— Но каква ще е изгодата за неонацистите? — запита Роджърс. — Те не могат да нарушат законите и после да претендират за справедливост.

— Най-хитрите могат — отвърна Худ. — Онези, които се дистанцират от нарушителите на законите, но не и от непоносимостта, която ги мотивира.

В плана имаше логика и колкото повече мислеше за него Худ, толкова по-брилянтен му се струваше с простотата си. Замисли се за дъщеря си, Харлей, която обичаше рап. Худ поддържаше правото на свободна изява, но настояваше да изслушва всеки албум със стикер, указващ, че е желателно родителят да го чуе, преди да го купи за децата си, не за да цензурира, а за да го обсъди. Някои от текстовете

бяха доста брутални и в душата си той трябваше да признае, че не би възразил, ако някои от рапърите се прехвърлят в някой друг дял на изкуството. А той навремето бе имал славата на либерален политик. От разговори с други родители знаеше, че те са много по-строги от него. Ако чернокожите започнеха да отмъщават за мъртвите рапъри, белите симпатизанти от средната класа щяха да застанат на страната на белите убийци, които вероятно щяха да изтъкват, че са нанесли удари, за да отворят очите на хората за грозящата ги опасност. И ответните удари на чернокожите щяха да докажат правотата на тези изтъквания. Щяха да последват масови безредици, полицията щеше да е принудена да сдържи чернокожите до някаква степен и неонацистите щяха да се превърнат в ангелите на насилието за белите. Да не говорим за потенциалните победители в бъдещите избори.

Повече от петдесет години след смъртта на Хитлер чудовищата наистина можеха да се превърнат в политическа сила в САЩ.

— Пол, все още можем да спрем това — обади се Роджърс. — Успеем ли да разкрием на хората операцията на Доминик, те ще прозрат как са били манипулирани.

— Ако ми кажеш как да се добера до него, ще бъда истински щастлив.

— Може и да има начин — каза Роджърс. — Току-що разговарях с полковник Бернар Балон от Групата за интервенции на Националната жандармерия на Франция. Той е в Тулуза и е взел на мушката същия враг както и ние, макар и по различни причини.

— Колко различни? — запита Худ точно в момента, когато Хаузен влезе във вътрешния офис. Германецът изглеждаше смутен.

— Балон счита, че Жерар Доминик е главата на група френски терористи, известни като Новите якобинци. Техните действия срещу имигрантите със сигурност пасват в общата картина на онова, което знаем за Доминик.

— И какво планира да прави полковникът с Доминик? — запита Худ.

Хаузен се втренчи в него.

— Не сме го обсъждали — отвърна Роджърс. — Официално, предполагам, трябва да го арестува заедно с бандата му. Но при човек като Доминик с парите и влиянието му, Балон очевидно се тревожи, че той ще се измъкне.

— Не е задължително — каза Худ. Все още гледаше Хаузен и си мислеше за убийството на двете момичета. — Ами по неофициален начин?

— Ако те разбирам правилно, ти си измислил някакъв начин да работим съвместно с него — каза Роджърс. — Трябва му точна информация. Само наблюдението от спътник не му е достатъчно.

— Ясно — заяви Худ и хвърли поглед към невинно изглеждащата раница на Мат Стол. — Как да се свържа с полковник Балон?

Докато пишеше телефонния номер, Худ наблюдаваше Хаузен. И преди беше виждал германеца развълнуван, но сега лицето му разкриваше още неща. Сякаш изминалите двайсет години бяха изчезнали в миг, оставяйки само омраза. Худ съобщи на Роджърс, че ще го осведоми какво се е случило, и напомни на Маккъски да го държи в течение какво прави Хърбърт. После затвори и попита Хаузен:

— Как се справихте?

— Зле — отвърна Хаузен. — Френският посланик ще ме уведоми дали можем да отидем. Кое то на дипломатически език означава да вървим на майната си. — Очите му се впиха в американеца. — Какво беше всичко това за Доминик?

— В Тулуза има един офицер от Националната жандармерия, който изгаря от нетърпение да опърли задника на мосю Доминик. — Той погледна Нанси. — Извинявам се, но така стоят нещата.

Устата ѝ се изкриви нещастно.

— Разбирам — каза тя. — По-добре да си ходя. — Тя се обърна, но Худ пристъпи към нея и я сграбчи за ръката. Хаузен дискретно се отдалечи.

— Нанси, не се връщай там.

— Защо? — запита тя. — Да не би да мислиш, че имам нужда от протекция, за да оцелея в поредната лайняна буря?

— За тази лайняна буря, да — каза той. — Ако Балон успее да се вмъкне вътре, всеки в „Demail“ ще стане обект на щателно разследване, и то максимално назад във времето.

— Има статuti с ограничения.

— Вярно — кимна Худ. — Юридически последствия няма да има. Помисли си обаче за черните списъци. Коя компания ще наеме човек, извършил промишлен шпионаж или замесен в злоупотреба с вътрешна информация?

— Всяка компания, подобна на „Demain“ — отрязва го тя.

Худ все още държеше ръката ѝ, но хватката му се отпусна. Сега държеше ръката на жена, а не на пленник.

— Такива компании като „Demain“ не се намират под път и над път — каза той, — и слава Богу. Това, което вършат, е престъпно. И каквото и да се случи, не бива да се връщаш там.

— Всяка голяма корпорация си има своите бесове.

— Не и като тези — натърти Худ. — Ако тази кутия на Пандора бъде отворена, стотици, а може би и хиляди хора ще загинат. Светът ще се промени, но не към добро.

Нанси го гледаше и тъжно, и с обич, и дори с желание. После каза:

— И така, ти не искаш да се връщам там. И едновременно с това желаеш да ти помогна да изправиш Доминик пред съда.

Без да изпуска ръката ѝ и без да откъсва поглед от очите ѝ, той спокойно произнесе:

— Да.

Мекият му тон я удари с почти същата сила както и думата. Тя го стисна за ръката. Той я стисна в отговор.

— Дори и да го пипнеш, Доминик ще се възползва от правосъдието на свръхбогатите — каза Нанси. — Онзи вид, който френското правителство много обича, защото то му купува летни вили без пари.

— Доминик няма да успее да се откупи по никакъв начин — обеща Худ.

— Ами аз? — запита тя. — Какво ще стане с мен?

— Когато всичко това приключи, ще ти помогна — каза Худ. — Ще имам грижата да ти осигуря работа.

— Е, страшно много ти благодаря — каза Нанси. — Още ли не си разбрал, че не това чакам от теб, Пол?

Тя се извърна настрани, сведе поглед към пода и прокара език по устните си. Худ не пускаше ръката ѝ. Нищо не можеше да каже, нищо, което да не бъде фалшива надежда.

След малко тя отново вдигна поглед към него и каза:

— Разбира се, че ще ти помогна. Когато и да поискаш.

— Благодаря ти — каза просто Худ.

— Недей. Нали за това са бившите годеници?

Худ докосна бузата ѝ, после пак хвана телефона. Не се обърна към Нанси, докато набираше номера. Копнежът в очите му би ѝ дал веднага отговора, а това не беше онзи отговор, който би сторил на когото и да било от двамата добро.

Четвъртък, 18:44

Вюнсторф, Германия

Трясъкът, достигнал слуха на Боб Хърбърт, не беше от изстрела. Той разбра това, защото куршумът щеше да пониже мозъка му и да му затвори очите преди още звукът от гърмежа да достигне съзнанието му.

Имаше и още нещо. Звукът бе дошъл отгоре.

Полицейският офицер отскочи настрани, но не можа да избегне младата жена, която се стовари върху него и го прикова към земята. Тъй като беше отгоре, тя успя да скочи преди него, изрита пистолета му настрани, грабна го и го подхвърли на Хърбърт.

Той го хвана и мигновено се прицели в главата на полицаия. Мъжът обаче не помръдваше и Хърбърт насочи вниманието си към младото момиче и попита:

— Джоди Томпсън?

Тя кимна. Едва дишаше.

— Казвам се Хърбърт. Боб Хърбърт. Работя за американското правителство. Искam да ви благодаря за това, което направихте.

— Не ми е... за пръв път... да се хвърлям на врата на някой мъж... — изрече тя на пресекулки. Той се усмихна.

— Предполагам, че не паднахте току-така от дървото...

— Не — отвърна тя. — Преди това вървах доста и се заблудих. А там горе заспах. Събудих се, когато ви чух и видях какво се кани да направи той.

— Радвам се, че спите леко — каза Хърбърт. — А сега мисля, че ще е по-добре да проверим дали нашият приятел...

— Внимавайте! — изкрещя Джоди.

Хърбърт не бе обърнал гръб на полицаия, но бе допуснал грешката да гледа само към момичето. Германецът се бе надигнал от земята, хвърли се към него и количката се прекатури.

Докато се бореха, Хърбърт изгърва оръжието и реши да не се опитва да го открие. Както лежеше по гръб с полицаия върху себе си, той се пресегна под облегалката и измъкна ножа от канията. Джоди се хвърли върху полицаия и задърпа дрехата му. Хърбърт стисна ножа и острието щръкна от десния му юмрук. С лявата си ръка той сграбчи за косата главата на германеца и замахна. Острието потъна в меката плът под брадичката. Той го дръпна надясно, към сърцето, разрязвайки вътрешната и външната големи вени.

— Добре ли сте? — обади се Джоди.

— Да — отвърна той.

Тя се надигна неуверено, а Хърбърт изблъска мъртвото тяло от себе си, изпълзя встрани, по-далеч от мъртвеца и количката си, избърса ножа и го прибра.

— Мъртъв ли е? — попита Джоди.

— Да — отвърна Хърбърт. — Съжалявам. Ако ми помогнеш да се върна обратно в количката, можем да се измъкнем оттук.

Джоди му помогна.

— Мистър Хърбърт... — започна нерешително тя.

— Боб — прекъсна я той.

— Боб — каза Джоди, — какво знаете за хората, които се опитаха да ме убият?

Хърбърт се замисли за миг за областта, която наблюдаваше спътникът над главите им.

— Мисля, че са край едно езеро на север оттук.

— Колко на север?

— Няколко мили — отвърна той, вдигайки телефона. — Ще се обадя на шефовете си, за да им съобщя, че ви открих, ще ви закарам до Хамбург, а оттам вече ще се приберете у дома.

— Не искам да си тръгвам още — каза тя.

— Защо? — запита той. — Не сте ли уморена... или ранена? Гладна? Нямам никаква храна...

— Не, не е това — каза Джоди. — Докато бях горе на дървото, си мислех колко само ги ненавиждам.

— Аз също — каза Хърбърт. — Хора като тях ми отнеха краката и съпругата поради причини, които сега нямат дори никакво значение.

— И си мислех — продължи Джоди, — че може би съм оцеляла, защото съм имала някакво предназначение.

— Разбира се — обади се Хърбърт. — За да се приберете у дома при родителите си.

— Ако това е вярно — каза тя, — значи ще се прибера при тях. Само че малко по-късно. Искам да направя нещо за това тук.

— Добре — каза Хърбърт. — Когато се върнете в Щатите, продайте филмовите права на историята си. Говоря съвсем сериозно. Нека хората научат какво става в реалния свят. Само искам да осигурите Том Селек да играе ролята ми, става ли? А вие да контролирате нещата. В противен случай ще осерат всичко.

— Специалността ми е филмово изкуство — каза тя. — Но още не сме дошли до развръзката.

— Така ли? — каза уж учудено той. — Момиче от Лонг Айланд помага на американски агент да убие германски неонацист на служба в полицията. На мен поне ми се струва страхотна развръзка.

— Не е — отвърна тя. — Има по-добър вариант: американска девойка кара дядо си да се чувства горд, че е победила старите му врагове. Има повече наситеност и по-малко сензационен елемент.

— Ти си куку — каза Хърбърт, докато набираше номера. — Както им казвахме в Бейрут: „Куражлия, ама кукуригалник“.

— Понякога човек трябва да прави онова, което му се налага. — Джоди се приближи до мъртвия полицаи, вдигна пистолета му и го избърса в джинсите си от пръстта.

— Хвърли го — посъветва я Хърбърт. — Не е необходимо да гръмне случайно и да довтаса цялата им глутница. Джоди оглеждаше оръжието.

— Използвахме един Р38 като този във филма — каза тя. — Шефът на реквизита ми показва как се борави с него.

— Браво на него. Хубав човек. Стреля ли?

— Улучих един пън от десет метра.

— Чудесно — каза Хърбърт. — Има обаче две неща, които трябва да знаеш. Първото е, че това е Р5, а не Р1, което е официалното име на „Валтер Р38“, който сте използвали. Всъщност много си приличат. Колкото до второто, пъновете всъщност не умеят да стрелят много добре, за разлика от хората.

Приключи с набирането на телефонния номер и зачака. Джоди стисна устни, наведе се и докосна бутона за изключване на връзката.

— Хей! — извика той. — Махни си веднага пръста оттам.

— Много съм ви благодарна за помощта, мистър Хърбърт... Боб... но аз си тръгвам.

— Не, не си тръгваш. Наоколо гъмжи от войнствено настроени психари, а ти си нямаш и най-малка представа какво представляват.

— Мисля, че имам.

— Нямаш! — изрева той. — Жената, която те е отвлякла, е Карин Доринг. Знаеш ли защо не те е убила? Защото е обявила, че не убива жени.

— Знам. Тя ми го каза.

— Втори път обаче няма да направи същата грешка — каза Хърбърт. — И онези задници, които работят за нея, също няма да я повторят. По дяволите, та ти вероятно няма да можеш да се промъкнеш дори и покрай постовете им.

— Ще намеря начин. Мога да се промъквам много безшумно.

— Дори и да приемем, че можеш, или да предположим, че постовете им са неопитни, какво ще направиш, ако успееш да проникнеш в лагера им? Ще убиеш Карин?

— Не — отвърна Джоди. — Не искам да ставам като нея. Просто искам да ме види. Искам да ме види, че съм жива и не се боя от нея. Тя ме заключи да умра в караваната, без да ми остави нищо. Нито надежда, нито гордост, нищо. Трябва да се върна.

— Но ти имаш гордост!

— Това не е гордост, това е срам. Страхът от срама. Страхът, че съм прекалено уплашена да се изправя лице в лице с нея. Искам да отхапя ухото на моята мъчителка.

— Моля? Не те разбрах.

— Това е нещо, което навремето е направил дядо ми. Не го ли сторя, никога няма да мога да вляза в тъмна стая или пък в безлюдна улица, без да се боя. Дядо ми също така казваше, че Хитлер контролирал хората чрез страха. Искам тези хора да знаят, че не са ме уплашили. Не мога да го направя никъде другаде освен в лагера им. Хърбърт приближи количката си към нея.

— В това, което казваш, има истина, но с връщането си няма да постигнеш нищо. Ще имаш на разположение някъде десет секунди, в които ще се почувстваш славно, преди да те покосят.

— Няма, ако ми помогнете — каза Джоди. — Искам просто да им покажа лицето си. Това е всичко. Не избягам ли от това, няма да

избягам от нищо друго през живота си. Но ако хукна, това ще означава, че те са победили. Тя ще е убила една важна част от мен.

Хърбърт не можеше да оспори гледната ѝ точка. Ако беше на мястото на Джоди, щеше да иска да постъпи точно по същия начин. Това обаче не означаваше, че щеше да се съгласи с нея.

— Добре, а как предполагаш че ще се почувствам аз, ако ти се случи нещо? Освен това помисли си добре. Ти запази спокойствие. Ти воюва. Ти спаси живота ми. Не е необходимо да доказваш нищо.

— Не — възрази Джоди. — Моят демон е все още там. Аз тръгвам и вие не можете да ме спрете. Ще ви изпреваря.

— Не се заблуждавай от количката ми, скъпа Джоди — заяви Хърбърт. — Поискам ли, мога и да летя. — Той дръпна пръста ѝ и започна да набира повторно номера. — А и освен това не мога да ти позволя да се самоубиеш. Ще ни бъдеш нужна на съдебния процес. Тази сутрин бях с един германски правителствен служител, заместник-министърът на външните работи Рихард Хаузен. Той се е посветил на унищожението им. Отмъсти и ти по този начин.

— Той се е посветил на унищожението им — повтори Джоди. — А те вероятно — на неговото. Стотици срещу един. Кой мислите, че ще победи в крайна сметка?

— Зависи от това кой е този „един“.

— Точно така — отвърна тя.

— Предавам се — каза Хърбърт. — И въпреки това не мога да ти позволя да тръгнеш.

Тя се изправи и тръгна.

— Джоди, спри! — изсъска Хърбърт. — Върни се!

Тя поклати глава и продължи да се отдалечава. Хърбърт изруга и потегли след нея. Изведнъж някакви съчки изпращаха зад него. Той спря, заслуша се и отново изруга, този път наум.

Някой вървеше след тях. Или ги бяха чули, или идваха да проверят какво е станало с полиция. Не че това имаше някакво значение. Джоди беше на около двадесетина метра от него и се отдалечаваше с всяка секунда. Не можеше да я повика, за да не се издаде. Можеше да направи само едно нещо.

Беше тъмно като в рог. Бавно и внимателно Хърбърт дотъркаля количката зад едно от дърветата и се заслуша.

Разнесе шум от стъпки на двама души. Спряха точно там, където бе тялото. Въпросът беше дали щяха да продължат, или да се върнат?

След един момент стъпките продължиха към него. Хърбърт издърпа късия прът изпод облегалката и зачака. Стъпките на Джоди се отдалечаваха надясно от него. Изпитваше бяс от безсилието си да я повика и да я предупреди.

Двама мъже го доближиха. Разпозна синьо-сивите мушами. И двамата бяха от микробуса. Изчака ги да го подминат и халоса втория отстрани по бедрото. Мъжът се сгъна на две. Приятелят му се извърна с автомат, готов за стрелба, но Хърбърт замахна повторно с пръта и го стовари върху коляното му. Мъжът залитна към него и Хърбърт повтори удара си, този път вече по главата. Халоса и първия и го просна до другаря му.

Би трябвало да ги убие. Но това щеше да го превърне в същия като тях, знаеше го добре. Така че прибра пръта и забърза подир Джоди.

Макар и да се движеше по-възможно най-бързия начин, знаеше, че тя вероятно се е отдалечила прекалено много, за да я настигне. Помисли си дали да не се обърне за помощ към Хаузен, но на кого би се доверил Хаузен? Според Пол политикът не знаел дори, че бившият му собствен помощник е бил неонацист. Да извика полицията също не можеше. Беше убил човек и вероятно щяха да го елиминират преди Джоди да успее да се измъкне. Но дори и да бяха на страната на правосъдието, коя окълцана група от пазители на реда би посмяла да навлезе в отдалечен лагер на войнстващи радикали в разгара на Дните на хаоса? Особено радикали, които спокойно бяха застреляли част от състава на снимачен екип.

Хърбърт направи разбор на ситуацията точно както го бяха обучавали в най-ранните дни от работата му в разузнаването. Първо, при този развой той можеше да разчита единствено на себе си. Второ, ако Джоди стигнеше лагера им преди него, щяха да я убият. И трето, тя вероятно щеше да се добере до лагера преди него.

Той вдигна компактния автомат — чешки „Скорпион“, — пусна го в скута си и забърза подир нея.

Четвъртък, 18:53

Тулуза, Франция

Полковник Балон не обичаше американците. Собственият му опит с туристите например ясно му сочеше какъв точно е проблемът. Американците искаха да бъдат французи. Те пиеха, пушеха и се обличаха също като французите. Възхищаваха се на изкуството и кулинарията също като французите. Само дето отказваха да говорят като французите. Дори и във Франция те очакваха всички да говорят английски.

После идваше и армията. Поради катастрофалната руска кампания на Наполеон и Втората световна война всички си мислеха, че членовете на френските въоръжени сили са далеч под нивото на американските войници и заслужават само да им се подхвърлят оглозгани кокали.

Но Бонапарт и линията Мажино бяха само отклонения от иначе славната военна история. И наистина, без френската военна помощ за Джордж Вашингтон не би имало Съединени щати. Не че някога американците щяха да го признаят. Още по-малко щяха да признаят, че братята Люмиер, а не Едисън, са изобретили киното. Или че братята Монголфие, а не братята Райт са научили хората да летят. Единственото хубаво нещо на американците беше, че му осигуряваха още един обект за ненавист освен германците.

Телефонът се обади и той го загледа за момент. Това явно беше той. Пол Худ. Балон не изпитваше особено желание да разговаря с него, но още по-малко искаше да изтърве Доминик. Това реши нещата и той мигновено вдигна слушалката.

— *Oui.*

— Полковник Балон?

— *Oui.*

Човекът от другата страна заговори, без да се забави дори и за миг.

— *Je suis Paul Hood. Vous avez besoin d'assistance?* — Това свари Балон съвсем неподготвен.

— *Oui* — отвърна той. — *Eh... vous parles la langede?*

— *Je parle un peu* — отвърна Худ.

— Тогава да говорим на английски — отвърна Балон. — Ужасно мразя, когато се гаврят с езика ми. Искам да сме наясно за това. Сега по същество. Мистър Худ, искам Доминик. Казаха ми, че имате апаратура, която може да ми помогне да го пипнем.

— Имам — каза Худ.

— Къде се намирате в момента?

— В Хамбург.

— Много добре. Можете да долетите при мен с един от „Ербусите“, които направиха бащата на Доминик приказно богат. Ако побързате, можете да стигнете тук след два часа.

— Ще дойдем — заяви Худ.

— Ние? — Балон усети как възбудата му отминава. — Кой друг е с вас?

— Заместник-министърът на външните работи Рихард Хаузен и още двама души от екипа ми.

Само допреди секунди Балон бе ликувал. Сега душата му се гърчеше. Ама разбира се, че трябваше да има и германец! И то точно този германец!

— Полковник Балон, чувате ли ме? — запита Худ.

— Да — отвърна той мрачно. — Благодаря ви, че запълнихте с приятни занимания двата часа, през които иначе трябваше да стърча тук, докато ви чакам. Сега вече мога да воювам с правителството си, за да мога да вмъкна един жаден за внимание германски правителствен служител във Франция на неофициално посещение.

— За мен нещата изглеждат малко по-други — възрази кротко Худ. — Вниманието може да бъде лишено от всякакво угодничество, ако служи на справедлива кауза.

— Не ми изнасяйте лекция на тема безкористност и самопожертвувателност. Той е генерал. А аз съм само един войник от окопите. Но това всъщност няма смисъл — добави бързо Балон. — Аз се нуждая от вас, вие пък не можете без него, значи нещата стоят така.

Ще завъртя няколко телефона и ще се срещнем с вас на летището в Лаборд в осем часа.

— Задръжте малко — каза Худ. — Вие зададохте въпросите си, сега искам аз да задам моите.

— Давайте.

— Според нас Доминик се подготвя за кампания, предназначена да сее омраза, ненавист, да инспирира безредици и да дестабилизира правителства.

— Колегата ви генерал Роджърс ми разказа всичко за този проект.

— Чудесно — каза Худ. — Каза ли ви също, че искаме да го спрем, а не само да го сплашим?

— Не толкова многословно — отвърна Балон. — Но аз мисля, че Доминик е терорист. Ако вие ми помогнете да го докажа, ще вляза във фабриката му и ще го спра.

— Казаха ми, че в миналото вече е избягнал един арест.

— Вярно е — каза Балон. — Но аз възнамерявам да направя и нещо повече освен да го арестувам. Ние французите сме много здрав гръб на предприемачите си. Те просперират въпреки зимата на нашата икономика. Те процъфтяват въпреки идиотите, които стоят в правителството. Длъжен съм да призная със срам, че много голям брой французи одобряват действията на Новите якобинци. Тук никой не обича имигрантите, а Новите якобинци ги атакуват като глутница диви кучета. Ако хората научат, че зад всичките тия нападения се крие Доминик, той ще стане още по-голям герой в очите им. А Доминик нарушава законите на Франция и Бог. Също като баща си, той притежава съвест като диамант. Нищо не е в състояние да остави драскотини по повърхността ѝ. Аз обаче възнамерявам да го накарам да отговаря за престъпленията си и отдавна съм предприел кръстоносен поход.

— Вярвам в моралните походи и ще подкрепя усилията ви с всичките ресурси на организацията ми. Но вие все още не сте ми казали накъде е насочен този поход.

— Към Париж — отвърна Балон.

— Слушам ви — каза Худ.

— Възнамерявам да арестувам Доминик, да конфискувам документите и софтуера му и после да подам оставка от

жандармерията. Адвокатите на Доминик ще се погрижат той никога да не се изправи пред съда. Но докато полагат усилията си, аз ще отида в пресата с пълен каталог на престъпленията му. Убийства и изнасилвания, които е извършил или заповядал, данъци, които не е платил, предприятия и собственоности, сменили насилствено притежателите си, и още много, което нямам право да разгласявам, защото съм дал клетва като правителствен служител.

— Драматичен жест — каза Худ. — Но ако френските закони напомнят дори и отдалечено на американските, вие ще бъдете съден и разпнат.

— Вярно — отвърна Балон. — Но моята присъда всъщност ще бъде присъда над Доминик. И когато всичко свърши, той ще бъде опозорен. Свършен.

— Също и вие.

— Само като жандармерист — отвърна Балон. — Ще си намеря друга почтена работа.

— Вашите момчета от екипа по същия начин ли чувстват нещата?

— Не всички — призна Балон. — Те се придържат към... коя е точната дума? Ограниченията?

— Параметрите? — предложи Худ.

— Да. — Балон щракна с пръсти. — Те се придържат към параметрите на мисията. Това е всичко, което искам и от вас. Ако вие ми помогнете да докажа какво представлява „Demail“, ако ми дадете основателна причина да вляза вътре, ще успеем да го пипнем. Още днес.

— Откровен сте. Така или иначе, ще влезем вътре. Et mersi.

След като разговорът приключи, Балон се обади на един стар приятел в Държавния комитет по туризма, за да разбере дали ще могат просто да си извърнат главите на другата страна, когато пристигне самолетът, или ще му се налага да се разправя с идиотите в Париж...

Четвъртък, 18:59
Хамбург, Германия

Докато Худ помагаше на Мат Стол да си събере оборудването, Ланг звънеше на летището до Хамбург да подготвят самолет.

— Може би съм изтървал нещо, когато обясняваше на хер Ланг — каза Стол, — но я ми кажи пак защо заминавам за Франция?

— Ще проучиш с Т-лъчите фабриката „Demail“ в Тулуза.

— Това го разбрах — каза Стол. — Но вътре ще влязат други хора, нали? Професионалисти?

Худ погледна към Хаузен. Германецът стоеше на вратата между двата офиса и телефонираше да уреди разрешенията за полета на самолета. Моделът „Лиърджет 36А“ побираше екипаж от двама души и шестима пасажери. При средна скорост от петстотин мили в час трябваше да пристигнат точно навреме.

— Готово — изпуктя Ланг, затваряйки телефона, и погледна часовника си. — Самолетът ще ни чака в седем и половина.

Худ още гледаше Хаузен, когато една внезапна мисъл се стрелна през съзнанието му. Мисъл, от която целият се вледени и после се отвори от себе си. Помощникът на Хаузен бе предал шефа си. Ами ако офиса се подслушваше?

Той дръпна Стол настрана.

— Мат, в последно време нещо не съм във форма. Онова момче, Райнер, може да е поставило тук подслушвателни апаратури.

— Искаш да кажеш като тази ли? — Стол бръкна в джоба на ризата си и измъкна едно миниатюрно пакетче, облепено със скоч. Вътре имаше микроустройство, малко по-голямо от глава на карфица. — Направих проверка на стаята докато ви нямаше. Забравих да ти кажа одеде, нали се бях увлякъл в електронната игра.

— Господ да те благослови, Мат — въздъхна Худ.

— Означава ли това, че мога да остана тук? — запита Стол.

Худ поклати глава.

— Само попитах де — каза разочаровано Мат.

— Нещо не е наред ли? — запита Нанси.

— Няма нищо — отвърна той.

— Просто си стоиш прав и целият си укор към самия себе си. —
Тя се засмя. — Спомням си това твоє изражение.

Худ поаления и нетърпеливо попита:

— За какво става въпрос?

Искаше да изчезне колкото е възможно по-бързо от това място, да сложи край на тази изкушаваща близост.

— Става въпрос да бъдеш човек. Да правиш понякога грешки и после да искаш нещо, което не е твое. Или поне да желаеш нещо, което е било твое.

Худ се обърна към Хаузен, за да не изглежда, че обръща гръб на Нанси. Но това не остана незабелязано. Особено от Нанси, която пристъпи между двамата.

— Господи, Пол, защо слагаш това бреме на плещите си? Бремето да бъдеш толкова съвършен?

— Нанси, сега не му е нито времето, нито мястото...

— Защо? — запита тя. — Мислиш, че ще имаме друго място или време ли?

— Не. По всяка вероятност няма да имаме — грубо каза той.

— Забрави ме за момент. Помисли за себе си. Когато беше по-млад, ти работеше упорито, за да напреднеш. Сега вече си напреднал и все още продължаваш да блъскаш. Заради кого го правиш? Да не се опитваш да бъдеш пример за децата си или подчинените си?

— Нито едното, нито другото — отвърна натъртено той. Защо всеки му натякуваше заради етиката му, труда, който хвърляше, и всичко останало? — Опитвам се само да върша онова, което смятам за правилно. И в лично, и в професионално отношение — само онова, което е правилно. Ако това е прекалено сложно или прекалено просто за някого, то си е негов проблем.

— Можем да тръгваме — обади се Хаузен. Очевидно беше доволен и не съзнаваше, че прекъсва разговора им. — Правителството даде разрешение да потегляме веднага. — Той се обърна към Ланг. — Всичко наред ли е, Мартин?

— Самолетът е готов — каза Ланг. — Няма да летя с вас. Само ще ви придружа до летището.

— Разбирам — каза Хаузен. — Тогава да побързаме. — Стол нарами раницата с апаратурата и измърмори:

— Ама разбира се! Защо ми е да ходя на хотел, където мога да имам стайно обслужване и гореща баня, след като мога да литна до Франция да се бия с терористи?

Худ хвана ръката на Нанси и тръгна към вратата. Тя заупорства и той спря и се извърна. Нанси не беше вече онази уверена жена, която бе дошла при него в парка. Беше едно тъжно и самотно същество.

Той знаеше какво се върти из главата ѝ. Че трябва да му се противопостави, да не му помага да разруши онова, което е останало от живота ѝ. За миг се изкуши да ѝ каже онова, което тя очакваше да чуе, да я излъже и да ѝ каже, че могат да опитат отново. Работата му беше да пази родината си и му беше нужна помощта ѝ, за да изпълни дълга си.

Но каже ли веднъж лъжа, след това можеше да излъже и Майк и екипа си, Конгреса; дори и Шарън.

— Нанси, ти ще имаш работа — обеща Худ. — Казах, че ще ти помогна, и ще го направя. — Понечи да ѝ напомни отново кой кого е напуснал, но какъв беше смисълът? Жените не бяха постоянни или честни.

— Това си е мой проблем, не твой — каза Нанси, сякаш прочела мисълта му и решила да го опровергае. — Ти ми каза, че ти е нужна помощта ми, за да се вмъкнеш вътре. Чудесно. Втори път няма да те подведа.

Тя тръсна главата си по начина, по който го бе направила в хотелското фоайе, и тръгна към Хаузен. Дългата руса коса се развя настрани, сякаш отмиташе всяко съмнение и гняв.

Хаузен ѝ благодари, после благодари на всички, и петимата влязоха в асансьора за фоайето.

Худ застана до Нанси. Искаше му се да ѝ благодари, но самото произнасяне на думите нямаше да е достатъчно. Той ѝ стисна ръката, без да я гледа, и бързо я пусна. С крайчеца на окото си видя Нанси да примигва бързо няколко пъти — единствената пробойна в иначе стоическото ѝ изражение.

Не си спомняше кога за последен път бяха стояли толкова близо и толкова далеч един до друг. Изпитваше чувство на безсилие и можеше само да си представя какво ѝ е на душата.

И в следващия момент тя му го каза — посегна и стисна ръката му, но не я пусна; от очите ѝ потекоха сълзи. Мелодичният сигнал на асансьора, че са стигнали фоайето, ги раздели, но не унищожи магията.

Четвъртък, 13:40

Вашингтон, окръг Колумбия

Като момче в Хюстън Даръл Маккъски си издяла от балсово дърво „Смит&Уесън“ и го държеше напъхан в колана си, както правеха агентите на ФБР в книгите. После му сложи и ластик и вече можеше да изстрелва малки квадратчета от картон също като куршуми. Държеше ги в джоба на ризата си, да му бъдат винаги подръка.

Носи пистолета до началото на шести клас. Държеше го скрит под закопчаната си риза. Това го караше да пристъпва с правата походка на Джон Уейн и другите хлапета го дразнеха, но Даръл не даваше пет пари. Те не разбираха, че да браниш закона е отговорност на всекиго. На всичкото отгоре той беше дребосък. Толкова много хипита се бяха пръкнали, имаше и толкова демонстрации и седящи стачки, че той се чувстваше по-добре с оръжие, втъкнато в колана.

Простреля първия учител, който се опита да му отнеме оръжието. После, вместо оправдание, написа есе, в което смело защити конституцията на САЩ и законите, даващи му право да носи оръжие, и му беше разрешено да запази пистолета си. В случай че го ползва само за самозащита.

Като млад агент във ФБР Маккъски обичаше хайките и разследванията. Обикна ги дори още повече, когато стана помощник-специален агент и разполагаше с повече самостоятелност. А когато стана специален агент и впоследствие специален агент с надзорни функции, беше дори малко разочарован, защото възможностите да се проявява по улиците намаляха съвсем.

Когато му предложиха длъжността шеф на филиал в Далас, той се съгласи най-вече заради жена си и трите си деца. Заплащането беше по-добро, а работата по-безопасна, пък и вече имаше възможност да бъде повече време със семейството си. Но докато седеше на бюрото и координираше действията на другите, той проумя колко много му

липсват специалните операции и разследванията. След две години една съвместна работа с мексиканските власти му даде идеята да сключи официални споразумения с чуждестранни полицейски сили. Шефът на ФБР одобри плана му да сформира ФИАТ — договор за федерално-интернационално обединение. Мигновено одобрен от Конгреса и още единадесет чуждестранни правителства, ФИАТ позволяваше на Маккъски да разследва случаи в Мексико Сити, Лондон, Тел Авив и други световни столици. Премести семейството си във Вашингтон, бързо се издигна до поста заместник-помощник директор и беше единственият човек, когото Пол Худ помоли да стане звено за връзка между Оперативния център и Бюрото. На Маккъски му беше обещана и осигурена широка автономия и той работеше в тясна връзка с ЦРУ, секретната служба и старите си приятели във ФБР, и още повече чуждестранни разузнавания и полицейски групи, отколкото преди.

Но въпреки всичко той пак си оставаше прикован към бюрото. И благодарение на оптичните влакна и компютрите не напускаше офиса, както когато задвижваше ФИАТ. Дискетите и електронната поща му отнеха дори и удоволствието да ходи до ксерокса или дори до външната пощенска кутия. Искаше му се да можеше да се премести във времето на героите от детството си, войника Мелвин Първис и ковчезника Елиът Нес. Почти усещаше вятъра в косите си, докато преследваше Кели Картечницата през Средния Запад или главорезите на Ал Капоне по стръмните стълбища и тъмните покриви на Чикаго.

Той се навъси, докато натискаше бутоните на телефона си. „Вместо това набирам трибуквен код, за да извикам НРО.“ Съзнаваше, че това не е срамно, но и не се виждаше като фигура, която да вдъхнови децата му да си дялкат телефони от балсово дърво.

Веднага го свързаха със Стивън Виан. НРО предаваше сателитни снимки на фабриката на „Demail“ в Тулуза, но те не бяха достатъчни. Майк Роджърс му беше предал, че ако на Балон и хората му се наложи да влизат вътре, не бива да отиват като слепци на заколение. А въпреки това, което Роджърс бе съобщил на Балон, никой от техническия екип на Мат Стол не знаеше до каква степен Т-лъчите ще могат да проникнат във фабриката, нито доколко ще успеят да ги предупредят за разположението или схемата на силите вътре.

Стол използваше спътника на НРО с наземен аудиоресивер, за да подслушва фабриката на „Demail“. Спътникът използваше лазерен

лъч, за да чете стените на сградите така, както един лазерен грамофон чете компакт-диск. По-точно, четеше вибрациите в стените. Честотата на звука зависеше от състава и дебелината им. С материалите, предпочитани от архитектите, такива като металите, които вибрираха с по-голяма честота и резонанс, отколкото порьозната тухла, компютърната система можеше да пресъздаде разговорите, които се водеха в сградите. Прозорците не вършеха работа — не вибрираха достатъчно, за да бъдат разчитани.

— Конструкцията е от червена тухла — каза Виан сърдито.

Маккъски клюмна.

— Тъкмо се канех да ти се обадя, за да ти го кажа, но исках да се уверя, че нямаме друг избор — продължи Виан. — Вътре има и по-нови материали, вероятно теракота и алуминий, но тухлите попиват всичко.

— А колите? — запита Маккъски.

— Не можем да ги засечем достатъчно ясно. Има прекалено много дървета, хълмове и надлези.

— Значи сме прецакани.

— Сто процента — каза Виан.

Маккъски се почувства като командир на най-авангардния боен кораб на сух док. Той, Роджърс и Хърбърт винаги се оплакваха от липсата на човешки фактор на място, а това беше идеален пример защо им трябваха хора. „Милиарди за техническо оборудване и нищо за Мата Хари“, както го беше формулирал веднъж Хърбърт.

Благодари на Виан и затвори. Как само жадуваше да бъде сред оперативните работници на това място, да бъде шефът на местните разузнавателни части при една важна операция и всичко да зависи само от него. Завиждаше на Мат Стол, в чиито ръце беше съсредоточена цялата разузнавателна дейност. Много лошо беше, че Стол по всяка вероятност не искаше тази длъжност. Беше компютърен гений, но не го биваше много да работи под напрежение.

Маккъски се върна при компютъра си, запамети веднага фотографиите, после се включи в системата на Пентагона СИТСИМ — симулация на ситуации, поради ТУЕЗ — тактически удар върху европейска забележителност. Политическите последици при разрушаването на национални исторически паметници можеха да бъдат изключително високи, така че политиката на американските

военни беше да не се разрушават исторически сгради, дори и това да означаваше да бъдат понесени човешки жертви. В случая с фабриката на „Demail“ приемливото „нараняване“, както си го наричаха те — сякаш сградите бяха живи същества, — щеше да бъде „нарушаване покритието на каменни фасади или на цвета им, предполагащо пълното им възстановяване“. С други думи, ако нашарите стена с куршуми, загазвате здравата. Ако пък я опръскате с кръв, грабвайте веднага кофа и парцал.

Заравяйки се дълбоко в базата данни за Франция, той се натъкна на една схема на крепостта, в която трябваше да влязат. Диаграмата не вършеше никаква работа: показваше как е изглеждало мястото през 1777 година, когато е бил построен съседният мост Вю Понт. Доминик бе извършил някои промени. Може и да беше получил разрешения, но никое от тях не фигурираше в компютъра. По-лесно бяха получили планове на Ермитажа в Санкт Петербург за акцията на „Страйкър“. Тоя Доминик очевидно пълнеше гушата на маса народ от много години.

Маккъски завиждаше на Стол, но трябваше да признае, че той има право да се безпокои. Дори и с помощта на Балон противостоящите им сили бяха далеч по-многочислени и ако се стигнеше до стрелба... Освен това макар досието за Новите якобинци да беше мърша, информацията, която се съдържаше в него, смразяваше кръвта с подробностите за методите, които използваха да залавят и убиват жертвите си, и мъченията, на които ги подлагаха, за да измъкват информация. Трябваше да изпрати тези данни на Худ преди да влязат вътре.

„Нямаме никакво време да закараме «Страйкър» на позиция — помисли Маккъски, — а единственият тактик, с когото разполагаме в близост до мястото, Боб Хърбърт, няма връзка с нас.“

Набра номера на Майк Роджърс, за да му съобщи лошите новини за крепостта... и да се опита да разсъди дали има начин, по който да предпазят смелия си, но неопитен член отряд от явна смърт.

Четвъртък, 20:17

Вюнсторф, Германия

Боб Хърбърт бе преминал през две емоционални фази по време на рехабилитацията си.

Първата беше, че инвалидността няма да го сломи. Той щеше да изуми експертите. Втората — в която навлезе след изписването от болницата и терапията му стана целодневна — че никога вече няма да е способен на нищо.

Когато започна да прави упражнения за заякчаване на ръцете, долната част на гърба и корема, болките, които изпита, можеха да се сравняват само с набождането на грешниците с вилата на Дявола. Искаше му се да се откаже, да накара правителството да му изплати обезщетение за инвалидност и да гледа телевизия, без да излиза от къщи. Но две милосърдни сестри, редувайки се, така безмилостно го ръчкаха и бутаха, че той изкара пълния курс на рехабилитацията. Едната от тях, в един все пак по-милосърден момент, му показва, че сексуалната му мощ изобщо не е засегната. И след това Хърбърт никога вече не се отказа от каквото и да било.

До този момент.

Тъй като не желаше никой от лагера да разбере, че се приближава, не можеше да използва малките, но мощни прожектори, които главният електротехник на Оперативния център Ейнар Кинлок бе вградил в инвалидната му количка. Теренът беше неравен. Понякога се издигаше стръмно, а друг път рязко се спускаше надолу. В тъмното колелата непрекъснато се заплитаха из храстите и треволяците. Налагаше му се да бута упорито, за да се измъкне от хватката им, и на два пъти тупна на земята. Изправянето на количката и качването в нея бяха невероятно трудни, а второто направо го изцеди. Докато се настани на седалката, ризата му плувна в пот и беше толкова изтощен, че целият трепереше.

Прииска му се да спре и да повика помощ. Напомни си обаче, че не може да има вяра никому.

Непрекъснато сверяваше пътя си с фосфоресциращия джобен компас и след цял час упорито въртене на колелата видя светлините на фарове на около двеста метра на югозапад. Спря и загледа внимателно накъде отива колата. Тя се движеше бавно по черния път, за който му бе казал Алберто, и той зачака да отmine. Макар спирачните светлини да бяха слаби, той ги видя как блеснаха в далечината. Запали се и вътрешното осветление, тъмни фигури се отдалечиха от колата и мракът отново погълна всичко. Очевидно най-последно бе стигнал до нужното място.

Насочи се към колата по неравния терен. Избягваше да се качва на пътя, за да не би да се появи още някаква кола. Вече почти не чувстваше ръцете си след всичките усилия да премине този последен участък от гората. Надяваше се само Джоди да не го вземе за неонацист и да не се стовари отгоре му от някое дърво.

Добра се до колата, която се оказа лимузина, и забърза напред. „Скорпионът“ още беше в скута му, така че го натъпка под себе си, където нямаше да се вижда. Можеше да го сграбчи веднага, ако му се наложеше. С приближаването си зърна върховете на палатките и пушеците от лагерните огньове. Видя млади мъже, застанали между палатките, да гледат към огньовете. А после видя най-малко двеста или триста души, събрани, край езерото. Пред тях стояха двама души — мъж и жена.

Мъжът говореше нещо. Хърбърт насочи количката към едно дърво, скри се зад него и се заслуша.

— ... че този ден бележи края на ерата на борба с разминаващи се цели. От тази нощ нашите две групи ще работят заедно, обединени от една обща цел и едно име: Das National Feuer — Национален огън!

Мъжът изкрещя името не само заради ефекта, но и за да го чуят. Хърбърт усети как силите му и гневът му се завръщат с всеки крясък на тълпата. Те крещяха и тропяха и махаха с ръце, сякаш отборът им току-що бе спечелил световната купа по футбол. Не се изненада, че реват с цяло гърло Sieg Heil. От една страна, тези типове не бяха нацистите на Адолф Хитлер, но, от друга, бяха много по-опасни: имаха предимството да са се поучили от грешките му. Почти всички размахваха във въздуха или кинжал, или медал, един дори чифт

ботуши. Това вероятно бяха експонатите, откраднати от караваната с филмовия реквизит. Така че Хитлер все пак присъстваше на тази подготовка за един нов Нюрнберг.

Хърбърт извърна погледа си от огньовете, та очите му да привикнат към мрака, и се огледа за Джоди.

И когато възторжените крясъци стихнаха, дочу зад гърба си шепот.

— Чаках ви.

Обърна глава и я видя. Беше напрегната.

— Трябваше да ме изчакаш там — прошепна Хърбърт и посочи пътя, по който бе дошъл. — Поне щеше да ми помогнеш. — Той хвана ръката ѝ. — Джоди, нека се върнем, моля те. Това е лудост.

Тя нежно си я издърпа.

— Страх ме е, но сега повече от всякога трябва да се бия.

— Ти се боиш — прошепна Хърбърт, — и едновременно с това си обзета от натрапчива идея. Ти си обзета от цел, заживяла свой собствен живот. Джоди, повярвай ми, само ти се струва, че отиването ти при тях е важно.

— Жената до мен е моят съратник водач Карин Доринг... — изкрещя мъжът пред тълпата. Всички заръкопляскаха и мъжът изчака аплодисментите да стихнат. Жената се поклони леко, но не проговори.

— Карин е изпратила емисари в Ханوفر — продължи мъжът. — Само след няколко минути всички потегляме за града, към Бирената зала, за да обявим на света нашия нов съюз. Ще поканим нашите братя там да се присъединят към движението и със задружни сили ще покажем на цивилизацията бъдещето ѝ. Едно бъдеще, където потта и промишлеността ще бъдат възнаградени...

Последваха още аплодисменти и възторжени крясъци.

— ... където извратените култури и вярвания, и хора ще бъдат отделени от кръвта на обществото... Аплодисментите и крясъците нараснаха.

— ... където петната от прожекторите ще обхождат нашите символи, нашите постижения.

Аплодисментите достигнаха невъобразима сила и Хърбърт използва това, за да изкрещи на Джоди:

— Хайде! — И я дръпна за ръката. — Тези хора няма и да забележат как ще те смачкат. Джоди още се колебаеше.

— И ако властите на ХанOVER си позволят да се нахвърлят върху нас, нека! Нека! Повече от цяла година непрестанно бях оскърбяван от хауптман Розенлохер от хамбургската полиция. Карам ли прекалено бързо, той веднага се озовава до мен. Пускам ли прекалено силно музика, той пак е до мен. Срещна ли се с мои колеги, той пак се навърта около нас. Но той не ще ме победи! Оставете ги да се нахвърлят върху нас групом или поединично! Те ще се убедят, че движението ни е организирано, че нашата воля е силна.

Джоди се втрени в сборището.

— Не ми се умира. Но не искам да живея, като се съжалявам.

— Джоди, ти не можеш...

Тя изтръгна ръката си от хватката на Хърбърт. Той не се опита да я хване пак. Затъркаля количката подир нея, като се проклинаше за глупостта да не вземе един проклет електромотор. После прокле тази млада жена, която впрочем разбираше много добре и трябваше да уважава, въпреки че не се вслушваше в здравия разум.

Най-близкият пазач се обърна, видя ги в сиянието на огньовете и извика. Миг по-късно няколко души препречиха пътя им.

Хърбърт спря. Джоди обаче продължи. С кратко изсумтяване Хърбърт пак завъртя колелата след нея.

Четвъртък, 20:36

Югозападно от Виши, Франция

— Никога дори не съм се съмнявал, че трябва да се науча да летя.

Пол Худ стоеше зад Рихард Хаузен докато той пилотираше самолета през небесата на Франция. Говореше високо, за да надвика двата мощни турбовитлови двигателя. Щатният пилот на Ланг, Елизабет Щро, седеше до него. Тя беше красива двадесет и седем годишна блонетка с безупречен френски и английски. Инструкциите, дадени ѝ от Ланг, бяха да лети с тях, да чака в самолета и да излети отново с тях на борда. Разговорите ѝ се свеждаха до обмяната на информация с кулата в Хамбург и сега в Тулуза и забележки към пътниците за плана на полета им. Дори и да проявяваше интерес към казаното от Хаузен, не го правеше открито.

Худ бе седял в кабината със Стол и Нанси, но след почти час и половина във въздуха бе изпитал нужда да се отърве от тях: от Стол заради неспирната му уста и от Нанси, защото не искаше да си отвори устата.

Настанил се в едно от плюшените кресла, Стол непрекъснато плямпаше, че никога не се бил виждал като водач на екип. Отишъл да работи в Оперативния център, защото бил самотник, защото се нуждаели от енергичен мъж, който да умира за работа на бюро и да пише програми. Посочи, че не е член на „Страйкър“ и не е бил длъжен да отива с тях в акция. Правел това само от уважение към Худ, а не от смелост. През останалото време се оплакваше от възможните проблеми с Т-лъчите. Не можел да даде никакви гаранции. Худ му каза, че го разбира.

Нанси пък, от друга страна, седеше втренчена през прозореца. Худ я запита за какво мисли, но тя не му отговори. Не беше трудно да предположи, разбира се. Искаше му се да може да я утеши.

Сега Худ се заслуша в разказа на Хаузен за младежките му години.

Бащата на Хаузен, Максимилиан, бил пилот от Луфтвафе. Бил се специализирал в нощни полети и извършил първия боен полет на „Хайнкел Не-219“, като свалил пет „Ланкастъра“. Подобно на повечето германци, Хаузен не говореше с извинителен тон за бойните подвизи на баща си. Военната служба не можеше да се избегне и това не намаляше любовта или уважението на Хаузен към баща му. И въпреки това, докато слушаше как германецът описва действията на баща си, Худ не можеше да се сдържи да не се замисли за семействата на младите екипажи от свалените „Ланкастъри“.

Може би усетил неудобството му, Хаузен запитва:

— Баща ви служил ли е в армията?

— Баща ми беше лекар — отвърна Худ. — Бил е във Форт Маклелан в Алабама и е лекувал натрошени кости и... — той хвърли поглед към Елизабет — ... различни болести.

Жената го стрелна с полуусмивка. Худ ѝ я върна. Почувства се като че ли се е върнал в Оперативния център и се опитва да балансира между политическата коректност и дискриминацията на сексуална основа.

— И никога не сте желали да станете лекар? — запитва Хаузен.

— Не — отвърна Худ. — Искях да помагам на хората и чувствах, че политиката е най-добрият начин за това. Някои хора от моето поколение мислеха, че революцията е единственото решение на тези проблеми. Аз обаче реших да работя с така наречения „естаблишмънт“.

— Били сте мъдър — каза Хаузен. — Революцията не дава отговор на нищо.

— А вие? — запитва Худ. — Винаги ли сте желали да бъдете в политиката?

— Още от времето, когато прохождах, исках да летя — каза Хаузен. — Когато бях на седем години, в нашата ферма близо до Рейн, Вестфалия, баща ми ме научи да летя на „Фокер Спайдър“ моноплан модел 1913 година. Когато станах на десет и тръгнах на пансион в Бон, се прехвърлих от моноплана на двуместен биплан „Бюкер“ на едно близко летище. — Хаузен се усмихна. — За съжаление обаче,

красотата от въздуха се превръщаше в мизерия на земята. И също като вас, когато вече израснах, реших да помагам на хората.

— Вашите родители сигурно са се гордеели с вас — каза Худ.

Лицето на Хаузен видимо потъмня.

— Не беше точно така. Ситуацията беше много заплетена. Баща ми си имаше съвсем определени представи за нещата, включително и това, с какво трябва да си вади хляба синът му.

— И поиска да станете пилот — каза Худ.

— Да, поиска да следвам пътя му.

— Защо? Та нали вие не сте обърнали гръб на семейния бизнес.

— Не — отвърна Хаузен. — Беше още по-лошо. Обърнах гръб на желанията на баща ми.

— Разбирам. Още ли са ви сърдити?

— Баща ми почина преди две години. Успяхме да си кажем някоя дума малко преди да си отиде, макар че много неща останаха недоизказани. С майка ми се чуваме редовно, макар че смъртта на баща ми я промени много.

Докато слушаше думите на Хаузен, Худ не можеше да се отърси от коментарите на Балон, че Хаузен давал мило за драго само и само да не слиза от първите страници на вестниците. Самият той бе минал през политиката и разбираше, че доброто отразяване в пресата е важно нещо. Но му се искаше да повярва, че този мъж е искрен. Защото така или иначе, във Франция нямаше да има никакво отразяване в пресата.

Внезапно чу гласа на Стол.

— Шефе, ела тук! Нещо става с компютъра!

— Какво има? — запита Худ, щом отиде при Мат и Нанси.

— Виж какво току-що се пръкна в играта, докато се забавлявах.

Худ седна до него, Нанси стана от креслото си и седна от другата му страна. И тримата се втренчиха в екрана.

Там се бе появила графика, изобразяваща свитък, разгъван от две бели ръце и изписан с готически букви.

„Граждани! — пишеше там. — Молим ви да ни простите това прекъсване.

Знаете ли, че съгласно Проекта за затворнически присъди, основан от група с обществени интереси, една трета от всички чернокожи мъже между двадесет и двадесет и девет годишна възраст са в затвора с условни присъди или пък пуснати под гаранция? Знаете

ли, че това число бележи десетпроцентно нарастване за последните пет години? Знаете ли, че тези чернокожи струват на нацията над шест милиарда долара всяка година? Гледайте ни още осемдесет и три минути.“

— Откъде дойде това, Мат? — запита Худ.

— Нямам представа.

— Намеси като тази обикновено се промъкват през интерактивните терминални портове или портовете за трансфер на файлове...

— Или пък през портовете за електронна поща — допълни Стол.

— Но това прекъсване не е с произход от Оперативния център. Този свитък е дошъл от някъде другаде. А това другаде вероятно е много добре скрито.

— Какво имаш предвид?

— Такива сложни вмъквания обикновено се извършват посредством цяла поредица компютри.

— Така че да не можеш да го проследиш по обратния маршрут?

Стол поклати глава.

Прав си, че тези мръсници използват компютъра си, за да се вмъкнат в друг, после да използват вече завладения, за да влязат в следващия, и така нататък. А всеки компютър предлага хиляди потенциални маршрути.

Екранът се изчисти и се появи нов свитък.

„Знаете ли, че процентът на безработица сред чернокожите е над два пъти по-голям от този при белите? Знаете ли, че средно девет от всеки десет песни, стигнали върха на класацията в страната за тази година, се изпълняват от черни и че вашите бели дъщери и приятелки купуват над шейсет процента от тази така наречена музика? Знаете ли, че само пет процента от книгите в тази страна се купуват от чернокожи? Очаквайте ни още осемдесет и две минути.“

— Хубави данни — каза Худ. — А пък новият Енджойстик ще предлага и допълнителна тръпка. И децата, които все още не могат да различават доброто от злото, със сигурност ще искат да го опитат.

— Ами законите? — запита Нанси. — Няма ли ограничения върху това, което човек може да изпраща по Интернет?

— Има — отвърна Стол. — Това са същите закони, които са в сила и за другите пазари. Разпространителите на детска порнография

се преследват и наказват от закона. Рекламата на наемни убийци е незаконна. Но разпространението на факти като тези, които можете да откриете във всеки добър годишен справочник, не е нелегално. Дори и когато се прави с явно расистко намерение. Единственото престъпление, което са извършили тези хора, е, че са се вмъкнали без предупреждение. И аз ви гарантирам, че това съобщение ще изчезне само след няколко часа, преди служителите по мрежата да успеят да ги локализират.

— Ти определено считаш, че това е работа на Доминик, нали? — попита Нанси.

— Той има тази възможност, не е ли така? — каза Худ.

— Това не го прави автоматично престъпник.

— Не — съгласи се Худ. — Но убийствата и кражбите го правят.

Очите й задържаха неговите за момент, после се сведоха.

— Върху свитъка има някои белези, които ми напомнят за играта в офиса на Хаузен — почна Стол. Говореше повече на себе си, отколкото на тях. — Сянката под нахъдрената част в дъното е синя, а не черна. Някой с опит в издателската дейност може да го е направил по навик. При цветоотделките тъмносините нюанси се възпроизвеждат по-наситено от черните. А зададените цветове на свитъка, които му придават такъв солиден вид... — той почука все още сгънатия участък в горната част — ... са сходни с текстурата на еленовата кожа в горите на другата игра.

— Преувеличавате — каза Нанси.

— Не — отвърна той. — Всъщност тъкмо вие сте човекът, който най-добре би трябвало да познава цветовите нюанси, които дизайнерите използват в графичното оформление на игрите си. Вероятно си спомняте първите години на видеоигрите. Онова време, когато човек веднага можеше да различи игра на „Активижън“ от игра на „Имиджик“ и така нататък, именно поради цветовата гама, използвана от дизайнерите. По дяволите, човек дори можеше да различи игра на Дейвид Крейн от останалите игри в „Активижън“. Създателите в буквалния смисъл на думата оставят отпечатъците от пръстите си по целия екран.

— Познавам онова време много по-добре, отколкото можете да предположите, Мат. И ви заявявам, че „Demain“ изобщо не е такава фирма. Когато програмираме игри за Доминик, ние оставяме нашите

лични гледища пред вратата. Нашата работа е да опаковаме в една игра колкото е възможно повече цветове и реалистични графики.

— Това не означава, че зад тази игра не стои „Demain“. Доминик едва ли би пуснал игра с расовоненавистническо съдържание, която да изглежда като обикновените му игри.

— Но аз съм виждала портфейлите на хората, които работят там — възрази Нанси. — Седя си тук и си мисля за графиката им. Никой от тях не работи по този начин.

— Какво ще кажете за някои външни дизайнери? — запита Худ.

— На някой етап все ще им се наложи да минат през системата — отвърна тя. — Тестване, реклама, разпространение — има цяла поредица етапи.

— Ами ако предположим, че целият процес се прави отвън?

Стол щракна пръсти.

— Онзи момък, Райнер, помощникът на Хаузен. Той спомена, че създавал програми за стереограми. Познава компютрите.

— Правилно — възкликна Худ. — Нанси, ако някой създава игра отвън, какъв би бил минималният брой хора, които ще видят дискетите в „Demain“?

— Първо на първо, нещо толкова опасно никога няма да пристигне на дискети — възрази тя.

— Защо не?

— Защото това е все едно да вземеш мегафон, за да съобщаваш с него тайни — каза тя. — Програма върху дискета на „Demain“ ще бъде доказателство в съда, че Доминик участва в разпространението на игри, възбуждащи расова ненавист.

— Ако не приемем, че я изтрият веднага след като бъде заредена — каза Стол.

— Но ще я запазят дотогава, докато са сигурни, че всичко е минало съгласно плана — каза Нанси. — Така се работи тук. Така или иначе, една външна програма като тази трябва да стигне до работна станция без дискетно устройство.

— И ние имаме такива, шефе — каза Стол. — Използват се за данни с особена важност, които не искаме да бъдат копирани от сървъра върху местна дискета.

Худ бе достигнал границата на техническите си познания, но схвана смисъла на казаното от Стол.

— Единствените хора с работни станции без дискетни устройства в „Demain“ са вицепрезидентите, които боравят с информация за новите игри или бизнесстратегииите.

— Дайте ми имената на някои от тия високопоставени клечки, които имат технически умения да работят с програми за игри — каза Стол.

— Целият процес ли? — запита Нанси. — Само двама от тях могат да го направят. Етиен Ескабо и Жан-Мишел Орн.

Стол въведе имената, изпрати ги в Оперативния център и помоли за изчерпателен доклад. Докато чакаха, Худ се замисли над нещо, което не му бе давало мира, откакто бе разговарял с Балон. Полковникът не бе проявил почти никакъв ентусиазъм за участието на Хаузен в операцията. Беше го нарекъл човек, който умира да е на първите страници на вестниците.

„Ами ако нещата са много по-зле от това?“ — запита се Худ. Той не искаше да мисли лошо за човек, който изглеждаше добър, но това беше част от професията му. Да пита непрестанно себе си: „Ами ако?“ И след разказа на Хаузен за баща му, военен пилот от Луфтвафе, той си бе задал въпроса: „Ами ако Хаузен и Доминик не са врагове?“ Разполагаше само с версията на Хаузен за случилото се в Париж преди двайсет години. Ами ако двамата действаха съвместно? Господи, Балон бе споменал, че бащата на Доминик натрупал цяло съкровище при изграждането на „Ербус“. Самолети. А Хаузен беше пилот.

Ами ако Райнер бе направил точно онова, което му е бил заповядал шефът? Карайки Хаузен да изглежда като жертва на игра, възбуждаща расова омраза, той вкарваше Балон, Оперативния център и германското правителство в една много смущаваща ситуация. Кой би атакувал Доминик пак, ако те не откриеха нищо?

— Аха! — възкликна Стол. — Тук вече си имаме няколко потенциални прогнили ябълки. Съгласно юридическите архиви на Лоуел Кофи, през 1981 година мосю Ескабо е бил осъден от парижка фирма за кражба на търговски тайни от IBM относно процес на възпроизвеждане на битмапови графики. „Demain“ е платила, за да потули случая. А срещу мосю Орн са били повдигнати и после оттеглени обвинения за криминално деяние. Изглежда, е получил френски патент за един авангарден четирибитов чип, за който една американска компания твърди, че бил откраднат от тях. Само че не

успели да го докажат. Също така не успели да открият личността, за която се предполага, че е задигнала...

Спря да чете, бавно вдигна глава и погледна първо Худ, после Нанси.

— Прав сте — каза тя. — Няма две личности с име Нанси Джо Босуърт. Аз бях.

— Всичко е наред — опита се да го успокои Худ. — Знаех всичко за това.

Стол кимна като в някакъв унес и се втренчи в Нанси. После каза:

— Извинете, но като програмист трябва да ви кажа, че това е било крайно неетично.

— Знам — отвърна Нанси.

— Стига, Мат — предупреди го рязко Худ.

— Добре де — отвърна Стол и се обърна към илюминатора.

„По дяволите!“ — каза си внезапно Худ. Той укоряваше Стол, вместо да се замисли как така Нанси се бе пръкнала пред него в парка. И то тъкмо когато беше с Рихард Хаузен. Дали беше случайност, или и двамата бяха в някакъв дяволски сговор с Доминик? Внезапно се почувства страшно несигурен и страшно глупав. В разгара на ситуацията, в страстното си желание да не позволи на Доминик да хвърли в хаос Америка, той съвсем бе забравил за всякаква сигурност и внимание. Нещо повече, бе допуснал групата му да се разцепи. Експертът му по сигурността, Боб Хърбърт, скиташе някъде сам из германската провинция.

А може би неволно се заблуждаваше, поддавайки се на моментен пристъп на паника? Може би Хаузен беше чист? Усещаше го чист с цялото си същество. Разумът обаче му казваше да пробва всички варианти и да разбере. Още преди да стигнат „Demain“, ако беше възможно.

Остана до Стол, а Нанси се върна на креслото си. Нямахше щастлив вид и не се опитваше да крие това. Стол беше отворен и също не се опитваше да го крие. Единствено Худ се стараеше да не показва чувствата си.

В момента, в който Елизабет се обади по вътрешната уредба да обяви, че се снижават за кацане в Тулуза, Худ небрежно взе лаптопа от Стол.

— Искаш да си поиграеш ли? — попита Стол.

— Да — отвърна Худ и набра върху екрана съобщение: „Мат, не говори. Свържи ме с Даръл.“

Стол го свърза, Худ бързо въведе персоналния си код, после написа: „Даръл, трябва ми всяка подробност, която можеш да измъкнеш от досието на германския заместник-министър на външните работи Рихард Хаузен. Провери данъчните архиви от седемдесетте години насам. Търси за работа в «Ербус» или за човек на Дюпре или Доминик от Тулуза. Също така ми трябва подробности от следвоенния живот и дейност на Максимилиан Хаузен от Луфтвафе. Обади ми се, щом откриеш нещо. Дай ми всичко, което си открил най-късно до 16:00 ваше време.“

После стана, отиде при Нанси, седна в креслото до нея и каза:

— Съжалявам, че те забърках в това.

— Кое „това“ имаш предвид? Тази малка разходка или целия вонящ, възливи бизнес?

— Тази малка разходка — каза той. — Не трябваше да използвам...

— Всичко е наред — каза Нанси. — Ама наистина, Пол. На една голяма част от мен вече ѝ е дошло до гуша да бяга и да зависи от „DeMain“ и от целия този емигрантски живот, който съм принудена да водя. И не ме е страх от нищо.

Прииска му се да ѝ каже, че наистина не бива да я е страх от нищо. Можеше точно толкова да гарантира съдбата ѝ, колкото и да се закълне в предаността ѝ. И докато самолетът се приземяваше на френска земя, му остана само да се надява, че тревогата, изписана на лицето ѝ, е за нейното, а не за неговото бъдеще.

Четвъртък, 14:59

Вашингтон, окръг Колумбия

Съобщението на Худ беше прието от заместника на Маккъски Шари Джърмейн. Той го изпрати по електронната поща до персоналния компютър на Маккъски и до доктор Джон Бен от Центъра по бързо издирване на информация (ЦБИИ) към Оперативния център.

ЦБИИ представляваше само два малки, свързани помежду си офиса с двадесет и два компютъра, управлявани от двама оператори на три смени и надзиравани от Бен.

Екипът — Силвестър Нойман и Алфред Смит — се захвана за работа.

За да получи биографията на заместник-министъра на външните работи на Германия Рихард Хаузен и каквато и да било информация за баща му, Смит влезе в мрежата и задейства ПТФ — протоколи за трансфер на файлове, — за да извлече информация от ECRC Munich, Deutsche Elektronen Synchrotron erman Elektro-Synchrotron, DKFZ Heidelberg, Gesellschaft fur Wissenschaftliche Datenverarbeitung GmbH Konrad Zuse Zentrum fur Informationstechnik Konrad Zuse Center и Komprehensive TeX Archive Network Heidelberg. Нойман използва три компютъра, за да влезе в пространството на гофъра в Интернет и да получи достъп до информация от Deutsches Kilmarchenzentrum Hamburg EUnet Germany, германския информационен център към Интернет и ZIB, Berlin auf Ufer. С помощта на един подчинен на Мат Стол и заместник-помощник директора по операциите Грейди Рейнолдс те се вмъкнаха в данъчните, работните и образователните архиви на бившите ФРГ и ГДР.

Чрез офиса на Даръл Маккъски се свързаха по мрежата с ФБР, Интерпол и различни германски правителствени агенции: Bundeskriminalamt, или ВКА, германския еквивалент на ФБР; Bundeszollpolizei или Федералната митническа полиция; Landespolizei;

Bundespostpolizei, Федералната пощенска полиция. Bundeszollpolizei и Bundespostpolizei често залавяха престъпници, успели да се промъкнат през другите им колеги.

Докато двамата помощници търсеха данни по определени думи и извличаха блокове информация за Хаузен, Бен ги събираше и сглобяваше в четивни и лесно разбираеми текстове. След като Худ бе поискал телефонно обаждане, щеше да му ги прочете. Все пак данните щяха да бъдат съхранени и записани върху твърд диск или разпечатани на принтер.

Четвъртък, 15:01

Вашингтон, окръг Колумбия

Всички запитвания от отдела на ЦБIIИ получаваха автоматично работен номер и се кодираха по време от компютъра. Работните номера бяха винаги предхождани от една, две или три цифри, които идентифицираха индивида, направил запитването. Тъй като запитванията се правеха често от хора, изпаднали в опасни ситуации, началниците автоматично биваха известявани. Ако нещо се случеше с оперативния работник по време на изпълнението на мисията, те трябваше да пратят заместник, който да приключи операцията.

Когато Худ поиска данни от ЦБIIИ, Майк Роджърс беше алармиран чрез звуков сигнал от компютъра си. Ако отсъстваше от стаята си, сигналът щеше да се повтаря всяка минута.

Но той си беше на работното място. И започна да се тревожи.

Роджърс и Худ се различаваха в много отношения. Главната им разлика беше техният възглед за света. Худ вярваше в добротата на хората, докато Роджърс смяташе, че човешкият род основно е затворен в себе си и представлява глутница първобитни зверове. Роджърс чувстваше, че доказателствата са на негова страна. Защото ако не беше така, той и милиони войници като него щяха да бъдат без работа.

Роджърс също така знаеше, че щом Пол Худ е изпитал съмнения за Хаузен, сигурно е имало солидна причина.

— Той отива във Франция да търси терористична група с Мат Стол като подкрепление — каза генералът на празния си кабинет и после погледна към компютъра си. Прииска му се да вдигне по тревога регионалния оперативен център. Вместо това написа MAPEURO.

На екрана се появи цветна карта на Европа. Той наложи мрежа и я съзерцава известно време, после промърмори:

— Петстотин и петдесет мили.

И натисна бутона ESC и набра NATOITALY.

Само след пет секунди на екрана се появи меню в две колони, предлагащо избор от дислокация на войските до транспортни ресурси, от въоръжения до симулации на военни игри.

Придвижи курсора върху „Транспорт“ и се появи второ меню. Избра „Въздушен транспорт“. Трето меню му предложи списък от типове самолети и военни летища. „Сикорски СН-53Е“ беше свободен. Тримоторният хеликоптер имаше радиус на действие над хиляда и двеста мили и вътрешна площ, достатъчна за планираната операция. Но с максимална скорост 196 мили в час той не беше достатъчно бърз. Придвижи се надолу по списъка. И спря.

„У-22 Оспри“. Транспортен самолет с вертикално излитане и кацане, изработка на „Бел и Боинг“. Радиусът му на действие беше почти 1400 мили при скорост 345 мили в час. Може би най-хубавото беше фактът, че прототипът му бе предаден за изпитване на Шести флот в Неапол.

Роджърс се усмихна, после излезе от менюто и извика на екрана телефонния си указател. Придвижи курсора върху „Директни телефони на НАТО“ и избра старшия командващ силите на НАТО в Европа генерал Винченцо Ди Фате.

Само след три минути Роджърс измъкна генерала от празнична вечеря в испанското посолство в Лондон и му обясни защо му се налага да вземе хеликоптера и двадесет френски войници.

Четвъртък, 21:02
Вюнсторф, Германия

— Сакат дръвник!

През този ден Хърбърт се бе наслушал достатъчно на обидни епитети. И изобщо беше чувал да ги крещят на чернокожите в Мисисипи, на евреите в бившия Съветски съюз и на американците в Бейрут. Това обаче, което младият страж изкрещя, докато той бързаше подир Джоди, беше едно от най-идиотските оскърбления, които бе чувал. Колкото и да беше идиотско обаче, то го ядоса страшно.

Хърбърт измъкна прожектора и за миг хвърли поглед към шофьорското място на лимузината, до която бе спрял количката си. После рязко се завъртя в кръг, за да не би някой да стреля по източника на внезапната светлина. Видя в здрача как пазачът спря Джоди. В следващия момент измъкна „Скорпиона“.

Джоди и постът бяха на не повече от десет метра от него и на двайсет пет от веригата неонацисти. Зад тях неонацисткото сблище слушаше фюрера си.

Джоди бе застанала точно между Хърбърт и стража.

Младежът запита нещо на немски. Джоди каза, че не разбира. Той се обърна да извика някого и докато го правеше, отстъпи малко наляво. Хърбърт се прицели в десния му пищял и стреля.

Якият младеж рухна с писък на земята.

— Сега и двамата сме сакати — промърмори Хърбърт. Тълпата онемя, веригата неонацисти се просна в калта зад ранения.

— Свършвай си работата и да тръгваме! — извика Хърбърт на Джоди.

Момичето го изгледа, после се обърна към сблището и изкрещя с всичка сила:

— Не можахте да ме победите! И няма да успеете, никога!

Хърбърт отвори вратата откъм седалката до шофьора и пак я повика:

— Джоди!

Момичето побягна към него.

— Скачай зад волана — викна Хърбърт, докато се мъчеше да се вмъкне вътре. — Ключовете са на таблото.

Някои от сборището започнаха да крещят. Една жена се изправи. Държеше пистолет.

Хърбърт изруга и стреля. Джоди изпищя и си запуши ушите. Куршумът порази германката в бедрото и я отхвърли назад.

Хърбърт се измъкна от колата и се строполи в инвалидната количка, за да прикрива оттеглянето на Джоди иззад отворената врата. Девойката успя да влезе в колата, запали двигателя и го форсира. Вече не бе съсредоточена. Трепереше и дишаше тежко.

Хърбърт не можеше да си позволи да я загуби.

— Джоди — каза търпеливо той, — искам да ме изслушаш.

Тя заплака.

— Джоди!

— Какво! — изкрещя тя. — Какво искаш, какво?

— Искам бавно да дръпнеш колата назад.

Тя бе сграбчила кормилото и гледаше в него. Тълпата вече се приближаваше. Най-отзад ораторът говореше с някаква жена. Беше въпрос на време, може би само на секунди, преди да ги атакуват.

— Джоди — все така търпеливо каза Хърбърт, — искам да включиш колата на задна скорост и да я дръпнеш много бавно назад.

Знаеше, че няма да може да се вмъкне в колата, без да наведе дулото на автомата. И точно в този момент щяха да ги нападнат. Хвърли един бърз поглед назад. Теренът зад него, доколкото можеше да прецени в мрака, беше чист на неколкостотин метра. Планът му беше да се остави на отворената врата на колата да затъркаля количката му назад, като по този начин му позволи да държи оръжието си насочено напред, докато се отдръпват. А после, на безопасно разстояние, щеше да се вмъкне в лимузината и да потеглят на пълна скорост. Поне такъв му беше планът.

— Джоди, слушаш ли ме?

Тя кимна, подсмръкна и спря да плаче.

— Можеш ли да подкараш бавно назад? Джоди бавно посегна към лоста на скоростите и отново заплака.

— Джоди — обади се нежно Хърбърт, — трябва да тръгваме, веднага.

Тя включи на скорост и в същия момент предните гуми експлодираха.

Колата подскочи. Отворената врата хлопна и го изблъска назад. Миг по-късно по колата се изсипа дъжд от куршуми. Тълпата се раздели да направи път и една жена излезе напред с оръжие под мишницата. Както беше казал Ланг — тази сутрин ли беше? — това можеше да е само Карин Доринг.

Хърбърт успя да отвори задната врата, скри се зад нея и изстреля един откос. Това спря първите, но не и жената. Тя неумолимо вървеше напред.

Джоди плачеше. Хърбърт видя пистолетите на задната седалка. Видя и още нещо, което можеше да му влезе в работа.

Той изстреля още един откос към тълпата и извика:

— Джоди, покривай ме!

И в същия миг разбра, че тя няма и най-малка представа какво ѝ казва.

Куршумите са забиваха в предната врата като оси. Още два откоса и щяха да я пробият. После щяха да пробият ѝ неговата врата, а след това да проният и него.

— Джоди! — изкрещя Хърбърт. — Протегни се през преградата, вземи оръжията от задната седалка и стреляй. Стреляй, Джоди, или и двамата сме мъртви!

Младата жена бе сграбчила кормилото и не помръдваше.

— Джоди!

Тя продължи да плаче.

Отчаян, Хърбърт изстреля няколко куршума в седалката до бедрото ѝ. Тя изпищя и подскочи.

— Джоди — повтори той, — вземи пистолетите и застреляй Карин Доринг. Иначе тя ще те победи!

Стажантката се извърна към него с широко разтворени очи. Очевидно поне това бе стигнало до съзнанието ѝ. Тя се обърна решително назад, протегна се и сграбчи двата пистолета.

— Освободи предпазителите — каза Хърбърт. — Онези малки пластинки върху...

— Освободих ги — прекъсна го тя.

Той я изгледа как преглъща сълзите си и как после стреля през стъклото, как се привежда над седалката и избива останките от стъклото с крясък.

— Изумително! — произнесе той на себе си, после извика: — Прицелвай се, когато стреляш! И пести боеприпасите!

Издърпа от барчето две бутилки минерална вода и започна да ги излива. Стана му смешно и поклати глава. Беше си отгледал един малък убиец. Изпразни бутилките, дръпна количката назад и изрязва с ножа си парче гума от лявото колело. Дори и Карин Доринг нямаше да може да прекрачи огнена стена.

Куршумите рикошираха и свиреха над предния капак на колата. Джоди се сви в ъгъла.

— Джоди! — изрева Хърбърт. — Включи запалката в таблото!

Тя го направи и пак се смъкна долу. Хърбърт беше наясно, че няма да се надигне втори път.

Карин вече беше на трийсетина метра. Очевидно усетили, че са в безопасност, другите германци тръгнаха напред.

Хърбърт вече бе отворил капачката на резервоара и отливаше бензин в бутилките. Куршумите зачестиха. Само след половин минута двамата с Джоди щяха да бъдат в ръцете на нацистите.

Чу щракането на запалката и разбра, че Джоди няма да му помогне. Бързо се придвижи напред и се пресегна през мястото на пътника до седалката на шофьора, за да изтръгне част от пълнежа под разкъсаната от куршумите му тапицерия. Сложи една от бутилките на земята и започна да тъпче пълнежа в другата. После измъкна запалката от таблото и я притисна до натъпканото гърло на бутилката. Нищо.

С ужас проумя, че проклетият пълнеж не гори.

Изтръгна го с проклятие, пусна запалката направо в бутилката и я захвърли с рязко движение.

Коктейлът „Молотов“ експлодира още по средата на полета си и засипа първите германци с огнени езици и парчета стъкло. Разнесоха се писъци.

Джоди се надигна. Страхът ѝ бе заместен от удивление.

— Свърших бомбите — каза ѝ той и се вмъкна в колата. — Предлагам да потегляме.

И затръшна с всички сили вратата, а Джоди подкара лимузината. Пред тях Карин Доринг разблъска тълпата и започна да стреля.

Хърбърт чу вик и погледна наляво. Джоди бавно се свличаше. Колата спря.

Той се приведе към нея и видя, че е улучена в рамото, малко под ключицата, точно над цигарите и кибрита в джоба на ризата ѝ. Сложи я да легне на седалката и се наведе надясно, вдигна втората бутилка и я стисна между бедрата си. Карин бе пред тълпата и презареждаше оръжието си. Хърбърт измъкна кърпичката си, натъпка я в бутилката и драсна клечка кибрит. Кърпичката пламна веднага.

— Тия типове или са неуязвими за пламъците, или искат да ни вземат акъла — викна той и запокити бутилката към Карин. Всичко избухна в пламъци.

Хърбърт вмъкна количката си в лимузината, най-вече заради телефона, после помогна на Джоди да се изправи.

— Джоди — прошепна той, — искам да направиш нещо. Чуваши ме?

Тя кимна веднъж, слабо.

— Не мога да настъпя педала на газта. Ще трябва да го направиш вместо мен. Ще можеш ли?

Тя отново кимна.

Той се пресегна зад нея и хвана кормилото. Погледна напред и мярна един мъж — дърпаше Карин назад от огъня.

— Джоди! Нямаме време. Трябва да се измъкнем оттук.

Тя кимна пак, облиза устни и простена, протягайки крака си. Очите ѝ бяха затворени, но Хърбърт я виждаше как опипва за педала на газта.

— Хайде — насърчи я той. — Готово. Сега натисни.

Джоди изпълни нареждането и колата тръгна назад. Хърбърт направи завой и насочи колата по черния път през гората. Оранжевите пламъци блестяха в огледалото за задно виждане.

Куршумите продължаваха да се забиват в колата, но вече с по-малка сила.

„Хаос в Дните на хаоса — мярна се в съзнанието му една доволна мисъл. — Огън, спрял от огън.“

И тъкмо помисли, че може да се измъкнат, и колата спря.

Четвъртък, 21:14

Вюнсторф, Германия

Карин Доринг хладнокръвно отръска горящите частици. Беше вбесена, но не го показваше. Следеше оттеглящата се през пламъците и дима кола.

Умен мъж. Без фарове. Оттегляше се на заден ход, направляван само от слабата светлина на спирачните светлини. И в един момент и те угаснаха. Есесовският кинжал се люшкаше на хълбока ѝ. Карабината, която държеше, беше предназначена за мъжа. Кинжалът — за момичето.

Манфред я сграбчи за рамото и викна:

— Карин! Имаме ранени! Рихтер има нужда от помощта ти, за да...

— Искam тези двамата — изръмжа тя. — Рихтер да се оправя с тоя хаос. Нали искаше да е водач. Нека води тогава.

— Ама той не може! — убеждаваше я Манфред. — Няма да го приемат.

— Тогава ти води.

— Знаеш, че те са готови да слязат и в ада, но само след теб.

Карин тръсна рамо, за да се освободи от ръката му, после се обърна и го погледна убийствено.

— В ада? Та те се разбягаха като хлебарки от един старец в инвалидна количка и от едно истерично момиче! Те ме опозориха. Срамота!

— Да забравим това — каза Манфред. — Това беше случайност.

— Искam отмъщение. Искam кръв.

— Не — замоли я Манфред. — Недей. Всичко свърши, отидоха си...

— Стига глупости! Ще ги стигна!

— Карин, изслушай ме! — извика Манфред. — Можеш да насочиш мъстта си по друг канал. Като помогнеш на Рихтер и ни поведеш към Хановер.

— Нямам право да водя никого, докато тези двамата са живи. Стоях до Рихтер и гледах как хората ми, собствените ми войници, треперят като страхливци. — Тя тръгна сред пушеците. Манфред се повлече след нея.

— Не можеш да догониш автомобил — започна той.

— Той кара без фарове по черен път — отвърна тя и затича. — Ще го пипна или ще го проследя. Няма да е трудно.

— Изобщо не мислиш — подвикна той. — Откъде си толкова сигурна, че не ти е направил засада?

— Не съм сигурна.

— А какво ще правя аз без теб?

— Присъедини се към Рихтер. Нали така искаш.

— Не искам — каза той. — Карин, нека поговорим... Тя затича по-бързо.

— Карин! — изрева той.

Тя не искаше да чува нищо повече. Не беше сигурна до каква степен последователите ѝ я бяха подвели и до каква степен ги бе подвела тя. Всичко, което съзнаваше в момента, беше, че за да изкупи бездействието си в този позор, да се почувства отново чиста, трябваше да измие ръцете си с кръв.

И щеше да го направи. Така или иначе, днес или утре, в Германия или в Америка, щеше да го направи.

Четвъртък, 21:32

Тулуза, Франция

Балон пристъпи напред още преди самолетът да беше спрял. Подир него подтичваше мъж в официален костюм.

Худ се промъкна през люка. Нанси, Стол и Хаузен го последваха.

— Добър вечер — поздрави Худ и протегна ръка. — Аз съм Пол Худ.

Балон я разтърси и каза:

— Добър вечер. Аз съм полковник Балон. — Посочи с палец към мъжа в официалния костюм и продължи: — Това е мосю Маре от митницата. Той държи да ви кажа, че това не е международно летище и че вие сте тук единствено в услуга на мен и Групата за действия към Националната жандармерия.

— Вив ла Франс — промърмори Стол под носа си.

— Паспортите — обърна се мосю Маре към Балон.

— Той иска да види паспортите ви — каза Балон. — И после можем да потегляме.

— Ако съм си забравил паспорта, означава ли това, че трябва да се прибирам у дома? — попита Стол.

— Вие ли сте човекът с апаратурата? — Стол кимна.

— Тогава няма да си ходите. Ако се наложи, ще застрелям Маре, но вие идвате с нас.

Стол бръкна в джоба на якето си и измъкна паспорта. Другите също ги извадиха.

Маре изгледа всеки поотделно, сравнявайки лицата им с фотографиите в документите, после каза:

— Минавайте.

— Длъжен съм официално да ви заявя, че вие не сте навлезли във Франция. И че трябва да напуснете в рамките на двацет и четири часа — заяви Балон.

— Ние не съществуваме, но ни има — обади се Стол. — Аристотел би дал мило за драго да види на живо такава ситуация.

— Защо Аристотел? — попита Нанси.

— Той е вярвал в абиогенезата — представата, че от мъртвата материя могат да се зародят живи същества. Франческо Реди го е опровергал през седемнадесети век. Сега пък ние опровергаваме Реди.

Худ наблюдаваше Маре. По лицето му можеше с увереност да заключи, че нещо не е наред. След миг Маре дръпна Балон встрани и му каза пешо. Балон се намръщи още повече.

— Какво има? — попита Худ.

— Господин Маре е много загрижен — каза Балон и хвърли поглед към Хаузен. — Държи тази изключително извънредна ситуация в никакъв случай да не получи огласка в пресата и медиите.

— Не го обвинявам — изрече студено Хаузен. — Кой би искал да бие барабан, че в къщата му живее Доминик?

— Никой — отвърна Балон. — Освен може би нацията, която ни даде Хитлер.

Инстинктът на Худ при всеки конфликт от този род го караше да действа като помирител. Сега обаче реши да не се намесва. И двамата мъже до този момент не се бяха сблъскали и той усети, че би могъл да настрои и двамата срещу себе си с намесата си.

— Дойдох тук, за да помогна да спрем поредния Хитлер, а не да се караме заради истинския. Някой има ли желание да помага? — викна Нанси. После разблъска Балон, Маре и останалите и се устреми към сградата на летището.

Хаузен изгледа Худ, после Балон, и каза:

— Тя е права. Извинявам се и на двама ви.

Балон поведе групата към два микробуса, настани Стол, Нанси и Худ в първия, после се качи до водача. На задната седалка имаше още трима души. Никой не носеше оръжия. Те бяха във втория микробус, където беше и Хаузен.

— Използвах старите си заслуги, за да ви вкарам във Франция — каза Балон. — Имам и разрешение за обиск на „Demail“. Валидно е в продължение на едно денонощие до тази нощ в 12 и аз не искам да го похабяваме. От няколко дни наблюдаваме фабриката с видеокамери с дистанционно управление, с надеждата да зърнем нещо, което да

оправдае нахлуването ни. До този момент обаче сме все още с празни ръце.

— Какво се надявате да открием? — запита Худ.

— В идеалния случай ли? Лица на известни терористи. Членове на ужасната му парамилитарна формация Новите якобинци, които не се колебаят да убиват старици или дори малки деца.

Полковникът подаде на Худ една папка, в която се намираха над дузина рисунки и размити фотографии.

— Тези са познатите ни якобинци — каза Балон. — Трябва да открия поне един от тях вътре, за да оправдая нахлуването си.

Худ показва папката на Стол.

— Можеш ли да видиш лице достатъчно ясно, за да се идентифицира безпогрешно? Стол прехвърли изображенията.

— Може би. Зависи с колко време ще разполагам, за да...

— Стига условия — каза раздражено Балон. — Трябва да разпозная поне един от тия изроди във фабриката.

— Няма ли нещо в разрешението за обиск, което да ни позволи да проточим малко работата? — попита Худ.

— Не — отвърна гневно Балон. — Но аз няма да позволя да набедим някой невинен, че е терорист, само и само да оправдаем влизането си.

— Олеле — възкликна Стол. — Ха иди работи под тоя тормоз. — И върна папката на Балон.

— Именно това издига стена между истинския професионалист и аматьора — отрязва Балон.

— Аз пък мисля, че истинският професионалист не би позволил на тия терористи да се укрият вътре — ядоса се Нанси. — Мисля си също така, че Доминик може да е крадец, дори убиец, и е готов да разпалва войни. Но той си върши работата докрай. Това прави ли го професионалист?

— Хора като Доминик не признават закона. Ние не можем да си позволим този лукс — отвърна хладно Балон.

— Дрън-дрън — избухна тя. — Аз живея в Париж. Повечето американци там се третират като последните отрепки, като почнеш от хазайките и свършиш с жандармите. Законите изобщо не ни бранят.

— Но вие се подчинявате на закона, нали? — запита Балон.

— Разбира се.

— Страната, която действа извън закона, са престъпниците. Но когато и двете страни започнат да действат извън закона, започва хаос.

Худ реши да се намеси в спора преди да е стигнал прекалено далеч.

— След колко време ще стигнем фабриката?

— След четвърт час. — Балон не откъсваше погледа си от Нанси, която се бе извърнала настрани. — Мадмоазел Босуърт, вашите аргументи са верни и аз съжалявам, че говорих грубо с мосю Стол. Но на карта е заложено страшно много. — Той ги изгледа поред. — Замислял ли се е някой от вас за рисковете при един успех?

— Не. — Худ се приведе напред. — Не сме. Какво имате предвид?

— Ако работим с хирургическа точност и смачкаме само Доминик, компанията и холдингите му ще оцелеят. Но ако и те рухнат, ще изгубят милиарди долари. Френската икономика и правителството ще бъдат сериозно дестабилизирани. А това ще създаде вакуум, подобен на този, който вече сме претърпели в миналото. — Той хвърли поглед към предния микробус. — Вакуум, в който германският национализъм исторически е процъфтявал. В който германските политици провокират кръвопролития. — Очите му се спряха върху Худ. — И тогава те се втрещават алчно към Австрия, Судетите, Елзас и Лотарингия. Мосю Худ, мосю Стол, мадмоазел Босуърт, ние балансираме върху въже. Балансиращият ни прът се казва внимание, а законът е спасителната мрежа под краката ни. С тяхна помощ ще се доберем до спасителния бряг.

Нанси се обърна и се загледа през прозореца. Худ знаеше, че тя няма да се извини. Но при нея фактът, че се бе отказала от спора, означаваше същото.

— Аз също вярвам в закона и вярвам в системите, които сме създали да го бранят. Ще ви помогнем да стъпим на спасителния бряг, полковник.

Балон му благодари с отривисто кимване — първият знак на благодарност, който бе показал, откакто бяха пристигнали.

Четвъртък, 21:33

Вюнсторф, Германия

Когато колата спря, Джоди вдигна крак от педала на газта, отпусна се и простена:

— Не мога да мръдна.

Хърбърт включи осветлението, наведе се към нея и каза:

— Миличко, трябва да можеш.

— Не.

Той започна да изтръгва парчета пълнеж от седалката.

— Колата свърши. Чака ни същата съдба, ако не я напуснем.

— Не мога — повтори тя.

Хърбърт издърпа настрани яката на блузката ѝ и нежно попи кръвта от раната ѝ. Отворът не беше голям. Нямаше да се изненада, ако куршумът се окажеше 22 калибър, изстрелян от някаква самоделка на някое хлапе от тълпата.

Тъпи боклуци! Биха си изповръщали и червата при гледката на собствената си кръв.

— Страх ме е — прошепна изведнъж Джоди. — Излъгах ви. Още ме е страх.

— Всичко е наред — опита се да я успокои Хърбърт. — Искаш прекалено много от себе си.

Болеше го много за нея, но не можеше да си позволи да я изгуби. И за момент не се усъмни, че Карин ще се откаже да го преследва, без значение сама или с помощ. Главатарите на нацизма трябваше да се окъпят в кръвта на победените, за да им служи като емблема на властта.

— Джоди, чуй ме — каза той. — Вече сме близо до мястото, откъдето тръгнахме, на около миля от главния път. — Успеем ли да се доберем до него, спасени сме. Обаче знаеш ли, трябва да се погрижа за раната ти. Тя отвори очи и попита прегракнало:

— Как?

— Трябва да извадя куршума. Нямаме обаче нито марля, нито нищо. Когато свърша, ще се наложи да обгоря раната.

— Ще ме гориш ли? Как така?

— Правил съм го и преди — отвърна той. — Повярвай ми. А и нямаме време за губене. Трябва да се измъкнем от тази кола.

— Добре — изпъшка тя. — Хайде.

Той запали клечка кибрит и я поднесе към върха на ножа си. След няколко секунди духна пламъка и разтвори раната с пръсти. Гърбът на куршума блесна под жълтата светлина на кабината. Хърбърт пое дълбоко дъх, захлупи устата на Джоди с ръка и каза:

— Захапи ме, ако не издържиш.

Джоди простена.

Номерът при изваждането на куршум е да не се причинят излишни разкъсвания на тъканите. Трябваше да го извади, за да не разкъса околните тъкани или дори да срасне с тях след време.

В идеалния случай хирургът разполага с форцепс или щипци. Хърбърт обаче имаше само нож. Това означаваше да вмъкне върха на ножа под куршума и да го избута нагоре бързо, за да не би да се размърда под ръцете му и ножът да кривне.

Той огледа за момент раната, после вкара върха на ножа в отвора.

Джоди изкрещя. Отчаяно се замята, но той я държеше здраво. Нищо не може да заякчи ръцете на човек така, както бутането на инвалидна количка.

Подпъхна острието под куршума и усети върха му. Натисна. Металното късче бавно се показва над раната и се търкулна на пода.

Хърбърт остави ножа, пусна Джоди и грабна кибрита.

— Трябват четири-пет секунди, за да се обгори раната — каза той. — Можеш ли да издържиш?

Тя кимна отривисто с плътно стиснати очи и устни. Хърбърт драсна една клечка и запали с нея целия кибрит. С клечките щеше да стане по-бързо, отколкото ако нагрееше ножа. А сега най-важното нещо беше бързината.

Затисна пак устата на Джоди и долепи главичките на клечките до кървавата рана.

Джоди ухапа ръката му. Той познаваше болката, която я пронизваше в момента, и знаеше, че тя ще нарасне, особено след като

влагата в кожата ѝ се изпареше. Зъбите ѝ отчаяно се впиха в дланта му, но той потисна болката.

Една секунда. Кръвта изкипя и изгоря. Ръцете на Джоди се стрелнаха към китката му.

— Недей, сладурче.

Две секунди. Плътта започна да се спича. Зъбите на Джоди разкъсаха месото на дланта му.

— Още мъничко.

Три секунди. Раната зацвърча. Силата на Джоди сякаш взе да се стопява. Очите ѝ се подбелиха.

— Почти си готова — каза Хърбърт. — Освен ако не поискаш да си направиш пластична операция.

Четири секунди. Ръбовете на раната се сраснаха под топлината. Ръцете на Джоди вяло се отпуснаха.

— Никой няма да ти повярва, че си била ранена. Че си воювала и си победила.

Пет секунди. Той дръпна клечките. Те се отчупиха от изгорялата плът с леко пукане. Хърбърт ги захвърли, после изчетка парченцата, залепнали по кожата ѝ. Резултатът не беше особено естетичен, но раната се бе затворила.

Той издърпа ръката си от зъбите ѝ. Дланта му кървеше.

— Е, вече и двамата имаме белези, с които да се гордеем — каза той и хвана дръжката на вратата. — Как мислиш, ще можеш ли да вървиш?

Джоди го погледна. Цялата плуваше в пот; кожата ѝ блестеше.

— Ще мога — каза тя. Дори не погледна раната. — Много ли те ухапах?

— Надявам се само да нямаш бяс. — Той отвори вратата. — А сега ако ми помогнеш да сваля количката, можем да си обираме крушите.

Тя се олюляваше от болка, но успя да му помогне.

— Да тръгваме — каза той. — На изток. Посока — ляво.

— Но аз не дойдох оттам — възрази тя.

— Знам — отвърна Хърбърт. — Обаче ме послушай.

Тя започна да бута. Количката сякаш нарочно се блъскаше в какво ли не. Някъде зад тях се разнесе хрущене на съчки.

— Няма да успеем — изплака Джоди.

— Ще успеем — ободри я той. — Просто продължавай да буташ.
И ще ти кажа и още едно нещо...

Четвъртък, 21:56
Тулуза, Франция

Балон, Худ, Стол, Хаузен и Нанси прекосиха река Тарн пеша по каменния мост с висока арка. Издигащите се на всеки двадесет метра лампи им осигуряваха достатъчно светлина да виждат, но и достатъчно, за да бъдат видени, според Худ.

Не че това имаше някакво значение. Доминик така или иначе сигурно знаеше, че е наблюдаван. Малко вероятно беше приближаването им да го накара да вземе допълнителни предпазни мерки.

Седнаха зад един храсталак и Стол започна да разопакова уреда си. Свърза подобното на кутия за обувки устройство с уреда за наблюдение на изображения, наподобяващ факс-апарат, и задейства лазерния линеен скенер, който да изчиства изображението. После попита:

— Полковник, имате ли представа колко са дебели тия стени?

— В повечето участъци не повече от двайсет сантиметра.

— Тогава всичко ще е наред — заяви Стол, докато включваше и настройваше терахерцовия генератор. След секунди устройство избръмча в знак, че е готово за работа. — Със сигурност обаче ще го разберем след половин минута.

Хартията излизаше от уреда със скорост, близка до тази при относително бавен факс-апарат. Балон с нетърпение следеше как използва блестящият лист.

Щом апаратът спря, Стол откъсна хартията и я подаде на Балон. Полковникът я загледа под светлината на малко джобно фенерче. Другите ги заобиколиха плътно.

Духът на Худ рязко клюмна. С тая скорост нямаше да стигнат доникъде.

— Какво е това? — запита Балон. — Напомня ми на плувен басейн.

— Това е картината на стена доста по-дебела от... — каза Стол и прочете данните в дъното на изображението.

— Лъчите са изминали 23,5 сантиметра през стената и после са спрели. Това означава, че зад нея има още нещо.

Худ погледна пететажната сграда. Прозорците бяха закрити с щори. Беше сигурен, че зад тях има материали, отразяващи радиовълните.

Балон ядосано захвърли листа.

— Затова ли дойдохме тук?

— Който плаща, той да му мисли — заяви Стол. — Трябваше да се сетим, че тая работа няма да е толкова фасулска като да се вмъкнеш в правителствените компютри.

Още докато го казваше, разбра, че е направил грешка. Балон светна с фенерчето право в очите му и попита:

— Можете да се вмъквате в компютрите? Стол изглежда гузно Худ и каза:

— Ами... Искам да кажа, че се налага. Но това е абсолютно незаконно, особено...

— Опитяхме се да се вмъкнем в компютрите на „Demain“ — каза Балон, — но Доминик не е включен никъде. Няколко от най-добрите ми специалисти работят върху проблема.

— Това е защото вероятно не сте знаели какво да търсите — намеси се Нанси. — Търсихте ли в игрите?

— Не, защо?

— Защото в тях могат да се кодират съобщения, както и секретни входиове към други игри. Аз например съм скрила един „Тетрис“ в една от игрите, които направих за „Demain“.

— Но кой би се сетил да търси задействащ код в някоя невинна приключенска игра?

— Никой — каза Нанси. — Но точно там е номерът. Един прост задействащ код. Програма в някой компютър на края на света може да зареди игра с расовоненавистническо съдържание в целия Интернет.

— Защо не ми каза нищо за това? — запита напрегнато Худ.

— Честно казано, ей сега ми хрумна — изсумтя тя. — И през ум не ми е минавало, че някой ще разпространява игри по целия свят

посредством междинна програма-игра. Защо твоят компютърен гений Мат Стол не се досети за това, а?

— Тя е права — каза Стол. — Трябваше да се досетя.

— Значи игрите, разпалващи расова омраза, са скрити — каза Худ. — И къде да ги търсим? А дори и да ги открием, можем ли да проследим произхода им до „Demain“?

— Трудно е да се каже къде да ги търсим — каза Стол. — Той може да е направил така, че програмата да се завърти през няколко игри. Разбираш ли, тя може да е като вирус. Програмиран да избухне във всеки момент.

— Значи нямаме никакъв шанс — проговори с отвращение Балон.

Худ погледна часовника си.

— Сега влиза в мрежата — каза той. — Нанси, сигурна ли си, че не знаеш абсолютно нищо повече?

— Ако знаех, щях да ти кажа, Пол.

— Знам. Само си мислех дали нещо не ти се е изплъзнало от паметта.

— Не. Освен това не аз правя окончателните варианти на програмите. Аз задавам параметрите, контурите, а други хора ги осъществяват в цвят, преди да се появят на екраните ви. Плащат се големи пари и се изисква пълна лоялност към шефа.

За момент всички замълчаха. После Стол плесна с ръце и възкликна:

— Сетих се как да го направя! Знам как да пипнем това копеле!

Балон мигом се извиси над него.

— Как?

— Програмистите работят като художниците — започна да обяснява Стол, докато свързваше портативния си компютър с уреда. — Както видяхме в офиса на мистър Хаузен, вземат пейзажи от околността и ги включват в игрите. Сега е тъмно, така че малко трудно ще видим околните пейзажи. Но ако направя картини в терахерцовия диапазон на дърветата и хълмовете и всичко останало, химическите компоненти ще излязат като визуални данни. Това ще ни даде контура на нещата с точност до листата и дребните камъни. И ако ги подадем на компютъра...

— Ще можеш да заредиш програма за сравнение на видеоизображения, за да видиш кои изображения съвпадат — допълни Нанси. — Мат, ти си наистина страхотен!

— Дяволски си права — отвърна той. — С малко късмет мога да свърша цялата работа още тук. А ако ми потрябва още мощност, мога да изпратя материала в Оперативния център.

Докато Стол работеше, Худ го наблюдаваше. Не разбираше почти нищо, но вярваше в подчинения си. И докато си стоеше така, телефонът му се обади. Той се дръпна встрани да отговори.

— Пол? Аз съм, Джон Бен. Можем ли да разговаряме?

— Да.

— Приготвил съм ви пълен доклад, но ще ви дам веднага най-същественото. Максимилиан Хаузен, бащата на Рихард Хаузен, е работил за Пиер Дюпре от 1966 до 1979 година. Длъжността му е била пилот, а после старши пилот.

— От 1966 година ли? — запита Худ.

— Да.

Това беше преди Рихард Хаузен и Жерар Дюпре да тръгнат заедно в университета. Но във всеки случай беше невероятно да са се запознали в Сорбоната, както беше споменал Хаузен. Почти сигурно беше, че са се познавали още отпреди. Худ хвърли поглед към Хаузен, който не откъсваше очи от Стол. Въпросът, който го тревожеше, беше не толкова кога са се запознали, а дали поддържат още контакт. Не като врагове, а като съюзници:

— Има и още — продължи Бен. — Очевидно Максимилиан Хаузен е бил лоялен нацист, който продължил да се среща тайно с други бивши нацисти след войната. Те са членували в „Белите вълци“, група, замисляла създаването на Четвъртия райх.

— Рихард членувал ли е в тази група? — запита спокойно Худ.

— Нямаме доказателства за това — отвърна Бен. За Худ това беше радостна новина.

— Нещо друго, Джон?

— Засега няма.

— Благодаря ти — отвърна Худ. — Страшно ми помогна.

— Няма защо — каза Бен. — Приятна вечер. Худ изключи телефона и се втренчи в тъмните води на Тарн.

Четвъртък, 22:05

Вюнсторф, Германия

Останала без дъх, тя стоеше под едно дърво. Стъпките приближаваха. Тя се опита отново да подкара количката, но се спъна и падна. И в този момент зад нея се разнесе женски глас.

— Не мърдай!

Джоди замря.

— Вдигни си ръцете, отмести се две крачки наляво и не мърдай.

Джоди се подчини. Карин Доринг се приближи към количката. Дишаше тежко. Изстреля три куршума в гърба на количката и тялото в нея политна напред.

— Господи! — изпищя Джоди.

— Ти се осмели да дойдеш в лагера ми! — викна Доринг в лицето ѝ и изрита количката. — Ти се осмели да ме предизвикаш, да ме оскърбяваш!

— Ама... — заекна Джоди, — вие... вие щяхте да направите същото на мое място, не е ли така?

— Ти не си аз! — изрече Карин и вдигна кинжала.

Внезапно пламъците на три изстрела пронизаха нощния мрак и Карин рухна на колене. От раните ѝ рухна кръв.

Хърбърт пусна пистолета на земята и се повеси от клона, вкопчен в него с мощните си ръце.

— Точно сега тя е щастлива, че не е на твоето място, Карин.

Карин направи усилие да задържи очите си отворени. Главата ѝ се разтрепери. Опита се да вдигне оръжието си, но то се изплъзна от пръстите ѝ. Миг по-късно тя се свлече на земята.

Джоди не смееше да я погледне. Издърпа настрана тялото на мъртвия полицаи, което бяха поставили в количката, после притича до Хърбърт и му помогна да се намести в нея. Хлипаше.

— Ти трябваше да го направиш и го направи като истински професионалист — окуражи я Хърбърт. — Гордея се с теб. Хайде сега да се омитаме...

В същия миг нечия фигура с рев се нахвърли върху него от мрака. С високо вдигнат нож обезумелият Манфред Пайпър замахна към гърдите му.

Четвъртък, 22:36

Тулуза, Франция

Худ прибра телефона и се върна при останалите. Стол се бе дръпнал на няколко крачки встрани, към моста. Оттам имаше ясен изглед към реката и срещуположния бряг.

С приближаването си Худ чу как Балон казва на Нанси:

— ... и да ни видят, да вървят по дяволите. Пет пари не давам. Същото беше, когато се натъкнах на бившата си жена и любовника ѝ. Човек може и да не харесва нещо, но това не значи, че го няма.

— Нямах това предвид — каза Нанси. — Питам ви дали някой от „Demail“ не ни наблюдава. И ако ни наблюдава, какво мислите, че ще се случи.

— Ние сме на обществена земя — каза Балон. — И да ни видят, не могат да направят нищо. Но така или иначе, не мисля, че Доминик ще се сбие с нас. Определено не веднага, докато игрите му още не са пръснати по мрежата.

Худ спря до Хаузен и тъкмо понечи да го дръпне настрана, когато Балон тръгна към тях.

— Всичко наред ли е? — запита полковникът.

— Не съм много сигурен — отвърна Худ. — Мат, при теб всичко под контрол ли е?

— Повече или по-малко — отвърна Стол. Седеше на земята и бясно чукаше клавишите. — Как е на френски точен?

— *Fidele* е най-близо...

— Добре, значи *fidele* — съгласи се Стол. — Нашият момък определено е точен. Първата игра се появи точно в десет. Като казвам десет, имам предвид точно 10:00:00. Съхраних я върху твърдия диск. Използвам „Г“-уред, за да покрия около тридесет и осем градуса от всяко изображение, така че след десетина минути ще имам пълен обзор.

— И после?

— Трябва да започна да играя играта и да извикам различни екрани, различни ландшафти — каза Стол.

— Защо не я изпратиш в Оперативния център?

— Защото правя точно онова, което ще направят и те. Пиша малка модификация за програмата „Matchbook“, така че да може четете изображения от „Т“-уредата. След това всичко вече зависи от каприза на съдбата. Ако не се изложи прекалено много, фоните изображения ще продължат да се превъртат. И когато се получи съвпадение, компютърът ми ще изписука. — Стол приключи с набирането, после си пое дълбоко дъх и зареди играта. — Не мога да кажа, че подобно нещо ми допада. Това е линчуваща тълпа.

Нанси приклепна до него и нежно положи ръце върху раменете му.

— Ще ти помогна, Мат — каза тя. — Много ме бива на тия игри.

Худ ги гледа известно време. Начинът, по който бе докоснала Мат, възбуди ревността му. И само след миг се изпълни с отвращение към самия себе си.

И тогава с един съвършен синхрон Нанси бавно се обърна и го погледна. Движеше се достатъчно бавно, за да има той време да се извърне, ако иска. Но той не го направи. Очите им се впиха едни в други и той буквално потъна в нейните.

Мисълта за Хаузен му помогна да се отърси от магията на Нанси. Недовършеният му разговор с германеца беше много по-важен от чувствата му.

— Хер Хаузен — каза Худ, — бих искал да си поговорим.

— Разбира се — каза германецът. Очевидно беше възбуден от развоя на нещата, но на чия страна беше?

Хаузен го поведе към реката. Балон ги последва на няколко крачки. Нямаше нищо нередно в това: разговорът им включваше и него.

— Току-що ми се обадиха от Оперативния център — каза Худ. — Въпросът, който искам да ви задам, не може да се зададе деликатно и затова ви питам направо. Защо не ми казахте, че баща ви е работил за Дюпре?

Хаузен спря като вкопан.

— Откъде разбрахте?

— Накарах хората си да се разровят в германските данъчни архиви. Той е работил като пилот за Пиер Дюпре от 1966 до 1979 година.

Хаузен мълча дълго, после каза:

— Вярно е. И това беше едно от нещата, заради които двамата с Жерар спорихме онази нощ в Париж. Баща ми го научи да лети, отнасяше се към като към роден син, научи го как да ненавижда.

Балон спря до двамата. Лицето му беше само на сантиметри от лицето на Хаузен.

— Баща ви е работил за това чудовище? — запита полковникът. — Къде е той сега?

— Почина преди две години — отвърна Хаузен.

— Има и още нещо — продължи Худ. — Кажете ни за политическите пристрастия на баща ви. Хаузен си пое дълбоко дъх:

— Те бяха корумпирани — каза той. — Той беше един от Белите вълци, група, която съхрани нацистките идеали живи след войната. Срещаше се редовно с други като него. Той... — Хаузен спря.

— Той какво? — запита настойчиво Балон.

— Той вярваше в Хитлер и целите на Райха. Гледаше на края на войната като на тактическо отстъпление, не на поражение, и я продължи по свой начин. Когато бях на единайсет... баща ми и двама негови приятели се прибраха у дома след като бяха нападнали сина на един равин при излизането му от синагогата. След това майка ме изпрати на пансион в Берлин. Видях баща си чак след години, след като вече се бяхме сприятелили с Жерар в Сорбоната.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че Жерар е отишъл да учи в Сорбоната само и само да се сприятели с вас и да ви върне обратно в движението? — запита Худ.

— Трябва да разберете, че аз бях сила, с която трябваше да се съобразяват още от най-ранните ми години. Това, което вършеше баща ми, ме отвращаваше. Още го чувам как ме кани да се присъединя към тях, сякаш това беше някакво карнавално представление, което не биваше да изтъква. Още чувам стоновете на младежа, ударите, как стържеха обувките им по паважа, докато го наобикаляха. Беше отвратително. Майка ми обичаше баща ми и ме отпрати още същата нощ, за да не се унищожим взаимно. Отидох да живея с един братовчед в Берлин. Докато бях в Берлин, сформирах една

антинацистка група. Когато станах на шестнайсет, вече си имах собствена радиoproграма и само след месец полицейска протекция. Една от причините, поради които напуснах страната и учех в чужбина, беше, за да се измъкна от заплахите за физическо унищожение. Винаги съм бил искрен в убежденията си. — Той изглежда злобно Балон. — Винаги, разбирате ли?

— А какво ще кажете за Жерар? — запита Худ.

— Не се различава особено от онова, което вече съм ви разказал — каза Хаузен. — Жерар беше богат, разглезен млад мъж, който беше научил за мен от баща ми. Мисля, че гледаше на мен като на предизвикателство. Белите вълци не бяха успели да ме спрат със заплахите си. Жерар искаше да ме спре чрез спор и интелект. През нощта, когато уби онези момичета, той се опитваше да ми покаже, че само овцете и страхливците спазват законите. Дори и когато бягахме ми каза, че хората, които променят света, работят съгласно собствените си правила, като карат и другите да ги спазват.

Хаузен сведе поглед. Худ погледна Балон. Французинът беше ядосан.

— Вие сте били замесен в онези убийства — произнесе полковникът, — и въпреки това не сте направили нищо друго, освен да избягате и да се скриете. На чия страна сте, хер Хаузен?

— Сбърках — отвърна Хаузен, — и оттогава не съм спрял да изплащам грешката си. Бих дал всичко, само и само да се върна в онази нощ и да предам Жерар. Но не го направих. Бях уплашен и объркан и избягах. И оттогава се разкайвам, мосю Балон. Всяка нощ и всеки ден се разкайвам.

— Разкажете ми за баща си — прекъсна ги Худ.

— След онази нощ, когато нападнах младия евреин, видях баща си всичко на всичко два пъти. Единият път беше в имението на Дюпре, когато двамата с Жерар избягахме там. Поиска от мен да се присъединя към тях и каза, че това е единственият начин да се спася. Когато отказах, ме нарече предател. Вторият път беше, когато баща ми почина. Отидох при него в Бон и с последния си дъх той ме нарече отново предател. Майка ми беше там. Ако искате, можете да я потърсите по телефона на мистър Худ, за да го потвърди.

Балон погледна Худ, който не откъсваше поглед от Хаузен. Чувстваше се по същия начин, както на самолета. Много искаше да

повярва в искреността на германеца. Но на карта бе заложен животът на други хора и въпреки всичко, казано от Хаузен, все още имаше сянка на съмнение.

Худ извади телефона от джоба си, набра. Джон Бен и попита:

— Джон, кога е починал Максимилиан Хаузен.

— Вездесъщите нацисти — произнесе Бен. — Това ще ми отнеме минута-две. Ще изчакате ли?

— Ще изчакам — отвърна Худ, погледна Хаузен и каза: — Съжалявам, но дължа това на Мат и Нанси.

— Аз бих постъпил по същия начин, ако бях на ваше място — отвърна Хаузен. — Но пак ще ви повторя, презирам Жерар Доминик и Новите якобинци, и неонацистите, и всичко онова, което представляват. Ако самият нацизъм не беше получил такава звънка плесница, можеше да предам и собствения си баща.

— Били сте изправен пред няколко много трудни избора — каза Худ.

— Така е — съгласи се Хаузен. — Разбирате ли, Жерар не беше прав. Човек трябва да е страхливец, за да живее извън закона.

Обади се Джон Бен.

— Пол? Хаузен старши е починал преди две години. В един бонски вестник има кратко траурно съобщение: бивш пилот от Луфтвафе, частен пилот и т.н.

— Благодаря — каза Худ. — Благодаря много. — И затвори. — Още веднъж искам да ви кажа, че много съжалявам, хер Хаузен...

— Пол!

Худ и Хаузен се втрениха в Стол. Балон вече тичаше към него.

— Какво има? — запита Худ.

— Колкото и да се мъча и да ръчкам машинката си, тя не е достатъчно бърза. Тъкмо се канех да звъня в Оперативния център за помощ, но Нанси намери по-добър вариант.

— При другите игри на „Demailn“ може да се прескочи на следващото ниво с командата „Пауза“ и с движение на стрелките от клавиатурата в определена последователност — надолу, нагоре, нагоре, надолу, наляво, надясно, наляво, надясно.

— И?

— И вече сме на второто ниво на играта, без да се налага да изиграваме първото.

— Възможно ли е Доминик да е бил толкова глупав, че да постави същите евтини кодове в една от тия игри?

— Точно в това е работата — отвърна Нанси. — Тя е вече в компютъра. Трябва да се отстрани, не да се вкара. Някой някъде по веригата е забравил да я изтрие.

Балон се бе изпънал като струна и гледаше към фабриката. После попита Мет:

— Съхранихте ли играта на компютъра си?

— Скокът от първо на второ ниво е копиран и съхранен — отвърна Стол.

Балон включи радиото си и нареди:

— Сержант Сен Мари. Напред!

Четвъртък, 22:12

Вюнсторф, Германия

Манфред замахна с ножа към гърдите на Боб Хърбърт.

За човек, който може да се изправи, отбраната срещу нападение с нож е относително проста работа. Мислите за предмишницата си като за лост. Протягате го нагоре или надолу и захващате противниковата предмишница с вашата. После извивате този ваш лост, като го използвате, за да отклоните момента на нападателя нагоре и настрани, навътре и настрани или надолу и настрани. В същото време се дърпате встрани от хода му. Това ви позволява да се подготвите за следващия напад или замах. Или още по-добре, след като по всяка вероятност сте оголили страната или гърба на нападателя чрез маневрата си, вие да му вземете здравето.

Ако сте близо или по-ниско от нападателя, пак използвате предмишницата си за защита. Само че сега вече първо свивате ръката си в лакътя. Образувайки по този начин буквата „V“, вие захващате здраво атакуващата ви ръка. Задържайки този контакт между двете предмишници, вие насочвате ръката нагоре, надолу или настрани, точно както правите при самоотбраната с права ръка. Единствената разлика е там, че трябва да блокирате по-близо до китката си, отколкото до лакътя си. В противен случай ножът може да се плъзне под лакътя ви и да ви наръга.

Тъй като Манфред замахваше надолу, Боб Хърбърт трябваше да свие лакътя си, за да го спре. Той повдигна лявата си ръка нагоре, с предмишницата над челото си и свит юмрук. И в мига, в който посрещна и спря атакуващата ръка, удари челюстта на Манфред със силен десен прав. Побеснелият германец обаче почти не беше впечатлен от удара. Той дръпна назад блокираната си ръка, изви я надясно и замахна наляво към гърдите на Хърбърт.

Хърбърт отново блокира. Някъде зад себе си долови писъка на Джоди. Но той беше прекалено съсредоточен, прекалено решен да отхвърли този звяр в човешки облик, за да ѝ извика да бяга. Повечето войници, загинали в ръкопашен бой, дължат смъртта си на мигновено разсейване, а не защото не знаят какво да правят.

Успя да стисне юмрука на нападателя и рязко го извъртя.

Китката на Манфред изпращя със сух трясък, ножът се изплъзна от пръстите му и падна на земята. Но обезумелият германец зави от бяс и заби коляното си в корема на Хърбърт. Той се прегъна на две в количката и Манфред се стовари отгоре му. Приковал Хърбърт с тежестта си, германецът се приведе над него, вдигна ножа и го заби през облегалката на стола. Острието разреза с пукот кожената тапицерия. Джоди изпищя.

Манфред отново заби ножа. И отново. В следващия миг нещо силно изгърмя и той спря да ръга и посегна към шията си. Ножът падна от ръката му, а Манфред се изтъркули от количката, сгърчи се и застина. Джоди го беше улучила в гърлото, точно под челюстта.

— О, Господи — простена тя. — О, Господи!

— Добре ли си? — попита Хърбърт.

— Убих човек — изплака тя.

— Нямаше друг избор. Тя заскимтя.

— Убих го. Убих човек.

— Не — изрече настойчиво Хърбърт и търкули количката към нея. — Ти спаси човек. Мен.

— Но аз... го застрелях.

— Трябваше. На много хора им се е налагало да убиват по време на война.

— Война?

— Да, война — потвърди Хърбърт. — Виж, той не ти остави никакъв избор. Чуваш ли ме, Джоди? Ти не си направила нищо погрешно. Нищо.

Джоди хълцаше.

— Джоди?

Тя не отговори.

— Джоди — повтори Хърбърт, — имам една много голяма молба към теб. Би ли ми направила една услуга?

— Какво? — промърмори тя.

— Би ли насочила дулото на карабината настрани? Тя бавно извъртя карабината, после я пусна на земята. Погледна Хърбърт, сякаш го виждаше за пръв път.

— Ти не си ранен — промълви тя. — Как така е пропуснал?

— Никъде не отивам без кевларената си броня — каза той. — Многослойна защита срещу куршуми. Откраднах идеята от президента. Креслото му в Овалния кабинет има същото покритие.

Джоди сякаш не го чу. Потрепера за момент, след това се отпусна до карабината на земята. Хърбърт се търкули към нея, хвана ръката ѝ и я погали нежно.

— Страшно много ти се струпа за страшно малко време, Джоди. Но вече сме почти на края. Последният участък оттук до аутобана е малко над миля. Просто трябва...

Той рязко спря. В далечината се разнесоха стъпки.

— Какво има пък сега? — ахна Джоди.

— Ставай! Веднага! Тя се подчини.

— Какво има?

— Трябва да се махаш оттук.

— Защо?

— Защото идват... вероятно да проверят какво е станало с другите. — Той я подбутна. — Тръгвай!

— Ами ти?

— аз също ще се махна, но първо трябва да те прикрия.

— Не! Няма да тръгна сама!

— Миличко, това е работата, за която ми плащат. А ти не си на щат при нас. Помисли за родителите си. аз само ще те забавя. По-добре да се окопая нейде и да ги спра поне за малко.

— Не! — почти изкрещя тя. — Няма да тръгна сама!

Хърбърт проумя, че няма смисъл да спори с нея. Джоди беше уплашена, изтощена и вероятно по-гладна и от него.

— Добре — каза той. — Ще тръгнем заедно.

Нареди ѝ да вземе пистолета, с който бе стрелял от дървото, а през това време той се приближи до тялото на Карин. Вдигна оръжието ѝ, после светна фенерчето да потърси кинжала! Пъхна го под себе си отляво, да му е подръка, после провери дали карабината има още патрони в магазина. Дотъркала количката до тялото на Манфред, взе

ножа му и потърси за други оръжия. Нямахте. Претърси и джобовете му.

Преди повече от половин век един чернокож мъж, Джеси Оуенс, бе объркал Хитлер, надбягвайки арийските му лекоатлети на Олимпиадата. Тази нощ бясното преследване на Карин бе показало до каква степен само оцеляването на Джоди бе подронило авторитета ѝ. А сега, ако един мъж в инвалидна количка успее да натрие носа на тия корави мъжаги, това слагаше край на мита за нацисткия Свръхчовек. Поне сред състава на тази група.

Четвъртък, 22:41

Тулуза, Франция

Докато вървяха към превърнатата във фабрика крепост след Балон и хората му, Худ се зачуди колко ли обсаждащи армии са изминавали този път през столетията. И колко ли са имали късмета да успеят, а колко да претърпят съкрушително поражение.

Почти не обсъждаха какво ще правят, след като влязат в крепостта. Балон каза, че намерението му винаги е било да открие доказателства, свързващи Доминик с Новите якобинци, и после да го арестува. Хората му били обучени да го направят. Все пак Хаузен и Худ го бяха убедили да позволи на Мат и Нанси да надзърнат в компютрите, за да видят дали няма да се открие нещо и там. Списъци на Новите якобинци или симпатизанти например, или пък още доказателства, свързващи „Demail“ с игрите, възбуждащи расова омраза. И едното, и другото щяха да помогнат за разобличаването на Доминик.

Дискусиите на тема какво би могъл да направи Доминик, за да попречи на всичко това, също не бяха продължителни. Този мъж не само командваше армия от терористи, но и самият той беше убивал. Очевидно нямаше да се спре пред нищо, за да защити империята си.

„И защо не?“ — запита се Худ, докато наближаваха главния вход. Доминик вероятно се виждаше над закона. След осакатяващата я железопътна стачка през 1995 година Франция беше на косъм да рухне от разприте с работниците в държавния сектор и ужасната безработица. Кой би се осмелил да посегне на работодател от такъв ранг като Доминик? Особено след като заяви, че са му оказали въздействие с незаконни средства? Дори и шефовете на Балон щяха да признаят, че техният служител е фанатик.

Спряха пред желязната врата, над която имаше видеокамери. Зад нея имаше караулка от червени тухли, в стила на сградата. Показаха се

двама души. Единият беше униформен пазач, а другият — младеж в официален костюм. Нито единият, нито другият изглеждаха изненадани от пристигането им.

— Полковник Бернар Бенжамен Балон от Групата за намеса към Националната жандармерия — обяви полковникът, извади някакъв документ и го вдигна пред вратата. — Това е разрешение за обиск, подписано от съдията Кристоф Лабик от Париж и от командира ми, генерал Франсоа Шарие.

— Аз съм Водран от юридическата фирма „Водран, Водран и Бонар“ — каза мъжът с костюма. — Ние представляваме „Demail“. Дайте ми разрешението си.

— Знаете, че съм задължен само да предявя документа и да обясня причината за посещението си — каза Балон.

— Дайте да го прочета и едва тогава ще бъдете допуснали вътре.

— Според закона може да го прочетете и след като влезем — каза Балон. — Или не познавате закона? Ще ви го оставя за спомен, щом влезем.

— Трябва да го покажа на клиента си преди да ви пусна вътре — каза Водран.

Балон го изгледа злобно, после протегна документа под камерата, монтирана върху вратата.

— Това е разрешение, а не молба. Отворете вратата.

— Съжалявам — отвърна адвокатът, — но ще ви е необходимо нещо повече от парче хартия. Трябва ви причина.

— Имаме я — заяви Балон. — Едни и същи елементи с еднаква изработка са се появили и в компютърните игри на „Demail“, и в една игра, разпалваща расова омраза по Интернет.

— Какви елементи?

— Код за подбор на ниво. Имаме го в компютъра. Имате правото да го видите преди процеса, а не преди претърсването. Всичко това е описано в разрешението за обиск. А сега, молю Водран, отворете вратата.

Адвокатът даде знак на пазача да се върне в караулката. Пазачът затръшна дървената врата и вдигна един телефон.

— Имате на разположение точно шестдесет секунди — изрева Балон и погледна часовника си. — Сержант Сен Мари?

— Слушам. — Имате ли експлозиви да взривите бравата?

— Тъй вярно.

— Действайте.

— Слушам.

— Надявам се, че разбирате какво, правите — каза адвокатът.

Балон гледаше часовника си.

— Цели кариери са рухвали от далеч по-малки грешки — наиздателно заяви Водран.

— Има само една кариера, подложена на риск — произнесе Балон. — Не. Две — поправи се той. — Вашата и на шефа ви.

Худ се чудеше какво ще постигнат с тази операция. Доминик сигурно вече ги беше видял и бе укрил или унищожил всичко инкриминиращо. По всяка вероятност използваше тези последни минути, за да се увери, че не е пропуснал нищо.

Адвокатът се предаде. Влязоха в двора, прекосиха го и спряха пред една голяма позлатена врата. Пазачът набра някакъв код на таблото до бравата. Преди да влезе, Балон му връчи разрешителното за обиск.

Щом се озоваха вътре, се строиха зад вратата. Балон явно за стотен път обясни, че ако открият какъвто и да било материал, който стопаните искат да унищожат, трябва да го вземат и да го отнесат до микробуса. И да не позволяват на никого да излиза. После тръгнаха през фабриката.

Худ не очакваше да види служители, работещи посред нощ. И точно така се оказа — имаше само пазачи, които сякаш не ги виждаха.

Въпреки допълнителните лампи, алармени инсталации, камери и модерни подови покрития, сградата запазваше древния си дух. До момента, в който пазачът ги пусна в компютърната зала.

Бившата столова бе превърната в нещо, което напомняше на офиса на Националната служба по разпознаване. Стените бяха бели, а таванът — покрит с флуоресциращо осветление. Множество стъклени кабинки с най-малко трийсет компютърни терминали. Единствената разлика беше, че в момента нямаше хора. Доминик не поемаше никакви рискове. Разрешението за обиск изтичаше само след час. А след като вътре нямаше никой, който да отговори на въпросите им, това неминуемо щеше да ги забави.

— Прилича на игрална зала — каза Стол.

— Ами тогава сядай и играй — каза му Балон. Стол седна пред най-близкия монитор и включи портативния си компютър към жаковете на гърба на настолния.

— По всяка вероятност са вкарали в системата инхибитори — каза Нанси. — Как мислиш да се промъкнеш покрай тях в главната система? Вероятно ще мога да ти помогна за някои, но това ще отнеме време.

— Нямаме време — забеляза Стол и зареди една дискета. — Винаги си нося програмата „Булдозер“. Сам си я написах. Тя е за пробиване на кода. После се вмъквам. И докато тук търсим информацията, ще изпратя всичко в компютрите на Оперативния център.

Балон го стисна за рамото, поклати глава и вдигна пръст пред устните си.

Стол се плесна отчаяно по челото и каза:

— Извинявам се. Тоя моя език...

— Полковник, какво ще правим с Доминик? — попита Хаузен.

— Ще чакаме.

— Защо?

Балон изгледа германеца, приближи уста до ухото му и прошепна:

— Да се поизнерви. Както вече посочих на мистър Стол, Доминик със сигурност ни наблюдава. Надявам се да открием нещо в компютрите.

— А ако не успеем?

— Тогава имам вас.

— Мен ли?

— Ще помоля мистър Стол и мис Босуърт да изпратят съобщение на компютъра: вашият разказ за убийствата в Париж. И в единия, и в другия случай, с Доминик ще бъде свършено. — Балон се ухили. — Макар че има и трета възможност. Доминик ви чака от двайсет години. Ако се бои, че вие можете да разбулите тайни от миналото му, изкушението му да предотврати излизането ви жив от тази врата ще бъде много голямо.

— Вие наистина ли мислите, че ще изпрати Новите якобинци срещу нас?

— Дал съм нареждане на хората си — каза Балон. — Ако Доминик реши да опита, ще ви изведе навън и ще изравня това място със земята. Нали ви казах: аз също от отдавна дебна да спипам Доминик. Възнамерявам да го стисна за гушата.

Худ стоеше до Стол. От изражението на Хаузен можеше да прецени, че не всичко е наред. Иначе безстрастното му лице беше напрегнато, веждите свъсени в напрегнат размисъл. Реши обаче да не го разпитва. Ако имаше нещо да каже, германецът със сигурност щеше да го сподели.

Така че Худ стоеше и мълчаливо наблюдаваше с някаква смесица от страх и гордост как съдбата на света се решава от един потящ се млад мъж на клавиатурата пред компютъра.

Четвъртък, 1 7:05

Вашингтон, окръг Колумбия

Когато в компютъра на Еди Медина започна да постъпва информация от Мат Стол във Франция, младият мъж свали сакото си, седна и предаде на смяната си за вечерта, офицера по поддръжката Рандал Батъл, да извести незабавно генерал Роджърс.

Батъл го направи веднага щом се появи поздравът на Стол :-). После на екрана тръгна голям файл с името L'Operation Ecounter.

Роджърс каза на Батъл да изпрати материала на персоналния му компютър и също започна да следи диалога заедно с Даръл Маккьски и Марта Макол.

Първо се появи бележка от Стол.

„Еди: Не искам да изяждам времето с много думи. Булдозерът захапа файловете на «Demain». Основните файлове са били изтрити, но резервните копия не са. Ще ви подам цялото съдържание на този файл.“

След бележката се появиха фотографии на хора, послужили като модели за героите в играта. След тях се появиха сегменти, показващи как бели преследват чернокожи. Бели жени, изнасилващи чернокожа жена. Черен мъж, разкъсван от кучета. Последва бележка от Стол.

„Истинските игри се излюпват от някакво друго гнездо. Пунктът на произход добре скрит.“

Последваха различни ракурси на обесени чернокожи. Имаше и един етап премия, в който едно момче печелеше време, използвайки чернокожи момчета като мишени. Лицето на Марта се беше вкаменило. Устните на Маккьски се бяха превърнали в тясна бяла ивица.

„Ед — май задействах някаква алармена инсталация. Идват хора. Нашият френски съпровождач полковник Балон измъква патлака. Трябва да прекъсвам — бай.“

Изображенията продължаваха да постъпват още известно време, но Роджърс вече не гледаше към тях. Бе превключил на една друга компютърна линия и само след секунди получи връзка с „У-22 Оспри“.

Четвъртък, 23:07

Тулуза, Франция

— Стига с тая клавиатура!

Полковник Балон блъсна Мат Стол на пода и натисна един бутон на радиото си. Беше извадил пистолета си — единственото оръжие в групата им.

Клекнал на пода до останалите, Худ броеше хората, които притичваха и заемаха позиции покрай стената в коридора. Наброи седемнадесет души. С изключение на високите прозорци, до които не можеше да се стигне, за да се преодолеят, вратата беше единственият изход.

Хаузен лежеше с лице към пода между Худ и сгушения на кълбо Балон.

— Моите поздравления, полковник — каза той. — Доминик захапа въдицата.

Худ разбра, че е пропуснал някакъв етап от развитието на отношенията между двамата. Не че това имаше кой знае какво значение за момента. Балон определено също не му придаваше значение. Нащрек и хладнокръвен, той беше зает да наблюдава нахлулите.

С един бърз поглед Худ ги охарактеризира като сбирщина от кол и въже. Бяха облечени просто, някои дори с износени дрехи, сякаш не желаеха да изпъкват сред тълпата. Оръжията им бяха най-разнообразни. Не беше необходимо някой да му казва, че това са Новите якобинци.

— Предполагам, че тия момчета са част от доказателствата, които търсихте — обади се възбудено Стол.

— Levez! — изкрещя един от мъжете.

— Казва да станем — прошепна Балон. — Направим ли го, могат да ни застрелят.

— Няма ли да ни застрелят и без да се изправяме? — попита Нанси.

— Ще им се наложи да влязат в залата — обясни Балон.

— А не знаят колко от нас са въоръжени. Не искат да дават жертви. Не се бойте. Дадох сигнал на хората си. Идват към нас и заемат позиции.

— Докато стигнат, може вече да е късно — обади се Хаузен.

— Не и ако не си показваме носа — каза Балон. — Така ще ги задържим там, където са. Разработвали сме този вариант.

— А ние не — тросна се Нанси.

— Ако случайно попаднете под кръстосан огън — предупреди ги Балон — и хората ми не ви виждат, изкрещете Blanc — бяло. Така ще разберат, че има и невъоръжени хора.

— Ще дам на тези животни възможност да стрелят — каза Хаузен. — Нека видим от какво са направени. — И се изправи.

Няколко секунди не се случи нищо. После един от Новите якобинци викна:

— *Allons dons!*

— Казва му да излезе — преведе Балон.

Хаузен закрачи напред. Куражът му впечатли силно Худ, макар че някаква част от него не можа да избегне подозрението дали това е кураж, или увереност. Увереността на един колаборационист.

Щом Хаузен излезе, подканиха и останалите да се предадат.

— Вие сте си имали работа с тези терористи, полковник — каза Худ. — Как постъпват в такива ситуации?

— Те пребиват и убиват при всяка ситуация — отвърна Балон. — Изобщо не познават милост.

— Но не убиха Хаузен — обади се Нанси.

— *Maintenant!* — изкрещяха отвън.

— Няма да ни убият, докато не ни отнемат оръжието — каза Балон.

— Тогава трябва да махнем Нанси и Мат оттук — каза Худ. — Може би тях ще ги пуснат.

— Ти също — каза Нанси.

— Вероятно не си струва да пробваме. Опасността е там, че могат да ви използват като заложници. Ще ви разстрелват един по един, докато и аз не изляза.

— И как ще предотвратим това? — запита Нанси.

— Ще сигнализирам по радиото на момчетата си. Те са обучавани за ситуации като тази.

— И все пак няма никакви гаранции — каза Худ.

— Така е — съгласи се Балон, — няма гаранции. Но ще трябва да поставят всеки заложник в рамката на вратата, за да го виждам. А щом го виждам, значи мога и да стрелям. А ако стрелям, онзи, който го държи, ще бъде убит. И тогава всички вие трябва да побегнете.

Худ завидя на французина за куража му. От Майк Роджърс бе научил, че точно това се изисква от човек, за да ръководи операции като тази. Той самият не беше уверен в себе си. Мислите му бяха при съпругата и децата му. Мислеше си колко много се нуждаят от него и колко ги обожават. Как всичко това можеше да свърши само за миг след една погрешна дума или стъпка.

Погледна към Нанси. Тя се усмихваше тъжно. Доця му се да може да поправи всичко, което бе объркало живота ѝ. Но точно в момента не можеше да направи нищо, а по-късно... не беше много сигурен дали ще има по-късно. Така че само ѝ се усмихна топло и усмивката ѝ се разшири. Засега това стигаше.

— Чуйте ме — каза Балон. — Трябва да се изправите и да тръгнете бавно към вратата.

— Краката не ме слушат — оплака се Стол.

— Накарай ги — посъветва го Худ, докато се изправяше. Нанси го последва. Стол с голяма неохота също стана.

— Мислех си, че сме добрите герои — замърмори той. — Да си вдигаме ли ръцете, или просто да вървим? Какво да правим?

— Стегни се малко — каза Худ, докато вървяха между масите с компютрите.

— Защо всички повтарят само това? — изхленчи Стол. — Ако можех, щях да го направя.

— Мат, започваш да ми ходиш по нервите. Затвори си плямпалника — изсумтя Нанси.

Той послушно си го затвори и изминаха остатъка от пътя в тишина.

Худ видя Новия якобинец, който бе говорил до този момент. Стоеше най-близо до вратата. Имаше гъста черна брада и мустаци и

беше облечен в сива риза, джинси и ботуши. Държеше едрокалибрена пушка. Нямаше вид на човек, който би се поколебал да я използва.

Тримата запазиха спокойствие до момента, в който прекрачиха прага. Хаузен бе обърнат с лице към стената, с ръце опрени в нея, с разкراчени крака. Един мъж бе опрял пистолет в тила му.

Шестима мъже ги сграбчиха и ги изблъскаха до стената. Мигновено в тиловете им бяха опрени дула. Худ изви леко глава, за да види лицето на мъжа, който ръководеше останалите. Той стоеше хладнокръвно, така, че да може да наблюдава и тях, и залата. После изкрещя на Балон да излиза.

— Освободете другите и ще изляза — изкрещя полковникът.

— Не — възрази терористът. — Първо излез.

Балон не отговори. Очевидно искаше да остави следващия ход на врага. А следващият ход беше, че водачът на Новите якобинци кимна към Хаузен. Стоящият зад него мъж го сграбчи за косата и го изблъска към отворената врата. Худ се зачуди дали ще дадат на Балон възможността да излезе, или просто ще застрелят германеца и ще хвърлят тялото му в залата, давайки на Балон да разбере, че след Хаузен ще има и други.

Отнякъде в мрака гръмна изстрел — откъм вратата, която извеждаше в главния коридор. Никой не беше чул кога са влезли хората на Балон. Сега държаха на прицел всички в коридора.

Мъжът, който държеше Хаузен, бе паднал. Държеше се за дясното бедро и стенеше. Хаузен се възползва от момента на объркване и хукна към вратата, откъдето бе дошъл изстрелът. Никой от Новите Якобинци не стреля. Очевидно се бояха да не ги избият, ако започнат.

Хаузен отвори вратата и изчезна.

Худ не помръдна. Макар че мъжът зад него гледаше встрани, той все още усещаше допира на дулото в тила си.

Закле се, че ако оцелее, ще прегърне не само семейството си, но и Майк Роджърс. Неговият приятел бе прекарал живота си, оцелявайки в ситуации като тази.

Усети, че опрениите му в стената ръце треперят.

Не, не бяха ръцете. Трепереше стената. После небето отвъд зарешетените прозорци просветля и сякаш забръмча самият въздух. Водачът на Новите якобинци изкрещя на хората си да се махат.

Четвъртък, 23:15

Вюнсторф, Германия

Стъпките се приближаваха. Но Хърбърт, който въртеше колелата на количката си през гората, не мислеше за тях. Не мислеше за нищо освен за онова, което бе пропуснал при напрежението на бягството от лагера. Ключът към оцеляването, към победата.

Как, по дяволите, се казваше онзи?

Не можеше да си спомни.

Трябваше да си спомни. Беше длъжен. Не можеше да позволи на Майк Роджърс да спечели баса им. И двамата бяха почитатели на военната история и много пъти бяха спорили над ситуация като тази. Ако имаш избор, бяха си задавали въпроса те, би ли се втурнал в битка с малка група самоотвержени до смърт бойци, или с многобройна войска?

Роджърс неизменно беше на страната на многобройните сили, а в историята съществуваха силни аргументи в полза и на двете страни. Хърбърт сочеше, че Самсон е победил филистимците само с помощта на една магарешка челюст. През тринадесети век Александър Невски и зле въоръжената руска армия, съставена от селяни, разгромяват тежковъоръжените тевтонски рицари. През петнадесети век една малка група англичани се бият под знамето на крал Хенри V при Азенкур и побеждават многократно превъзхождащите ги френски войски.

Но Роджърс също си имаше контра-примери. Смелата шепа спартанци бива победена от персите в Термопилите през 480 година преди Рождество Христово; крепостта Аламо пада под многохилядната армия на Санта Ана и така нататък.

„Добавете към списъка на осъдените Робърт Уест Хърбърт“ — помисли той, докато се вслушваше в стъпките и пукащите съчки. Човекът, който нямаше достътъчно мозък, за да си запише името, което

можеше да ги спаси. Е, поне щеше да загине в хубава компания. Цар Леонид. Джим Бауи. Ерол Флин...

Точно така, Ерол Флин. И той веднага започна да крои безумния си план да се изправи срещу всичките тези врагове. Надяваше се само Джоди да успее да избяга. Мисълта, че ще воюва, за да я спаси, му придаваше още сила.

И в същия момент, понеже бе престанал да се напруга, името, което така се мъчеше да си припомни, изплува в паметта му.

— Джоди, бутай ме — каза той.

До този момент тя бе вървяла редом с него. Сега спря и мина отзад.

— Хайде, бутай ме — повтори той. — Трябва да се измъкваме оттук. Но ще ни трябва време. — За разлика от обречения майор Викърс на Флин, Хърбърт щеше да отблъсне врага. Макар че за разлика от Самсон, нямаше да използва магарешка челюст.

Щеше да се възползва от клетъчния телефон.

Четвъртък, 17:15

Вашингтон, окръг Колумбия

Повикването беше препратено към Роджърс, който чакаше връзка с полковник Огъст.

Беше Боб Хърбърт. Роджърс включи телефона на външен говорител, за да могат Даръл, Марта и пресслужителката Ан Фарис да чуват разговора.

— Сред една тъмна гора съм някъде между Вюнсторф и едно езеро — каза Хърбърт. — Добрата новина е, че успях да открия Джоди Томпсън.

— Това е страхотно! — изрече възбудено Роджърс и стрелна с поглед Макъски. — Направил си го, докато през това време Интерпол и ФБР още само задават въпроси и вдигат кръвното на германските власти. Как можем да ти помогнем, Боб?

— Е, лошата вест е, че подире ни търчи цяла сбирщина нацистки варвари. Трябва да откриеш един телефонен номер.

Ръката на Роджърс се стрелна към клавиатурата и той задейства Джон Бен с F6/Enter/17.

— Чий номер, Боб?

Хърбърт му каза. Роджърс го помоли да изчака, докато набере Hauptmann Rosenlocher, Hamburg Landespolizei.

Макъски също се приведе да хвърли поглед. Докато Роджърс изпрати номера на Бен, Макъски се хвърли към съседния телефон и се свърза с Интерпол.

— Този Розенлохер е истински трън в петата на главния нацист — каза Хърбърт. — И може да се окаже единственият човек, на когото да имаш вяра. Поне от това, което чух за него в Хановер.

— Ще го открием и ще го свържем с теб — обеща Роджърс.

— Добре ще е да го направите по-бързичко — каза Хърбърт. — Напредваме с всички усилия, но ония са по-бързи от нас. Вече чувам

колите по аутобана. А когато открият телата, които сме им оставили на пътя...

— Разбрах — прекъсна го Роджърс. — Можеш ли да издържиш още?

— Докато Джоди може, и аз мога — каза Хърбърт. — Само че тя вече едва се държи на крака.

— Кажй й да не се предава — викна Роджърс, докато превключваше програмата „Геолог“. — Ти също. — Той извика Вюнсторф и огледа терена между града и езерото. Беше точно както го беше описал Хърбърт. Дървета и хълмове. — Боб, имаш ли някаква представа къде си? Можеш ли да ми дадеш някакви отличителни белези?

— Много е тъмно, Майк.

— Добре, Боб — каза Роджърс. — Ще намерим решение на проблема.

Макъски още чакаше на телефона с Интерпол, така че Роджърс сам извика Стивън Виан. Виан каза, че дори и с възможностите за светлинна интензификация при нощно търсене, на спътниците на НРО ще им е необходим поне половин час, за да открият точното местонахождение на Хърбърт. Роджърс посочи, че животът на двамата е поставен на карта. Виан отвърна, макар и не безстрастно, че въпреки това търсенето ще отнеме до половин час.

Генералът загледа картата. Наистина бяха загазили здравата. А и щом като Хърбърт вече чуваше нападателите, беше направо невероятно кола или дори хеликоптер да се добере до тях навреме.

Макъски търсеше връзка с Розенлохер.

Роджърс мразеше да съобщава лоши вести на хората в акция. Но лошите вести бяха по-добри от никаквите, така че той пак хвана слушалката.

— Боб, опитват се да ви открият. Може би ще успеем да ви помогнем. Междувременно още търсим онзи полицейски служител. Проблемът е, че дори и да го открием, не е много вероятно да стигне до вас навреме.

— Знам — въздъхна Хърбърт. — Това шибано място е гъчкано с дървета и хълмове.

— Не е ли по-добре, ако се опитате да заобиколите врага във фланг?

— Не — отвърна Хърбърт. — Теренът е много неравен, но от другата страна е още по-зле. Буквално ще трябва да пълзим. — Той замълча за момент. — Генерале? Ако успееш поне да откриеш Розенлохер, има едно нещо, което можеш да опиташ.

Роджърс го изслуша. Това, което предлагаше шефът на разузнаването, беше изумително, страхотно и невъзможно за осъществяване. Но при липсата на всякакъв друг изход то придобиваше характер на бойна заповед.

*Четвъртък, 23:28
Тулуза, Франция*

Преди сградата да почне да се разтърсва, Доминик седеше в кожения си стол и спокойно наблюдаваше развоя на събитията в коридора и в компютърната зала по вътрешна телевизионна ситема.

Мислеше си колко тъпи са всички тия хора, осмелили се да се вмъкнат в системата му и да се озоват в капана. Би ги пуснал по живо, по здраво, ако не бяха минали всякаква мярка, вмъквайки се в секретните му файлове. Нанси Босуърт не притежаваше тази степен на умение, така че оставаше да го е направил мъжът. Доминик се надяваше този човек да оцелее, защото искаше да го наеме на работа.

Дори и когато френските командоси обградиха Новите якобинци в коридора, Доминик не се притесни. Бе изпратил съобщение на други хора да обградят пък тях. Беше направил необходимото петдесет от стотите му Нови якобинци да бъдат във фабриката тази нощ. Нищо не биваше да попречи на разпрашването на игрите му.

Доминик не даваше пет пари за нищо до момента, в който цялата сграда се разтресе. Но тогава високото му чело се навъси, а тъмните му очи замигаха, прогонвайки отражението на телевизионните екрани. С помощта на пулта за управление, вграден в най-горното чекмедже на писалището му, той превключи към външния обзор на фабриката. Черно-белият екран откъм крайречната страна беше като измит от силна бяла светлина. Доминик намали контраста и проследи как самолетът се приземява. Двигателите му бяха заели вертикално положение, така че да може да кацне като хеликоптер. Но нямаше къде да кацне. Докато ръмжеше, зависнал на три-четири метра над земята, люкът се отвори, спуснаха се две въжени стълби и на земята започнаха да скачат войници. Войници на НАТО.

Доминик сви устни. Каква работа имаше тук НАТО? Но в същия миг разбра отговора. Това беше новосформирана мисия, предназначена

за залавянето му.

Веднага позвъни на Ален Буле. Бившият шеф на парижката полиция чакаше в подземната тренировъчна зала с допълнителните подкрепления от Нови якобинци.

— Ален, наблюдаваш ли мониторите?

— Да, мосю.

— Изглежда, НАТО си няма друга работа освен да напада страните си членки. Погрижи се веднага да се махнат и ме извести на борда на „Болднис“.

— Слушам.

После Доминик се обади на директора на операциите си.

— Етиен, докъде стигнаха нещата с разпращането?

— Приключихме с „Концлагера“, а „Тълпата“ ще тръгне към полунощ.

— Трябва да ускорите темпото.

— Но графикът...

— По-бързо — отрязва го Доминик, изключи и набра пилота на своя хеликоптер. — Андре? Идвам. Пригответи „Болднис“.

— Веднага.

Доминик се изправи и погледна колекцията си от гилотини. Бяха придобили призрачен оттенък под блясъка на телевизионните екрани. Чу изстрели, после още.

Спомни си за Дантон — как миг преди да го обезглавят казал на палачите си: „Покажете главата ми на хората: струва си да бъде видяна“. Но дори и фабриката да бъдеше превзета, игрите щяха да бъдат разпратени и той щеше да е свободен. Щеше да се прехвърли на някое от многобройните други национални, и интернационални предприятия, които бе създал като резервни укрития. Компанията му за пластмаси в Тайван. Банката му в Париж. Заводът за пресоване на компактдискове в Мадрид.

Изключи екраните и бързо тръгна към хеликоптера.

Излетяха и гърмящият грохот на хеликоптера сякаш разби невъзмутимата му фасада. Доминик се озъби гневно, докато гледаше назад към фабриката. Самолетът с вертикално излитане и кацане тъкмо заемаше мястото, откъдето той току-що бе излетял. Войниците на НАТО вече не се виждаха. Виждаха се само проблясъците на изстрели през прозорците.

Прииска му се да изкрещи: „Вие не знаете какво правите! Аз съм последният шанс на цивилизацията!“

Хеликоптерът пресече реката, после внезапно направи завой и се насочи обратно към фабриката.

— Андре, какво правиш? — изрева Доминик, за да надвика грохота на роторите.

Пилотът не отговори. Хеликоптерът започна да снижава за кацане.

— Андре? Андре!

— Ти ми каза по телефона, че следиш всяка моя стъпка. Но пропусна една. Тази, при която дойдох при пилота ти и го ударих по главата.

Рихард Хаузен се обърна и погледна Доминик. Французинът усети как го побиват ледени тръпки.

— Излетях, за да направя място за другия самолет — каза Хаузен. — А сега ти се връщаш обратно, Жерар. По-точно казано, връщаш се двадесет години назад.

Доминик се хвърли върху Хаузен с безумен крясък. Сграбчи германеца за косата и дръпна главата му назад, над ръба на седалката, опитвайки се да прекърши врата му. Хаузен изпищя и пусна лоста за управление. Хеликоптерът мигновено заби нос и ускорението притисна Доминик към гърба на пилотското кресло. Той пусна Хаузен, който отлетя върху таблото с индикаторите.

С последни сили германецът успя да хване лоста за управлението.

Хеликоптерът излезе от пикирането. През това време Доминик се плъзна покрай пилотското кресло. Слушалките бяха паднали на пода и той ги вдигна, метна кабела през врата на Хаузен и дръпна.

Четвъртък, 17:41

Вашингтон, окръг Колумбия

— Открихме го! — каза Макъски.

— На телефона е Хауптман Розенлохер.

Роджърс вдигна телефона и попита:

— Хауптман Розенлохер?

— Да. Кой се обажда?

— Генерал Майк Роджърс от Вашингтон. Съжалявам много, че ви звъня толкова късно. Става въпрос за нападението върху снимачната площадка и за отвличането. Открихме момичето...

— Какво?

— Един от хората ми я намери — каза Роджърс. — Те са в гората близо до Вюнсторф.

— В ония гори има сборище — каза Розенлохер. — Карин Доринг и групата ѝ. Според нас, Феликс Рихтер също трябва да е там. Задействал съм следователите си.

— Разследването ви е било компрометирано — каза Роджърс.

— Откъде знаете?

— Опитали са се да убият моя човек и момичето — отвърна Роджърс. — Господине, те бягат вече няколко часа и нямаме никакво време да им изпратим помощ. Една голяма група неонацисти е по петите на моя човек. Ако искаме да ги спасим, ще трябва да направите нещо за мен.

— Какво?

Роджърс му обясни и Розенлохер се съгласи. След минута експертът по комуникациите на Оперативния център Розалинд Грийн вече уреждаше всичко.

Четвъртък, 23:49

Вюнсторф, Германия

В гората иззвъня телефон. Ролф Мурнау се спря и се вслуша. Чу второто прозвъняване и завъртя лъча на фенерчето си наляво, после измина няколко крачки през гъстите преплетени клони и видя труп. По широките рамене заключи, че е на Манфред Пайпър. До него лежеше Карин Доринг.

— Насам! — извика Ролф. — Бързо!

Няколко души излязоха от храстите, скупчиха се около тялото на Манфред и загледаха телефона, който звънна трети път и след секунда четвърти. Останалите заобиколиха Карин Доринг.

Ролф коленичи до трупа и бавно го преобърна. Очите на Манфред бяха затворени, устата му — зяпнала и разкривена.

— Тя е мъртва — обади се нечий глас откъм тялото на Карин. — Проклети да са, тя е мъртва! Телефонът звънеше, без да спира.

— Какво да правя? — попита Ролф. Зад него изхрущяха съчки и се чу гласът на Феликс Рихтер:

— Отговори.

— Слушам — отвърна Ролф. Беше зашеметен от загубата на водачите си. Посегна към якето на Манхред и дръпна телефона, поколеба се, после издърпа антената и каза:

— Ja!

— Тук хауптман Карл Розенлохер. Искam да говоря с командира ви, животни.

— Хер Рихтер — каза Ролф. — Той иска да говори с командира.

— Кой? — попита Рихтер.

— Хауптман Карл Розенлохер.

Дори и в мрака Ролф видя как Рихтер се напрегна. Край тях се трупаха все повече и повече неонацисти новината за смъртта на водачите им бе плъзнала веднага.

Жан-Мишел дойде в момента, когато Рихтер поемаше телефона.

— Феликс Рихтер слуша — каза германецът.

— Познаваш гласа ми — каза Розенлохер. — Искam обаче да чуеш и този глас.

Миг по-късно една млада жена заговори на английски:

— Казах ви, че не можете да ме победите. Никога не ще успеете, никой от вас.

— Малката, ние сме по следите ти — каза Рихтер.

— Не, ти не си по следите й, Рихтер — намеси се Розенлохер. — Тя е в безопасност с мен, заедно с американеца, който я измъкна. Той ми се обади да ги прибера. А що се отнася до теб, ти няма да избегнеш пламъците на този пожар. И той изобщо няма да стане национален.

Рихтер закри микрофона с длан и заповяда:

— Оръжията. Пригответе оръжията си. Мъжете вдигнаха карабините си.

— Ще посрещна силата със собствените си сили — заяви Рихтер.

— Няма да ти е от полза — отвърна бавно и присмехулно Розенлохер. — Този огън гори в лагера ти.

— За какво говориш?

— Как мислиш успя американецът да се промъкне в лагера ти тази нощ? — запита Розенлохер. — Нали е инвалид?

Рихтер впи поглед в мрака.

— Имам свои хора сред вас — каза Розенлохер. — Те му помогнаха.

— Лъжеш — проговори напрегнато Рихтер.

— Те са с теб цял ден — каза Розенлохер. — Гледат. Наблюдават. И бяха готови да помогнат на американеца. Тази нощ ти загуби ключови фигури, не е ли така, Рихтер?

— Не вярвам. Не ти вярвам за нищо.

— Тогава ела след мен. Може би малко стрелба ще освежи разсъдъка ти. Хората ще стрелят в мрака. И кой ще бъде пронизан от куршум, Рихтер? От коя страна ще профучи куршумът?

— Няма да се осмелиш да ме убиеш — заяви неонацистът. — Истината не може да остане потулена, С теб ще бъде свършено. Има закони.

— Карин сложи кръст на законите, когато нападна снимачната площадка. Да не мислиш, че на обществото ще му пука, Рихтер? Дали

не мислиш, че наистина ще му пука, когато разбере, че хладнокръвните убийци на невинни хора са били застреляни?

— Няма да победиш! Аз ще спра преследването и веднага ще си тръгна. И ти няма да можеш да направиш нищо!

— Нещата вече са извън контрола ми, Рихтер — отвърна Розенлохер. — Обаждам се само да ти кажа сбогом. И още нещо: няма да съм сред тези, които ще сложат черно заради теб.

И затвори. Рихтер захвърли телефона и изруга.

— Какво става? — попита някой.

Рихтер стисна юмруци и изгледа злобно помощниците си.

— Хауптман Розенлохер твърди, че в редиците ни са проникнали членове на хамбургската полиция.

— Тук, сред нас? — Ролф не повярва на ушите си.

— Тук — каза Рихтер и се огледа. — Разбира се, че лъже. Това е невъзможно! — Той се замисли на глас. — Но защо му е да лъже? Той е прибрал момичето и американеца. Какво печели с това?

— А може би не лъже — обади се нервно един мъж.

— Да не би да искаш да прекратя преследването? — викна Рихтер. — Да не си от хората му?

— Хер Рихтер! — извика друг. — Познавам Йорген от години. Той е предан на каузата.

— Може би Розенлохер лъже — предположи трети.

— Но защо? — запита Рихтер. — Какво ще спечели с това? Страх? Отказ? Нерешителност? Паника? Какво печели той с това?

— Време — проговори зад него Жан-Мишел.

— Какво? — изрева Рихтер.

— Розенлохер печели време — повтори спокойно Жан-Мишел. — Ние откриваме телата, спираме да се погрижим за тях, после се въртим като мухи без глави и се чудим кой може и кой не може да бъде предател. А докато си блъскаме главите, Розенлохер печели време и онези двамата се отдалечават от нас.

— Но той каза, че са при него!

— Дали е така? — запита Жан-Мишел. — Не мисля, че американецът и момичето са имали достатъчно време да се доберат до аутобана. Може би инвалидът има телефон и му се е обадил. Може да е чул как в речта си го нарекохте най-злия си враг.

Рихтер не го разбра и Жан-Мишел поясни:

— Не е трудно да се свържат два-три разговора, та да изглежда, че Розенлохер, американецът и момичето са заедно.

Рихтер стисна очи.

— Вие допуснахте грешка, която един лидер не може да си позволи — произнесе меко Жан-Мишел. — Вие показахте на американеца как да ви победи, като му дадохте името на човек, на когото може да се довери. А сега може би давате на същия този враг възможността да ви отслаби с един стар психологически номер.

— Хванете ги! — изрева Рихтер.

Ролф тръгна през гората. По лицето му се стичаха сълзи. Сълзите на момче, така и не станало мъж. Сълзите на човек, чиито мечти за светло бъдеще с „Фойер“ току-що се бяха превърнали в пепел.

Четвъртък, 23:55

Тулуза, Франция

Основната работа на полковник Брет Огъст в НАТО беше да оказва помощ при планирането на маневрите. Специалността му беше пехотни настъпления, но той бе имал щастието да работи и с експерти и по авиационните и военноморските науки и разбираше и от тези неща.

В случая обаче с фабриката в Тулуза той бе решил да осъществи едно просто и изпитано нападение двама по двама. Двама напредват, двама ги прикриват, после двамата прикриващи напредват, а двойката отпред ги прикрива.

Двадесет и двама натовски войници навлязоха във фабриката „Demail“ под командването на Огъст. Един беше ранен в ръката, друг в коляното. От хората от жандармерията единствено полковник Балон бе ранен в рамото. Трима от двадесет и осемте Нови якобинци загинаха и четиринадесет бяха ранени.

По-късно щеше да дава показания пред специална комисия от Френското национално събрание, че жертви е имало, защото якобинците са се били прекалено яростно.

Цялата операция, от първия до последния изстрел, трая точно двайсет и две минути.

На Пол Худ това време му се стори доста по-дълго.

Когато „У-22 Оспри“ се приземи и водачът на Новите якобинци заповяда екзекуцията на пленниците, изстрели прогърмяха не само откъм вратата, а и от тавана и от прозореца, на който се бе изкачил един от жандармеристите. Точно тогава бяха убити тримата якобинци, получили заповед да екзекутират Пол Худ, Нанси Босуърт и Мат Стол.

В същия миг Худ се хвърли върху Нанси и Мат и ги затисна на пода. Балон бе ранен.

Якобинците отчаяно се опитваха да задържат атаката на противниците си. През това време Худ и останалите успяха да се изтеглят в една кухничка, където Нанси почисти и превърза раната на Балон, докато Худ го държеше, за да не се впусне отново в битката.

Двама от войниците на НАТО ги откриха и ги заведоха при „Оспри“.

Худ веднага попита дали някой от екипите е открил Доминик или Хаузен и страшно искаше да разговаря с Роджърс. Беше особено притеснен за Хърбърт и искаше да знае как са нещата около него.

Стол вече се бе устроил в кабината. Худ тъкмо се канеше да влезе вътре, когато в небето се появи светлина. Беше дребна като звезда и се движеше от изток на запад. Внезапно направи завои към тях и се уголеми. Чу се грохот на хеликоптерен ротор. Огъст също вдигна глава.

— Да не е от вашите? — запита Худ.

— Не — отвърна Огъст. — Може би е онзи, който излетя преди да кацнем. Доколкото разбрах, на борда му се намират някои от най-важните престъпници.

Изведнъж на ъгъла на площадката изникна един жандармерист. Носеше някакъв мъж. Бързо разбраха, че това е пилотът на хеликоптера, ударен от Хаузен.

Хеликоптерът вече беше над тях и се запуска по спирала към земята. Беше очевидно, че не каца, а пада.

Огъст заповяда на всички да залегнат и да покрият главите си. Худ закри Нанси с тялото си. Самият Огъст остана прав. Хеликоптерът изравни полета си на около петдесет метра височина, после полетя към реката.

— Кой е този Хаузен, мистър Худ? — запита Огъст.

— Германски политик — отвърна Худ. — Ненавижда Доминик — човека, който стои зад всичко това.

— До такава степен, че да рискува живота си, открадвайки хеликоптера му?

— Повече от това — увери го Худ. — Мисля, че Хаузен е готов да се раздели с живота си само и само да повлече и Доминик със себе си.

— Себе си, хеликоптера и всичко онова, което е под тях — каза Огъст и продължи да следи хеликоптера. Той се насочи на север по

остра дъга, послеотново изравни полета. — Виждал съм и преди подобно нещо: стари противници да уреждат сметките си. Лошо. Много лошо.

Огъст хвърли поглед към кабината и завъртя показалеца в кръг над главата си. Пилотът отдаде чест и включи вертикалните двигатели.

— Какво има, полковник? — попита Худ.

Огъст затича към пилотската кабина.

— Единият иска да приземи хеликоптера, а другият не му позволява — викна той. — Ако не ги спрем, и двамата няма да успеят.

— Да ги спрете?

Двама командоси на НАТО също се качиха на самолета. Грохотът на мощните двигатели заглуши всичко.

*Петък, 00:04 след полунощ
Вюнсторф, Германия*

Полицейската кола летеше по аутобана със сто и петдесет километра. Хауптман Розенлохер седеше до шофьора и се взираше напред. На задната седалка седеше още един мъж. Беше облечен в синята униформа на Landespolizei

Зад колата на Розенлохер имаше още две, с кодови обозначения Втори и Трети. И в двете имаше по шестима служители от тактическия отряд, състоящ се от петнадесет души. Петима от мъжете бяха въоръжени с карабини M1 30 калибър, използвани за снайперистка стрелба, другите петима носеха автомати НК 54. Всички, включително и шофьорите, имаха пистолети „Валтер Р1“ с 12.5 милиметрови дула. Всички наблюдаваха околността за момичето и мъжа в инвалидната количка.

Розенлохер, среброкос офицер с набръчкано лице, се чудеше дали Рихтер е захапал въдицата. Самият той нямаше никакъв опит в тия психологически операции. Опитът му беше свързан с установяването на контрол при безредици и операции под прикритие. Генерал Роджърс обаче го беше уверил, че номерът е бил използван от един от колегите му при овладяване на ситуация през 1976 година, свързана с отвличането на самолет на британските въздушни линии от хърватски терористи. Освен това, пак според генерала, повечето революционери, особено новациите, можели да бъдат убедени, че сред тях има предатели.

Телефонът на офицера иззвъня.

— Хауптман Розенлохер, тук е Роджърс. Успяхме накрая да ви открием със спътника. Боб и момичето са на север от вас на около три километра, вървят към аутобана. Неонацистите бяха спрели, но сега отново потеглиха. Работата е кой ще се добере пръв до тях.

Хауптманът провери спидометъра, после се приведе към шофьора и каза:

— Газ.

Шофьорът изгрухтя и натисна педала. — Благодаря ви, генерале — каза Розенлохер. — Ще ви се обадя веднага щом имам да ви докладвам нещо.

— Успех — каза Роджърс.

Розенлохер отново му благодари, после се втренчи напред. Оръжието беше на една поставка зад седалката му. Той се пресегна и го сграбчи. Дланите му бяха влажни както всеки път, когато влизаше в акция. За разлика от повечето ситуации, този път не му се искаше да има стрелба.

След няколко секунди зърна две фигури сред храстите от лявата страна на пътя. Те мигновено се скриха.

— Разузнавачи на Рихтер — каза Розенлохер. — Усещам ги и при сто и седемдесет километра в час тия копелета. Забави.

След още няколко секунди видяха двама души да се измъкват от гората. Мъж в инвалидна количка и момиче зад него.

— Стоп! — изкрещя Розенлохер.

Шофьорът наби спирачките и спря встрани, а Розенлохер сграбчи радиото. Другите коли също забавиха.

— Втори и Трети, виждате ли ги? — попита той.

— Втори вижда.

— Трети вижда.

— Втори, вие прикривате южния фланг. Трети, отбивате и отцепвате от север. Аз ще сляза и ще ги прибера.

Трите коли спряха на двадесетина метра една от друга на банкетата. Шофьорите останаха зад воланите. Розенлохер скочи пръв на шосето. Беше само на тридесет метра от края на гората, където Боб Хърбърт и Джоди Томпсън се надпреварваха със смъртта.

Розенлохер вдигна карабината, прицели се зад момичето, където бе зърнал раздвижване, и викна:

— По-бързо!

Джоди пхтеше и залиташе, но не спираше да бута.

Розенлохер следеше останалите. Фаровете на преминаващите коли изтръгваха от мрака лица. Млади лица. Някои разярени, други уплашени. Той знаеше, че е нужна една погрешна стъпка, само една, и

ситуацията ще излезе извън контрол. Надяваше се инстинктът за самосъхранение да превъзмогне страстите и никой да не пострада.

Вече виждаше ясно лицата на американците. Хърбърт въртеше колелата със съсредоточено изражение; Джоди хлипаше и буташе.

Розенлохер се прицели в една голяма група младежи, излезли от гората. Смели момчета, очевидно решили да жертват живота си, за да дадат пример на последователите си. След секунди обаче се увери, че нямат намерение да нападнат. Не видя Карин или Манфред. Не знаеше защо ги няма, но беше наясно, че тялото без глава е осъдено на смърт. Каквото и да бяха способни да извършат тия главорези, те нямаха смелост да нападнат организирана сила.

Хърбърт и Джоди се добраха до пътя. Както бяха инструктирани, шофьорите на Втори и Трети излязоха да помогнат за прехвърлянето на Хърбърт през мантинелата. Без паника, без бързане — характерен белег на отряда.

После започнаха да се изтеглят и останалите и когато всички вече бяха в безопасност, Розенлохер обърна гръб към гората и закричи към колата. Очакваше куршум в гърба. Съзнаваше, че всяка стъпка, може да е последната в живота му.

Стигна до колата и спокойно нареди на хората си да се качват.

Потеглиха без никакви инциденти.

Розенлохер нареди да карат направо в болницата. Шофьорът наду сирената.

Отзад Джоди се отпусна върху рамото на Хърбърт и заплака.

— Ръката ме боли.

— Тихо — сгълча я Хърбърт.

— Всичко ме боли. Всичко.

Хърбърт я погали по главата и тихо каза:

— Скоро ще се погрижат за теб. Всичко мина. Ти си в безопасност. Ти се държа като истински герой.

Тя го сграбчи за рамото. Дъхът и сълзите ѝ огряваха врата му. Той я притисна още по-силно към себе си, толкова горд от нея, че чак очите му се насълзиха.

— Наред ли сте, хер Хърбърт? — запита меко Розенлохер.

— Да — отвърна той. — Съвсем.

— Вашият приятел генералът имаше право — каза Розенлохер.

— Той ме увери, че всичко, което трябва да направя, е да ви извоювам

няколко минути. „Само разхлабете примката и Боб сам ще се измъкне“, така каза.

— Лесно му е на него — отвърна Хърбърт. — Благодаря ви, че ни измъкнахте, хауптман. Ще ви споменавам в молитвите си.

Розенлохер се усмихна, вдигна телефона и помоли диспечера да го свърже с генерал Роджърс във Вашингтон.

Човечеството бе преживяло една страшна война, за да бъде съборен от власт Хитлер. Беше истинска ирония на съдбата, че след толкова години на преследване на Феликс Рихтер, след толкова инсценировки новият фюрер бе рухнал, без да бъде даден и един изстрел.

Ирония, но на място. Може би в края на краищата човечеството все пак поумняваше с времето. Успеят ли хората да се възпротивят отрано на тираните, рано или късно виждат, че те до един са облечени с новите дрехи на краля.

Развесели се от тази мисъл и подаде слушалката на Боб Хърбърт, за да докладва на шефа си, че мисията е завършена успешно.

И наистина бе завършила успешно.

Петък, 00:16

Вюнсторф, Германия

Феликс Рихтер гледаше как членовете на отряда му се връщат.

— Къде са американците? — запита настойчиво той.

Сред завърналите се беше и Ролф. Той погледна към телата на Карин и Манфред. Заприличаха му на кучета, прегазени от автомобил. Той извърна глава.

Рихтер се приближи до него.

— Какво стана?

— Полицията чакаше там — каза Ролф. — Нищо не можехме да направим.

— Това ли щеше да отговори Карин Доринг? — изкрещя Рихтер. — Че нямало какво да се направи?

— Карин щеше да отиде там — извика някой, — а не да ни чака с такива въпроси. Карин не беше плямпало.

— Никога не съм казвал, че съм Карин Доринг...

— Така е — прекъсна го Ролф. — И не можеш да бъдеш. А аз си тръгвам.

Рихтер пристъпи пред него.

— Чуйте ме! Всички! Не можете да позволите на движението да умре само заради една изгубена битка. Дължим го на тези, които са воювали преди нас.

Няколко души спряха да вдигнат телата. Останалите вече потъваха в гората.

— Не слагайте край на всичко! — викна Рихтер.

Хората го подминаваха, за да се присъединят към онези, които още чакаха в лагера. Ролф следваше лъчите на фенерчетата, които прорязваха мрака. Дали наистина тия бледи светлилки бяха онези мощни петна от лъчите на прожекторите, за които бе говорил Рихтер, онези, които трябваше да огряват символите и достиженията им?

— Това е само едно загубено сражение, а не поражение — извика след тях Рихтер. — Не им позволявайте да ви спрат!

— Те не дават пет пари за приказките ви, хер Рихтер — обади се зад него Жан-Мишел. — Те просто разбират, че са загубили водачите си. Ако сте наистина мъдър и самоотвержен, може би ще успеете да върнете някои от тях. Но сега е време да се махнат оттук.

Жан-Мишел погледна към лъчите на фенерчетата и ги последва. Рихтер остана сам в мрака.

Петък, 00:17
Тулуза, Франция

Самолетът зависна над фабриката като буреносен облак, тъмен и гърмящ, с просветващи навигационни светлини. Полковник Огъст беше в кабината, зад пилота.

Хеликоптерът беше на около три километра от тях надолу по реката и се отдалечаваше на югоизток.

Огъст бе наредил да държат подемника в готовност. Когато им каза за какво му е, двамата командоси, Маниго и Боасар, шеговито помолиха да бъдат осъдени от военен съд с присъда незабавно скачане. Крайният резултат щял да бъде един и същ.

Огъст обаче не мислеше така и им каза онова, което казваше на всеки под свое командване. Че ако една задача е планирана както следва и изпълнена от професионалисти, тя би трябвало да протече все едно че човек става от леглото си сутрин. А фактът, че винаги съществува вероятността от непредвиденото, само я прави повъзбуждаща.

Беше очертал плана веднага след като се бе качил с Маниго и Боасар. Маниго щеше да се спусне право надолу, точно зад хоризонталния стабилизатор по средата между кабината и опашната секция. Зад перките на основния ротор имаше достатъчно пространство. Единствената реална тревога произтичаше от факта, че разполагаха само с пет до осем секунди, преди десантчикът или кабелът да се озоват точно зад основния ротор. Ако хеликоптерът забавеше скоростта или пък направеше маневра нагоре или надолу, Маниго или кабелът щяха да бъдат насечени на парчета. Ако хеликоптерът направеше изобщо някакво движение, Маниго трябваше моментално да освободи кабела, да скочи с парашута и мисията щеше да бъде прекратена. Ако успееше, Боасар щеше да го последва и по шасито за приземяване щяха да влязат в кабината.

Първата част от операцията, макар и рискована, мина успешно, но щом Боасар се спусна, хеликоптерът внезапно се гмурна. Тласъкът отхвърли Маниго към колоната на роторната втулка и само бързината на рефлексите го спаси — той успя да сграбчи изпускателната тръба. Боасар се задържа за стабилизатора, буквално провисвайки напред.

Огъст се втренчи в тях. Очакваше да скочат.

Не скочиха. Но и не можеха да направят почти нищо.

Доведен до отчаяние от разстоянието, мрака на нощта и вятъра, Огъст стискаше ръба на люка. После изкрещя на старши авиатор Тейлър:

— Пусни пак подемника! И аз слизам!

— Сър, вятърът и ъгълът... вече не може!

— Веднага! — изрева Огъст, издърпа един парашут от шкафа с екипировката и го нахлузи. — Ще го закача за опашната секция. Ще изтеглим този боклук горе.

— Сър, подемникът е пробван с определен товар осемстотин килограма, а хеликоптерът...

— Знам. Но докато роторът му се върти, той не е мъртво тегло. Кажи на пилота да се движи паралелно с него, каквото и да става. Ще ти светна два пъти с фенерчето, щом го закача, после радираш на пилота да обърне назад!

Самолетът пореше неуморно небето. Кабелът се развиваше и Огъст се спускаше под ъгъл към хеликоптера. За миг се усука около кабела, но се оправя и успя да сграбчи стабилизатора. Запълзя подалеч от Боасар, за да не дебалансира хеликоптера, стигна опашната стрела и завъртя кабела около нея. Кабелът изпука, изпъна се и застина.

Огъст бе уловил рибата си.

Запльзга се напред по стрелата към Маниго. Челният вятър свирепе изцеждаше силите му с всеки пропълзян сантиметър. Вече приближаваше кабината, когато хеликоптерът внезапно изви на запад. Самолетът със закъснение взе същата корекция. Кабелът се размота докрай и хеликоптерът силно потрепери, но подемникът издържа на удара.

Огъст погледна да се увери, че Маниго е наред, после погледна надолу. Краката му бяха на метър и половина от шасито за

приземяване. Отдолу зееше бездна, но пък краищата на шасито бяха точно под него.

Той прибра ръце до тялото си и си припомни всички правила при планирането. Не беше сложно: или успяваш, или не.

Смъкна ръкавиците си и ги пусна по вятъра. Разкопча металната скоба, която държеше въжето към опасната стрела. И скочи.

И успя. Вкопчи се в задния амортизатор на шасито, обви го с лявата си ръка и успя да се придърпа. Вятърът беше силен и той провисна под ъгъл от 45 градуса, удряйки се с цялото си тяло в багажното отделение.

Видя как пилотът погледна назад към него. Между седалките имаше някакъв човек, проснат на пода — мъчеше се да се изправи. Пилотът се опита да хвърли хеликоптера в друг шюнж. Кабелът пак издържа и двете летящи машини се разтърсиха. Пилотът пак погледна назад. Този път обаче не гледаше към Огъст, а към кабела.

Бавно започна да издига хеликоптера. Огъст с ужас проумя какво се опитва да направи. Да пререже кабела с витлата на ротора. Ако не успееше, щеше да повлече всички надолу.

Огъст яростно задраска, опитвайки се да преметне крака си над шасито. И щом получи опора, се пресегна към вратата на кабината и буквално я изтръгна от пантите и се сгромоляса в отделението за пътниците. Само с два скока се озова в пилотската кабина. Прекрачи проснатия на пода мъж, сви ръка в типично атакуваща поза от джиуджицу, с лакът на нивото на кръста, и халоса пилота отстрани по главата. Светкавично повтори и потрети удара си, после издърпа зашеметения мъж от седалката, хвана лоста и викна:

— Хаузен, ставай! Хващай лоста и управлявай тая дяволска машина!

Германецът бавно, с огромно усилие изпълзя върху седалката на втория пилот.

— Бързо! — изкрещя Огъст. — Нямам никаква представа какво правя в момента!

Хаузен рухна върху седалката, прокара ръкав през кръвясалите си очи и пое лоста.

— Всичко е наред — каза германецът. — Аз... аз ще го оправя...

Полковникът скочи, удари още веднъж Доминик и отиде до отворения люк. Боасар пълзеше към Маниго.

— Успяхме! — изрева Огъст. — Развързвай кабела! Боасар потвърди, че е разбрал, и Огъст хлътна обратно в хеликоптера и извика на Хаузен:

— Как сте?

— Ще се оправя — отвърна изтощено германецът.

— Дръжте така, докато не ви се обадя — каза Огъст. — После потегляме обратно към фабриката.

Хаузен кимна. Огъст се приведе над Доминик, вдигна го, тръшна го в една седалка и застана пред него.

— Не знам какво сте направили — каза Огъст, — но се надявам, че е било достатъчно лошо, за да ви осъдят на смърт.

Макар и зашеметен и облян в кръв, Доминик успя да вдигне очи към него и да се усмихне.

— Мен можете да спрете — изфъфли той, — но не и нас. Ненавистта... е по-ценна от златото. Огъст се усмихна студено. И замахна за пореден път.

— Ето ти процент от печалбата ми — каза той.

Главата на Доминик клюмна, а Огъст се върна обратно до отворения люк. С треперещи от изтощение ръце помогна на Маниго да се вмъкне вътре. Когато Боасар най-накрая успя да развърже кабела, помогна и на него. После затвори вратата и рухна изтощено на пода.

Тъжното беше, че копелето беше право. Ненавистта и възбудителите й продължаваха да процъфтяват. А той воюваше с тях. При това воюваше много добре. И все още си го биваше, беше длъжен да си го признае. И макар да беше нужно време мозъкът му да сподели разбиранията на сърцето, той знаеше, че когато кацнат, трябва да се обади на един човек по телефона.

Петък, 00:53

Тулуза, Франция

Докато самолетът се завърне, хората от жандармерията бяха овладели фабриката. Разделиха якобинците и ги натикаха в различни помещения, като всеки имаше по двама пазачи. Балон отдавна бе на мнение, че мъчениците и героите са или ексхибиционисти, или играчки с часовников механизъм. И че ако около тях няма хора да ги виждат или провокират, не са способни на нищо. Скоротечното рухване на Новите якобинци усили вярата му и в още нещо. Че те са страхливи животни, нападат на глутница и нямат куража да се бият, ако бъдат изправени пред равностойни или превъзхождащи ги сили.

Но каквато и да беше истината, съпротивата беше преодоляна и местната полиция беше призвана да отведе пленниците. Повикаха и линейка, макар че Балон настояваше да го превържат на място и да изчака, докато се върнат самолетът и хеликоптерът. Заедно с другите той чакаше как ще завърши битката във въздуха. Никой не знаеше какъв ще е изходът от двубоя до момента, в който пилотът на „Оспри“ не се обади по радиото с вестта за залавянето на Доминик.

Когато самолетът се приземи, последван от хеликоптера, полковник Огъст лично изведе Доминик. Излязоха един до друг и Огъст го държеше в желязната си хватка.

Доминик не направи опит за бягство. Едва се държеше на крака. Огъст мигновено го предаде на жандармерията. Вкараха го в микробуса заедно с Балон и четирима от хората му.

— Кажете на хер Хаузен, че може да изпълни първите страници — засмя се Балон преди да отпътуват. — Кажете му, че лично аз ще напиша заглавията им!

Огъст го увери, че ще го направи.

Пилотът на „Оспри“ вече бе повикал лекарския екип на НАТО. Макар порезните рани и ожулванията на Боасар и особено на Маниго

да бяха предимно повърхностни, те се нуждаеха от лекарски грижи. А Маниго бе пукнал и две ребра.

Хаузен беше в по-лошо състояние. При усилията си да запази съзнание и да се съсредоточи по време на обратния полет той непрекъснато бе разговарял с Огъст. Каза, че Доминик първо се опитал да го удуши. И всеки път, когато Хаузен успявал да се измъкне и да посегне към уредите за управление, Доминик го ритал или удрял. Миг след като хеликоптерът кацна, Хаузен заби лице върху лоста за управление почти в безсъзнание.

Худ се качи в хеликоптера и седна до него да чакат заедно лекаря от НАТО да приключи с пострадалите при атаката на фабриката.

Хаузен вдигна глава и слабо се усмихна, после каза:

— Пипнахме го.

— Ти го пипна — каза Худ.

— Бях готов да умра, само и само да съм сигурен, че ще погубя и него — рече Хаузен. — Аз... изобщо не мислех за вас. Съжалявам.

— Не е необходимо да се извиняваш — каза Худ. — Всичко мина добре.

После лекарят дойде и изнесоха Хаузен. Худ и Мат Стол го изпратиха до линейката. Когато тя тръгна, Худ каза:

— Тази нощ ти беше истински герой, Мат. Благодаря ти.

— О, нищо работа, шефе. Удивително на какво е способен човек, когато задникът му е в опасност и няма избор.

— Не е вярно — възрази Худ. — Повечето хора изпадат в паника при стрелба. Но ти не.

— Дрън-дрън — каза Стол. — Просто се престорих на герой. Но мисля, че ти имаш още една важна работа, дето не си я свършил. Така че ще се измъкна на пръсти и ще изпадна в нервна криза.

Худ се обърна. Нанси стоеше точно зад него в мрака.

Той хвана ръцете ѝ. Искаше да ѝ каже, че и тя се е държала геройски, но не го направи. Тя никога не бе обичала комплиментите и похвалите, а и той знаеше, че не това очаква да чуе от него. Така че каза:

— Знаеш ли, това е най-късната ни среща. Отдавна мина полунощ.

Тя се изсмя, само веднъж. От очите ѝ рукохна сълзи.

— Помниш ли. Бяхме като съпрузи. Вечеря, книжки в леглото, новините в десет часа, на кино в събота и неделя.

Солената топлина на сълзите ѝ събуди у него желанието да я притисне към себе си, да я целуне по ухото...

Той отстъпи крачка назад.

— Ще има разследвания, цял куп комисии и съдебни призовки. Ще ти намеря адвокат.

— Благодаря ти.

— Сигурен съм, че някой ще събере фондовете на „Demain“, когато всичко това свърши. Моите хора имат връзки навсякъде. Ще направя всичко възможно да докажа помощта ти. А дотогава Мат ще ти осигури работа.

— О, спасителю — сви устни тя.

Худ започна да се ядосва.

— На мен също не ми е весело, Нанси. Но не мога да ти дам онова, което искаш от мен.

— Не можеш ли?

— Не и без да взема от някой друг, някой, когото обичам. Прекарах по-голямата част от живота си на зрял мъж с Шарън. Ние сме свързани неразделно и това е много важно за мен.

— Това ли е всичко, което искаш? — запита тя. — Да не си луд? А страст? Дори когато се карахме, го правехме със страст.

— Да, но онова свърши — възрази Худ. — Шарън и аз сме щастливи заедно. Важно е човек да знае, че другият е до него...

— В добро и зло, в богатство и бедност, в болест и здраве — изрече горчиво Нанси.

— Това, или просто да дойдеш на среща пред киното. — Устата на Нанси се изкриви. Тя примига няколко пъти, без да отмества поглед, после каза:

— Браво. Право в целта.

Заболя го, загдето я беше наранил, но поне бе намерил силата да произнесе онова, което не биваше да се премълчава. Болеше, но беше правилно.

— Това е — каза накрая тя. — Май трябваше да се върна в града с полковник Балон.

— Местната полиция вече е потеглила насам — каза Худ. — Те ще се погрижат да ни откарат.

— Ти си си все още същият тъпанар — усмихна се тя. — Исках да кажа, че той е ерген. Това беше шегата.

— Ясно — каза Худ. — Съжалявам. — Нанси си пое дълбоко дъх.

— Не толкова, колкото аз. За всичко. — Тя отново го погледна в очите. — Макар че нещата не се развиха така, както исках, беше хубаво пак да се срещнем. Радвам се, че си щастлив. Наистина се радвам.

Обърна се да си тръгва, полюшвайки се както тогава във фоайето на хотела, с коса разлюляна като житна нива при вятър. Худ направи крачка след нея. Без да се обръща, тя протегна ръка като полицейски регулировчик, спиращ движението, и поклати глава.

Худ я гледаше как се отдалечава. Очите му бяха влажни. И когато тя се стопи в тълпата от полицаи и лекари, той тъжно се усмихна.

Срещата най-сетне се бе състояла.

Понеделник, 9:32

Вашингтон, окръг Колумбия

Худ, Стол и Хърбърт бяха посрещнати с добре дошли в Оперативния център и в тяхна чест беше организирано малко тържество. Когато пристигнаха, ръководството на Центъра вече се бе събрало около подноси с кафе, кроасани и всевъзможни сладкиши.

— Изкупихме всички сладкиши с френски и немски имена в комисариата — каза Ан Фарис и целуна Худ по бузата.

Ед Медина и Джон Бен бяха направили макет: войници-играчки, представляващи НАТО; Худ и Хърбърт защитаваха един форт с етикет „Порядъчност“ от цяла орда чудовища, изскачащи от един военен транспортен самолет с надпис „Ненавист“.

Охлузеният и ожулен, но не загубил духа си Хърбърт беше трогнат. Стол изгълта всичките лакомства. Худ беше смутен. Роджърс стоеше скръстил ръце в ъгъла, настрани от центъра на вниманието.

Подканен да говори, Худ се изправи и каза:

— Не сме направили нищо особено. Хора като генерал Роджърс и екипа на нашия „Страйкър“ правят подобни неща всеки ден.

— Е, поизпотихте дипломатите — обади се Лоуел Кофи.

— Не — контрира Стол. — Воювахме за истината, справедливостта и всичко американско!

— Къде съм си загубила чинелите? — затюхка се Ан Фарис.

Худ успокои духовете.

— Както вече казах, ние само следвахме примера, който ни дават колегите ни от Оперативния център. Като стана дума за това, Майк, защо не обявиш новината?

Роджърс поклати глава и му направи знак да говори той. Худ му се усмихна и продължи:

— В края на седмицата генерал Роджърс окончателно приключи с уреждането на прехвърлянето на полковник Брет А. Огъст във

Вашингтон, за да поеме командването на групата „Страйкър“. Полковник Огъст беше човекът, който в действителност спипа за яката Жерар Доминик, и той ще бъде една голяма стратегическа и лична придобивка за екипа ни.

Последваха бурни ръкопляскания.

— Сигурен съм — продължи Худ, — че всички сте забелязали, че пресата от края на седмицата вдигна голям шум около Доминик и последствията от Operation L'Escounter. Видях множество уводни статии за начина, по който предразсъдъците на иначе добри хора биха били манипулирани и използвани за унищожаването на хора и цели общества. Надявам се, че предупрежденията няма да умрат със заглавията. Ан, ще трябва да си поговорим на тая тема. Например да видим дали можем да изработим някаква образователна програма за училищата. — Тя кимна и му се усмихна.

— Доказателството, което Мат изкопа в компютрите на „Demain“, е в безопасност у френските прокурори. Тъй като в това престъпление са замесени и интернационални елементи, представители на Щатите, Германия и други нации, Доминик не ще успее да се измъкне. Бих искал също така да поздравя Мат и екипа му. Вчера те проследиха откъде се изстрелват игрите, възбуждащи расова омраза тук, в Щатите. От един банков компютър в Монтгомъри, Алабама. Били са прехвърлени там по Интернет възможно по-близо до мястото, където Роза Паркс отказва да отстъпи мястото си в автобуса на бял мъж през 1955 година. Доминик вярваше в историята. Много зле за него, че не си бе взел урок от нея.

— Както казва Самюъл Тейлър Колридж: „Ако хората можеха да си вземат поука от историята, какви ли уроци щеше да ни преподава тя. Но страстите и празниците заслепяват нашите очи“ — обади се Роджърс.

— Мисля, че в Европа успяхме да отворим нечий очи, особено благодарение на Боб.

— И на Джоди Томпсън — добави Хърбърт. — Вече щях да почивам под купчина камъни, ако не беше тя.

— Да, и на Джоди — каза Худ. — Казаха ни, че Дните на хаоса в Германия много бързо се свили след случилото се. Много от младите хора са прогледнали и са се прибрали у дома.

— Бедните деца — прошепна Марта. — Искаш ли да се хванем на бас, че пак ще ги излъжат?

— Права си — каза Худ. — Не сме сложили кръст на ненавистта. Но им дадохме ясна представа за същността ѝ. В десет часа имам среща със сенатор Барбара Фокс...

Всички замъмориха възмутено.

Худ вдигна ръце.

— Обещавам ви, че тя няма да си тръгне, без да е оттеглила съкращенията на бюджета, с които ни заплашваше. В действителност в края на седмицата си мислех как бихме могли да използваме допълнителните пари за един нов отдел, работещ или като част от Оперативния център, или независимо.

— Веднага ще му измислим име — викна Мат Стол. Последваха гръмки стонове.

— Ще мислим за това по-късно — каза Худ. — Не искам да карам сенатор Фокс да чака. Искам да благодаря на всички за това посрещане, и особено да благодаря на генерал Роджърс за подкрепата, която ни оказа в Европа.

Худ кимна на Роджърс да го последва и излезе. И щом затвори вратата, попита:

— Има ли нещо, което можем да направим, за да се почувства полковник Огъст у дома си?

— Само едно — отвърна Роджърс. — Възнамерявам да се поразходя малко из града през обедната почивка и да потърся модел на „Месершмит Бф 109“. Навремето като деца правехме модели, но този не успяхме да намерим.

— После дай фактурата да я осребрят — каза Худ. Роджърс поклати глава.

— Този подарък специално е мой. Дължа го на Брет. — Худ му каза, че разбира, после го попита дали иска да вземе участие в срещата със сенатор Фокс.

— Един път седмично ми стига — отказа Роджърс. — Освен това, ти винаги си се справял много по-добре от мен с тия неща. Аз просто нямам подход.

Худ забърза да посрещне сенаторката пред асансьора. Роджърс му стискаше палци за късмет.

— Добро утро, Пол — каза тя, пристъпвайки от асансьора. Двамата помощници я следваха — Добре ли изкарахте уикенда?

— Да, ако не се броят крясъците на жена ми, че някой път ще си строша главата.

— Ясно. — Двамата тръгнаха по коридора. — Що се отнася до мен, аз нямах и миг отдих. Опитвах се да проумея как да откъсна нечий глави, работещи за човека, току-що спасил света. Беше ли го планирал това, Пол? Само за да ми направиш живота труден ли го стори?

— Не мога да скрия нищо от вас — отвърна той. — Точно затова.

— Със сигурност ще се появите в шоуто на Лари Кинг — каза тя. — Има си хас: мъж в инвалидна количка, спасил живота на мис Томпсън. Пресата направо ще полудее. Особено след като момичето непрекъснато отхвърля оферти да продаде филмовите права за премеждието си, освен ако не получи правото да го режисира самата тя. Умно момиче.

— Помощта, оказана на мис Томпсън, беше на Боб и Майк — каза Худ. — За съжаление аз нямам принос в нея.

— Точно така — откликна тя. — Обаче спасяването на света, предотвратяването на безредици в градовете ни, унищожаването на следващия световен деспот — това всичко е твое дело. Но въпреки това аз съм решена да направя съкращенията, Пол. Дълга го на данъкоплатците.

— За това ще си поговорим в кабинета ми — каза Худ. — Но само на четири очи. Има нещо, което трябва да споделя с вас.

— Нямам тайни от помощниците си — отвърна Фокс. — Те може и да не са супермени като екипа ти, но са си мои.

— Разбирам — отвърна Худ. — И въпреки това бих искал да си поговорим само двамата.

— Бихте ли ме изчакали тук? — каза сенатор Фокс, без да се обръща към помощниците си. — Веднага се връщам.

Щом влязоха, Худ затвори вратата и каза:

— Седнете.

— Няма нужда, благодаря. Няма да се бавим.

Худ взе един кафяв плик от бюрото си и й го показва.

— Това пристигна през уикенда посредством германската дипломатическа поща — каза той. — От заместник-министъра на

външните работи Хаузен.

Предния ден бе отишъл до квартирата на Мат и го бе накарал да направи компютърен анализ, за да е сигурен. Нямаше и съмнение. Макар и да се опасяваше от този момент, трябваше да мине през него.

— Е, и? — попита Фокс.

— Преди години Жерар Доминик и Рихард Хаузен са били студенти в Париж. Една нощ били на разходка. Цялата вечер пили.

Румените бузи на Фокс пребледняха. Тъмните ѝ очи се забиха в плика.

— Може ли? — попита тя и протегна ръка.

Худ ѝ го подаде. Тя го дръпна и го опипа, опитвайки се да определи съдържанието му. После каза:

— Снимки.

— Моля ви, госпожо, седнете — тихо каза Худ.

Тя поклати глава, стисна очи и бръкна в плика. Извади една снимка, вдигна я пред лицето си и чак тогава отвори очи.

На цветната снимка се виждаше момиче, застанало на върха на Айфеловата кула. Зад нея се бе разпрострял покритият с мъгла Париж.

— Люси — промълви сенаторката. Гласът ѝ беше задавен, едва доловим. Тя пхна снимката в плика и после го притисна към гърдите си. — Какво се е случило, Пол?

Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Доминик ги нападнал — каза Худ. — Хаузен се опитал да го спре. Когато си тръгнали, Хаузен взел фотоапарата.

— Детенцето ми — промълви сенаторката. — Моята Люси.

Худ изпита желание да я прегърне. Вместо това само я гледаше. Всички успокоителни думи или жестове бяха безсмислени. Преградите между тях паднаха — и политическите, и човешките. Той разбираше, че каквото и да се случи между тях в бъдеще, те винаги ще са свързани. Нищо не можеше да ги раздели. Не и след като бяха преживели този момент.

Тя очевидно също беше наясно с това. Отпусна ръце и го погледна, после пое дълбоко дъх и му подаде плика.

— Имаш ли нещо против да го задържиш за известно време? След двайсет години ти ми даде... помогна ми да приключа едно нещо. Не съм готова пак да изпитам онази мъка. А в процеса на Доминик ще открия много мъка.

— Разбирам — каза Худ и внимателно сложи плика на бюрото.

Сенаторката се стегна, очите ѝ се проясниха, раменете ѝ се изправиха.

— Е — каза тя, — значи вече не мога да орежа бюджета ви.

— Не го направих по политически причини — каза Худ.

— Знам. И това е още една причина да ви браня пред другите. Пристигнах много войнствено настроена, но Оперативният център доказа, че заслужава да съществува. Пол, аз вярвам с цялата си душа, че ние трябва да защитаваме с всички сили достойните си хора, също както и нашите достойни институции. И му подаде ръка. Той я стисна.

— Благодаря ти — каза тя. — Ще ти се обадя, за да организираме друга среща. Да обсъдим как можем да нахраним вълка така, че и агнето да остане цяло.

— Обаче може да ми се наложи да искам още пари — заяви с усмивка Пол. — Имам една идея за нова агенция.

— Може би това е начинът да се получат още пари — заяви сенатор Фокс. — Орязвам бюджета на Оперативния център и ви връщам парите с добавка за друга агенция. Може би е малко нередно, но пък всички ще са щастливи.

Издание:

Том Кланси. Хаос

Оперативен център 3

Американска. I издание

ИК „Бард“, София

Превод Тодор Стоянов

Редактор Иван Топюманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов,
„Megachrom“

Формат 84/108/32. Печатни коли 22

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.